

ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்

ஆரண்ய காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர்.
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021 <http://brahas.com>

ஸ்ரீராமஜயம்
ஸ்ரீ ராமசுந்தர மரபுஹ்மணை நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

ஆரண்ய காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021 <http://brahas.com>

Please visit brahas.com for more publications.

Note that multiple copyrights exist for most of books provided by Brahas Publications. Readers are advised to go through the details contained in the book and understand the implications, before distributing.

Cover page, this page and the format of the book are copyrights of Brahas Publications. Readers can distribute this book freely, as long as this format, this copyright notice and the cover pages are retained.

Fonts for the book are provided by: kamban.com.au

© Brahas Publications 2021

எமது மேலும் பல வெளியீடுகளுக்கு brahas.com அனுகவும்.

கவனிக்க: எமது வெளியீடுகளுக்கு பல காப்புரிமைகள் இருக்கலாம். வாசகர்கள் அவற்றை கவனமாக படித்து அதன்படி நடக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

அட்டைப்படமும், இந்தப்பக்கமும், புத்தக அமைப்பும் ப்ரஹஸ் வெளியீட்டாரின் உரிமையாகும். வாசகர்கள் இப்புத்தகத்தை மற்றவர்களிடம் தாராளமாக பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அட்டையையும், இப்பக்க காப்புரிமையும், அமைப்பையும் நீக்காதிருத்தல் அவசியமாகும்.

இப்புத்தகத்திற்கான இலக்காமாக்கும் பயன்பாடு மற்றும் அச்சுக்கள் உபயம்: kamban.com.au

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்த பூஜை

கிழக்கு முகமாகவோ, வடக்கு முகமாகவோ சுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, எதிரில் சிக்குப் பலகை, மணை போன்ற உயர்ந்த இடத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தை வைத்து, அதற்கு எதிரில் ஹநுமாருக்கு. ஒரு மணையை அமைத்து, அதன் மீது புஷ்பம், பழம், தாம்பூலம் இவைகளை ஸமர்ப்பித்து,

ஸ்ரீ ராமாயண தியான சுலோகங்களை பக்தியுடன் படித்து, பிறகு தன் நக்சத்திரம், ராசி, பெயர் இவைகளைச் சொல்லி, தான் கோரிய பலனைச் சொல்லிய பிறகு, 'ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணமஹம் கர்ஜயே' என்று ஸங்கல்பித்து,

“ததங்கம் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தோபர் ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத பரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர ப்ரஹ்ம: பூஜாம் கர்ஜயே” என்று உச்சரித்து,

பாராயணம் ஆரம்பிக்கும் தினத்தன்று,

“பாராயணஸ்ய நிர்விக்நேந பர்ஸமாப்த்யர்தம் சூக்தௌ விக்நேநஸ்வர பூஜாம் கர்ஜயே”

என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேநருக்கு (விக்நேஸ்வரருக்கு) அர்க்ய பாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பித்து உத்வாஸநம் செய்யவும்,

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தின்மீது கீழே, குறிப்பிட்டபடி ஷோடஸோப சார பூஜையைச் செய்ய வேண்டியது :

பூஜாக்ரமம்

கையில் அக்ஷதையை எடுத்துக்கொண்டு, “அஸ்யந் க்ரந்தே ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரதபரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ரம் த்யாயாம். சூவாஹ்யாம், சூஸநம் ஸமர்ப்யாம், அர்க்யம் ஸமர்ப்யாம். பாத்யா: பாத்யம் ஸமர்ப்யாம், சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநாநந்த்ரம் சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், வஸ்த்ரார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், யஜ்ஞோபவீதார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், உத்தரீயார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், கந்தாந் தாரயாம், புஷ்பாணி ஸமர்ப்யாம், தூப மாக்ரப்யாம், தீபம் தர்பயாம், கர்பூர நீராஜநம் ஸமர்ப்யாம்”, என்று அந்தந்த வஸ்துக்களை ஸமர்ப்பித்து,

பிறகு, துளசி, புஷ்பம், அக்ஷதை, குங்குமம் இவைகளால் தம் சக்திக்குத் தக்கவாறு ஸ்ரீ ஹனுமாந், ஸ்ரீ ஸீதை, ஸ்ரீராமர் இவ்வரிசையில் அஷ்டோத்தர சத நாமாவளிகளால் அர்ச்சனை செய்து, நிவேதனமும் கர்ப்பூர ஹாரதியும் செய்த பிறகு,

தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாராயண முறைப்படி பாராயணம் செய்ய வேண்டும்.

பாராயண முடிவில்

தத்தம் ஸம்பிரதாயப்படி மங்கள சுலோகங்களைப் படித்து, நிவேதனம் செய்து, ஆரத்தி எடுத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, பூஜை செய்த அக்ஷதை, தீர்த்தம் இவைகளை சிரஸில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, பிரஸாதம் ஸ்வீகரித்து, மற்றவர்களுக்கும் விநியோகம் செய்யவும்.

*****

விஷய அட்டவணை

ராமன் ஆசிரமங்களுக்குச் சென்றது
வீராதன் ஸீதையை எடுத்துச் சென்றது
விராதனுடன் ஸம்வாதம்
விராத வதம்
சரபங்க மஹரிஷி
முனிவர்கள் சரணாகதி செய்தது
ஸுதீக்ஷ்ணர்
ஆசிரம யாத்திரை செய்ய உத்தேசித்தது
ஸீதை ஹிதத்தைத் தெரிவித்தது
ரிஷிகளுக்கு அபயதானம்
ஆசிரம யாத்திரை
அகஸ்தியர்
பஞ்சவடி பிரயாணம்
ஜடாயு வம்சம்
பர்ணசாலை கட்டினது
ஹேமந்தருது
சூர்ப்பணகையின் வருகை
சூர்ப்பணகையின் கர்வபங்கம்
சூர்ப்பணகை கரனைத் தூண்டுதல்
ஸேனாதிபதிகளின் வதம்
கரனைகத் தூண்டிவிட்டது
கரன் யுத்தம் செய்யப் பறப்பட்டது
அபசகுனங்கள்
ராமன் யுத்தத்திற்குப் பறப்பட்டது
ராமனுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் யுத்தம்

தாஹ்ண வதம்

திரிசிரஸின் வதம்

கரராம யுத்தம்

கரராம ஸம்வாதம்

கர வதம்

ராவணன் ராக்ஷஸர்களின் வதத்தை அறிந்தது

சூர்ப்பணகை ராவணனிடம் சென்றது

சூர்ப்பணகை ராவணனை நிந்தித்தது

சூர்ப்பணகை செய்த உபதேசம்

ராவணன் மாரீசனிடத்திற்குச் சென்றது

ராவணன் மாரீசனை வேண்டியது

மாரீசனுடைய உபதேசம்

மாரீசனுடைய உபதேசம் (தொடர்ச்சி)

மாரீசனுடைய உபதேசம் (தொடர்ச்சி)

ராவணன் மாரீசனை நிபந்தித்தது

மாரீசன் மறுபடியும் தடுத்தது

மரீசன் மானாக மாறியது

மானைப் பிடிந்துத்தர ஸீதை பிரார்த்தித்தது

மாரீச வதம்

ஸீதை லக்ஷ்மணனைக் கோபித்தது

ராவண ஸந்யாஸி

ஸீதா ராவண ஸம்வாதம்

ஸீதா ராவண ஸம்வாதம் (தொடர்ச்சி)

ஸீதாஹரணம்

ஜடாயு ராவணனைத் தடுத்தது

ஜடாயு ராவண யுத்தம்

ஸீதாஹரணம்

ஸீதை ராவணனை நிந்தித்து
ஸீதையை லங்கையில் வைத்தது
ராவணன் ஸீதையை பிரார்த்தித்தது
ஸீதை ராவணனை நிந்தித்தது
லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்திற்குப் போனது
ராமன் பிரலாபித்தது
ராமன் பிரலாபித்தது.(தொடர்ச்சி)
ராமன் பிரலாபித்தது.(தொடர்ச்சி)
ராமன் பிரலாபித்தது.(தொடர்ச்சி)
ராமன் பிரலாபித்தது.(தொடர்ச்சி)
ராமன் பிரலாபித்தது.(தொடர்ச்சி)
ராமன் ஸீதையைத் தேடினது
லக்ஷ்மணன் ராமனை ஸமாதானம் செய்தது
லக்ஷ்மணன் ராமனை ஸமாதானம் செய்தது
ராமன் ஜடாயுவைக் கண்டது
ராமன் ஜடாயுவுக்கு மோகூஷம் கொடுத்தது
கபந்தன்
கபந்த வதம்
கபந்தனுடைய பூர்வ ஜன்மம்
கபந்த சாபவிமோசனம்
கபந்த மோகூஷம்
சபரி மோகூஷம்
ராம லக்ஷ்மணர்கள் பம்பைக் கரைக்கு வந்தது

ஆரண்ய
காண்டம்

ராமன் ஆசிரமங்களுக்குச் சென்றது

ப்ரஸிபர்ய து மஜாரண்யம் தண்டகாரண்ய மாத்மவாந் |
ததர்பா ராஜமா துர்தர்ஜ: தாபஸாபர்ம மண்டலம் || (1)

அவதாரிகை

முன் காண்டத்தில் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாகவும் வேதாந்தத் தால் அறியக்கூடியதாகவும் இருக்கும் பரப்பிரஹ்மத்திற்கு அவித் யையின் ஸம்பந்தமில்லாமை, ஸகலத்திற்கும் அந்தர்யாமி யாயிருத்தல், ஒப்பில்லாத தேஜஸ், தர்மத்தை ஸ்தாபித்தல் முதலிய அனந்த கல்யாண குணங்கள் உண்டு என்பது வர்ணிக்கப்பட்டது. இங்கே ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதென்ற தர்மம் விசேஷமாக வர்ணிக்கப் படுகின்றது, முன் காண்டத்தில் பித்ருவாக்கிய பரிபாலனமென்ற தர்மம் ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப் படவேண்டு மென்ற முக்கியமான உபதேசமும், இங்கே ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதே முக்கியமென்ற உபதேசமும் செய்யப்படுகின்றன.

*****

சுக்ராசாரியருடைய சாபத்தால் காடான தண்டகாரண்யத்தின் (தண்டக னென்ற அரசனுடைய ராஜ்யத்தின்) மற்றொரு பாகத்தில் பிறகு ராமன் புகுந்தார். அந்த கோரமான வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பதில் அவருக்கு பயம் எள்ளளவும் இல்லை. ஸகலத்திற்கும் ஆதாரமானவரை அசைக்கும் வஸ்துவும் உண்டோ? சிறிது தூரம் பிரயாணம் செய்து தபஸ்விகளின் ஆசிரமக் கூட்டங்களைக் கண்டார். யாகத்திற்காகக் கொண்டு போய் வைக்கப்பட்ட தர்ப்பங்கள் அங்கே நாற்புறமும் கட்டுகளாகக் கிடந்தன. மரவுரிகள் அங்கங்கே வெய்யிலில் உலர்த்தப்பட்டிருந்தன. வேதாத்யயனத் தாலும் வைதிக கர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதாலும் உண்டாகும் அழகும் காந்தி யும் எங்கும் பரவி இருந்தன. ஸூரியன் உதிக்கும்போழுதும் அஸ்தமிக்கும் பொழுதும் மந்தேஹர்களென்ற ராக்ஷஸர்கள் அவனை எதிர்க்கிறார்கள். நடுப்பகலில் அவர்கள் நெருங்குவதில்லை. அப்பொழுது ஆகாசத்தில் பூர்ணதேஜஸுடன் விளங்கும் ஸூரிய மண்டலத்தைப் பார்க்க முடியாது. அப்படி ராக்ஷஸர்கள் அங்கே நெருங்க முடியவில்லை, இயற்கையாகவே சத்ருக்களான பிராணிகளுக்கும் அந்தப் புத்தி நீங்கி வெகு பிரீதியடன் அங்கே அவை ஸஞ்சரிக்கும். ஆகையால் ராக்ஷஸர்களின் உபத்திரவத் திற்குப் பயந்து ஸகல ஜந்துக்களும் அங்கே சரண மடைந்தன. உள்ளும் வெளியும் யாதொரு குப்பை செத்தை இல்லாமல் சுத்தம்,

செய்யப்பட்டிருந்தது. பலவிதமான மிருகங்களும் பகைகளும் அங்கே ஆனந்தமாக வளித்துக் கொண்டிருந்தன. மிகவும் மனத்தைக் கவரும் இடமானதாலும், தேவதைகள் பிரியத்துடன் வளிக்குமிடமானதாலும், அப்ஸரஸ்கள் அந்தப் புண்ணிய பூமியைப் பூஜித்து அங்கே அடிக்கடி வந்து நர்த்தனம் செய்வார்கள். விசாலமான அக்னி ஹோத்திரசாலைகளாலும் யாக பாத்திரங்களாலும் மான் தோல்களாலும் பூமியில் பரப்புவதற்காகக் கொண்டுவரப் பட்ட தர்ப்பங்களாலும் ஸமித்துகளாலும் ஜலபாத்திரங் களாலும் பழம் கிழங்கு வேர் முதலியவைகளாலும் விளங்கின. காட்டி லுண்டாகும் பல புண்ணியவிருஷங்கள் ருசியுள்ள பழங்களால் நிறைந்து அவைகளைச் சுற்றியிருந்தன. பூதபலி வைசுவதேவம் முதலிய கிரியைகளால் பரிசுத்தமாக இருந்தன. வேதகோஷத்தால் நிறைந்திருந்தன. தேவ பூஜைக்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தன. தாமரை ஓடைகளால் விளங்கின.

பழம் கிழங்கு முதலியவைகளைப் பூஜிக்கும் பல முனிவர்கள் மரவுரி மான்தோல் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு அங்கே வளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வயது சென்றவர்களில் சிலர் ஸூரியனைப் போலும் சிலர் அக்னியைப்போலும் பிரகாசித்தார்கள். அங்கே வேறு சில மஹரிஷிகளும் உண்டு. மஹா புண்ணியவான்கள்; ஆகார நியமமுள்ளவர்கள் மேற்சொன்ன முனிவர்களால் பூஜிக்கப் பட்டவர்கள். கர்ம காலங்களில் உச்சரிக்கப்படும் வேதமந்திரங்களால் பிரஹ்மலோகத்தைப் போன்ற அந்த இடம் ஓசையுடன் கூடியிருந்தது. மஹாபாக்கியசாலிகளும் பரப்ரஹ்மஞானி களுமான பிராம்மணர்கள் அவ்விடத்தைத் தங்களுடைய தேஜஸால் பிரகாசிக்கச் செய்தார்கள்.

ராமன் அந்த ஆசிரமக் கூட்டங்களைப் பார்த்து, அங்கிருந்த மிருகங் களுக்கும் பகைகளுக்கும் பயத்தை உண்டாக்கக் கூடாதென்று தன் வில்லின் நாணைத் தளர்த்திவிட்டு அந்தப் பர்ணசாலைகளை நோக்கிப் போனார். மூன்று காலங்களையும் அறிந்த அந்த மஹரிஷிகள் மஹாவிஷ்ணுவே ராவணனை வதம் செய்ய ராமனாக அவதரித்திருக்கிறார்; மஹாலக்ஷ்மியே ஸீதையாக வந்திருக்கிறாள். லக்ஷ்மணன் அவருடைய அம்சம். ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரையேற்றும் ஸாதனமான பிரஹ்மம் அவரே என்ற ரகஸ்யத்தை அறிந்து, மஹாப்பிரீதியோடு அவர்களை எதிர்கொண்டழைத் தார்கள். இருட்டைப் போக்க உதித்த சந்திரனைப்போல் பூபாரத்தைத் தர்க்க அவதரித்தவரும், பெளர்ணிமா சந்திரனைப்போல் ஸுகல தாபத்தைப் போக்குகிறவரும், இருண்ட காடுகளின் வழியாக வரும்பொழுது கறுத்த மேகங்களிலிருந்து உதிக்கும் சந்திரனைப்போல் காணப்படுகிறவருமான

ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியை, தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தவம் பூஜை ஹோமம் உபாஸனை அத்யயனம் முதலியவைகளால் அடையப்படும், பரம் பொருளாக அறிந்தார்கள். அதுவரையில் ஞானக்கண்ணால் பார்த்து வந்த பரவாஸுதேவனை அப்பொழுது வெளிக் கண்ணால் பார்த்து, 'இவ்விதமான ரூபலக்ஷண காந்தியுடையமஹாத்மாக்கள் ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த இந்தக் காடுகளில் என்ன கஷ்டப் படுவார்களோ?' என்று அவர்களைப்பற்றி மனம் பதறி, பகவானுடைய விரோதிகளை நாசம் செய்வதற்கு, “உங்களுக்கு ஸர்வ மங்களங்களும் உண்டாகட்டும்” என்று ஆசிர்வதித்தார்கள். பகவானே தங்களுக்கு ரக்ஷகனென்ற நியமம் தவறாதவர்களானதால் மஹா பக்தியுடன் அவரைப் பூஜித்தார்கள்.

அந்த மஹரிஷிகள் காட்டில் கடுந்தவம் செய்து கொண்டு ஒருபொழுதும் கலங்காத சித்தமுடையவர்கள். ஆனாலும் ராமனுடைய அங்கங்கள் ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் உத்தமலக்ஷணத்தின் படி அமைந்திருப்பதையும், தேகமெங்கும் பரவியிருக்கும் காந்தி கண்ணைப் பறிப்பதையும், மலர்ந்த புஷ்பத்தைப்போல் மிகவும் மிருதுவாக இருப்பதையும், சிரேஷ்டமான முத்துக்களில் நிழல் ஆடும்பொழுதுள்ள பளபளப்பு அவருடைய அங்கங்கள் யாவற்றிலும் பரவியிருப்பதையும் கண்களால் எவ்வளவு பானம் செய்தும் அவர்கள் திருப்தி அடையவில்லை. அந்தக் காட்டிலுள்ள யாவரும் அதுவரையில் பார்த்திராத ஸௌந்தரியம் வாய்ந்த ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் கண்டு அடங்காத ஆச்சரியம் கொண்டனர். பிரஹ்மா முதலிய தேவதைகளுக்கும் எட்டாத பகவான், ஸீதா லக்ஷ்மணர்களுடன், முடவனிருக்குமிடத்தில் கங்காப் பிரவாகம் வந்ததுபோல், நாமிருக்குமிடத்தைத் தேடிவந்து நமக்குத் தரிசனம் கொடுக்கிறார் என்று, அவருடைய ஜகன்மோஹனமான திவ்விய திருமேனியைத் தரிசித்ததாலுண்டான ஆனந்தத்தை இடைவிடாமல் அனுபவிக்க விரும்பி, அவர்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். மஹாபாக்கியசாலிகளான அந்த ரிஷிகள் ஸகல பூதங்களுக்கும் ஹநிதத்தையே தேடும் ராமனைத் தங்களுடைய பர்ணசாலையில் பூஜிக்கத்தகுந் அத்தியாக வஸிக்கச் செய்தார்கள்.

பிறகு அவர்களின் க்ஷேமத்தை விசாரித்து அர்க்கயபாத்தியம் முதலியவைகளால் உபசரித்தார்கள். ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப் போன்ற அந்த ரிஷிகள் தங்களுக்குத் தெய்வமான ராமமூர்த்திக்குச் செய்த உபசாரம், அவர்களின் தர்மானுஷ்டானத்திற்குப் பயனேயன்றி வேறல்ல. முன் பிறப்புகளில் என்ன புண்ணியம் செய்தார்களோ! அவர்கள் “ராம! பரமபுருஷனான உன்னைத் தரிசித்ததால்தன்யர்களானோம். எங்களுடைய பாக்கியத்தை வர்ணிக்க

முடியுமா?" என்று கூறித் துதித்தார்கள். வனத்தில் கிடைக்கும் உணவுகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். ஸர்வசேவியான (பிரபு) பகவானிடத்தில் சேஷர்களாயிருக்கும்(ஸேவகர்கள்), தாங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மத்தை நன்றாக அறிந்தவர்கள்; இவரே ஆதி புருஷனென்ற உறுதியாலுண்டான பக்தி மேலிட்டு ஸாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து கைசூப்பி, "ராம, நீ வர்ணாசிரம தர்மங்களைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றுகிறவன்; கஷ்டப்படும் எங்களைப் போன்ற முனிவர்களாலே சரணமடையத்தக்கவன்; பரம தெய்வமாகையால் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்; அரசனாகையால் மரியாதை செய்யத் தகுந்தவன்; தண்டிக்கும் அதிகாரத்தையுடையவன்; ஹிதத்தையே உபதேசிப்பதால் குரு; பூலோகத்தில் அரசன் இந்திராதிலோக பாலர்களுடைய நாலில் ஒரு அம்சமாக ஜனங்களை ரக்ஷிக்கிறான். ஆகையால் அரசர்கள் லோகத்தாரால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டு சிரேஷ்டமான போகங்களை அனுபவிக்கிறார்கள். நான்கு திக்பாலர்களின் அம்சங்களிலும் நாலில் ஒரு ஒரு பாகம் சேர்ந்து அரசனிடத்தில் விளங்குகிறது. அந்த திக்பாலர்கள் உன் அடிமைகள். அரசர்களுக்கே இவ்வளவு மஹிமை இருந்தால் ஸகல ஜகத்தையும் ரக்ஷிக்க அவதரித்த ஸர்வேசுவரனான உனக்குத் தர்மரக்ஷகன் சரண்யன் என்ற லக்ஷணங்கள் பொருந்தியிருப்பது ஆச்சரியமா? நாங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறோம். கஷ்டப்படுறவர்களை ரக்ஷிப்பதே விரதமாக உடைய நீயே எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். 'என்னை உபாஸித்த பலத்தால் இப்படிச் சொல்லு கின்றீர்களோ' என்றால், அல்ல. உபாஸனையில் தவறு ஏற்பட்டால் கெடுதி நேரும். ஆகையால் உன் ராஜ்யத்தில் வஸிக்கிறோம் என்ற காரணத்தினாலேயே நீ எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். இந்த உபாயத்தில் தவறு ஏற்பட நியாயமில்லை. 'அப்படியே செய்கிறேன்; ஆனால் வனவாஸம் முடிந்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போன பிறகு ரக்ஷிக்க முடியும்' என்றால், நீ ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்தாலும் காட்டிலிருந்தாலும் நீயே எங்களுக்கு அரசன்; ரக்ஷகன். நீ ஸர்வசக்திகளும் பொருந்தியவன் என்றும், கால தேச வஸ்துக்களென்ற ஸகல எல்லைகளுக்கும் மேற்பட்டவன் என்றும், ஸர்வசேவி என்றும், இந்தக் குணங்கள் உனக்கு இயற்கையே என்றும் லோகப்பிரஸித்தமல்லவா? அந்த கல்யாண குணங்களுக்கும் ஓரே இருப்பிடமானவனே! ஜகத்தை மோஹிக்கச் செய்யும் உன் திவ்யதிருமேனியை தியானம் செய்வதாலுண்டான ஆனந்தத்தைக் கெடுக்கும் ராக்ஷஸர்களை நீயே தடுக்க வேண்டும். மற்ற அரசர்கள் புத்தி பலத்தாலும் ஸைன்ய பலத்தாலும், தங்கள் குடிகளை மாத்திரம் காக்கக் கூடியவர்கள். ஸகல லோக ரக்ஷகனும் அஸஹாய சூரனுமான உனக்கு அயோத்யையில் இருந்தால் பலம் அதிகமென்றும் காட்டிலிருந்தால் பலம் குறைவென்றும் உண்டோ? 'நீங்களே உங் கள் தபோமஹிமையால் இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முடியுமல்லவா

என்றால், நாங்கள் தபஸ்விகள்; அதைக் கெடுக்கும் கோபத்தை ஜயித்தவர்கள்; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்கள். ஆகையால் இந்த ராக்ஷஸர்களை சபிக்க முடியாமலிருக்கிறோம். மேலும் எங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை யோசித்தால், இதே நியாயமென்று தோன்றும். சேஷர்களான நாங்கள் சக்தியிருந்தும் எங்களை ரக்ஷிக்க யத்தனம் செய்யக் கூடாது. உன்னையே ரக்ஷகனாக அடையவேண்டும். நாங்களும் உன் குடிகளல்லவா? நீயே கதி. ஆனால், 'உங்களை நான் ரக்ஷிக்க நீங்கள் என்ன ஸாதனத்தை அனுஷ்டித்தீர்கள்' என்றால் நங்கள் சரணாகதி செய்வதையே தனமாக உடையவர்கள். அதையே காரணமாக வைத்துக்கொண்டு எங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார்கள். (சரபங்கருடைய ஆரமத்திலுள்ள ரிஷிகள் கரன் முதலிய ராக்ஷஸ் களிடத்திலிருந்து தங்களை ரக்ஷிக்கவேண்டு மென்று கேட் டுக் கொண்டபடியால் இந்த ரிஷிகள் விரும்பினது மோக்ஷமே என்று வியாக்யானம் செய்யப்படுகிறது).

பிறகு பழங்களாலும் கிழங்குகளாலும் புஷ்பங்களாலும் வனத் தில் கிடைக்கும் மற்ற உணவுகளாலும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் அந்த ரிஷிகள் உபசரித்தார்கள். சரணாகதி செய்பவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கைங்கர்யம் அதுவே. வேறு சிலர் ஸகல ஸாதனங்களையும் அனுஷ்டித்து ஸித்தியடைந்தவர்கள்; ஆஹார நியமத்தையுடையவர்கள்; தங்களுடைய ஸ்வரூபத்திற்கொத்த கைங்கர்யத்தைச் செய்கிறவர்கள்; ஸ்வரூபத்திற்கு வீரோதமாயும் விலக்கப்பட்ட தாயுமிருக்கும் பலாபேஷையுள்ள கர்மங்களில் ஆசையற்றவர்கள். இவர்கள் மேற் சொன்ன கைங்கர்யத்தைச் செய்ய தேகத்தில் சக்தியில்லாதவர்களாக, ஸர்வ சேஷியான ராமனை விதிப்படி, ஸ்தோத்திரம் நமஸ்காரம் முதலியவைகளால் உபசரித்தார்கள்.

**ததாந்நீய தாபஸா: ஸீத்தா: ராமம் வைஸ்வாநரேரபமா: |
ந்யாயவ்ருத்தா யதாந்யாயம் தர்பயாமாஸ ரீபர்வரம் || (23)**

வீரரதன் ஸீதையை எடுத்துச் சென்றது

க்ருதாதீத்யாத ராமஸ்து ஸூர்யஸ்த்யாதயநம் ப்ரதீ |
ஆமந்தர்ய ஸ ழநீந் ஸர்வாந் வநமேவாந்வ காஹத || ௩

இப்படி வேறு பிரயோஜனத்தை எதிர்பாராமல் அந்த முனிவர்கள் தனக்குச் செய்த பூஜையைப் பகவான் வெகு பிரியத்துடன் அங்கீகரித்து, மறுகாள் ஸூரியன் உதித்தவுடன் நித்திய கர்மங்கள் முடித்துக்கொண்டு அவர்களிடத்தில் அனுமதி பெற்று, வனத்தில் புகுந்தார். பலவிதமான மான்களும் புலிகளும் சிறுத்தைகளும் அங்கே பயமில்லாமல் ஸஞ்சரித்தன. கற்பாறையைப் போன்ற விராதனுடைய தேகத்தால் அரைபட்டு அங்கிருக்க மரங்களும் கொடிகளும் குளங்களும் அழிந்தன. பகவிகள் அவனிடத்தில் பயந்து உயர்ப் பறந்தாலும் கூவுகிறதில்லை. சுவர்க் கோழிகள் மாத்திரம் கண்ணுக்குச் தெரியாமல் எப்பொழுதும் கத்திக் கொண்டிருந்தன.

இப்படிக் கொடிய மிருகங்களால் நிறைந்த காட்டின் நடுவில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் போகையில் மனிதர்களைக் கொன்று தின்னும் ஒரு ராக்ஷஸனைக் கண்டார்கள். அவன் மலையைப்போல், பருத்த தேகமுடையவன்; சகல பிராணிகளும் நடுங்கும்படி கோரமாகக் கத்துகிறவன்; பெரிய கண்களையுடையவன்; எப்பொழுதும் திறந்த விசாலமான வாயையுடையவன்; மேடும் பள்ளமுமான வயிற்றையுடையவன்; பார்க்கப் பயங்கரமானவன்; ஏற்றத் தாழ்வுள்ள அங்கங்களோடும் மிகவும் நெட்டையாக, விகாரமான வேஷத்துடன் ரத்தத்தாலும் தசையாலும் பூசப்பட்ட புலித்தோலைப் போர்த்துக் கொண்டு, பிராணிகளைக் கொல்ல விரும்பி யமன் ஓடி வருவதுபோல், வாயைத் திறந்துகொண்டு சகல ஜந்துக்களும் பயந்து நடுங்கும்படி ஓடிவந்தான். அவனுடைய தோளிலிருந்த இரும்பு குலத்தில் மூன்று சிங்கங்களும் நான்கு புலிகளும் இரண்டு செந்நாய்களும் பத்து கலைமான்களும் கொம்புடன் ஒரு பெரிய யானைத்தலையும் கோக்கப்பட்டிருந்தன.

ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் பார்த்தவுடன் அவன் வெகு கோபம் கொண்டு, பிரளய காலத்தில் யமன் பிராணிகளைக் கொல்ல வருவதுபோல் கோரமாகக் கத்திக்கொண்டு பூமி நடுங்கும் படி ஓடிவந்து, ஸீதையை எடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு “சடை மரவுரி முதலிய முனிவேஷத்தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் நீங்கள், வில் கத்தி முதலிய ஆயுதங்களையும் ஏன் தரிக்கிறீர்கள்? தபஸ்விகள் ஸ்திரீயுடனிருப்பது என்ன நியாயம்? போகட்டும்.

நீங்கள் இருவரும் ஒரே ஸ்திரீயைப் பாரியையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கலாமா? இப்படி முனிவேஷத்துடன் முனிகளின் தர்மத்தை தூஷிக்கும் மஹாபாவிகளான நீங்கள் என் கண்ணில் பட்டபிறகும் பிழைத்திருக்க முடியுமா? இந்தத் தண்டகாரண்யத்தில் வந்தவர்களும் இங்கிருந்து தப்பிப் போக முடியுமா? இந்தக்காடு என் ராஜ்யம்; என் பெயர் விராதன்; ஆயுதபாணியாக ஒவ்வொரு நாளும் இங்கே திரிந்து ரிஷிகளின் மாம்ஸங்களைத் தின்கிறேன், அழகுள்ள இந்தப் பெண்ணை என் மனைவியாக வைத்துக்கொள்கிறேன். உங்களுடன் சண்டை செய்து உங்கள் ரத்தத்தைப் பிரியத்துடன் குடிப்பேன்: உங்களைப் போன்ற பாபிகள் இதுவரையில் என் கண்ணில் பட்டதில்லை” என்றான்.

இப்படி அந்தத் துஷ்டன் கர்வத்துடன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டு. ஸீதை பயந்து, பெருங்காற்றில் நடுங்கும் இளம் வாழையைப்போல் நடுங்கினாள். விராதனுடைய இடுப்பில் மஹாபாக்யேசாவியான ஸீதை இருக்கக் கண்டு ராமன் கோபத்தால் முகம் சுருங்கி, “லக்ஷ்மணா! பார்த்தாயா ஸீதையின் கதியை? ஜனகராஜரின் புத்திரி, என் பத்தினி; சுத்தமான ஆசாரத்தையுடையவள்; வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவள்; ராஜகுமாரி; மஹாகீர்த்திசாலி; இந்த நீசனுடைய இடுப்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். தசரதரை வஞ்சித்து கைகேயி எந்த உத்தேசத்துடன் வரங்களைக் கேட்டாளோ அந்த எண்ணம் இன்றைக்கு நிறைவேற்றில்லவா? பின் வரும் விஷயத்தை முன்னால் யோசித்து அவள் நடப்பாள். தன் புத்திரனுக்கு ராஜ்யம் கிடைக்கவேண்டுமென்று மாத்திரம் கேட்கக்கூடாதா? ஸகல பூதங்களுக்கும் ஹிதமான என்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பினாலொழிய அவளுக்குத் திருப்தியில்லையே. நான் காட்டிற்குப் போனால் ஸீதை என்னோடு வருவாள். எந்த ராக்ஷஸனாவது அவளைக் கொண்டு போவான். அப்பொழுது எனக்கும் பெரிய ஆபத்து நேரும். பிறகு பரதனுக்கு இந்த ராஜ்யம் நிலைக்குமென்ற அவளுடைய எண்ணம் இன்றைக்குப் பூர்த்தியாயிற்றல்லவா? நமது பிதா மரணமடைந்ததும் நான் ராஜ்யத்தை இழந்ததும் கைகேயியாலேயே. என் பார்யையைப் பர புருஷன் தொட்டெடுத்த பொழுது உண்டாகின்ற துக்கம்- தசரதர் மரணம், நான் ராஜ்யம் இழந்தது என்ற இவை இரண்டினாலும்கூட எனக்கு உண்டாகவில்லை” என்று கண்களில் நீர் பெருக ராமன் பிரலாபித்தார்.

உடனே லக்ஷ்மணன் தன் அண்ணன் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல், மந்திரத்தால் கட்டப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக்கொண்டு, “அண்ணா! தேவேந்திரனைப்போல் ஸகல பிராணிகளுக்கும் நாதனான தாங்கள், அடிமையான நான் ஸமீபத்திலிருக்கையில் அநாதையைப்போல் இப்படி துக்கப்படுவது நியாயமா? இந்த ராக்ஷஸன் என் கோபத்திற்கும்

பாணத்திற்கும் ஒரு க்ஷணத்தில் இரையாவான். இவனுடைய ரத்தத்தை இந்த வறண்ட பூமி திருப்தியுடன் குடிக்கும். ராஜ்யத்தில் ஆசைவைத்த பரதனிடத்தில் எனக்குண்டான கோபத்தை, தேவேந்திரன் பர்வதங்களிடத்தில் வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்ததுபோல், இந்த விராதனிடத்தில் விடுகிறேன். என் புஜபலத்தால் இழுத்து விடப்பட்ட பாணம் இவனுடைய பெரிய தலையைக் கீழே அறுத்துத்தள்ளட்டும். இவனுடைய தேகத்திலிருந்து உயிர் வெளிப்படட்டும். அந்த சவம் சுழன்று பூமியில் விழட்டும்" என்றார்.

மம புஜபலவக ஸ்வகீத:
பதது பரதேரஸ்ய மஹாந் மஹேரஸீ |
வ்யபநயது ததேநாபர் ச ஜீவீதம்
பதது தத: ஸ மஹீம் விகூர்ணீத: || (௨௭)

விராதனுடன் ஸம்வாதம்

அதேதாவாச புநர்வாக்யம் வீராத: பூரயந் வநம் |
ஆத்மாநம் ப்ருச்சதே ப்ருதம் கிளயுவாம் க்வ கம்ஜயத: || (1)

பிறகு விராதன் வனங்கள் நடுங்கும்படி, “உங்களுடைய வரலாற்றைக் கேட்கிறேன். நீங்கள் யார்? எங்கே போகிறீர்கள்?” என்றான். ஜ்வலிக்கும் முகத்துடன் இப்படிக் கேட்ட விராதனைப் பார்த்து ராமன், “நாங்கள் தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்கள். அவருடைய உத்தரவால் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறோம். நாங்கள் கூத்திரியர்கள். குல தர்மம் கவறாதவர்கள். இப்பொழுது ரிஷிகளின் நியமத்தை அனுஸரிக்கிறோம். நீ யார்? இந்த வனத்தில் தனியாக ஏன் ஸஞ்சரிக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். விராதன், “நான் ஜயனுக்கும் சதஹ்ரதைக்கும் புத்திரன். லோகத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் எனக்கு விராதனென்று பெயரிட்டார்கள். கடுந்தவம் செய்து பிரஹ்மாவைத் திருப்தி செய்தேன். எந்த ஆயுதத்தாலும் பிளக்கப்படாமலும் வெட்டப்படாமலும் கொல்லப்படாமலும் இருக்க வேண்டுமென்ற வரத்தை அவர் எனக்குக் கொடுத்தார். இந்தப் பெண்ணை என்னிடத்தில் விட்டு வேகமாக ஓடிப்போங்கள். இவளை எனக்குக் கொடுத்ததற்காக உங்களைக் கொல்லாமல் விடுகிறேன். இங்கே நீங்கள் இருந்தால் என் எண்ணம் ஒரு வேளை மாறலாம்” என்றான். ராமன் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க “நீச! உன் ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும். மஹா உத்தமியான இந்தப் பெண்ணை நீ விரும்பின அந்த கூணத்திலேயே உன் சாவை வேண்டி வருவித்துக் கொண்டாய். உன் சிரமம் வீணாகாது. என்னை எதிர்த்து நின்று உயிரோடிருக்கலாமென்ற எண்ணமா? ஓடாதே நில்” என்று வில்லை நானேற்றிக் கூர்மையான பல பாணங்களை அவன் மேல் எய்தார்.

அவை கருடனையும் வாயுவையும் போல் எல்லையற்ற வேகத்தை உடையவை, தங்கக் கட்டுகளுடன் மயில் தோகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை. அவை விராதனுடைய தேகத்தில் பாய்ந்து ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு வெளியில் வந்து பூமியில் விழுந்து பக்கத்திலிருந்த புல் பூண்டுகளை எரித்தன, அவன் அந்தவேதனையைத் தாங்கமுடியாமல் ஸீதையைக் கீழே வைத்துவிட்டுச் சூலத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு மஹா வேகத்துடன் ராம லக்ஷ்மணர்களை நோக்கி ஓடிவந்தான். இந்திரத்துவஜத்தைப் போன்ற சூலத்துடன் அவன் கர்ஜித்துக் கொண்டு ஓடிவரும்பொழுது, பிரபஞ்சத்தை ஸம்ஹாரம் செய்ய வாயைத் திறந்து ஓடிவரும் யமனைப்போல் தோன்றினான். ஸீதை அவனுடைய இடுப்பில் இல்லாததால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் மஹா பிரளயகாலத்தில் பிராணிகளை அழிக்க வரும் யமனைப் போன்ற அந்த

விராதன்மேல் பாணங்களை சரமாரி பொழிந்தார்கள். அவன் இடிபோலச் சிரித்துக்கொண்டு ஒரு தடவை கை கால்களை நெட்டி முறித்தான். உடனே அம்புகள் பலபலவென்று உதிர்ந்துவிட்டன. பிறகு பிரஹ்மாவின் வரத்தால் தன் பிராணவாயுக்களை ஹிருதயத்தில் அடக்கி அவன் சூலத்துடன் ராமலக்ஷ்மணர்களின்மேல் பாய்ந்தான். நெருப்புக் கொழுந்துபோல் ஆகாசத்தில் பிரகாசிக்கும் அந்தச் சூலத்தை ராமன் இரண்டு பாணங்களால் துண்டித்தார். அது மேரு மலையின் சிகரம் வஜ்ரத்தால் அடிபட்டு விழுந்ததுபோல் அவன் கையிலிருந்து விழுந்தது. பிறகு, அந்த ராஜபுத்திரர்கள் கரு நாகங்களைப் போன்ற கத்திகளை உருவிக்கொண்டு அவன் மேல் பாய்ந்தார்கள். விராதன் அவர்களால் மிகவும் துன்பமடைந்து அவர்களைத் தூக்கிப்போக எண்ணினான். அந்தப் புருஷோத்தமர்களை அசைக்கவும் முடியுமா? ராமன் அவனுடைய எண்ணத்தை அறிந்து “லக்ஷ்மணா! இவன் இஷ்டப்படி நம்மைக் கொண்டுபோகட்டும். நாம் போக நினைத்த வழியும் இதுவே” என்றார். பிறகு, விராதன் தன வீரியத்தால் அந்த மஹாபலசாவிகளைத் தூக்கிக் குழந்தை களைப்போல் தோளில் வைத்துக்கொண்டு வனத்தில் புகுந்தான். ஆகாசத்தை அளாவியிருக்கும் பல மரங்களாலும் பலவித பக்ஷிகளாலும் நரிகளாலும் துவட்பிருகங்களாலும் நிறைந்த அந்த இருண்ட வனத்தில், பெரிய மேகத்தில் சந்திர ஸூரியர்கள் மறைவதுபோல் அவர்கள் மறைந்தார்கள்.

**வநம் மஹாடீப | நீபம் ப்ரவிஜ்ஜீடா
த்ருமைர் மஹதீர் விவீகதருடேபதம் |
நாநாவிதை: பக்ஷிபரதைர் விசீத்ரம்
பரீவாயுதம் வ்யாஸம்ருகைர் விகீர்ணம் || (27)**

விராத வதம்

ஆர்யமரண துதிதள த்ருஷ்ட்வா வைதேதஜீ ராமலக்ஷ்மணன |

உச்சை: ஸ்வரேண ஈக்ரேயா ப்ரக்ருஷ்ய ஸ்புஜா புரிஜன || (1)

இப்படி விராதன் ராமலக்ஷ்மணர்களை எடுத்துப் போவதைப் பார்த்த ஸீதை கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு பெருங்குரலுடன் அழுதாள். “தசரத சக்கரவர்த்தியின் குமாரனான ராமன் ஸத்தியம் தவறாதவர்; உத்தமமான ஆசாரமுடையவர்; கபடமற்றவர்; அவரும் லக்ஷ்மணனும் கோரமான இந்த ராக்ஷஸனால் கொண்டுபோகப் படுகிறார்களே!” என்று தெய்வத்தை நிந்தித்தாள். “ராக்ஷஸ சிரேஷ்ட! உனக்கு நமஸ்காரம். இந்தக் காட்டிலுள்ள சிறுத்தை களும், புலிகளும், செந்நாய்களும் என்னைத் தின்றுவிடும். இவர்களை விட்டு என்னை எடுத்துப்போ” என்று பிரார்த்தித்தாள். அதைக் கேட்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த ராக்ஷஸனைக் கொல்ல விரும்பி, கத்திகளால் ஒரு க்ஷணத்தில் அவனுடைய புஜங்களை வெட்டித் தள்ளினார்கள். கைகள் போய் பயம் மிகுந்து, விராதன் பெரிய மேகத்தையும் வஜ்ரத்தாலடிபட்ட மலையையும் போல் பூமியில் விழுந்தான். அந்த ராஜ புத்திரர்கள் அவனைக் கைகளாலும் கால்களாலும் முகங்களாலும் இடித்து உதைத்து, தூக்கிப் பூமியில் எறிந்து தேய்த்தார்கள். அம்புகளால் பிளக்கப்பட்டும் கத்திகளால் வெட்டப்பட்டும் பல தடவை பூமியில் தேய்க்கப்பட்டும் அவன் சாகவில்லை. பயம்நேரும் ஸமயங்களில் அபயம் கொடுக்கும் லக்ஷ்மீ ஸமேதரான பகவான் அதைக் கண்டு, “லக்ஷ்மணா! இவனுடைய தபோமஹிமையால் ஆயுதங்கள் இவனைக் கொல்லாது. இவனைப் புதைப்போம்” என்றார்.

பகவானுடைய திருவடிகள் பட்டமாத்திரத்தில் அக்ஞானம் நீங்கி, விராதன் லோககாதனுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை அறிந்தான், “இதுவரையில் அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்டிருந்தேன். நீ புருஷோத்தமனென்றும் பூபாரத்தைத் தீர்க்கவந்த மஹாவிஷ்ணுவென்றும் அறியாமற் போனேன். பரம புருஷ! தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள உன்னால் கொல்லப்பட்டேன். கௌஸல்யையின் பாக்கியமே! ஸகல லோகங்களுக்கும் பிதாவே! ஜகன்மாதாவான மஹாலக்ஷ்மியே இதோ இருக்கும் ஜானகி. உன் கைங்கர்யத்தால் மஹாகீர்த்திபெற்ற இந்த லக்ஷ்மணன் உன் அம்சமல்லவா? கோரமான இந்த ராக்ஷஸ சரீரம் சாபத்தால் எனக்குக் கிடைத்தது. நான் தும்புருவென்ற கந்தர்வன். ஒரு ஸமயத்தில் ரம்பையுடன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது எங்கள் அரசனான குபேரன் வருவதைப் பார்க்காமல், எழுந்து உபசரிக்காமல் உட்கார்ந்திருந்தேன். அவர்

கோபம்கொண்டு, ராக்ஷஸனாவாய் என்று சபித்தார். நான் மிகவும் பயந்து மன்னிப்புக் கேட்டேன் பிறகு, அவருடைய கோபம் தணிந்து, தசரத புத்திரரான ராமன் உன்னை யுத்தத்தில் கொல்லும்பொழுது உனக்கு நிஜரூபம் கிடைக்கும். ஸ்வர்க்கத்திற்கு வருவாய்" என்று அனுக்ரஹம் செய்தார். ராம! மஹாவீர! உனக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும், இங்கிருந்து ஒன்றரை யோஜனை தூரத்தில் ஸூரியனைப் போன்ற தேஜஸுடைய சரபங்க மஹரிஷி வஸிக்கிறார். அவர் தர்மாத்மா; மிகுந்த கீர்த்தி பெற்றவர். அவர் அக்னியில் தேகத்தை விடுவதற்குமுன் நீ அவரிடத்திற்குப் போகவேண்டும். அவர் உனக்கு விசேஷமான நன்மையைச் செய்வார். ராக்ஷஸர்கள் இறந்த பிறகு புதைக்கப்பட்டால் உத்தம லோகங்களை அடைவார்கள். ஆகையால் என்னை ஒரு குழியில் புதைத்துவிட்டுப் போ”* என்றான்.

பிறகு ராமன், “லக்ஷ்மணா! மஹா கஜத்தைப்போன்ற இவனுடைய தேகத்தைப் புதைக்க ஒரு பெரும் குழியை வெட்டு” என்று சொல்லி அதுவரை விராதனுடைய கழுத்தில் காலால் அழுத்திக் கொண்டிருந்தார். அவனுக்கு ஸமீபத்தில் லக்ஷ்மணன் ஒரு பெரிய பள்ளத்தை வெட்டினார். கழுத்திலிருந்து காலை எடுத்தவுடன் அவன் கோரமாகச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தான். மறுபடியும் அவனைப் பூமியில் தேய்த்து அந்தக் குழியில் தள்ளினார்கள். இப்படி ராமலக்ஷ்மணர்கள் விராதனை யுத்தத்தில் ஜயித்துப் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்துக்கொண்டிருந்த அந்தத் தேகத்தை வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ஒரு பள்ளத்தில் தள்ளினார்கள். கூர்மையான ஆயுதங்களால் அவனுக்குச் சண்டையில் மரணம் வரவில்லை என்று கண்டு அந்த மஹா ஞானிகள் அவனைப் பள்ளத்தில் தள்ளிக் கொன்றார்கள். ராமனுடைய கையால் 'இறக்கவேண்டுமென்றே விரும்பியவன். அதற்காகவே அவர்களைப், பலாத்காரம் செய்தான், 'எனக்கு ஆயுதங்களால் மரணமில்லை' என்று வலுவில் அவன் தெரிவித்ததைக் கேட்டு ராமன் அவனைப் புதைக்க நிச்சயித்தார். அப்படிச் செய்யும்பொழுது அந்த வனம் நடுங்கிற்று. அவன்மேல் பெரிய பாறைகளைப் பரப்பிவிட்டு, ஆகாசத்தில் ஸூரிய சந்திரர்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் ஸீதையுடன் அந்த ராஜபுத்திரர்கள் ஸந்தோஷமாக அந்தவனத்தில் ஸஞ்சரித்தார்கள்.

**ததஸ்து ரிதௌ காஞ்சந சீத்ர கார்முரிகௌ
நிஷாத்ய ரக்ஷ: பரீக்ருஷ்ய மைதீஸீம் |
வீஜஷ்ரதுஸ் ரிதௌ முதீரிதௌ மஹாவரூந
தீவீ ஸ்தீரிதௌ சந்த்ர தீவாகராவீவ || (32)**

சரபங்க மஹரிஷி

ஐந்தவா து தம் பீமபலம் வீராதம் ராக்ஷஸம் வஹே |
தத: ஸீதாம் பரீஷ்வஜ்ய ஸமாபர்வாஸ்ய சுவீர்யவாந் || (1)

அவதாரிகை

விராதவனத்தில் வஸிக்கும் முமுக்ஷுக்களான முனிவர்கள் செய்த சரணாகதிக்குக் கைகண்ட பயனான விராதவதம் சொல் லப்பட்டது. சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தில் வஸித்த ரிஷிகள் செய்த சரணாகதிக்குப் பயனான கரன் முதலியவர்களுடைய வதத்தை வர்ணிக்க உத்தேசித்து, அதற்குத் தகுந்த ஸௌலப்யம் (ஸகலப் பிராணிகளும் ஸுலபமாகப் பழகக் கூடிய தன்மை) என்ற லக்ஷணம் பகவானிடத்தில் பொருந்தியிருக்கிறதென்று காட்ட, சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சென்றதைக் கவி வர்ணிக்கிறார்.

*****

மஹா பலசாலியான விராதனைக் கொன்ற பிறகு, அவன் பலாத்காரம் செய்ததாலுண்டான பயத்தையும் துக்கத்தையும் வெட்கத்தையும் போக்க, ராமன் ஜானகியை ஆலிங்கனம் செய்து தேற்றி, மஹா தேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! இந்த வனத்தில் வஸிப்பது மஹா கஷ்டம்; அநேக ஆபத்துகள் நேரும். ஆகையால் சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்குச் சீக்கிரமாகப் போவோம்” என்று அங்கே சென்றார். தேவதைகளைப் போன்ற மஹிமையுள்ளவரும் தபஸால் பரப்பிரஹ்மத்தை நேரில் அறிந்தவருமான அந்த மஹரிஷியின் ஸமீபத்தில் ஒரு பெரிய ஆச்சரியத்தைக் கண்டார்கள். ஸூரியன் வைச்வானரர்கள் முதலியவர்களின் தேஜஸ்கள் ஒன்றுசேர்ந்தது போல் ஜ்வலிக்கும் தேகத்துடன் யாரோ ஒரு மஹா புருஷன், திவ்விய ரதத்திலிருந்து இறங்கிப் பூமியைத் தொடாமல் நின்றார். பிரகாசிக்கும் ஆபரணங்களாலும் நிர்மலமான வஸ்திரங்களாலும் அவர் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தார். அவரைப்போன்ற ரூபமுள்ள அநேக மஹாத்மாக்கள் அவரைச் சூழ்ந்து உபசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கறுத்த குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட அவருடைய ரதம், உதிக்கும் ஸூரியனைப்போல் ஆகாசத்தில் நின்றது. அவருக்கு ஸமீபத்தில் வெளுத்த மேகத்தைப்போலும் சந்திர மண்டலத் தைப்போலும் விசித்திரமான மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண் குடை பிரகாசித்தது. பக்கத்தில் தேவஸ்தரீகள் தங்கப்பிழகளுள்ள சாமரங் களை வீசிக்

கொண்டிருந்தார்கள். கந்தவர்களும் தேவகணங்களும் ஸித்தர் களும் மஹரிஷிகளும் அவரை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படித் தேவேந்திரன் சரபங்கருடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை ராமன் கண்டு, “லக்ஷ்மணா! அந்த ரதத்தைப் பார். விசேஷ தேஜஸுடனும் காந்தியுடனும் மத்தியான்ன காலத்து ஸூரியனைப் போல் ஆகாசத்தில் விளங்குகிறது. இந்தக் குதிரைகள் இந்திரனுடைய ரதத்தில் பூட்டப்பட்டவைகளின் லக்ஷணங்களையுடையவை. அவரைச் சுற்றி நிற்கும் புருஷர்களைப் பார். எட்டுத் திக்கிலும் கூட்டம் கூட்டமாய் ஆயுதபாணி களாய்க் குண்டலங்களாலும் அக்னியைப்போன்ற ஹாரங்களாலும் ரக்தவர் ணமான வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். விசாலமான பார்வையுடையவர்களாயும் புலியைப் போன்ற பராக்கிரமமுள்ளவர்களாயும் இருபத்தைந்து வயதுள்ள யௌவன புருஷர்களாயும் இருக்கிறார்கள். தேவதைகளுக்கு எப்பொழுதும் இதற்கு மேற்பட்ட வயது இல்லை. இதோ அந்த மஹா புருஷன் மறுபடியும் ரதத்தில் ஏறிவிட்டார். நீ ஸீதையுடன் இங்கே இரு. அந்த தேஜஸ்வி யாரென்று அறிந்து வருவேன்” என்று ஆக்ஞாபித்துச் சென்றார். லக்ஷ்மணன் அவரை விட்டுப் பிரிய, மனமில்லாமல் பின்தொடர, ராமன் “ஷணத்திற்குள் வருகிறேன், இங்கே இரு” என்று ஆசிரமத்தை நோக்கி நடந்தார்.

தேவேந்திரனும் ராமன் வருவதைப் பார்த்து, சரபங்கரிடத்தில். ரஹஸ்யமாக, “ராமன் இங்கே வருகிறார். பிரதிக்கை முடிந்த பிறகு அவர் என்னைப் பார்த்துப் பேசவேண்டும். இப்பொழுது அவருடன் பேசினால் அவருடைய தெய்வத்தன்மை வெளிப்படும். பிறரால் முடியாத ஒரு பெரிய காரியம் இவரால் மனுஷ்ய வேஷத்துடன் ஆக வேண்டும். ராவணனைக் கொன்று தேவர்களின் உத்தேசம் நிறைவேறின பிறகே நான் அவரைப் பார்க்கலாம்” என்று மஹரிஷியிடத்தில் உத்திரவு பெற்று அவருக்கு மரியாதை செய்து விமானத்திலேறி ஸ்வர்க்கம் போனான்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அக்னி ஹோத்திர சாலையிலிருந்து சரபங்க மஹரிஷியிடத்திற்குப் போய் அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். அவர் அவர்களை உபசரித்துத் தகுந்த ஆஸனங்களில் உட்காரச் சொன்னார். இந்திரன் வந்த காரியத்தைப்பற்றி ராமன் அவரை விசாரிக்க அவர், “ராம! ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் இஷ்டமான வரங்களைக் கொடுக்கும் இந்திரன் பிரஹ்மாவின் ஆக்ஞையால் என்னை பிரஹ்மலோகத்திற்கு அழைத்துப் போக வந்தான். நான் ஏன் போகவில்லை என்றால், எப்பொழுதும் என் ஹிருதயத்தில் குடியிருக்கும் நீ என் பாக்கியத்தால் இப்பொழுது இங்கே வந்திருக்கிறாய். இவ்வளவு பிரியமான அதிதியைப் பார்க்காமல், உன் திவ்விய மங்களரூபத்தைப்

பார்ப்பதாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்காமல் பிரஹ்மலோகத்திற்குப் போவேனோ? 'எந்த ஸாதனத்தால் எந்த லோகத்தை அடையப் போகிறீர்' என்றால், தர்மஸ்வரூபியும் உண்மையான ஸங்கல்பமுடையவனுமான உன் கிருபைக்குப் பாத்திரமான பிறகு நித்திய ஸூரிகளால் ஸேவிக்கப் பட்டு பிரஹ்மலோகத்திற்கு மேலாக த்ரிபாத் விபூதியாக விளங்கும் வைகுண்டத்தையே அடைவேன். 'அது கிரமமாகக் கிடைக்கட்டும். நீ செய்த புண்ணியங்களின் பலனை இப்பொழுது அனுபவி' என்றால், ஸ்வர்க்கத்திலும் பிரஹ்ம லோகத்திலும் இதுவரை ஸம்பாதித்த போக பூமிகளை நான் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொள்" என்றார். ("நான் பலனை விரும்பாமல் உனக்கே அர்ப்பணமாக ஸகல கர்மங் களையும் செய்ததால் அவைகளை நீயே பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவைகளால் உனக்கு அதிதிபூஜை செய்கிறேன்" என்றார்) ஸகல ஞானத்திற்கும் ஆதாரமான ராகவன், "மஹரிஷியே! நான் கூத்திரியன்; தானம் வாங்கமாட்டேன். அந்த லோகங்களை நானே ஸம்பாதித்துக் கொள் வேன். இந்த வனத்தில் நாங்கள் வஸிக்கத் தகுந்த ஓரிடத்தைக் காட்டவேண்டும்" என்றார். (ராமன் அந்தப் புண்யகர்மங்களின் பயனை அங்கீ கரித்து அதற்குப் பதிலாக மஹரிஷிக்கு ஒரு கைங்கரியத்தை நியமித்தார். இது முதல் அந்தந்த ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களில் ராமன் போய்த் தங்க, அவர்களின் புண்ணிய கர்மதானத்தையும் ஆசிர்வாதத்தையும் பெற்றார்.

அதாவது அவர்கள் ராவணாதி ராக்ஷஸவதத்தால் லோகத்திற்குப் பரமக்ஷேமம் உண்டாகவேண்டுமென்று தங்களுடைய சக்திகளைப் பகவானிடத்தில் சேர்ப்பித்தார்கள். அவைகளின் பலத்தால் ராமனுடைய அவதார காரியம் ஸுலபமாக நடந்தது. அந்தப் புண்ணிய கர்மங்களும் பயன்பெற்றன. மஹரிஷிகள் தவம் செய்வதும் த்ரி மூர்த்திகள் தவம் செய்வதும் கேவலம் லோகத்தின்க்ஷேமத்திற்காகவே என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. தாங்கள் செய்த கர்மங்களைப் பகவானுடைய கைங்கரியத்தில் அர்ப்பணம் செய்வதே யாகம், யக்ஞம்.)

மூன்று காலங்களையுமறிந்த சரபங்கர், பிறகு நடக்கவேண்டிய மாரீசனுடைய வதத்தை உத்தேசித்து, "ராம! இதற்கு ஸம்பத்தில் ஸுதீக்ஷ்ணரென்ற ஒரு தர்மாத்மா இருக்கிறார். அவரிடத்திற்குப் போ. அவர் உனக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து சுத்தமாயும் ரமணீயமாயும் இருக்கும் ஓர் இடத்தைக் காட்டுவார். புஷ்பங்கள் தெப்பம்போல் மிதக்கும் இந்த மந்தாகினி நதிக்கரை வழியாக மேற்கே போனால் அவ்விடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விடும்" என்று அந்த வழியைச் சுட்டிக்காட்டி, "ஸகல லோகங்களுக்கும் ஆதாரமே! பாம்பு பழைய சட்டையை உரிப்பதுபோல் என் தேகத்தை விடப் போகிறேன். அதுவரையில் உன் கிருபாகடாக்ஷத்தால் என்னை அனுக்கிரஹம்

செய்யவேண்டும்!” என்று பிரார்த்தித்தார். பிறகு அக்னியை மூட்டி விதிப்படி பிரஹ்மமேத மந்திரங்களைச் சொல்லி நெய்யால் ஆஹுதி செய்து, மஹா தேஜஸுடன் விளங்கும் அந்த மஹரிஷி அக்னியில் பிரவேசித்தார். அவருடைய தோல் எலும்பு மாம்ஸம் ரத்தம் மயிர் முதலியவை நெருப்பில் எரிக்கப்பட்டன. அந்த மஹாத்மா அக்னி குண்டத்திலிருந்து கிளம்பி, அக்னி பகவானைப்போல் ஜ்வலிக்கும் முப்பது வயதுள்ள புருஷனுடைய ரூபத்தை எடுத்தார். அதைக்கண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் ஆச்சரியப் பட்டார்கள். பிறகு அக்னியிலிருந்து பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், ஆதித்யன், சந்திரன், மின்னல், இவைகளின் தேவதைகளால் ஆளப்படும் லோகங்களைத் தாண்டி, தன் புண்ணிய கர்மத்தால் உத்தம லோகத்தை அடைந்து, அங்கே சங்க சக்ர கதாதரராக, லக்ஷ்மியுடன் நித்திய ஸூரிகளால் ஸேவிக்கப்படும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தரிசித்தார். பகவான் அவரை மஹா பிரேமையுடன் உபசரித்து நல்வரவு விசாரித்தார்.

**ஸ புண்ய கர்மா பவதேந த்வீஜர்ஜய:
பீ தாமஹம் ஸாநுசரம் ததர்பா ஹ |
பீ தாமஹபர்சாபீ ஸமீக்ஷய தம் த்வீஜம்
நநந்த ஸஸ்வாகத மீத்யுவாச ஹ || (44)**

முனிவர்கள் சரணாகதி செய்தது

பரபங்கே தீவம் யாதே முநீஸங்கா: ஸமாததா: |
அப்யகச்சந்த காகுத்ஸதம் ராமம் ஜ்வலீத தேஜஸம் || ௩ ||

சுரபங்கர் உத்தமகதியடைந்த பிறகு அங்குள்ள மஹரிஷிகள் “தன் ஜோதியால் விளங்கும் பரப்பிரஹ்மமே இகுவாகு வம்சத்தில் அவதரித்து நமது பாக்கியத்தால் நம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறது. நாம் செய்த தவம், தானம் முதலிய புண்ணியகர்மங்கள் இன்றைக்குப் பலித்தன. அவரைத் தரிசனம் செய்து கிருதார்த்தர்களாவோம் என்று, நித்திய தரித்திரனுக்கு நவநிதி கிடைத்தது போல் அடங்காத ஆனந்தமடைந்து பல திக்குகளிலிருந்தும் வந்தார்கள். பிரஹ்மத்தின் நகத்திலிருந்துண்டான வைகானஸர்களும், வாலிலிருந்துண்டான வாலகில்யர்களும், எப்பொழுதும் ஜலத்தால் தேகத்தைச் சுத்தி செய்யும் ஸம்பர்க்ஷாலர்களும், ஸூரிய சந்திர கிரணங்களையே எப்பொழுதும் குடிக்கும் மரீசிபர்களும், கற்களால் சரீரத்தை மோதிக் கொள்ளும் அசுமகுட்டர்களும், இலைகளைத் தின்கிறவர்களும், பற்களையே உலக்கையாக வைத்துக்கொண்டு தான்யங்களைப் புஜிக்கிறவர்களும், கழுத்தளவு ஜலத்தில் எப்பொழுதும் நிற்கிறவர்களும், மார்பிலாவது முதுகிலாவது தோள்களிலாவது தலையை வைத்துக் கொண்டு தூங்குகிறவர்களும், தூங்காமல் தேகம் வளையாமல் நிற்பவர்களும், ஜலத்தையே உணவாக உடையவர்களும், காற்றைப் புஜிப்பவர்களும், மரங்களின் நுனியில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களும், பூமியில் தர்ப்பங்களின்மேல் படுப்பவர்களும், விரதங்களை எப் பொழுதும் அனுஷ்டித்து ஆகாரமே இல்லாதவர்களும், ஈர வஸ்திரத்தையே எப்பொழுதும் உடுப்பவர்களும், எப்பொழுதும் ஜபம் செய்து கொண்டிருப்பவர்களும், எப்பொழுதும் வேதமோதுகிறவர்களும், கோடையில் பஞ்சாக்கி நடுவில் தவம் செய்பவர்களும் அங்கே வந்தார்கள். அவர்கள் பிரஹ்ம வித்யையை அறிந்து அனுஷ்டித்ததாலுண்டான பிரஹ்ம தேஜஸால் ஜ்வலிப்பவர்கள்; அஷ்டாங்க யோகத்தில் முதிர்ந்தவர்கள்; யோகாப்பியாஸத் தால் மனத்தை ஒரே நிலையில் நிறுத்துகிறவர்கள்.

அந்த ரிஷிகள் சகல தர்மங்களையும் அறிந்து அவைகளை அனுஷ்டிப்பதில் சிரேஷ்டரான ராமனிடத்தில் வந்தார்கள். ராக்ஷஸர்களால் பீடிக்கப்பட்ட தங்களுக்கு வேறு கதியில்லை என்பதையும் லோகத்தை ரக்ஷிக்க அவதரித்த ஸ்ரீராமசந்திரன் எல்லோராலும் சரணமடையத் தகுந்தவரென் பதையும் நன்றாக அறிந்தவர்கள். தங்களை ரக்ஷிப்பதற்கு வேண்டிய தயை அவருக்கு

உண்டாகும்படி பலவகையாக விஞ்ஞாபனம் செய்துகொண்டார் கள். “ராம! மஹா வீர! இந்திரன் தேவதைகளுக்கு நாதன். நீயும் இஷ்டவாகு குல சிரேஷ்டனான ரகுபதியல்லவா? இந்தப் பூமிக்கு நாதனல்லவா? இது மாத்திரமல்ல, ஜகத்தைத் தாங்குகிறவனும் போஷிக்கிறவனும் நீயே. விராதனைக் கொன்றதாலும் சரபங்களுக்கு முக்தியைக் கொடுத்ததாலும் நிகரற்ற கீர்த்தியும் பராக்கிரமும் வாய்ந்தவனென்று மூவுலகங்களிலும் பெயர் பெற்றிருக்கிறாய். ஸகல லோக நாதனானாலும் கூத்திரியரூபம் எடுத்ததால் தர்மங்களை நடத்திக் காட்டுகிறாய். உன் பிதா உனக்குக் கொடுத்த ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்றதால் பிதிரு பத்தியையும், பரதன் எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் தன் பிரதிக்கருவையசத் தவறாததால் ஸத்தியத்தையும், சரபங்களுக்கு மோகஷம் கொடுத்ததால் பக்த பரிபாலன தர்மத்தையும், உன்னிடத் தில் குடி கொண்டிருப்பதாகக் காட்டினாய். நீயோ தர்மாத்மா; சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதென்ற தர்மத்தை நன்றாக அறிந்தவன். அதைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்கிறவன். ஸகலப் பிராணிகளாலும் விரும்பத் தகுந்தவனே! நாங்கள் உன்னிடத்தில் ஒன்றை யாசிக்க வந்திருக்கிறோம். எங்கள் புத்திக்கு எட்டியவரையில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். அந்த அபராதத்தை மன்னிக்கவேண்டும். யாசகர்கள் மஹான்களுக்கு எதிரில் போய் நிற்பதே போது மென்ற நியாயத்தால் உன்னைச் சரணமடைவதே எங்களுடைய காரியத்தை முடித்துக்கொடுக்கும். ஜீவன்கள் இந்த உபாயத்தையே கைப்பற்றவேண்டும். பிரார்த்திக்கக் கூடாதென்ற நியாயம் எங்களுக்குத் தெரியும். ஜகத்தைக் காக்கவந்த நீ எங்களையும் காப்பாற்று வாயென்று தெரியும். ஆனால் நாங்கள் படும் துன்பத்தைப் பொறுக்க முடியாமல் லோகரீதியாகக் தெரிவித்துக்கொள்வதை மன்னிக்க வேண்டும்.

உன் ராஜ்யத்தில் வஸிக்கும் பிராணிகளை ரக்ஷிப்பது உனக்கு இயற்கையான தர்மம். எந்த அரசன் குடிகளிடத்தில் ஆறிலொரு கடமை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களைத் தன் புத்திரர்களைப் போல் காப்பாற்ற வில்லையோ அவனுக்குப் பெரிய அதர்மம் நேரும். எவன் சோம்பலில்லாமல் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தன் உயிரைப்போலும் உயிரைக் காட்டிலும் பிரியமான குழந்தைகளைப் போலும் தன் குடிகளை ரக்ஷிக்கிறானோ அவன் காலமுள்ள வரையில் எல்லையற்ற கீர்த்தியை அடைகிறான். இறந்த பிறகு பிரஹ்ம லோகத்திற்குப் போய் பிரஹ்மாவால் பூஜிக்கப்படுகிறான். ஆனால் வரி செலுத்த முடியாத முனிவரை ரக்ஷிப்பதால் என்ன பிரயோஜன மென்றால், பழம் கிழங்குகளைப் புஜித்துக்கொண்டு முனிவர்கள் ஸம்பாதிக்கும் சிரேஷ்ட மான தர்மத்தில் நாலில் ஒரு பங்கை, பிரஜைகளை நீதி தவறாமல் ரக்ஷிக்கும் அரசன் அடைகிறான். நீயோ பிரயோஜனத்தை விரும்பாமல் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பவன். உன்னைச்

சரணமடைவதே அதற்குப் பொருத்தமான காரணம். இங்குள்ள வானப்பிரஸ்தர்கள் பெரும்பாலும் பிராம்மணர்கள். அவர்களுக்கு நீயே நாதன். அப்படியிருந்தும் அநாதைகளைப்போல் ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படுகிறார்கள். பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதில் உனக்கு, அஜாக்கிரதை தகுமா? உன்னையே தியானம் செய்து கொண்டு ஸமாதியிலிருக்கும் ரிஷிகளின் சரீரங்களைப் பார். வெட்டிப் பிளந்து கடித்து எரித்துக் கொன்ற சாதுக்களின் எலும்புகள் குவிந்திருப்பதைப் பார். பம்பா நதிக்கரையிலும். மந்தாகினி நதிக்கரையிலும் சித்திரசுடத்திற்கு ஸம்பத்திலும் வஸிக்கும் ரிஷிகள் படும் கஷ்டம் சொல்லமுடியாது. சரீரத்தை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தவம் செய்ய முடியாதா என்றால், இது எங்களுடைய சரீரத்திற்கு நேரும் கஷ்டங்களைப்பற்றிச் சொன்ன வார்த்தையல்ல. மஹான்களுக்குச் செய்யும் அபராதத்தையும் ஹிம்ஸையையும் நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது நியாயமா? ஸகல லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கத் திறமையுள்ள உன்னைச் சரணமடைகிறோம், ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படும் நாங்கள் நீ எப்பொழுது அவதரிப்பாயென்று உன்னையே எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும். ஸகல லோகங்களிலும் உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு கதியில்லை. இகத்திலும் பரத்திலும் உன்னைத் தவிர எங்களுக்கு வேறு தெய்வம் கிடையாது" என்று பிரார்த்தித்தார்கள்.

ராமன், "நீங்கள் இப்படிச் சொல்லத்தகுமா? என்னைச் சரண மடைவதையே நான் உங்கள் ஆக்ஞையாக எண்ணிக்கொண்டேன். காப்பாற்றென்று சொல் வது அனாவசியம், உசிதமல்ல. ராக்ஷஸர்களால் உங்களுக்கு நேரும் உபத்திரவத்தை நீக்கவே இந்த வனத்திற்கு வந்தேன். பிதுருவாக்கிய பரிபாலனத்திற்காக இங்கே வந்தேனென்பது தெய்வகதியால் நேர்ந்த காரியம். ஆகையால் இந்த வனவாஸம் எனக்கு உத்தம பலனைக் கொடுக்கும். உங்களுடைய சத்துருக்களை யுத்தத்தில் கொல்ல நிச்சயித்திருக்கிறேன். என் விரத்தையும் லக்ஷ்மணனுடைய பராக்கிரமத் தையும் பாருங்கள்" என்று தைரியம் சொன்னார்.

இப்படி மஹரிஷிகளுக்கு அபயமளித்து, அவர்களும் பூஜிக்கத் தகுந்த ஆசாரத்தையுடைய ராகவன், தர்மத்திலேயே நாடிய மனத்துடன் லக்ஷ்மணனையும் ஸீதையையும் அழைத்துக்கொண்டு ஸுதீஷ்ணருடைய ஆசிரமத்திற்குப் போனார். அந்த மஹரிஷிகளும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

தத்வாயயம் சாய் தபோதநாநாம்

தார்மீ த்ருதாத்மா ஸஹ லக்ஷ்மணோந |
தபோதநபரீ சரீ ஸபாஜ்ய வருத்த:
ஸதீஷ்ண மோபரீ ஜகாம வீர: || (௨6)

ஸுதீக்ஷணர்

ராமஸ்து ஸஹீதோ ப்ராதரா ஸீதயா சபரந்தப: |
ஸுதீக்ஷணஸ்யாபர்ரம பதம் ஜகாம கஹ கதர் த்வீகஜ: || ௩)

வெகு தூரம் நடந்து பல இடங்களில் மந்தாகினியைத் தாண்டி, பெரிய மேகத்தைப்போல் ஆகாசத்தை அளாவி நின்ற ஒரு மலையைக் கண்டார்கள். அதைச் சூழ்ந்திருந்த இருண்ட காட்டில் நுழைத்து, பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங்கும் மரங்களின் நடுவில் ஒரு ஆசிரமத்தைப் பார்த்தார்கள். அதைச் சுற்றி மரவுரிகள் காற்றில் உலர்ந்து கொண்டிருந்தன. அதில் ஒரு தபஸ்வி அழுக்கடைத்த ஜடையுடன் தியானம் செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அவரே ஸுதீக்ஷணரென்றறிந்து, அவருடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! நான் ராமன், தங்களுக்கு அபிவாதனம் செய்கிறேன். தங்களைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறேன். தர்மங்களை அறிந்தவரே! மஹிஷியே! ஒப்பற்ற தபோ மஹிமையுடையவரே! என்ன ஆசிர்வதிக்கவேண்டும்” என்று தெரிவித்தார்.

ஸுதீக்ஷணர் கண்ணைத் திறந்து பார்த்து, ராமனை மிக பிரியத்துடன் கட்டியணைத்து “ராம! அண்டினவர்களைக் காப்பாற்றும் தர்மத்தில் சிறந்தவனே! நீ எப்பொழுதும் இந்த ஆசிரமத்தில் குடிகொண்டிருந்தாலும், பாமரர்களின் திருஷ்டிக்கு இவ்விடம் இப்பொழுதுதான் இது நாதனுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தாயா? இந்தத் தேகத்தைவிட்டுத் தெய்வலோகத்திற்குப் போகாமல் உன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஸ்வர்க்கானுபவம் மோக்ஷத்திற்கு வீரோதியல்லவா! நீ ராஜ்யத்திலிருந்து காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டுச் சித்திர கூடத்தில் வஸிக்கிறாயென்று கேள்விப்பட்டேன். பரம புருஷார்த்தமான உன் தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்காதென்று ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகாமலிருக்கிறேன்; கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் தேவேந்திரன் இங்கே வந்து, 'உமது புண்யத்தால் ஸகல லோகங்களையும் அடைந்தீர்' என்றான் ராம, நீயும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் அவைகளில் இஷ்டப்படி. ஸஞ்சரிக்கலாம். அவைகளை நான் உனக்குத் தருகிறேன்.” என்றார். இப்படித் தாம் செய்த புண்ய கர்மங்களின் பயனைப் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பித்த அந்த மஹிஷியைப் பார்த்து ராமன், “ஸ்வாமி, இவைகளை நானே ஸம்பாதித்துக் கொள்கிறேன். இந்த வனத்தில் நாங்கள் வஸிக்கத் தகுந்த ஓரிடத்தைக் காட்டவேண்டும். தாங்கள் எல்லா விஷயங்களிலும் ஸமர்த்தரென்றும் எல்லோருக்கும் ஹிதத்தையே

கோருகிறவரென்றும் கௌதம வம்சத்தில் பிறந்த சரபங்கர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்" என்றார்.

பிரஹ்மா காசியபரைப் பார்த்துச் சொல்வதுபோல் ராமன், ஸத்திய ஸந்தரும் கடுமையான தவம் செய்தவருமான ஸுதீக்ஷணரிடம் இவ்வாறு சொன்னார். அவர், தமக்கு மோக்ஷத்தை அருளினதால் பரமானந்தமடைந்து, “ராம இந்த ஆசிரமம் ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களால் விளங்குகிறது. பழங்களும் கிழங்குகளும் வேண்டிய வரையில் கிடைக்கும். ரிஷிகணங்கள் வஸிக்குமிடம் இது. இங்கே அநேக மிருகங்கள் பயமில்லாமல் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு விசித்திரமான வேஷங்களை எடுத்து ரிஷிகளின் ஸமாதியைக் கலைக்கின்றன. அதைத் தவிர இங்கே வேறு குறையில்லை” என்றார். மிருக ரூபத்தைத் தரித்த ராக்ஷஸர்களே இப்படி ரிஷிகளைத் தொந்தரவு செய்கிறார்களென்று ஸுதீக்ஷணர் சொன்னதை ராமன் ஜாடையாக அறிந்து வெகு உத்ஸாஹத்துடன் நானேற்றிப் பாணத்தைப் பூட்டி “ஸ்வாமி! இங்கே வரும் மிருகக் கூட்டங்களைக் கூர்மையான அம்புகளால் கொல்வேன்; ஆனால், தங்களுடைய எதிரில் அவைகளைக் கொன்றால் பெரிய அபராதம் செய்தவனாவேன். தங்களுக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்குவதைக் காட்டிலும் வேறு கஷ்டம் எனக்கில்லை. அவை வருகிறவரையில் நான் இங்கிருந்தால் அவைகளால் நேரும் உபத்திரவத்தை நீக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகையால், வேறிடத்தில் அவைகளைக் கொல்வேன்” என்றார். ஸுதீக்ஷணர் அதை அங்கீகரித்தார். பிறகு, ராமன் ஏரிக்குப்போய் ஸந்தியாவந்தன ஜபங்களை முடித்து அன்று ராத்திரி அந்த ஆசிரமத்தில் தங்கினார். அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை ஸுதீக்ஷணர் மஹா பக்தியுடன் தானே கொண்டுவந்து கொடுத்து, விதிப்படி உபசரித்தார்.

**தத: பரமம் தாபஸ போஜ்ய மந்நம்
ஸ்வயம் ஸு*தீக்ஷண: புருஷர்ஷபாய்யாம் |
தாப்யாம் ஸௌஸத்க்ருத்ய தாஸிதன மஹாத்மா
ஸந்த்யா நிவ்ருத்திதன ரஜநீ மஹேக்ஷய || (24)**

ஆசிரம யாத்திரை செய்ய உத்தேசித்தது

ராமஸ்து ஸஹ ஸௌமீத்ரீ: ஸதீக்ஷணநாப் பூஜித: |

பரீணாய நீபராம் தத்ர ப்ரபாதே ப்ரத்யபுத்யத || ௩ ||

மறுநாட்காலையில் அவர்கள் எழுந்து நீலோத்பலங்களால் விளங்கும் அந்த ஏரியில் ஸ்நானம் செய்து, அக்னிஹோத்திரம் தேவ பூஜை முதலியவைகளை முடித்து, உதிக்கும் ஸூரியனை உபாஸித்தார்கள். (இதனால். இவர்கள் காத்தியாயன ஸுத்திரத்தைச் சேர்ந்த சூக்ல யஜுர்வேதிகளென்று தெரிகிறது.) பிறகு, ஸதீக்ஷணரிடத்தில் வந்து, “ஸ்வாமி! எல்லோரும் பூஜிக்கும் தங்களால் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டோம். எங்களுக்கு உத்திரவு கொடுத்து அனுப்பவேண்டும். என்னுடன் வந்திருக்கும் ரிஷிகள் சீக்கிரப்படுத்துகிறார்கள். இந்த அரண்யத்தில் வஸிக்கும் புண்ணியாத்மாக்களான ரிஷிகளின் ஆசிரமங்களைத் தரிசனம் செய்ய விரும்புகிறோம். எப்பொழுதும் தாம் சீலர்களும் தவத்தால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களும் கொழுந்தில்லாமல் எரியும் அக்கினியைப்போல் ஜ்வலிக்கிறவர்களுமான இந்த ரிஷிகளும் நாங்களும், அநியாயமாகத் தனத்தை ஸம்பாதித்து ஸாதுக்களின் சேர்க்கையில்லாக துஷ்ட பிரபுவைப்போல், ஸூரியன் தாங்கமுடியாத உஷ்ணத்துடன் எரிப்பதற்கு முன்பே பிரயாணம் செய்ய விரும்புகிறோம்” என்று ஸதீக்ஷணருடைய பாதங்களில் அவர்கள் நமஸ்கரித்தார்கள்.

அந்த மஹரிஷி அவர்களை பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து “க்ஷேமமாகப் போய் வாருங்கள்; உன் நிழலைப் போல் உன்னைப் பின் தொடரும் ஸீதைக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் எல்லா மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். தண்டகாரண்யத்தில் வஸிக்கும் மஹா தபஸ்விகளின் ஆசிரமங்களைப் பார்த்து வா. பல மிருகங்களையும் பகைகளையும் பழங்களையும் புஷ்பித்த வனங்களையும் மலர்ந்த தாமரைகளால் விளங்கி, நீர்க்கோழிகள் ஆனந்தமாய் விளையாடும் தெளிந்த ஜலத்தையடைய குளங்களையும் ஏரிகளையும் மலைகளையும் தாழ்வரைகளையும் அவைகளைச் சூழ்ந்த வனங்களையும் அவைகளில் மயில்கள் அழகாகக் கூவுவதையும் பார். லக்ஷ்மணா! போய் வா. ராமா! நீயும் போய் வா. இந்த அசிரமத்திற்குத் திரும்பி வர வேண்டும்” என்று விடை கொடுத்தார். அந்த ராஜபுத்திரர்களும் ஸீதையும் “அப்படியே செய்கிறோம்” என்று மஹரிஷியை பிரதக்ஷணம் செய்து புறப்பட்டார்கள். அம்பறைகளையும் வில்லுகளையும் கத்திகளையும் ஸீதை கொண்டு வந்து கொடுக்க, அவைகளைத் தரிசித்துக் கொண்டு, அதிருபவான்களும். தேஜதஸால் ஸகல

திசைகளையும் விளங்கச் செய்கிறவர்களுமான அந்த ராஜபுத்திரர்கள்
அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

**ஸ்ரீமந்நிதன ரூபஸம்பந்நிநன தீர்யபமாநிநன ஸ்வஹிதஜஸா |
ப்ரஸ்தீநிதன த்ருத சாபிபன நிதன ஸீதயாஸஹ ராகவிவன || (௨௦)**

ஸீதை ஹரிதத்தைத் தெரிவித்தது

ஸுதீக்ஷணநா ப்யநுஜ்ஞாதம் ப்ரஸ்தீதம் ரகுநந்தநம் |
ஜ்ஞுத்யயா ஸ்நிக்தயா வாசா பர்தார மீத மப்ரஸீத் || ௩

இப்படி ராவண வதத்தை உத்தேசித்து ஸுதிக்ஷணர் விடை கொடுக்க, ராமன் புறப்பட்டுப் போகையில் ஸீதை, 'இவர் ரிஷிகளிடத்தில் செய்த பிரதிக்கொயைத் தவறமாட்டார் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். ஆனால், ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் நேர்ந்தால் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து, மிகுந்த துக்கத்தை அனுபவிப்பாரே' என்று ராமனிடத்தில் வைத்த அன்பால் வெகு சாதாரியமாகப் பின் வருமாறு சொன்னாள்.

"பிராணநாத! ஆசையாலுண்டாகும் மூன்று தோஷங்களை ஜயித்தவனுக்கே சிரேஷ்டமான தர்மம் கிடைக்கும். அந்த வழியோ வெகு நுட்பமானது. பொய் சொல்வது அவைகளில் ஒன்று. பரஸ்தீகளைச் சேர்வது, விரோதமில்லாதவர்களை ஹிம்ஸிப்பது என்ற இவை முன் கூறியவை காட்டிலும் மிகவும் தீங்களிப்பவை. பொய் சொல்லுதல் தங்களுக்கு இதுவரை இல்லை. இப்பொழுதும் இல்லை; இனியும் இல்லை; இப்படியிருக்க, பரஸ்தீகளிடத்தில் விருப்பமேயில்லாத தங்களுக்கு அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஒருநாளுமிருக்காது. தர்ம பத்தினி யிடத்திலேயே பிரீதி வைத்த தாங்கள் பரஸ்தீகளை நினைப்பதுமில்லை. தாங்கள் தர்மாத்மா. ஆகையால், செய்த பிரதிக்கொயைத் தவறாதவர்கள்; பிதிருவாக்கிய பரிபலானத்தாலேயே இது நன்றாக வெளிப்படும். எல்லையற்ற ஐசுவரியமுள்ளவரே! வைராக்யேத்தில் லக்ஷ்மணனுக்கும் மேலானவரே! ஸத்தியமும் தர்மமும் ஐசுவரியமும் வைராக்யமும் மற்ற குணங்களும் தங்களிடத்தில் குடி கொண்டிருக்கின்றன. இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுக்கு இவை எளிது. தாங்களோ இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். விரோதமில்லாத வர்களிடத்தில் துவேஷம் பிறந்து, அவர்களை ஹிம்ஸித்தலென்ற மூன்றாவது தோஷம் பாமர ஜனங்களுக்கு இயற்கை, அது. இப்பொழுது தங்களுக்கும் நேர்ந்திருக்கிறது. தண்டகாரண்யத்தில் வஸிக்கும் ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொண்டு இந்த மஹரிஷிகளைக் காப்பாற்றுவதாக பிரதிக்கொ செய்திருக்கிறீர்கள். இதற்காகவே ஆயுதபாணியாகத் தண்டகாரண்யத்திற்கு வந்திருக்கிறேனென்றும் தாங்களே சொல்லக் கேட்டேன். ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யப் புறப்பட்ட தங்களைப் பார்த்தும், தாங்கள் ஸத்தியம் தவறாதவர், ஏகபத்தினி விரதரென்பதை யோசித்தும், தங்களுக்கு நித்தியமான ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் ஸாதனத்தை ஆலோசித்தேன்.

அப்பொழுது எனக்குப் பெரிய கவலையுண்டாயிற்று. ராமன் ஸத்தியவான்; ரிஷிகளிடத்தில் பிரதிக்கை செய்தபடி ராக்ஷஸர்களைக் கொல்லாமல் விடமாட்டார். விரோதமில்லாதவர்களை ஹிம்ஸிக்கமாட்டார். எவருடனாவது விரோதம் நேர்ந்தால் அதற்கு நானே காரணமாக வேண்டும். அப்பொழுது என்னைப் பிரியும்படி நேரும்; ஏகபத்தினி விரதனான அவர் அந்தத் துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டார். இதற்கு என்ன செய்யலாமென்று யோசித்தேன்; ஒரே உபாயம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. தாங்கள் தண்டகாரணியத்திற்குப் போவதில் எனக்கு இஷ்டமில்லை, தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் ஆயுதபாணிகளாகக் காட்டில் போனால் அதிலுள்ள பிராணிகளைக் கண்டு ஒருவேளை அம்புகளால் அடிக்கும்படியிருக்கும். கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பிற்கு அருகில் உலர்ந்த கட்டைகளிருந்தால் எப்படியோ அப்படியே கூத்திரியர்களுக்குக் கையிலிருக்கும் வில் தேஜஸையும் பலத்தையும் அதிகப்படுத்துகிறது.

இதைப்பற்றின ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸத்தியவானும் சுத்தருமான ஒரு தபஸ்வி ஒரு அழகான ஆசிரமத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருந்தார். இந்திரன் அவருடைய தவத்தைக் கெடுக்க நினைத்துத் தன் கையிலிருந்த சிரேஷ்டமான கத்தியை அந்த ரிஷியினிடத்தில் அடைக்கலமாக வைத்துப் போனான். அவர் அந்த வனத்தில் தான் போகும் இடமெல்லாம் அதை எடுத்துக்கொண்டே போவார். அடைக்கலம் வைத்த பதார்த்தத்தை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றி, வைத்தவனிடத்தில் ஒப்புவிக்க வேண்டுமல்லா? எப்பொழுதும் அந்தக் கத்தியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததால் அவருடைய சாந்தஸ்வபாவம் முற்றிலும் மாறி, தவம் குலைந்து குரூரபுத்தி உண்டாயிற்று. வரவர பிராணிகளையும் தொந்திரவு செய்ய ஆரம்பித்தார். கொழுப்படைந்து தர்மத்தை விட்டு அந்தக்கத்தியின் சேர்க்கையால் முடிவில் கோரமான நரகத்தில் விழுந்தார். தனக்கு அருகிலுள்ள பொருள்களை அக்னி எரிப்பதுபோல் ஆயுதங்கள் தங்களுக்கருவிருக்கும் ஜந்துக்களின் நல்ல புத்தியை அழிக்கும். நான் தங்களிடத்தில் வைத்திருக்கும் பிரியத்தாலும் தாங்கள் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் மதிப்பாலும் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயத்தையே ஞாபகம் செய்தேன். தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயத்தை நான் அறிந்து தங்களுக்கு உபதேசித்ததாக எண்ணக்கூடாது. ராக்ஷஸர்களை விரோதமில்லாமல் தாங்கள் ஒருக்காலும் கொல்லக்கூடாது. அது தங்களடைய ஸ்வபாவத்திற்குத் தகாது. எனக்கும் இஷ்டமில்லை. இந்தப் புத்தி வரவர முற்றி எந்த பிராணியையும் ஹிம்ஸிக்கும்படி செய்யும். ஆனால் ஆயுதங்களைத் தரிப்பது கூத்திரிய தர்மமல்லவா என்றால், கூத்திரிய வீரர்கள்

வனத்திலுள்ள ஸாதுக்களுக்கு நேரும் கஷ்டங்களை நீக்கவே ஆயுதம் தரிக்கவேண்டும். அதற்காவது ஆயுதங்கள் வேண்டாமா என்றால், இந்த ஸமயத்தில் அவைகளைத் தரிப்பது உசிதமல்ல. ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது மாத்திரம் தரிக்க வேண்டிய ஆயுதங்களெங்கே? ராஜ்யத்தை விட்டு நாம் இப்பொழுது வந்திருக்கும் வனமெங்கே? கூத்திரிய தர்மமான பிராணிஹிம்ஸை எங்கே? ஸகல லோகத்திற்கும் ஹிதத்தையே தேடும் தவமெங்கே? இவை ஒன்றிற்கொன்று விரோதம். நாம் இப்பொழுது வஸிக்கும் வனத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மத்தையே கைக்கொள்ளுவோம். ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டுத் தவம் செய்வோம். இவைகளால் நம்முடைய புத்தி கெடுகிறது. வனவாஸம் முடிந்து அயோத்யைக்குப் போன பிறகு கூத்திரிய தர்மத்தை அனுஸரிப்போம். இப்படிச் செய்தால் தசரதருக்கும் கைகேயியிக்கும் எல்லையற்ற பிரீதியுண்டாகும். தர்மத்தால் அர்த்தமும் ஸுகமும் ஞானமும் அதன் வழியாக முத்தியும் கிடைக்கின்றன. இந்த பிரபஞ்சத்திற்குத் தர்மமே ஸாரம். விரதங்களாலும் உபவாஸங்களாலும் தேகத்தை ஒடுக்கிக் கஷ்டப்பட்டு இந்தத் தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமே தவிர தேஹேந்திரியங்களை ஸுகமாக வளர்ப்பதால் நித்தியஸுகம் கிடைக்குமா? ஆகையால் எப்பொழுதும் சுத்தமான மனத்துடன் வனத்தில் தவம் செய்வது நல்லது, ஸகல புருஷார்த்தங்களும் அவைகளுக்கு ஸாதனங்களும் தங்களுக்குத் தெரியாதவைகளா? ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸ்வபாவமான சாபல்யத்தால் இவ்வாறு சொன்னேனே தவிர, தங்களுக்குத் தர்மத்தை உபதேசிக்க யாரால் முடியும்? தாங்கள் நன்றாக யோசித்து, லக்ஷ்மணனுடன் கலந்து எது யுக்தமாகத் தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்யுங்கள். தாமதம் செய்யவேண்டாம்" என்றாள்.

**ஸ்த்ரீசாபலா தேத துதாஹ்ருதம் மே
தர்மம் ச வக்தும் தவ க: ஸமர்த: |
வீசார்ய புத்த்யா து ஸஹ்ராநுஜேந
யத்ரோசதே தத் குரு மா சீரேண || (33)**

ரிஷிகளுக்கு அபயதானம்

வாக்ய மீதத்து வைதேஜ்யா வ்யாஜ்ஞதம் பர்த்ரு பக்த்யா |
ப்ரருத்வா தர்மே ஸ்தீதோ ராம: ப்ரத்யுவாசாத மைதீஸீம் || (1)

இப்படி கஷ்டத்தை அனுபவித்தாவது தன் பிரதிக்கையைக் காப்பாற்றவேண்டும்; தன்னை அண்டியவர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்ற தர்மத்தில் நாடிய மனத்தையுடைய ராமன், தன்னிடத்தில் வைத்த பக்தியால் ஸீதை இப்படிச் சொன்னதைப் பார்த்து “நீ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் அன்பிற்கும் நீ பிறந்த உத்தம குலத்திற்கும் தகுந்தபடி எனக்கு ஹிதமான விஷயத்தைச் சொன்னாய். தர்மங்களை நன்றாக அறிந்த வளல்லவா? பிரஹ்ம ஞானியான ஜனகருடைய புத்திரியல்லவா? ஜனங்கள் கஷ்டப்படும் சத்தம் அரசர்களின் காதில் விழாமல் செய்யவே அவர்கள் ஆயுதங்களைத் தரிக்கிறார்களென்று சொன்னாய்; அது உண்மையே. ஆனால் என்னைச் சரணமடைந்த முனிவர்களுக்கு அபயம் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்த வனத்திலுள்ள ரிஷிகள் ராக்ஷஸர்களின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காமல் தாங்களே வந்து என்னைச் சரணமடைந்ததைப் பார்த்தாய் அல்லவா? அபராதம் செய்யாதவர்களைக் கொல்லக்கூடாது; ஸாதுக் களுடைய விரோதிகளைக் கொன்று அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று சொன்னாயல்லவா? இவர்கள் என்னைச் சரணமடைந்த பொழுதே எனக்கு உயிரானார்கள்; அவர்களுக்குச் செய்த கெடுதி எனக்குச் செய்ததல்லவா? அவர்கள் பழங்களையும் கிழங்குகளையும் தின்றுகொண்டு தவம் செய்கிறவர்கள்; ராக்ஷஸர்களால் குரூரமாக ஹிம்ஸிக்கப்படுகிறார்கள். விரதங்களையும் நியமங்களையும் உபவாஸங்களையும் அந்தந்தக் காலங்களில் செய்து கொண்டிருக்கையில் நர மாம்ஸத்தைத் தின்னும் ராக்ஷஸர்கள் அநியாயமாக அவர்களைக் கொல்லுகிறார்கள்.

அந்த ரிஷிகள் என்னைச் சரணமடைந்து 'எங்களை அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். நானும் அவர்களை நமஸ்கரித்து, நான் செய்த அபராதத்தைப் பொறுக்கவேண்டும். தங்களைத் தேடி நான் வரவேண்டியிருக்க தாங்கள் என்னைத் தேடி வந்ததை நினைத்தால் எனக்கு எல்லையற்ற வெட்கமுண்டாகிறது. தங்களுடைய கட்டளையைத் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தேன். அப்பொழுது அவர்களெல்லோரும், “ராம! இந்த வனத்தில் ராக்ஷஸர்கள் இஷ்டமான ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு எங்களை ஹிம்ஸிக்கிறார்கள். எங்களை அவர்களிடத்திலிருந்து காப்பாற்று. அக்னிஹோத்திரங்களையும் பர்வகாலங் களில் இஷ்டங்களையும் நாங்கள்

செய்யும்பொழுது அந்த மஹா பாபிகள் ஓடிவந்து அவைகளைக் கெடுக்கிறார்கள். (நீயோ யக்ஞமூர்த்தி; யக்ஞங் களைக் கெடுக்கிறவர்கள் உனக்கே அபராதம் செய்தவர்களல்லவா?) இப்படி கஷ்டப்படும் எங்களுக்கு நீயே கதி. எங்களுடைய தபோ மஹிமையால் இவர்களைக் கொல்வது எங்களுக்கு ஸூலபம், ஆனால் வெகு காலமாகக் கஷ்டப்பட்டு ஸம்பாதித்த தவத்தை வீணாக்க மனம்வர வில்லை. தவம் செய்வதோ அஸாத்தியம். நேரும் இடையூறுகளுக்கோ கணக்கில்லை. ஆகையால் இவர்கள் எங்களைக் கொன்றாலும் இன்னும் எங்களால் சபிக்கப்படாமல் பிழைத்திருக்கிறார்கள். நீயும் உன் தம்பியும் எங்களைக் காப்பாற்றுங்கள். நீயே எங்களுக்கு நாதன்” என்றார்கள்.

“என்னை அண்டியவர்களை ஹிம்ஸித்து என் ஆகாரத்தை அபகரிக்கும் ராக்ஷஸர்களான விரோதிகளைக் கொல்வதாக பிர திக்ஞை செய்தேன். என் உயிரை இழந்தாலும் அதை நிறை வேற்றாமலிருக்க மாட்டேன். உன்னை விட்டுப் பிரிவது மஹா கஷ்டமே. பாரியை நமது ஆத்மாவில் பாதி என்று வேதம் சொல்கிறது. உடன் பிறந்தவன் நமது ஆத்மாவைத் தவிர வேறல்ல. ஆபத்துக் காலங்களில் நம்மைக் காப்பாற்ற தனத்தை ஸம்பாதிக்கவேண்டும். அந்தத் தனத்தைக் கொடுத்தாவது நமது பாரியையேக் காப்பாற்ற வேண்டும். தனத்தையும் பாரியையும் கொடுத்தாவது தன்னுயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனாலும், உன்னையும் லக்ஷ்மணனையும் என் உயிரையும் கொடுப்பேன். செய்த பிரதிக்ஞையை மாத்திரம் தவறமாட்டேன்.

மேலும் பிரஹ்மஞானிகள் எனக்குத் தெய்வமல்லவா? ஸத்தியத்தைவிட மேலான பொருள் எனக்கில்லை. ஆகையால் ரிஷிகள் என்னைக் கேட்காமலிருந்தாலும் அவர்களை நான் அவசியமாகக் காப்பாற்றவேண்டும். இப்படி பிரதிக்ஞை செய்தபிறகும் தவறு வேனா! என்னிடத்தில் உனக்குள்ள அன்பையும் என்னைப் பிரியும் துக்கத்தையும் நினைத்து இப்படிச் சொன்னாயென்று எனக்குத் தெரியும். நமது கேஷமத்தைக் கோறுகிறவனே நமக்கு ஹிதத்தை உபதேசிப்பான். கர்மங்களைப் பூர்ணமாக பலாபேஷையில்லாமல் அனுஷ்டிப்பதாலேயே மேலான ஸித்தியை அடைந்த ஜனகருடைய புத்திரியல்லவா? அபராதிகளையும் அபராதிகள் அல்ல என்று சொல்வது உன் ஸ்வபாவமல்லவா? (இங்கே ஸீதை லோக மாதா என்பதைக் குறிக்கிறார்.) ஆகையால் நீ சொல்வது உசிதமே. ஆயினும், என் உயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு பிரியமானவள். நான் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நீயும் அனுஷ்டிப்பது நலம்” என்று ஸீதையை ஸமாதானம் செய்தார். பிறகு மஹா

தைரியசாலியான ராமன் ஆயுதபாணியாக லக்ஷ்மணனுடன் புண்ணியமான
ஆசிரமங்களைப் பார்க்கப் போனார்.

இத்யேவ முக்த்வா வசநம் மஹாத்மா
ஸீதாம் ப்ரியாம் மைத்ஸ ராஜபுத்ரீம் |
ராஹ்மா தநுஷ்டமாந் ஸஹ லக்ஷ்மணேந
ஐகாம ரம்யாணி தபாவநாந் || (௨௩)

ஆசிரம யாத்திரை

அக்ரத: ப்ரயஸ்யஸ ராம: ஸீதா மத்யே ஸமத்யமா |
ப்ருஷ்டதஸ்து தநுஷ்பாண்: ஸஜ்மணோநு ஜகாம ஹ || ௩ ||

ராமன் முன்னே நடந்தார்; ஸீதை நடுவில் வந்தாள், லக்ஷ்மணன் வில்லும் கையுமாகப் பின்னால் சென்றார். பல மலைகளையும் வனங்களையும் அழகான நதிகளையும் அவைகளில் மணல் திட்டுகளில் விளையாடும் வண்டாழ்வான் குருவிகளையும் சக்கரவாகந் களையும் நீர்ப்பறவைகளால் விளங்கும் தாமரை ஓடைகளையும் புள்ளி மான்களின் மந்தைகளையும் மதம்கொண்ட காட்டு மான்களையும் மரங்களை அழிக்கும் காட்டுப் பன்றிகளையும் யானைகளையும் பார்த்துக் கொண்டே போனார்கள். அஸ்தமிக்கும் பொழுது ஒரு யோஜனை நீளமும் அகலமும் உள்ள அழகான ஒரு குளத்தங்கரையில் வந்தார்கள். அது மலர்ந்த செந்தாமரைகளாலும் வெண்தாமரைகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. யானைக்கூட்டங்கள் ஜலத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. வண்டாழ்வான் குருவிகள் ராஜஹம்ஸங்கள் கலஹம்ஸங்கள் முதலிய நீர்ப்பறவைகள் அங்குமிங்கும் நடனமாடின. ஸ்படிகம்போலத் தெளிந்த அந்த ஜலத்திலிருந்து பாட்டு, வாத்தியம், நர்த்தனம் இவைகளின் ஓசை கேட்கப்பட்டது. ஆனால், ஒருவரும் கண்ணிற்குத் தோன்றவில்லை. ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆச்சரியமடைந்து தங்களுடன் வரும் தர்மபிருத் என்ற முனிவரைப் பார்த்து “ஸ்வாமி! இந்த அபுதமான காஷி எங்களுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகிறது. இதைப்பற்றிய வரலாற்றைச் சொல்லக்கூடுமானால் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறோம்” என்றார்கள்.

அந்த முனிவர், “இந்தத் தடாகத்திற்குப் 'பஞ்சாப் ஸரஸ்’ என்று பெயர் எந்நாளுமுள்ளது. மாண்டகர்ணியென்ற மஹரிஷியின் தபோபலத்தால் உண்டாக்கப்பட்டது. அவர் இந்த ஜலத்தில் நிற்குகொண்டு அநேக ஆயிர வருஷங்களாகக் கடுந்தவம் செய்தார். கரற்றையே புஜித்தார். தேவதைகள் அதைக்கண்டு பயந்து ஒன்று கூடி, 'இவர் நமது பதவிகளில் எதையோ அடைய விரும்புகிறார். இவருடைய தவத்தைக் கெடுக்கவேண்டும்' என்று நிச்சயித்து, அப்ஸரஸ்களில் முக்கியமான மின்னல் கொடிகளைப் போன்ற ஐந்து ஸ்திரீகளை அனுப்பினார்கள். அந்த ரிஷி ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை நன்றாயறிந்தவர். ஆனாலும் தேவதைகளின் காரியம் நிறைவேற வேண்டுமென்று, ஆசைக்குக் கட்டுப்பட்டவர் போலானார். அந்த ஸ்திரீகள் இவருக்குப் பாரியைகளானார்கள். இந்தத் தடாகத்தில் தன் தபோபலத்தால்

ஒரு விசித்திரமான வாஸஸ்தலத்தைமைத்து, யோக பலத்தால் எப்பொழுதும் யௌவன புருஷனாக அவர்களுடன் ஆனந்தமாகக் காலம் கழிக்கிறார். அவர்களுடைய திவ்ய ஆபரணங்களின் ஓசையும் பாட்டும் வாத்திய கோஷமும் நர்த்தன த்வனியும் கலந்து. மதுரமாகக் கேட்கிறது” என்றார். “மிகவும் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது!” என்று ராகவன் சொல்லிக் கொஞ்ச தூரம் போய் ஆசிரமக் கூட்டங்களைக் கண்டார்.

அவை பிராம்மணர்களால் நிறைந்து தர்ப்பங்களாலும் மரவுரி களாலும் விளங்கின. அவைகளில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் சிலகாலம் வரையில் வஸித்தார்கள். அங்குள்ள ஸாதுக்கள் வெகு பிரேமையுடன் அவர்களை உபசரிக்க, அவர்கள் ஒவ்வொரு ஆசிரமத்திலும் தங்கி மறுபடியும் வரிசையாக அவைகளில் வஸித்தார்கள். சிலவிடங்களில் பதின்மூன்று மாதங்களும், சில விடங்களில் ஒரு வருஷமும், சிலவிடங் களில் நான்கு மாதங்களும், சிலவிடங்களில் ஐந்து மாதங்களும், சில விடங்களில் ஆறு மாதங்களும், சிலவிடங் களில் ஏழு மாதங்களும், சிலவிடங்களில் எட்டு மாதங்களும், சில விடங்களில் முக்கால் மாதமும், சிலவிடங்களில் ஒன்றேகால் மாதமும், சிலவிடங்களில் மூன்று மாதங் களும், வஸித்துக் கொண்டு இப்படிப் பத்து வருஷங்களைக் கழித்தார்கள். பிறகு ஸுதீக்ஷ்ணருடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்து அங்கே சிலகாலமிருந் தார்கள்.

ஒருநாள் ராமன் அந்த மஹரிஷியைப் பார்த்து வணக்கமாக "ஸ்வாமி! இந்த வனத்தில் அகஸ்திய மஹரிஷி வஸிக்கிறாரென்று தபஸ்விகள் சொல்லக்கேட்டேன். இந்தப் பெரிய காட்டில் அவருடைய ஆசிரமத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அது எங்கே? தங்களருடைய கிருபையால் அங்கே போய் அந்த மஹரிஷியைத் தரிசித்துச் சிலகாலம் அவருக்குச் சுச்ருஷை செய்ய மிகவும் ஆசை கொண்டிருக்கிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தார். ஸுதீக்ஷ்ணர் ஸந்தோஷமடைந்து “குழந்தாய்! நானும் உனக்கு இதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். நீயே இன்று தெரிவித்தாய். இந்த ஆசிரமத்திலிருந்து தெற்கே நான்கு யோஜனை தூரத்தில் அகஸ்தியருடைய தம்பி வஸிக்கிறார். அங்கே திப்பிலி மரங்கள் அடர்ந்த காடுகள் உண்டு. பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங்கிக் கிளிக் கூட்டங்கள் மதுரமாகச் சப்திக்க, தெளிந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, ஹம்ஸங்கள் நீர்க்கோழிகள் சக்ரவாகங்கள் முதலிய நீர்ப்பறவைகள் விளையாடும் புண்ணியமான தாமரை ஓடைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்கே ஒரு ராத்திரி தங்கு. காலையில் அந்த மரச்சோலைக்குத் தெற்கே போனால் ஒரு யோஜனைக் கப்பால் அகஸ்திய ருடைய ஆசிரமம் தோன்றும். அங்குள்ள விசித்திரமான மிருகங்களையும் பக்ஷிகளையும் மரங்களையும் பார்த்து மிகுந்த

ஸந்தோஷமடைவீர்கள். போவதாக இருந்தால் இன்றைக்கே புறப்படலாம்” என்றார்.

அவர்கள் அப்படியே அங்கிருந்து பிரயாணம் செய்து, அழகான வனங்களையும் மேகங்களைப் போன்ற மலைகளையும். ஏரிகளையும் ஆறுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு ஸுதீக்ஷணர் காட்டிய வழியாகப் போனார்கள். அப்பொழுது ராமன், “லக்ஷ்மணா! அகஸ்தியருடைய ஸஹோதரர் வஸிக்கும் ஆசிரமம் இதே என்று தோன்றுகிறது. வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பதால் இதிலுள்ள வழியிலிருக்கும் மரங்களும் பழங்களும் புஷ்பங்களும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பழுத்த திப்பிலிகளின் கடுமையான வாஸனையை இழுத்துக்கொண்டு. காற்று அடிப்பதைப் பார். அங்கங்கே கட்டைகள் வெட்டி அடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. வழிகளில் வைரீரியத்தைப் போன்ற தர்ப்பைகள் அறுக்கப்பட்டிருப்பதைப்பார். இந்தக் காட்டின் நடுவிலிருந்து கிளம்பும் ஹோமப் புகை கறுத்த மேகத்தைப்போல் கவிழ்ந்திருப்பதைப் பார். பிராம்மணர்கள் புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்து பூஜைக்கு வேண்டிய பூக்களைத் தாங்களே பறிப்பதைப் பார். ஸுதீக்ஷணர் சொன்னபடி அகஸ்திய ஸஹோதரரின் ஆசிரமம் இதே. இவருடைய அண்ணனான அகஸ்தியர் லோகத்திற்கு ஹிதம்செய்ய விரும்பி இந்தத் தெற்குத் திகிலில் வந்து மிருத்யுவைப் போன்ற அஸுரர்களை அழித்தார்.

முன்பு வாதாபி இல்வலனென்ற இருவர் இங்கே இருந்தார்கள். ஸஹோதரர்கள், அஸுரர்கள், மிகவும் கொடியவர்கள்; பிராம்மணர்களை தின்கிறவர்கள். அவர்கள் செய்யும் சிரார்த்தங்களில் புஜிக்கும்படி இல்வலன் பிராம்மணவேஷத்துடன் ஸம்ஸ் கிருத பாவையால் வேதியர்களை வெகு மரியாதையுடன் அழைப்பான். பிறகு, வாதாபியை ஆடாகச் செய்து அவனுடைய மாம்ஸத்தைச் சமைத்து, சிராத்த விதிப்படி, அவர்களுக்குப் பரிமாறுவான். அவர்கள் தின்றவுடன் வாதாபி! வெளியில் வா” என்று கூவுவான். உடனே அந்தப் பாபி வயிற்றிலிருந்து ஆட்டைப்போல் கத்திக்கொண்டு அவர்களின் தேகத்தைக் கிழித்து வெளியில் வருவான். பிறகு, இருவரும் அந்த பிராம்மணர்களைத் தின்பார்கள். இப்படி வெகுகாலம் நடந்தது. பல வேதியர்கள் மடிந்தார்கள். பிறகு தேவதைகள் வேண்டியதால் அகஸ்தியர் இங்கே வந்து இல்வலனுடைய சிராத்தத்தில் வழக்கப்படி புஜித்தார். 'ஸ்வாமி தாங்கள் திருப்தி அடைந்தீர்களா?' என்று இல்வலன் கேட்டான். "ஆம், திருப்தியடைந்தேன்” என்றார். பிறகு இல்வலன் வழக்கப்படி அவருடைய கையில் ஜலத்தை வார்த்து, “வாதாபி! வெளியில் வா” என்றான். அகஸ்தியர் சிரித்து “அவன் என்னால் ஜீர்ணம் செய்யப் பட்டு யமலோகத்திலிருக்கிறான். இங்கே வருவானா? இல்லாவிடீ டால் நான் திருப்தியடைந்தேனென்று எப்படிச்

சொல்வேன்” என்றார். இவ்வலன் கோபங்கொண்டு பழிதீர்க்க நினைத்து அகஸ்தியரின்மேல் பாய்ந்தான். அவருடைய கோபப்பார்வை கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் அவனைச் சாம்பலாக்கிற்று. பிராம்மணரிடத்தில் வைத்த கிருபையால் இந்த அஸாத்யமான் காரியத்தைச் செய்தவரான அகஸ்தியருடைய தம்பி (இத்மவாஹர்) வஸிக்குமிடம், தடாகங்களாலும் காடுகளாலும் விளங்கும் இந்த ஆசிரமமே” என்றார். ஸூரியனும் அஸ்தமித்தான். (மூலாதார சக்கரத்தில் அதிதேவதையாக விளங்கும் கணபதியை அகஸ்தியர் பிரார்த்தித்து அதனால் கிளம்பிய ஜாடராக்கினியால் வாதாபியைக் கொன்றார். ஆகையால், விநாயகரின் அந்த மூர்த்திக்கு *வாதாபி கணபதி’ என்று பெயர்.)

ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸந்தியாவந்தனம் செய்து அந்த ஆசிரமத்தில் புகுந்தார்கள். அந்த மஹரிஷி அவர்களை மிக்க பிரீதியுடன் உபசரிக்க அந்த ராத்திரியில் அங்கே தங்கினார்கள். காலையில் ராமன் அவரை நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! தங்களால் நன்றாக உபசரிக்கப்பட்டு இங்கே ஸுகமாக வசித்தோம். அகஸ்திய பகவானைத் தரிசிக்கப் போகிறோம்; உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். “போய்வாருங்கள்” என்று அவர் அனுக்கிரஹிக்க, ஸுதீக்ஷணர் குறிப்பிட்ட வழியாகப் போனார்கள். அங்கேயே நீர்க்கடம்பு பலா பனை தினிசி அசோகம் தவம் புங்கை இலுப்பை பில்வம் தும்பை முதலிய காட்டு மரங்களும் செடிகளும் புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொடிகளால் சூழப்பட்டிருப்பதையும், யானைகளால் முறிக்கப்பட்டிருப்பதையும், அவைகளில் பலவிதமான பக்ஷிகளும் குரங்குகளும் கத்துவதையும் கண்டு ராமன், “லக்ஷ்மணா! இந்த மரங்களின் இலைகள் ஆசிரம ஜனங்களால் செழித்திருக்கின்றன. இங்குள்ள மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் வெகு அடக்கமாக இருக்கின்றன. ஆகையால் மஹரிஷியின் ஆசிரமம் நெருங்கிற்றென்று எண்ணுகிறேன். சிரமப்படுவறவர்களுக்கு இங்கே ஸுகல கஷ்டமும் தீரும். ஹோமப் புகையால் சூழப்பட்டு மரவுரிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு, பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் சாந்தமாக நடமாடிக்கொண்டிருப்பதைப் பார். ராக்ஷஸர்கள் விரோதத்தைவிட்டு சாந்தமாக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இது அகஸ்திய திக்கென்று பெயர் பெற்றது. கொடியவர்கள் இதைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமாட்டார்கள்.

ஒரு ஸமயத்தில் விந்தியமலை ஸூரியனுடைய வழியைத் தடுக்க நினைத்து வளர்ந்துகொண்டே இருந்தது. ஆனால், அகஸ்தியருடைய கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு நின்றவிட்டது. இவர் நீண்ட ஆயுளையுடையவர். மஹா கீர்த்திசாலி. ஸுகலப் பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டவர். ஸாதுக்களுடைய நன்மையையே தேடுகிறவர். இவரிடத்தில் போனால் நமக்கு விசேஷ

நன்மையைச் செய்வார். இவரைப் பூஜித்து, வனவாஸத்தில் மிகுந்திருக்கும் காலத்தை இங்கே கழிப்போம், இங்கே தேவதைகளும் கந்தர்வர்களும் ஸித்தர்களும் மஹரிஷிகளும் மஹா தபஸ்வியான அகஸ்தியரை எப்பொழுதும் உபாஸிக்கிறார்கள். பொய்யன் கொடியவன் ரகசியமாகப் பாபம் செய்கிறவன் கொலைகாரன் இரக்கமற்றவன் இஷ்டப்படி நடக்கிறவன் இங்கே வஸிக்கமுடியாது. தேவதைகளும் யக்ஷர்களும் நாகர்களும் கருடன் முதலியவர்களும் இங்கே விரதங்களை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு தர்மத்தை ஸம்பாதிக்கிறார்கள். இங்கே அநேக மஹரிஷிகள் தவத்தில் ஸித்தியடைந்து தேகத்தை விட்டு ஸூரியனைப் போன்ற விமானங்களில் திவ்விய தேகங்களுடன் ஸ்வர்க்கமடைந்தார்கள். இங்கே தேவதைகள் ஸாதுக்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, யக்ஷஷபதவியையும் இந்த லோகத்தில் ராஜ்யங்களையும் கொடுக்கிறார்கள். ஆசிரமத்திற்கு வந்துவிட்டோம். லக்ஷ்மண! மஹரிஷியின் தரிசனத்திற்கு நானும் ஸீதையும் காத்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சீக்கிரம் தெரிவி" என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

ஆகதா: ஸ்மரணம் பதம் ஸௌமீந்திர ப்ரவிபராக்ரத: |
நீலேதயேஷ மாம் ப்ராப்தம் ரீஷயே ஸீதயா ஸஹ || (95)

அகஸ்தியர்

ஸ ப்ரவீபர்யாபர்ரம பதம் லக்ஷ்மணோ ராகவாநுஜ: |
அகஸ்த்ய ஸ்ரீஷ்ய மாஸாத்ய வாக்யமேத ஸ்வாஃ ஹ (1)

பிறகு லக்ஷ்மணன் அகஸ்தியருடைய சிஷ்யனிடத்திற்குப் போய், “அயோத்யாதிபதியான தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன் ராமசந்திர மூர்த்தியும் அவருடைய பத்தினியான ஸீதாதேவியும் மஹரிஷியைத் தரிசிக்க வந்திருக்கிறார்கள். நான் அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணன். அவரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியும் பிரியமும் வைத்தவன். இது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாமே. பிதாவின் கட்டளையால் வனவாஸம் செய்கிறோம். எங்களுடைய வரவை மஹரிஷிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்றார். “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று அந்தச் சிஷ்யன் அக்னிஹோத்திர சாலையில் போய் நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! தசரத புத்திரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் தங்களை தரிசித்துப் பணிவிடை செய்ய வந்திருக்கிறார்கள். என்ன ஆக்கை” என்றான். தன் குலதெய்வமான ராமனும் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களும் தன்னைத் தேடி வந்திருப்பதைக் கேட்டு ஆனந்தபரவசராய் அகஸ்தியர் “வெகு காலமாக அவருடைய வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்று வந்தாரா? மெத்த ஸந்தோஷம். அவர்களை உபசரித்து இங்கே அழைத்துவா. இதுவரையில் ஏன் அழைத்துவரவில்லை?” என்றார். “அப்படியே செய்கிறேன்” என்று சிஷ்யன் வெளியில் வந்து, தாமதம் செய்ததற்காகப் பயந்து லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “ராமனென்பவர் யார்? மஹரிஷியைத் தரிசிக்கலாம்” என்றான். லக்ஷ்மணன் அவனை வாசற்படியில் அழைத்துப் போய் ராமனையும் ஸீதையையும் காட்டினார். அகஸ்தியர் சொன்ன வார்த்தையை ராமனிடத்தில் வெகு வணக்கத்துடன் அந்த சிஷ்யன், தெரிவித்து, ஸகல உபசாரத்துடன் அவர்களை அழைத்துப்போனான். போகும் வழியில் மான்கள் சாந்தமாக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பதையும், பிரஹ்மா அக்னி விஷ்ணு இந்திரன் ஸூரியன் சந்திரன் பகன் குபேரன் தாதா விதாதா வாயு அனந்தன் காயத்ரீ வஸுக்கள் வருணன் கார்த்திகேயன் தர்மன் முதலிய தேவதைகளுக்கு ஏற்பட்ட பூஜாகிருஹங்களையும் பார்த்தார். (“யோவை ஸப்ததசம்” என்ற மந்திரத்தின் பதினேழு அக்ஷரங்களுக்கு இவர்கள் அதி தேவதைகள்).

அதற்குள் அகஸ்தியர் சிஷ்யர்களுடன் எதிர்கொண்டு வருவதைப் பார்த்து, ராமன் “லக்ஷ்மண பார். ஜ்வலிக்கும் தேஜஸால் விளங்கும் ரிஷிகளுக்கு முன் அதோ வருகிற மஹாத்மாவே அகஸ்தியர்; எல்லையற்ற காந்தியாலும் மஹிமையாலும் அவரே என்று தெரிய வில்லையா?” என்று சொல்லி அந்த

மஹா வீரனும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் அகஸ்தியருடைய பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கிக் கை கூப்பி நின்றார்கள். அகஸ்தியர் அவர்களுக்கு விதிப்படி அதிதிபூஜை செய்து கேஜமம் விசாரித்து உட்கார்ச் சொன்னார். பிறகு வைசுவ தேவம் செய்து அதிதிகளுக்கு அர்க்கிய பாத்தியங்களால் பூஜை செய்து, வானப்பிரஸ்தர்கள் புஜிக்கும் கந்த மூலப்லங்களைக் கொடுத்தார். தான் ஸுகமாக உட்கார்ந்து அவர்களையும் உட்கார்ச் செய்து, “ராம! தபஸ்விகள் அக்னியில் ஹோமம் செய்து அதிதிகளைப் பூஜிக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இறந்தபின் நரத்தில் விழுந்து, பொய் ஸாக்ஷி சொன்ன வனைப்போல் தன் மாம்ஸத்தையே தின்கிறான். நீயோ ஸாதாரணமான அதிதியல்ல. ஸகல லோகத்திற்கும் அரசன் தர்மங்களை நடத்திக் காட்டுகிறவன்; மஹாரதன் (மஹா வீரன்); பூஜிக்கத் தகுந்தவன்; மரியாதை செய்யத் தகுந்தவன்; எனக்குப் பிரியமான அதிதி. ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் நான் உன்னை உபசரிக்கவேண்டும். இதோ பார், முன் காலத்தில் இந்த உத்தமமான வில் விசுவகர்மாவால் மஹா விஷ்ணுவிற்காகச் செய்யப்பட்டது. இந்த அஸ்திரம் பிரம்மாவினால் தரப்பட்டது. எப்பொழுதும் குறையாத பாணங்கள் நிறைந்த இந்த இரண்டு அம்பறைகளும் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டவை. அக்னிக் கொழுந்தைப்போல் ஜ்வலிக்கும் இந்தப் பாணங்களையும் தங்க உறையிலிருக்கும் இந்தக் கத்தியையும் பார். ரத்னங்களாலும் தங்கத்தரலும் விசித்திரமாக வேலைசெய்யப்பட்ட இந்தக் கத்தியையும் வில்லையும் பாணத்தையும் அம்பறைகளையும் பெற்றுக்கொள். பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு இவைகளால் அஸுரர்களைக் கொன்று தேவதைகளுக்கு விசேஷே ஷேமத்தைச் செய்தார்.

இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் விளங்குவதுபோல் இந்த ஆயுதங்களைப் பெற்று உன் சத்துருக்களை ஜயித்து லோகங்களுக்கு கேஜமத்தைச் செய்" என்று மஹாதேஜஸ்வியான அகஸ்தியர் அவைகளை ராமனிடத்தில் ஒப்படைத் தார். (பரசுராமனுடைய வில்லை ராமன் வாங்கி வருணனிடத்தில் வைத்திருந்தார். அவன் இந்திரன் மூலமாக அதை அகஸ்தியரிடத்தில் கொடுத்தான். கரதுஷண ராக்ஷஸர்களின் வதத்திற்கு அது வேண்டி யிருந்தது.)

**ஸ்வமுக்த்வா மஹாஹேதஜா: ஸமஸ்தம் தத் வராயுதம் |
தத்வா ராமாய பகவா நகஸ்தய: புநரப்ரவீத் || (38)**

பஞ்சவடி பிரயாணம்

ராம ப்ரீதோஸ்யம் பத்ரம் தேத ப்ரீதுஷ்டோஸ்யம் ஸக்ஷ்மண |
ஸர்வாதீயீதும் யந் மாம் ப்ராப்திதள ஸ்து: ஸஹஸீதயா || ௩ ||

பிறகு “அகஸ்தியர் ராமனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! நீயும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் என்னை தரிசித்து நமஸ்கரிப்பதற்காக இங்கே வந்ததைப்பற்றி மிகவும் ஸந்தோஷித்தேன். நடந்து வந்த களைப்பால் தேகத்தில் வியர்வை சொரிகிறது. செல்வமாக வளர்க்கப் பட்ட ஜனக புத்திரி உங்களைக்காட்டிலும் மிகவும் களைத்து, இளைப்பாற விரும்புகிறாளென்று நன்றாகத் தெரிகிறது. இவள் துக்கத்தை அனுபவித்து வழக்கப்படாதவள். மிகுந்த கஷ்டங்கள் நேரும் இந்த வனத்தில் ஸஞ்சரித்தாலும் பர்த்தாவினிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் அவைகளை லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை, இவள் உன்னுடன் வனத்திற்கு வந்தது வெகு துணிவான காரியம். இவள் அதிக கஷ்டத்தை அனுபவிக்காமல் ஸுகமாகக் காலம் கழிக்கும்படி செய்வது உன் கடமை. பர்த்தா ஸௌக்யமாக இருக்கும் பொழுது அவனை ஸந்தோஷப் படுத்துவதும் கஷ்டப்படும்பொழுது அவனைக் கைவிடுவதும் ஸ்த்ரீகளுடைய ஸ்வபாவம். அவர்களுடைய தன்மை மின்னலைப்போல் அடிக்கடி மாறும். அவர்களுடைய மனம் ஆயுதங்களைப்போல் கொடியது. நெடுநாளாகச் செய்த ஸ்நேஹத்தையும் ஒரு நிமிஷத்தில் மறப்பார்கள். விசாரிக்காமல் காரியங்களைச் செய்வதில் இவர்களுக்குள்ள வேகம் வாயுவிற்கும் கருடனுக்கும் கிடையாது. ஆனால் இந்தத் தோஷங்கள் ஒன்றும் ஸீதையிடத்தில் இல்லை; மேலும் ஸாதுக்களால் கொண்டாடத் தகுந்தவள். அருந்ததியைப்போல் பதி விரதைகளுக்குள் முதன்மை வாய்ந்தவள், நீங்கள் மூவரும் வஸிக்கப்பெற்ற இந்த ஆசிரமம் மிகவும் விளங்குகிறது” என்றார்.

ராகவன் கைகூப்பி வணக்கமாக, “ஸ்வாமி! தங்களுடைய அனுக்கிரஹம் பெற்றேன். நானே தன்யன். அண்டினவர்களின் இஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்யும் தாங்கள் எங்களுடைய குணங்களால் திருப்தியடைவது நாங்கள் செய்த பாக்கியமல்லமா? ஆயினும் ஏகாந்தமாகவும் ஸுகமாகவும் வஸிக்கத் தகுந்த ஓரிடத்தை எங்களுக்குக் காட்ட வேண்டும். அது மரங்கள் அடர்ந்ததாகவும் ஜல ஸௌக்கியமுள்ளதாகவும் இருக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். பிறகு நடக்க வேண்டிய காரியங்களை உத்தேசித்து மஹரிஷி அதற்குத் தகுந்த ஓர் இடத்தை ஆலோசித்து நிச்சயித்து, “ராம! இங்கிருந்து இரண்டு யோஜனை தூரத்தில் பஞ்சவடி என்று ஒரு ஸ்தலமுண்டு. அங்கே பழங்களும் கிழங்குகளும் வேண்டியவரையில் கிடைக்கும். பல மிருகங்கள் பயமில்லாமல்

ஸஞ்சரிக்கும், அங்கே ஆசிரமத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நீங்கள் ஸுகமாக வஸிக்கலாம், தசரதரிடத்தில் நீங்கள் பிரதிக்ளை செய்த வனவாஸ காலத்தில் பெரும்பாகம் சென்றுவிட்டது. பிரதிக்ளை முடிந்து அயோத்யைக்குப் போய் ஸுகமாக இருப்பாய். யயாதி சக்கரவர்த்தி தன் மூத்த புத்திரனால் கரையேறினது போல் உன்னைப் பெற்ற தசரதரும் உன்னால் கரையேறித் தன்யரானார். இதுவரையில் நடந்த யாவற்றையும் என் தபோமஹிமையாலும் தசரதரிடத்தில் எனக்குள்ள ஸ்நேஹத்தாலும் அறிந்தேன். என்னுடன் இங்கே வஸிக்கும்படி உங்களை நான் கேட்டேன். ஏகாந்தமாக நாங்கள் வஸிக்கத் தகுத்த ஓரிடத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று பதில் சொன்னாய். அதனால் உன் கருத்தை ஆலோசித்துத் தெரிந்து கொண்டேன். (கரதூரஷண வதத்தை இங்கே குறிப்பிடுகிறார்.) நீ பஞ்சவடிக்குப் போகலாம். அது அழகான இடம். கோதாவரிக்கு மிகவும் ஸமீபம்; இவ்விடத்திற்கும் மிகவும் ஸமீபம்; விசித்திரமான மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் நிறைந்து, பலவித பொருள்களும் வேண்டியவரையில் கிடைக்கக் கூடியதாக எவ்விதத்திலும் மேலானது. ஸீதை அங்கே ஸந்தோஷமாக வஸிப்பாள். நீயும் உன் பாரியையும் அங்கே ஏகாந்தமாக இருக்கலாம். அங்கிருக்கும் தபஸ்விகளை ஆபத்துகளிலிருந்து காப்பாற்றுவாய். அதோ அந்தப் பெரிய இலுப்பைத் தோப்பைப்பார். அதற்கு வலதுபுரமாகப் போகும் வழியாகச் சென்றால் ஒரு ஆலமரமும், அங்கிருந்து ஒரு பெரிய மேட்டின் மேல் ஏறிப்போனால் ஒரு மலையும் தோன்றும். பஞ்சவடி அதற்கு ஸமீபத்திலிருக்கிறது. எப்பொழுதும் புஷ்பங்களால் நிறைந்த வனத்தையே அதற்கடையாளமாகக் கொள்ளலாம்" என்றார். பிறகு அவர்கள் அந்த மஹரிஷியைப் பூஜித்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, முதுகில் அம்பறைகளும் கையில் வில்லுமாக அந்த மஹாவீரர்களான ராஜபுத்திரர்கள் ஸீதையுடன் அகஸ்தியர் சொன்ன வழியாக பஞ்சவடிக்குப் போனார்கள்.

**க்ருஷ்ணதசரிபுள து நராத்பாத்மஜன
விஜக்த தூரிண ஸமரஜ்வகாதரின |
யதோபதீஷ்டேந பதா மஹர்ஜணா
ப்ரஜக்மது: பஞ்சவடம் ஸமாஹ்ரிதன || (௨௪)**

ஜடாயு வம்சம்

அத! பஞ்சவடம் கச்சந்நந்தரா ரகுந்நந்தந: |

ஆஸஸாத மஹாகாயம் க்ருத்ரம் பீமபராக்ரமம் || ௩ ||

பருத்த சரீரத்துடன் பார்க்கப் பயங்கரமாக ஒரு கழுகு, போகும் வழியில் ஆலமரத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, ராக்ஷஸன் என்றெண்ணி ராம லக்ஷ்மணர்கள், "நீயார்?" என்றார்கள். அது மிகுந்து பிரியத்துடன் மதுரமாக, "குழந்தாய்! நான் உங்கள் பிதாவிற்கு மித்திரன்" என்றது. ராமன் அதை வணங்கி மரியாதை செய்து அதன் குலத்தையும் பெயரையும் கேட்டார், அந்தப் பக்ஷி ஸகல பூதங்களின் உற்பத்தியையும் தன் குலக்கிரமத்தையும் சொல்ல ஆரம்பித்தது, "முன்காலத்தில் கர்த்தமர் விச்ருத்ர சேஷர் ஸம்சர்யர் ஸ்தாணு மரீசி அத்ரி க்ரது புலஸ்த்யர் அங்கிரஸ் ப்ரசேதஸ் புலஹர் தக்ஷர் விவஸ்வான் காச்யபரென்ற பிரஜாபதிகள் இருந்தார்கள். தக்ஷருக்கு அறுபது பெண்கள். அவர்களில் அதிதி திதி தனு காளிகை தாம்ரை குரோதவசை மனு அனிலை என்ற எட்டுப் பெண்களைக் காசியபர் மணம் புரிந்து, 'மூன்று லோகங்களுக்கும் பாலகர்களான புத்திரர்களைப் பெறுங்கள்' என்று உத்தரவு செய்தார். அவர்களில் அதிதி திதி மனு காளிகை அதற்கு ஸம்மதித்தார்கள். மற்றவர்கள் சம்மதிக்கவில்லை. பன்னிரண்டு ஆதித்தியர்களும் எட்டு வஸுக்களும் பதினொரு ருத்திரர்களும் இரண்டு அசுவினீ தேவர்களும் அதிதிக்குப் பிறந்தார்கள். திதிக்குத் தைத்தியர்கள் பிறந்தார்கள். அந்தக் கீர்த்திசாலிகள் ஆதிகாலத்தில் இந்தப் பூமியை ஆண்டார்கள். தனுவிற்கு அசுவ க்ரீவனென்றதானவன் பிறந்தான். நரகனும் காலகனும் காளிகைக்குப் பிறந்தார்கள். கிரௌஞ்சீ, பாஸி, ச்யேனீ, திருதராஷ்ட்ரீ, சுகி என்ற ஐந்து பெண்கள் தாம்ரைக்குப் பிறந்தார்கள். கரௌஞ்சியிடத்தில் கோட் டான்களும், பாஸியிடத்தில் கோழிகளும், ச்யேனியிடத்தில் கழுகுகளும், பருந்துகளும், திருதராஷ்ட்ரியிடத்தில் ஹம்ஸங்களும் கல ஹம்ஸங்களும், சக்கர வாகங்களும், சுகியிடத்தில் நதையும் அவளுக்கு விநதையும் பிறந்தார்கள். மிருகி மிருகமந்தா ஹரி பத்ரமாதா மாதங்கி சார்தூலீ சுவேதா ஸுரபி ஸுரஸா கத்ருகா என்ற பெண்கள் குரோதவசைக்குப் பிறந்தார்கள். மிருகியிடத்தில் மான்களும், மிருகமந்தையிடத்தில் கரடிகளும், கவரிமான்களும், சாமர மிருகங்களும், ஹரியிடத்தில் ஸிம்ஹங்களும் வானரங்களும், பத்ரையிடத்தில் இராவதியும் பிறந்தார்கள். அவளுடைய புத்திரன் லோகபிரஸித்தனான ஐராவதமென்னும் மஹாகஜம். மாதங்கியிடத்தில் யானைகளும், சார்தூலீயிடத்தில் புலிகளும் நீண்ட வாலுள்ள குரங்குகளும்,

சுவேதையிடத்தில் திக்கஜங்களும், ஸுரபியிடத்தில் ரோஹிணியும் கந்தர்வியும், ரோஹிணியிடத்தில் பசுக்களும், கந்தர்வியிடத்தில் குதிரைகளும், ஸுரஸையிடத்தில் அநேக படங்களுள்ள ஸர்ப்பங்களும், கத்ருவிடத்தில் ஸாதாரண ஸர்ப்பங்களும், மனுவிடத்தில் பிராம்மண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்களான மனுஷ்யர்களும் அனலையிடத்தில் ருசியுள்ள பழங்களையுடைய மரங்களும், கத்ருவிடத்தில் ஆயிரம் தலைகளுடன் பூமியைத் தரிக்கும் ஆதிசேஷனும், வினதையிடத்தில் கருடனும் அருணலும் பிறந்தார்கள். அருணனுக்கு சியேனியிடத்தில் ஸம்பாதியும் ஜடாயுவென்ற நானும் பிறந்தோம். (மேற்சொன்ன சியேனி இவளல்ல). இந்த வனத்தில் துவட்ப்ரிசுகங்களும் ராக்ஷஸர்களும் அதிகம். ஆகையால் நீங்கள் வேட்டையாடப் போனால் நான் ஸீதைக்குத் துணையாக இருப்பேன்" என்றது ஜடாயு.

அதைக் கேட்டு ராமன் ஜடாயுவை வெகு பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, தங்கள் பிதாவின் மித்திரனானதால் அதற்கு விசேஷ மரியாதை செய்தார். பிறகு அந்த பலவானான பக்ஷியிடத்தில் ஸீதையைப் பாதுகாக்க வேண்டிக்கொண்டு விளக்கு வெட்டுப் பூச்சிகளை நெருப்பு எரிப்பதுபோல், ராமலக்ஷ்மணர்கள் சத்ருக்களை நாசம் செய்ய விரும்பிப் பஞ்சவடையை நோக்கிப் போனார்கள்.

**ஸ தத்ர ஸீ தாம் பரீதாய மைதீஸீம்
ஸகைஸ்வ டேதநாதீபஸேந பக்ஷீணா |
ஜகாம தாம் பஞ்சவடம் ஸஸக்ஷமக்ணா
ரீபூந் தீதக்ஷந் பரஸபா நிவாநஸ: || (35)**

பர்ணசாலை கட்டினது

தத: பஞ்சவடிவம் கத்வா நாநாப்யான ம்ருகாயுதாம் |
உவாச ப்ராதரம் ராம: ஸௌமீதீரீம் தீப்த தேஜஸம் || ௩)

பஞ்சவடிக்கு வந்த பிறகு, ராமன் தனக்குக் கைங்கரியம் செய்யவே ஸுமித்திரையால் கொடுக்கப்பட்டு, அதற்குச் தகுந்த பக்தியும் சக்தியும் நிறைந்து, அதற்கேற்ற காலமும் தேசமும் நேர்ந்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷித்த மஹாவீரனான லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "மஹரிஷி குறிப்பிட்ட தேசம் இதுவே. புஷ்பங்கள் நிறைந்த மரங்கள் எங்குமுள்ள பஞ்சவடி இதுவே. வனங்களில் அதிகமாக ஸஞ்சரித்தவனானதால் எந்த இடத்தில் ஆசிரமத்தை ஏற்படுத்தலாமென்று நான்கு புறங்களிலும் பார். ஸீதைக்குப் புஷ்பங்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி; ஆகையால் அவ்விதமான மரங்கள் நிறைந்திருக்க வேண்டும். ஸுகமாகப் படுக்கக்கூடிய இடம் எனக்கு வேண்டும். ஆகையால் மேடுபள்ள மில்லாமலும் மிருது வான மணல் பாய்ந்ததுமான ஸ்தலமாக இருக்க வேண்டும். ஸுமித்து புஷ்பங்கள் தர்ப்பம் ஜலம் முதலியவை ஸமீபத்திலிருக்க வேண்டும், எல்லா சுச்சூஷையையும் நீயல்லவா செய்யவேண்டும்? ஆகையால், நம்மெல்லோருக்கும் அனுகூலமான ஓரிடத்தைப் பார்" என்றார்.

இப்படித் தன் ஸௌக்யத்தையும் ஆலோசித்துச் சொன்ன வார்த்தையைப் பொறுக்காமல், லக்ஷ்மணன் ஸீதையைப் புருஷகாரமாகக் (சிபார்சாகக்) கொண்டு "ஸ்வாமி! தாங்கள் பிரபு. நானோ தங்களுடைய தாஸன். தங்களுடைய ஸ்வரூபம் வேறு. அடிமையாக வேலைசெய்வதே என் ஸ்வரூபம். இது தாங்கள் வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது மாத்திரமல்ல; அவதாரகாலகத்திலும் எப்பொழுதும் உண்டு. தங்களுக்கும் ஸீதைக்கும் ஸுகமான இடத்தைப் பாரென்று தாங்கள் கட்டளையிடுவது எனக்கு அழகே தவிர, என் ஸௌக்கியத்தையும் ஆலோசிப்பது தகாது. ஆகையால் தங்களே தங்களுக்கு அனுகூலமான இடத்தைக் தேடி எனக்கு உத்தரவு செய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தார். ராமன் அதைக் கேட்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து நன்றாக யோசித்து ஓரிடத்தைக் குறிப்பிட்டு, மிகுந்த பிரீதியால் லக்ஷ்மணனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, "குழந்தாய்! இவ்விடம் மேடுபள்ளமில்லாமல், பார்ப்பதற்கு அழகாகப் புஷ்பமுள்ள மரங்களால் நிறைந்திருக்கிறது. ஆசிரமத்தை இங்கே ஏற்படுத்து. நல்ல வாஸனையுள்ள மலர்ந்த தாமரைகள் விளங்கும் ஓடைகள் ஸமீபத்திலிருக்கின்றன. மஹாஞானியான அகஸ்தியர் சொன்னபடி கோதாவரியின் ஸமீபத்திலிருக்கிறது. கரைகளில் புஷ்பவிருக்ஷங்கள்

நிறைந்திருக்கின்றன. ஹம்ஸம் நீர்க்கோழி சக்ரவாகம் முதலிய பக்சிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலைகள் அதிக தூரத்திலும் அதிக ஸமீபத்திலுமில்லை; மான்கள் கூட்டம் கூட்டமாக நடமாடுகின்றன. மயில்கள் இனிமையாகக் கூவுகின்றன. பக்கங்களில் அழகிய குகைகளிருக்கின்றன. புஷ்ப விருகங்களால் மறைந்திருக்கின்றன. அங்கங்கே வெள்ளி தங்கம் தாமிரம் முதலிய தாதுக்களால் நிறைந்து ஜன்னல்களைப்போன்ற பலவாணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட யானை களை ஒத்திருக்கின்றன. ஆச்சா பனை பச்சிலை போச்சை பலா மா நீர்க் கடம்பு தினிசி புன்னாகம் தேன்மா அசோகம் மஞ்சாடி சம்பகம் தாழை சந்தனம் ஸ்பந்தம் நிலைக்கடம்பு கருப்புக்கஞ்சாங்கோரை எலுமிச்சை தவம் கறுங்காலி பலாசு பாதிரி வன்னி முதலிய மரங்கள் செழித்து வளர்கின்றன. இது புண்ணியஸ்தலம். இது பரிசுத்தமான இடம். மிருகங்களாலும் பக்சிகளாலும் நிறைந்திருக்கிறது. இங்கே ஜடாயுவுடன் ஸௌக்கியமாக வஸிப்போம்" என்றார்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் அதிவிரைவாக ஒரு விஸ்தாரமான ஆசிரமத்தைக் கட்டினார். மண்ணால் சுவர் வைத்து மூங்கில்களால் தூண்களை நாட்டி மேலே விட்டங்களைப் போட்டு, வன்னிமரக் கிளைகளை அவைகளின் மேல் அடர்த்தியாகப் பரப்பி, மரவுரிகளால் செய்த கயிறுகளைப் போட்டு இறுக்கக் கட்டினார். அதற்குமேல் நாணல் தர்ப்பை கோரை இலைகள் முதலியவைகளைப் பரப்பி, கரையை மேடு பள்ளமில்லாமல் ஒழுங்குபடுத்தினார். பிறகு, கோதாவரியில் நீராடிப் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொண்டு வந்து வாஸ்துபூஜை முதலிய கிருஹசாந்திகளை விதிப்படி செய்து ராமனை அழைத்து வந்து காட்டினார். அவரும் ஸீதையும் அதைப் பார்த்து மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார்கள், ராமன், “குழந்தாய்! இந்தப் பர்ணசாலை வெகு அழகாகவும் ஆச்சரியப்படக்கூடிய தாகவும் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள ஸந்தோஷத்திற்கு எல்லையில்லை. அதற்குத் தகுந்தபடி வெகுமதி செய்ய இப்பொழுது ஸௌகரியமில்லை. ஆகையால் அதற்குப் பதிலாக உன்னை மிக்க பிரேமையுடன் அணைத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஸீதையுடன் தனியாக இருக்க ஓர் இடம் வேண்டுமென்று நான் நினைத்தேனே ஒழிய உன்னிடத்தில் சொல்லவில்லை. என் அபிப்பிராயத்தை எப்படிக் கொண்டு அறிந்து என்னிஷ்டப்படி செய்தாய். தசரதருக்கு வெகுகாலம் வரையில் புத்திரனில்லாமல் பிறகு நாம் பிறந்தோம். ஆகையால் நாம் கேஷமமாக வஸிக்க வேண்டுமென்று சந்திரபலம் நஷத்திர பலம் முதலியவைகளை யோசித்து தசரதர் தமக்கு வீடு அமைத்ததுபோல், இந்த ஆசிரமத்தைக்கட்டினாய். நீ ராஜகுமாரனாயிருந்தும் உன் ஸௌகரியத் தைக் கொஞ்சம் கூட யோசிக்காமல் என்

ஸௌகரியத்தையே கவனித்து இந்தப் பர்ணசாலையைக் கட்டினாய். என் ஸந்தோஷத்தையே உனக்கு மேலான பிரயோஜனமாகக் கொண்டாய். புத்தென்ற நரகத்திலிருந்து பிதாவைக் கரையேற்றுகிறவனே புத்திரன். என் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யாமலிருப்பதே நமது பிதாவிற்கு நரகத்தைப் போன்றது. நீ என் இஷ்டப்படி நடப்பதால் அந்த நரகத்திலிருந்து அவரைக் கரையேற்றினாய். தான் உள்ளவரையிலும் அவர் என் இஷ்டங்களைப் பூர்த்திசெய்தார். தான் இறக்கும்போது அதே காரியத்தில் உன்னை நியமித்திருக்கிறார். ஆகையால் என் பிதா மரண மடையவில்லை. நீயே எனக்குப் பிதா. உன் ரூபமாக என் ஸகல மனோரதங்களாகாயும் அவர் பூர்த்தி செய்து கொண்டிருக்கிறார்" என்று சொன்னார். அவ்விடத்தில் அவர்கள் சிலகாலம் ஸுகமாக வஸித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸீதையாலும் லக்ஷ்மணனாலும் ஸகல பணிவிடைகளையும் செய்யப் பெற்று ராகவன், தேவலோகத்தில் இந்திரன் விளங்குவதுபோல் அங்கே காலம் கழித்தார்.

**கஞ்சீத் காலம் ஸ தர்மாத்மா ஸீதயா லக்ஷ்மணோந ச |
அந்வாஸ்யமாநோ ந்யவஸத் ஸ்வர்கலோகே யதாமர: || (31)**

ஹேமந்த ருது

வஸுதஸ் தஸ்ய து ஸுகம் ராகவஸ்ய மஹாத்மத: |
ஸ்ரத்யஸ்யபாயே ஹேமந்த ரீதுரீஷ்ட: ப்ரவர்ததே || ௩ ||

அவர்கள் அங்கே தங்கியிருக்கையில் சரத் ருது கழிந்து ஹேமந்த ருது ஆரம்பித்தது. அது தபஸ்விகளுக்கு வெகு அனுசூலமான காலம். கரதுஷணர்களுடைய வதத்திற்கு மூலமான சூர்ப்பணகையின் வரவிற்குக் காரணமானதால் ராமனுடைய உத்தேசத்திற்கும் அனுசூலமான காலம்.

ஒருநாட் காலையில் அவர்கள் மூவரும் கோதரவரியில் நீராடப் போனார்கள். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன், "அண்ணா! தங்களுக்குப் பிரியமான ஹேமந்த ருது ஆரம்பித்துவிட்டது. இதனால் ஸம்வத்ஸரம் சுபமாகவும் அலங்காரத்தோடும் விளங்குகிறது. இந்தக் காலத்தில் ஜனங்களுடைய தேகம் பனியால் மிருதுவாக இராது. பூரியில் பயிர்கள் செழித்து வளர்கின்றன. ஜலக்த்தைத் தொடமுடியாது. நெருப்பு மிகவும் பிரியமாக இருக்கும், கிருஹஸ்தர்கள் ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் புதிய தான்யத்தை வீட்டில் கொண்டு வந்தவுடன் ஆக்ரயணமென்ற பாகயக்ஞத்தைச் செய்து பிதிருதேவதைகளை மகிழ்வித்துப் பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்கள். வெளிதேசங்களில் வஸிப்பவர்களுக்கு ஆசை அதிகமாக வளரும். பால் தயிர் முதலியவை வேண்டியவரையில் கிடைக்கும். அரசர்கள் சத்துருக்களை ஜயிக்கப் படையெடுத்துச் செல்வார்கள். ஸூரியன் தென்திசையில் அதிகமாக இருப்பதால் வடதிசை, நெற்றியில் திலகமில்லாத பெண்ணைப்போல் பிரகாசிக்கவில்லை. இயற்கையாகவே பனிக்கட்டிகளால் நிறைந்த ஹிமயமலை இப்பொழுது பனியால் அதிகமாக மூடப்பட்டு, ஹிமாலயம் (பனிக்கு இருப்பிடம்) என்ற பெயரை உண்மையாகப் பெற்றிருக்கிறது. ஸூரியன் நடுப்பகலில் ஸுகமான உஷ்ணத்தைக் கொடுக்கிறான். இந்தக் காலத்தில் அவனை ஸுலபமாகப் பார்க்கலாம். நிழலும் ஜலமும் வெறுப்பை உண்டாக்குகின்றன. ஸூரியன் கடுமையாக எரிக்கிறதில்லை. குளிர் வெகு அதிகம். மரங்களில் இலைகள் இல்லாததால் வனத்தில் நடமாடும் பிராணிகள் குளிரால் வருந்தி வெளியில் போகமுடியாமல் மறைந்திருக்கின்றன. ஜனங்கள் குளிருக்குப் பயந்து தேகத்தை முடக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ராத்திரிகளில் ஜனங்கள் திறந்த இடங்களில் படுக்கமாட்டார்கள். புஷ்ய மாதம் நெருங்கிவிட்டது. பனி விழுந்து எங்கும் மங்கலாகத் தோன்றுகிறது. ராத்திரிகளில் குளிர்காற்று அதிகம். பகல் கொஞ்சம், ராத்திரிகாலம் அதிகம், சந்திரன் தன் அழகையும் அதிகாரத்தையும் ஸூரியனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் பனியால் மறைக்கப்பட்டு, மூச்சுக்காற்றில்

மங்க கண்ணாடியைப் போல பிரகாசிக்கவில்லை. பெளர்ணிமா தினத்தில் பனியால் ராத்திரி பிரகாசம் குறைந்து, வெயிலால் கறுத்து வாடிய ஸீதையைப்போல் தோன்றுகிறது. ஆனால், ஸீதையின் காந்தி அதற்கில்லை. மேற்குக் காற்று ஸ்வபாவமாகவே குளிர்ச்சியுள்ளது. இப்பொழுது பனியும் சேர்ந்து அது அதிகமாயிற்று. காடுகளில் யவை கோதுமை முதலிய தான்யக் கதிர்கள் ஸூரியோதய காலத்தில் நீர்த்துளிகளால் நிறைந்து, கிரௌஞ்சம் வண்டாழ்வான்குருவி முதலிய பகைகள் அவைகளின் நடுவிலிருந்து கூடிப்பொழுது, வனங்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கதறுவதுபோல் தோன்றுகின்றன. தங்க நிறமுள்ள சம்பாப் பயிர்கள் கதிர் முதிர்ந்து தலைவணங்கிப் போர்ச்சம் புஷ்பங்களைப் போன்ற நுனிகளுடன் விளங்குகின்றன. ஸூரியன் ஆகாசத்தில் வெகுதூரம் போனாலும் பனியால் மறைக்கப்பட்ட கிரணங்களுடன் சந்திரனைப்போல் தோன்றுகிறான். முற்பகலில் ஸூரியனுடைய உஷ்ணம் கொஞ்சம் தெரிகிறது; நடுப்பகலில் ஸுகமாக இருக்கிறது; சிவப்பு நிறமுள்ள வெயிலும் கொஞ்சம் வெளுத்துப் பூமியில் அடிக்கிறது. எப்பொழுதும் பனி விழுவதால் இளம்புற்கள் நனைந்து, காட்டுத்தரைகள் இளம்வெயிலில் பிரகாசிக்கின்றன. காட்டுயானைகள் மிகவும் தாகமெடுத்து ஜலம் குடிக்கத் துதிக்கையை நீட்டி, மிகுந்த குளிர்ச்சியாயிருப்ப தால் துதிக்கையை மடக்கிக்கொள்கிறது. யுத்தப்பயிற்சி இல்லாதவர்கள் சண்டையில் போக அஞ்சுவதைப் போல், நீர்ப்பறவைகள் ஜலத்தில் இறங்காமல் உட்கார்ந்திருக்கின்றன. காட்டுவழிகள் பனியால் மறைக்கப்பட்டு புஷ்பங்களின்றித் தூங்குவதுபோல் காணப்படுகின்றன. ஆறுகளிலும் ஜலம் பனியால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. வண்டாழ்வான் குருவிகளுக்குமிடத்தை, அவைகளின் குரலாலேயே கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது. கரையிலுள்ள மணல் பனியால் நனைந்திருக்கிறது. மலையின் உச்சியிலுள்ள ஜலமும் பனி விழுவதாலும் ஸூரிய கிரணம் மந்தமாக இருப்பதாலும் ருசியாக இருக்கிறது. தாமரைகள் பனியால் கருகி இதழ்கள் உதிர்ந்து தண்டுகள் மாத்திரம் மிகுந்திருக்கும் தாமரை ஓடைகள் விளங்கவில்லை.

இந்தக் காலத்தில் புருஷோத்தமனான பரதன் தங்களிடத்திலுள்ள பக்தியால் தர்மத்தை நாடி நந்திக்கிராமத்தில் அதிக துக்கத்துடன் தவம் செய்கிறார். ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும் அதிகாரத்தையும் விட்டு ஆகாரநியமத்துடன் வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறார். இந்த வேளையில் அவர் ராஜ்ய உத்யோகஸ்தர்களால் சூழப்பட்டு ஸரயூநதியில் நீராடப்போவார். வெகு ஸுகமாக வளர்க்கப்பட்டவர்; ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுந்தவர். மிருதுவான சரீரத்தையுடையவர்; விடியுமுன் அந்தக் குளிர்ந்த ஜலத்தில் எப்படி ஸ்நானம் செய்வார்? தர்மங்களை அறிந்தவர்; ஸத்தியவான்; இந்திரியங்களை

ஐயித்தவர்; கெட்ட காரியங்களைச் செய்யாமல் வெட்கத்தால் தடுக்கப்படுகிறவர்; மஹாவீரன்; தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களுடையவர்; நீலமேகவர்ணர்; படிந்த வயிற்றையுடையவர்; முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளை உடையவர்; எல்லோரிடத்திலும் பிரியமாகப் பேசுகிறவர்; மஹா பாக்கியசாலி. இப்படியிருந்தும் பலவிதமான போகங்களை விட்டு எல்லோரும் பூஜிக்கத் தகுந்த தங்களையே எவ்விதத்திலும் அண்டியிருக்கிறார். தாங்கள் வனத்திலிருந்தாலும் தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தபஸ்வி தர்மத்தையே அந்த மஹாத்மா அனுஷ்டிக்கிறார். ஆகையால் அவருக்கும் உத்தம லோகங்கள் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும். 'மனிதர்கள் தங்களுடைய தகப்பனைப் போலிருப்பதில்லை; தாயின் ஸ்வபாவத்தையே அடைகிறார்கள்' என்ற லோகவசனம் அவரால் பொய்யாக்கப்பட்டது. தசரதரைக் கணவனாகவும் ஸாதுவான பரதனைப் பிள்ளையாகவுமுடைய கைகேயிக்கு இந்த குரூரஸ்வபாவம் எங்கிருந்து வந்தது?" என்று மிகவும் தர்மவானான லக்ஷ்மணன் பரதனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தால் கைகேயியை நிந்தித்தார்.

ராமன் அதைப் பொறுக்காமல், “உன் தாயான கைகேயியை ஒருநாளும் நிந்திக்கக்கூடாது. புருஷசிரேஷ்டனான பரதனுடைய குணங்களைப் பற்றியே சொல். வனவாஸம் செய்வதில் என் மனம் உறுதியாக இருந்தாலும், பரதனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தால் அவனை இப்பொழுதே பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசையுண்டாகிறது. பிரியமாகவும் மதுரமாகவும் ஹிதமாகவும் அமிருதத்தைப் போலவும் மனத்திற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதாகவுமிருக்கும் பரதனுடைய வார்த்தைகள் எனக்கு அடிக்கடி ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. நானும் நீயும் பரதனும் சத்துருக்களும் சேர்ந்து எப்பொழுது ஸுகப்படுவோமோ?” என்று பிரலாபித்துக் கொண்டு, அவர்கள் நதியில் நீராடிப் பிதிருக்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஜலதர்ப்பணம் செய்து, ஸூரியனையும் தேவதைகளையும் ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். ராமன் ஸ்நானம் செய்து ஸீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் திரும்பி வரும்பொழுது, ருத்திரன் ஸ்நானம்செய்து பார்வதியோடும் நந்தியோடும் இருப்பதுபோல் விளங்கினார்.

க்ருதாபீஜைக: ஸ ரராஜ ராம:
ஸீ தாத்விதீய: ஸஹஸக்ஷமணேந |
க்ருதாபீஜைகா கீர் ராஜயுத்ர்யா
ருத்ர: ஸநந்தீ பகவோநீவ்யா: || (43)

சூர்ப்பணகையின் வருகை

க்ருதாபீஜேகோ ராமஸ்து ஸீதா லிஸுமீத்ரீரேவ ச |
தஸ்மாத் கோதாவரீ தீராத் ததோ ஜக்து: ஸ்வமாபர்மம் || (1)

பிறகு ஆசிரமத்திற்கு வந்து முன்பகலில் செய்யவேண்டிய நித்திய கர்மங்களைச் செய்து, பர்ணசாலையில் போய் மஹரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டு பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். இப்படி சித்திரா நக்ஷத்திரத்துடன் கூடன சந்திரனைப்போல் ஸீதையுடன் விளங்கும் ராமனிருக்கும் இடத்திற்கு ஒரு ராக்ஷஸி தானாக வந்தாள். அவள் ராவணனுடைய தங்கை; சூர்ப்பணகையென்ற பெயருடையவள். ஸிம்ஹத்தின் மார்பையும் முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளையும் மதயானையின் கடையையும் தாமரைமலர் போன்ற கண்களையும் கருநெய்தல்களைப் போன்ற தேக காந்தியையும் உடையவராக ஜடாமண்டலத்தைத் தரித்துக்கொண்டு ராஜ லக்ஷணங்கள் விளங்க உட்கார்க்கிருக்கும் ராமமூர்த்தியைப் பார்த்து, மன்மதனைப் பழிக்கும் அவருடைய அழகிற்கும் கோடி ஸூரியர்களைப் பழிக்கும் தேஜஸிற்கும் சந்திரனைப் பழிக்கும் முக காந்திக்கும் இந்திரனாலும் நினைக்க முடியாத பராக்கிரமத்திற்கும் அடிமையாகி ஆசைக்குத் தன் மனத்தை இழந்தாள்.

ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்திய முகத்தையுடையவர் ராமன்; பார்க்க பயங்கரமான முகத்தையுடையவள் சூர்ப்பணகை. ஸிம்ஹத்தைப் போன்ற சிறுத்த இடையையுடையவர் ராகவன்; பேரியைப்போல் பருத்த வயிற்றையுடையவள் அந்த ராக்ஷஸி. தாமரையிதழ்களைப் போல் விசாலமாக செவ்வரிபரந்த நேத்திரங்களையுடையவர் ரகுவீரன்; பார்க்கப் பயங்கரமான நேத்திரங்களை உடையவள் சூர்ப்பணகை. கறுத்து அடர்ந்த சுருண்ட மயிரையுடையவர் ராமன்; நெருப்புக் கொழுந்தைப் போல் சவந்து விரித்த குறுகிய தலைமயிரையுடையவள் சூர்ப்பணகை. ராமனுடைய ரூபத்தைப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவரிடத்தில் எல்லையற்ற பிரீதியுண்டாகும்; சூர்ப்பணகையைப் பார்ப்பவர்களுக்குச் சொல்ல முடியாத வெறுப்பு அவளிடத்திலுண்டாகும். ராமன் பேசும்பொழுது இனிய வாத்தியத்தின் நாதத்தைப் போலிருக்கும்; சூர்ப்பணகையின் குரல் கேட்பவர்களை மூர்ச்சையடையச் செய்யும். ராமன் அழகிய யௌவன புருஷன்; சூர்ப்பணகை மிகவும் வயது சென்றவள். ராமன் மிருதுவாகவும் சாதூர்யமாகவும் பேசுகிறவர்; சூர்ப்பணகை கபடமாகப் பேசுகிறவள். ராமன் நியாயமாக நடப்பவர்;

சூர்ப்பணகை கெட்ட நடத்தையுள்ளவள். ரூபம் வாய்ந்தவர் களுக்குள் ராமன் முதலானவர்; சூர்ப்பணகை குருபிகளுக்குள் முதலானவள்.

ஆகையால், அவள் கண்தெரியாமல் மயங்கி, “ஐடை முதலிய தபஸ்வீ வேஷத்தைத் தரித்து, பாரியையுடன் வில்லும் கையுமாக நீ இங்கே வரவேண்டிய காரணமென்ன? இது ராக்ஷஸர்கள் வஸிக்கும் தேசமென்று தெரியாதா?” என்றாள்.

ராமன் மஹா பராக்கிரமசாலி; தர்மபுத்தியுடையவர்; பொய் சொல்வது ஒருநாளும் அவருக்கு இஷ்டமில்லை. மேலும் தபஸ்வி. தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் பொழுது அதற்கு ஒப்புவாரா? மேலும் ஸ்த்ரீயிடத்தில் பொய் சொல்ல விரும்புவாரா? ஆகையால் சூர்ப்பணகையைப் பார்த்து, “தேவேந்திரனைப்போன்ற பராக்கிரமத்தையுடையவராக தசரதரென்று ஒரு சக்கரவர்த்தியிருந்தார், அவருடைய மூத்த புத்திரனான ராமன் நான். இவன் என் தம்பி லக்ஷ்மணன். இந்த வனத்திற்கு என்னுடன் வர்திருக்கிறான். இவன் என் பாரியை ஸீதை. விதேஹராஜனுடைய புத்திரி. எங்கள் பெற்றோர்களின் கட்டளையால் பிதிருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்து கொண்டு தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க விரும்பி வனத்தில் வஸிக்கிறோம். நீ யார்? யாரைச் சேர்ந்தவள்? உன் விகாரமான ரூபத்தைப் பார்த்தால் ராக்ஷஸி என்று தோன்றுகிறது. நீ இங்கே வந்த காரணமென்ன? நிஜத்தைச் சொல்” என்றார். சூர்ப்பணகை ஆசை மீறி, “நான் சூர்ப்பணகையென்ற ராக்ஷஸி; நினைத்த ரூபங்களை எடுப்பேன்; இந்த வனத்தில் தனியாகத் திரிகிறேன். ஸகலப் பிராணிகளும் என்னைக் கண்டால் நடுங்கும். என் எண்ணத்தைத் தடுக்கும் இடையூறுகளை அழிக்க எனக்குத் திறமையுண்டு. ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணேசுவரனென்ற பலவான் என் அண்ணன். அவன் விச்ரவஸின் புத்திரனான மஹாவீரனென்று நீ கேட்டதில்லையா? வெகுகாலம் தூங்கும் மஹாபலமுள்ள கும்பகர்ணனும், ராக்ஷஸ குலத்தில் பிறந்தும் ராக்ஷஸ ஆசாரத்தை அனுஷ்டிக்காத தர்மாத்மாவான விபீஷணனும் என்னுடன் பிறந்தவர்கள். யுத்தத்தில் மிகவும் பெயர்பெற்ற கரதூஷணர்களும் அப்படியே. ஆனால், நான் அவர்களுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டவளல்ல. என் இஷ்டப்படி நடக்கிறவள். உன்னைக் கண்டது முதல் உன்னையே கணவனாக அடைய வேண்டுமென்றெண்ணி, வந்திருக்கிறேன். நான் அபூர்வமான சக்தியுள்ளவள். என்னை ஒருவரும் தடுக்க முடியாது. நான் உன்னைக் கணவனாகப் பெற்று வெகு காலம் ஸுகமாக இருப்பேன். இந்த ஸீதையால் உனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? விகாரமான சரீரத்துடன் பலபராக்கிரமமில்லாத இந்த அல்ப ஜந்துவை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்வாய்? நானே உனக்குத் தகுந்த பாரியை. இவளுடைய அல்ப சரீரத்தையும் மேருமலையைப் போன்ற என் தேகத்தையும் பார். ஸகல

பிராணிகளையும் கண்டு இவள் நடுங்குகிறாள்; ஸகல பிராணிகளும் என்னைக் கண்டு நடுங்குகின்றன. ஒட்டின வயிறுள்ள இவள், பேரியைப் போன்ற இடையுள்ள எனக்கு அழகில் ஈடா? என்னை நன்றாக உற்றுப்பார். நான் உனக்குத் தகுந்தவளா, அல்லது ஸீதை தகுந்தவளா? நமக்கு இடையூறாக இருக்கும் இவளையும் உன் தம்பியான அந்தப் பையனையும் இப்பொழுதே தின்று விடுகிறேன். பிறகு, மலைச் சிகரங்களையும் பல வனங்களையும் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக்கொண்டு வெகு ஸந்தோஷமாக ஸஞ்சரிப்போம்" என்றாள்.

**இத்யவமுக்த: காகுத்ஸ்த: ப்ரஹ்மஸ்ய மதீரக்ஷணாம் |
இதம் வசுதநுமாரோப வக்தும் வாக்யவீராரத: || (31)**

சூர்ப்பணகையின் கர்வபங்கம்

தாம் து பரூர்பணகாம் ராம: காமபாபாபா பரூர்தாம் |
ஸ்வச்சயா பரூரணயா வாசா ஸ்மித்யூர்வ மதாபரவீத் || ௩

மதிரா என்ற சாராயத்தைப் போல் சிவந்த கண்களையுடைய சூர்ப்பணகை ஆசையென்ற கயிற்றால் கட்டப்பட்டு இப்படிச் சொல்ல, ராமன் புன்சிரிப்புடன் மிருதுவாகவும் தெளிவாகவும் சாதுர்யமாகவும் பதில் சொன்னார். “எனக்கோ விவாஹமாயிற்று; என் பாரியையிடத்தில் எனக்கு மிகுந்த பிரியம். அவளைத் தள்ள முடியாது. உன்னையும் வைத்துக்கொள்ள முடியாது. உன்னைப் போன்ற ஸ்திரீகள் சக்களத்திகளின் உபத்திரவத்தைப் பொறுக்க மாட்டார்கள். இதோ இருக்கும் என் தம்பியோ நன்னடத்தையுள்ளவன்; வெகு அழகானவன். அவன் பாரியையைத் தன்னுடன் அழைத்து வரவில்லை. மஹாவீரன்; வெகு காலமாகப் பாரியையையின் ஸுகத்தை அறியாதவன்; பாரியை அவனுக்கு அவசியம். யௌவன புருஷன்; உன் ரூபத்திற்குத் தகுந்த நாயகன். இவனைப் புருஷனாக அடைந்தால் மேருமலையில் சூரியப் பிரகாசத்தைப்போல் போட்டியில்லாமல் வாழலாம்” என்றார். இப்படித் தன்னிடத்தில் ஆசைகொண்டு வந்தவளைத் திடீரென்று மறுத்தால் வருத்தப்படுவாளென்று இரங்கி பரிமாச வார்த்தைகளைச் சொல்லி விலக்கினார், ஆனால், ஆசைப்பிசாசு பிடித்த அந்த ராக்ஷஸி அந்த வேடிக்கையை அறியாமல் உண்மையென்று நம்பி, லக்ஷ்மணனிடத்தில் போய், “உன் ரூபத்திற்கும் அழகிற்கும் தகுந்த பாரியை நானே. நாம் ஸுகமாக இந்த தண்டகாரணியத்தில் எல்லா இடங்களிலும் ஸஞ்சரிப்போம்” என்றாள். லக்ஷ்மணன் பேசும் திறமையில் ஸாமான்யரா? புன்சிரிப்புடன் அந்தச் சூர்ப்பணகையைப் பார்த்து, “சற்று ஆலோசித்துப் பார். நான் என் அண்ணனுக்கு அடிமை; உன்னத பதவியிலிருக்கும் நீ அடிமைக்கு அடிமையாக இருக்கத் தகுந்தவளா? நான் அவருக்கு ஊழியம் செய்வதுபோல் நீயும் ஸீதைக்கல்லவா ஊழியம் செய்யவேண்டியிருக்கும்? ஸகல பாக்கியங்களாலும் நிறைந்த ராமனுக்கு பாரியையானால் உன் எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறும். ஆகையால், அவருக்கு இளைய மனைவியாகி ஸுகமாக வாழ். ஸீதையிருக்கும்பொழுது என்னை எப்படி அங்கீகரிப்பாரென்றால், இந்த உத்தமமான ரூபத்தைப் பார்த்த பிறகு, கேவலம் ஒரு மனுஷ்யஸ்திரீயைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க எந்த புத்திமானுக்காவது தோன்றுமா? ஸீதையோ குரூபி, துஷ்டை, வயிறு ஒட்டினவள்; அவளுடைய

பெயர் யாருக்காவது தெரியுமா? அவளைத் துரத்திவிட்டு உன்னைத் தவிர மற்றொருத்தியைப் பார்க்க மாட்டார்” என்றார்.

இதைப் பரிசாச மென்றறியாமல் அவள், ஸீதையுடன் பர்ண சாலையில் உட்கார்ந்திருக்கும் மஹாவீரனிடத்தில் போய், “இவள் குருபி, பிரஸித்தியற்றவள், துவட்டை, கிழவி, வயிறொட்டினவள். இந்தப்பீடையைத் துலைத்து முழுகாமல் இன்னும் கட்டிக்கொண்டு அழுகிறாய். என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காததற்கு அதே காரணம். இந்தத் தடையுள்ளவரையில் இந்த எண்ணம் நிறைவேறாது. உன் எதிரில் இவளைத் தின்றுவிட்டு, சக்களத்தியின் தொந்திரவு இல்லாமல் உன்னுடன் ஸுகமாக வஸிப்பேன்” என்று கொள்ளிக் கண்களுடன், ரோஹிணியை நோக்கி தூமகேது ஓடிவருவதுபோல், மருண்ட மான்குட்டியைப் போன்ற கண்களையுடைய ஸீதையை நோக்கிக் கோபத்துடன் பாய்ந்து ஓடி வந்தாள். இப்படிச் காலபாசத்தைப் போல் ஓடிவரும் அந்த ராக்ஷஸியைப் பார்த்து மஹாபலவானான ராமன் அவளை 'ஹும்!' என்று அதட்டிக் கோபத்துடன் "லக்ஷ்மணா! குருரமான அற்பர்களுடன் பரிசாசம் செய்வது பிசகு. சூர்ப்பணகையின் கொடிய ஸ்வபாவத்தைக் கண்டு ஸீதை பயத்தால் உயிரை விடுவாளென்று தோன்றுகிறது. இந்த விகார ரூபமுள்ள அஷ்ட ராக்ஷஸியை அங்கஹீனம் செய்" என்று கட்டளையிட்டார். உடனே லக்ஷ்மணனுக்குக் கோபமுண்டாயிற்று, “இதுவரையில் இவள் யாதொரு அபராதமும் செய்யவில்லை” என்று ராமன் பரிசாசமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இப்பொழுது ஸீதையைக் கொல்ல வந்ததால் தண்டிக்கும்படி உத்தரவிடுகிறார்” என்று நினைத்து லக்ஷ்மணன் கத்தியை உருவி சூர்ப்பணகையின் மூக்கையும் காதுகளையும் அறுத்தார். அவள் கோரமாகக் கத்திக்கொண்டு வந்த வழியாகவே காட்டில் ஓடினாள். இயற்கையாகவே விகார ரூபமுடையவள்; பார்க்கப் பயங்கரமானவள். ரத்தம் பெரு ஓட, மழை காலத்தில் மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் கோரமாக அலறினாள். ஜனஸ்தானத்திற்கு ஓடிப் போய், ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு உட்கார்ந்திருக்கும் கொடியவனான தன் அண்ணன் கரனிடத்திற்கு வந்து, இடிவிழுவதுபோல் அவனுக்கெதிரில் பூமியில் விழுந்தாள். பயத்தாலும் மயக்கத்தாலும் மூர்ச்சையடைந்து ரத்தம் தாரை தாரையாகப் பெருக, ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையுடன் வனத்திற்கு வந்திருப்பதையும் தன்னை அங்கஹீனம் செய்ததையும் அவனிடத்தில் சொன்னாள்.

**தத: ஸபாஸ்யம் பயமோஹ மூர்ச்சீ தா
ஸலக்ஷ்மணம் ராக்ஷ மாகதம் வநம் |
வீரூபணம் சாத்மநீ பேராக்ஷீதாஹீதா**

பரபரம்ஸ ஸர்வம் பத்நீ கரஸ்ய ஸா || (26)

சூர்ப்பணகை கரனைத் தூண்டுதல்

தாம் ததா பத்தாம் த்ருஷ்ட்வா வீரோபம் ஸோக்ஷீதாந் |
பகீநீம் க்ரோதஸந்தப்த: கர: ப்ரச்ச ராக்ஷஸ: || (1)

இப்படித் தன் சகோதரி காதும் மூக்கும் அறுபட்டு ரத்தம் பெருக பூமியில் கிடப்பதைக்கண்டு கரன் அடங்காத கோபம் கொண்டு, “எழுந்திரு; புத்தியை ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொள். உன்னை இப்படி அலங்கோலம் செய்தவன் யார்? தெளிவாகச் சொல், கொடிய விஷமுள்ள கருகாகம் யாரையும் தொந்திரவு செய்யாமல் எதிரில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, அதன் சக்தியை அறியாமல் அதைச் சுண்டுவீரல் நுனியால் குத்திக்கிளப்பிய புத்திமான் யார்? யமபாசத்தைச் கழுத்தில் மாட்டிக்கொண்டு அடுத்த நிமிஷத் தில் மரணம் நேருவதை அறியாத மடையன் யார்? காலசூட விஷத்தை அமிருதமென்று குடித்தவனைப் போல், உன்னை இப்படி ஹிம்ஸித்த நிர்பாக்கியன் யார்? உன் பலபராக்கிரமம் ஸாமான்யமா? நினைத்தவிடத்திற்குப் போகக்கூடியவன்; யமனைப் போன்றவன்; நினைத்த ரூப மெடுக்கக் கூடியவன். உன்னை இப்படிச் செய்தவன் யார்? தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் மஹாத்மாக்களான ரிஷிகள் இவர்களுக்குள் எந்த மஹாவீரன் உன்னை இப்படி அங்கஹீனம் செய்தான்? ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரன் ஒருவனைத்தவிர ஸுகல லோகங்களிலும் எனக்கு இஷ்டபரில்லாத காரியத்தைச் செய்யத் துணிகிறவன் ஒருவனுமில்லை. நீருடன் கலந்த பாலை ஹம்ஸம் குடிப்பதுபோல், இப்பொழுதே என் கொடிய பாணங்களால் அவனுடைய மர்மஸ்தானங்களைப் பிளந்து அவன் பிராணனைக் கொள்ளை கொண்டு, அவன் ரத்தத்தை நுரையுடன் பூமி குடிக்கும் படி செய்கிறேன். என்னால் சண்டையில், மடிந்த யாருடைய மாம்ஸத்தைப் பசுிகள் பிடுங்கித் தின்னப் போகின்றனவோ? தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் பிசாசர்கள் யக்ஷர்கள் யாராக இருந்தாலும் ஸரி, என்னுடன் யுத்தத்திற்கு வந்த நிர்பாக்கியனைத் தப்பவைக்க முடியாது? உன்னை என் வனத்தில் இப்படி உபத்திரவித்து அவமானம் செய்த துவட்டன் யார்? புத்தியை ஸ்வாதீனம் செய்து கொண்டு சொல்” என்று மஹா கோபத்துடன் கரன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டுச் சூர்ப்பணகை கண்ணீர் பெருகப் பின்வருமாறு சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

“நல்ல யௌவன புருஷர்கள்; வயதில் ஸமமானாலும் ரூபத்தில் பேதமுண்டோ என்றால், இல்லை. மஹாஸுந்தர புருஷர்கள்; யௌவனமிருந்தாலும் அழகு இராது; இவர்கள் அப்படியல்ல. மன்மதன் முதலியவர்களும் இவர்களிடத்தில் பிச்சை வாங்கவேண்டும். இவர்களுடைய அழகு என்றும் அழியாது. வயதும் ரூபமுமிருந்தும் சரீரம் கடினமோ என்றால், ஐயோ கற்பாறையைப் போன்ற

உங்களுடைய சரீரத்தைப்போலா? மலர்ந்த புஷ்பத்தைப்போல் வெகு மிருதுவான சரீரமுடையவர்கள். லக்ஷ்மணன் என் காதையும் மூக்கையும் அறுக்கும்பொழுது அவனுடைய கை என் மேல் பட்டதாலுண்டான ஸுகத்தை நினைத்து நினைத்து என்மனம் உருகுகிறது; என் தேகத்தைத் துண்டு துண்டாக அறுத்தாலும் அவனுடைய கை இன்னுமொரு தரம் என்மேல் பட்டால் போதுமே. இதனால் அவர்கள் பலஹினர்களோ? ஸ்த்ரீகளைத் திருப்தி செய்ய முடியாதவர்களோ? மஹாபலவான்கள். பொதுவாக அழகு மிகுந்திருக்கலாம். அவயவங்கள் லக்ஷணப்படி இருக்குமோ என்றால், அவர்கள் கண் அழகை மாத்திரம் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன், கேள். ரத்தத்தையும் நெருப்பையும் போன்ற உங்களுடைய கண்களெங்கே? தமோ குணத்தைக் காட்டும் தூக்கக்கலக்கமும்; ரஜோ குணத்தைக் காட்டும் சிவப்பு நிறமும் அற்று, கேவலம் ஸத்வ குணத்தின் அதிசயத்தைக் காட்டும் வெண்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற விசாலமான அவர்களுடைய நேத்திரங்களெங்கே? அவர்களுடைய அழகு இருக்கட்டும். அவர்கள் அணிந்த மரவுரியும் மான் தோலுமல்லவா அவர்களுடைய தேகத்தில் பட்டதால் விளங்குகின்றன? கந்த மூலபலங்களைப் புஜித்துக் கொண்டு இந்திரியங்களை ஐயித்துத் தபஸ்வி வேஷத்துடன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். தசரதராஜனுடைய புத்திதர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்றார்கள். ஆனால் அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தைக் கவனித்தால் கந்தர்வ ராஜர்களைப்போலிருக்கிறார்கள். ஆனால் ராஜலக்ஷணங்கள் பூர்ணமாக விளங்குகின்றன. ஆகையால் அவர்கள் மனுஷ்யர்களா தேவர்களா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு நடுவில் ஒரு யௌவன ஸ்த்ரீ ஸுகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வர்ணிக்கமுடியாத அழகுடன் விளங்குகிறாள். அவளுக்காகவே இருவரும் சேர்ந்து என்னை அநாதையாகவும் துஷ்டையாகவும் எண்ணி இந்தக் கோலம் செய்தார்கள். யுத்தத்தில் அவர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய ரத்தத்தை நுரையுடன் குடிக்க ஆசைகொண்டிருக்கிறேன். முதலில் நீ இதைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும்" என்றாள். கரன் அதைக் கேட்டு கோபம் கொண்டு, யமன்களைப் போன்ற தன் பதினாலாயிர ராக்ஷஸர்களின் தலைவர்கள் பதினான்கு பேரைப் பார்த்து, “இரண்டு மனிதர்கள் மான்தோல் மரவுரிகளை அணிந்து கொண்டு ஆயுதபாணிகளாக ஒரு ஸ்த்ரீயுடன் நமது கோரமான தண்டகாரண்யத்தில் வந்திருக்கிறார்களாம். அவர்களைக் கொன்று அவர்களுடைய தேகங்களையும் அந்தப்பெண்ணையும் இங்கே கொண்டு வாருங்கள். என் உடன்பிறந்காள் அவர்களுடைய ரத்தத்தை குடிக்க ஆசைப் படுகிறாள். சீக்கிரமாகக் காரியத்தை முடித்து வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். உடனே அந்தப் பதினான்கு ஸேனாபதிகளும் சூர்ப்பணகையுடன் சண்டமாருதத்தைப் போல் அங்கே வந்தார்கள்.

அவர்களைக் கண்டு ராமன் எதிர்த்து வந்தார். ஆனால் யானைகள் காட்டுத் தீயை எப்படி நெருங்கமுடியாதோ, அப்படி மஹா தேஜஸ்வியான ரகுவீரனை அந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் நெருங்க முடியவில்லை.

ததஸ்து தே தம் ஸமுதக்ர தேஜஸம்
ததர்பீதீக்ஷண ப்ரதரா நிபராசுரா: |
ந பேரகு ரேநம் ஸஹஸா ப்ரமர்த்தும்
வநத்விபா தீப்தயீவாக்நி முத்ததம் || (௨௪)

ஸேனாதிபதிகளின் வதம்

ததா: பரூப்ணகா கோரா ராகவாஸ்ரம மாகதா |
ரக்ஷஸா மாசுசுக்ஷே சிதன ப்ராதிரன ஸஹ ஸீதயா || ௩

சூர்ப்பணகை ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்து, தன்னுடனிருந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டி, மஹா பலவானான ராமன் லக்ஷ்மணலுடனும் ஸீதையுடனும் பர்ணசாலையில் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார்கள். ரகுவீரன் அந்த ராக்ஷஸர்களையும் சூர்ப்பணகையையும் பார்த்து, கோபத்தால் நெருப்புக் கொழுக்கைப்போல் ஜ்வலிக்கும் லக்ஷ்மணனை அழைத்து, “கொஞ்ச நேரம் வரையில் ஸீதையை ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள். இந்த ராக்ஷஸியின் பின்னே வந்தவர்களை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன்” என்றார். ராமானுஜன் அப்படியே செய்கிறேன் என ரகுநாதன் தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தன் பெரிய வில்லில் நாண் பூட்டி, தர்மயுத்தம் செய்கிறவராகையால் அந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, “நாங்கள் தசரத ராஜ புத்திரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள். இதோ இருக்கும் ஸீதையுடன் இந்தக் காட்டில் வஸிக்க வந்திருக்கிறோம். கந்தமூலபலங்களைப் புஜித்துக்கொண்டு தபஸ்விகளாகத் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் எங்களை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்? மஹாதுஷ்டர்களான உங்களைக் கொல்லவேண்டுமென்று இங்குள்ள ரிஷிகள் கட்டளையிட்டதால் ஆயுதங்களுடன் இங்கே வந்திருக்கிறேன். இப்பொழுதே ஸமயம் நேர்ந்தது. ஸந்தோஷமாக அங்கேயே நில்லுங்கள், ஓடக்கூடாது. ஆனால் பிழைக்க ஆசையிருந்தால் ஓடிப்போங்கள்” என்றார்.

பிராம்மணர்களைக் கொல்லும் அந்தப் பாபிகள் அதைக்கேட்டு சூலங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு கோபத்துடன், “எங்கள் மஹாராஜாவான கரனுடைய கோபத்திற்குப் பாத்திரமாகி இன்னும் பிழைத்திருக்கவா? இதோ ஒரு நிமிஷத்தில் உன்னைக் கொல்லுகிறோம். அல்ப மனுஷ்யனான நீ எங்களைப்போன்ற மஹாவீரர்களை யுத்தத்தில் எதிர்க்க முடியுமா? யுத்தம் செய்வதிருக்கட்டும், வா, எங்களுடைய கத்திகளுக்கும் கதாயுதங்களுக்கும் இரையாகி உன் வில்லும் தைரியமும் உயிரும் ஒரே காலத்தில் அழியும்” என்று ரகுவீரன் பேரில் சூலங்களை எறிந்தார்கள். ராமன் அவைகளை ஓவ்வொரு பாணத்தால் துண்டித்தார். மலைகளையும் துளைக்கும் கூர்மையுடன் ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் பதினான்கு நாராச பாணங்களை உடனே எடுத்து வில்லில் பூட்டி. இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை பிரயோகிப்பதுபோல் அந்த ராக்ஷஸர்களின் மேல் விட்டார். அவை அந்தப் பாபிகளின் மார்பைப் பிளந்து

ஊடுருவி ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு இடிவிழுந்ததுபோல் பூமியில் விழுந்தன. அந்தத் துஷ்டர்கள் ஹிருதயம் பிளந்து உயிரிழந்து ரத்தம் பெருக வேற்ற மரம்போல் பூமியில் சாய்ந்தார்கள். சூர்ப்பணகை அதைக்கண்டு பயந்து கோரமாகக் கர்ஜித்தாள். பிறகு அங்கிருந்து கரனிடத்திற்கு ஒடிப்போய், கண்ணீர் பெருகக் கோவென்று பெருங்குரலிட்டழுது, வெட்டின பனைமரத்திலிருந்து ரஸம் பெருகுவதுபோல், தன் காயங்களிலிருந்து பெருகும் ரத்தம் கொஞ்சம் உலர அவனுக்கெதிரில் விழுந்தாள்,

இப்படித் தன்னுடன் வந்த ஸகல ராக்ஷஸர்களும் மடிந்ததைக் கண்டு சூர்ப்பணகை கரனிடத்திற்குப் போய் நடந்த வரலாற்றைச் சொன்னாள்.

**நிபாதிதாந் த்ருபர்ய ரக்ஷை நு ராக்ஷஸாந்
ப்ரதாவிதா பரூர்பணகா? புநஸ்தத: |
வதம் ச தேஜாம் நீகீலேந ரக்ஷஸாம்
பரபரம்ஸ ஸர்வம் பகீநீ கரஸ்ய ஸா || (௨௭)**

கரனைகத் தூண்டிவிட்டது

ஸ புந: பத்தாம் த்ருஷ்ட்வா க்ரோதாச் சூர்ப்ணகாம் கர: |
உவாச வ்யக்தயா வாசா தாமநுர்தார்த மாகதாம் || ௩)

ராக்ஷஸகூலத்தை நாசம்செய்ய வந்த சூர்ப்பணகை, வாடின முகத்துடன் தரையில் கிடந்து புரளுவதைக் கண்டு கரன் கோபம் கொண்டு, "யமனைப்போன்ற மஹாவீரர்களை நீ கேட்டபடி அனுப்பினேன் அல்லவா? மறுபடியும் ஏன் அழுகிறாய்? அவர்கள் என்னிடத்தில் பக்தி வைத்தவர்கள். மிகுந்த பிரீதியுள்ளவர்கள். என் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர்கள். என் கட்டளையை மீறுவார்களா? பிறரைக் கொல்வார்களெயொழிய கொல்லப்படமாட்டார்கள். இப்படியிருக்க ஹா! நாதா! என்று கதறிக்கொண்டு பூமியில் கிடந்து அடிபட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல் புரளக் காரணமென்ன? உன்னைக் காப்பாற்ற நானிருக்கத் திக்கற்ற வளைப்போல் நீ கதறலாமா? எழுந்திரு; பயப்படாதே; கவலையை விடு" என்று ஸமாதானம் செய்தான்.

பிறகு ஒருவாறு தைரியமடைந்து அவள் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு "என் மூக்கும் காதும் அறுபட்டு ரத்தம் பெருக இங்கே ஓடிவந்தேன். நீ என்னைத் தேற்றி ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்கு ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வரும்படி மஹாகுரர்களான பதினான்கு ராக்ஷஸர்களை அனுப்பினாய். ராமனோ தன் கூர்மையான பாணங்களால் அவர்களின் மர்மஸ்தானங்களைப் பிளந்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அவர்கள் பிணமாகக் கீழே விழுவதையும் ராமனுடைய அப்புதமான வீரியத்தையும் பார்த்து நடுங்கினேன். எனக்கு பயமும் துக்கமும் தாங்க முடியவில்லை. என்கே திரும்பினாலும் ராமனாகவே தோன்றுகிறது, ஆகையால் உன்னையே சரணமடைந்தேன். துக்கமென்ற முதலைகளால் நிறைந்து பயமென்ற அலைகள் மோதும் சோக ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கித் தத்தளிக்கும் என்னை ஏன் காப்பாற்றாமலிருக்கிறாய்? நீ அனுப்பிய மஹா வீரர்களை ராமன் பாணங்களுக்கு இரைகொடுத்தான். அவர்களிடத்திலும் என்னிடத்திலும் உனக்கு இரக்கமிருந்தால், உனக்குத் தேஜஸிருந்தால், ராமனுடன் யுத்தம் செய்ய உனக்குத் திறமை இருந்தால், இந்தத் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்து ராக்ஷஸகூலத்தை அழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் ராமனை ஜயி. இல்லா விட்டால் உனக்கெதிரில் பிராணனை விடுவேன். வெட்கப்படமாட்டேன். இவ்வளவு சொல்லியும் உனக்கு ரோஷமில்லாததைப் பார்த்தால் நீயும் உன் சைன்யங்களும் யுத்தத்தில் ராமனுக் கெதிரில் நிற்கமாட்டீர்களென்று எனக்கு நன்றாகத், தோன்றுகிறது. மஹா சூரனென்று நீ உன்னை எண்ணிக்கொண்டிருப்பதைத் தவீர, நீயும் ஒரு

சூரனா? எப்படியோ சூரனென்ற பெயரை ஸம்பாதித்து விட்டாய். அது முழுப்பொய். இரண்டு மனுஷ்யப் பூச்சிகளைத் தேய்க்க சக்தியில்லாத நியல்லவா வீரன்! ராக்ஷஸக் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த நீசா! உனக்கு ரோஷமிருந்தால், ராமனை எதிர்க்க உனக்குத் திறமையிருந்தால், உன் ராஜ்யத்தில் வந்து அட்டஹாஸம் செய்யும் சத்துருவை ஐயி. இல்லாவிட்டால் நீயும் உன் பந்துக்களும் இந்த தண்டகாரணியத்தை விட்டு எங்கேயாவது ஓடிப்போங்கள். கையாலாகாத பரதைகளுக்குச் சுத்த வீரர்களிருக்குமிடத்தில் என்ன வேலை? விளக்குவெட்டுப் பூச்சியைப் போல் ராமனுடைய தேஜஸில் விழுந்து சாம்பலாகப் போகிறாய். அந்தத் தசரத புத்திரனான ராமனல்லவா தேஜஸ்வி. மஹாவீரன். என்னை அலங்கோலம் செய்த லக்ஷ்மணனைப் போன்ற சூரனும் உண்டோ” என்று புலம்பி, வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு, துக்கத்தால் வாய்விட்டு அலறினாள்.

**ஓவம் விலப்ய பஹுஸ்யா ராக்ஷஸீ விததேதாதீர் |
கரப்யா முதரம் ஹத்வா ருரேராத ப்ருபா துக்கீதா (22)**

கரன் யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டது

ஔவ மாதர்ஜித: ஸூர: ஸூர்பணக்யா கரஸ்ததா |

உவாச ரக்ஷஸாம் மத்யே கர: கரதரம் வச: || ௩ ||

இப்படி ராக்ஷஸர்களுக்கு எதிரே தன்னை அவமானம் செய்வதைக் கரன் பொறுக்காமல் கடும் கோபத்துடன், உன்னை அவமானம் செய்ததால் எனக்குண்டான கோபத்திற்கு எல்லையில்லை. பருவகாலத்தில் பொங்கும் ஸமுத்திரத்தின் அலைகளைப்போல் அடக்கமுடியவில்லை, ஒரு க்ஷணத்தில் இறக்கப்போகிற ராமனை வீரனென்றும் நினைப்பேனா? அவன் செய்த துடுக்குக்காக இன்று என்னால் மாளப்போகிறான். கண்ணீரை நிறுத்து; பரபரப்பை அடக்கு; இன்னும் சற்று நேரத்திற்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களை யம லோகத்திற்கு அனுப்பிவிடுகிறேன். அந்த அல்ப ஜந்துவை என் கோடாலியால் தண்டித்து, அவனுடைய உஷ்ணமான ரத்தத்தை நீ குடிக்கும்படி செய்கிறேன்" என்றான். சூர்ப்பணகைக்கு வெகு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. கரனை முன்பு எவ்வளவு திட்டினாளோ அவ்வளவு மறுபடியும் மெச்சினாள். மதிகெட்ட பெண்ணல்லவா? கரன் உடனே தூஷணனென்ற தன் ஸேனாதிபதியைப் பார்த்து, நமது ஸைன்யங்களுக்குள் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்திற்குப் புறப்படச்சொல். அவர்கள் என் இஷ்டப்படி நடப்பவர்கள்; பயங்கரமான வேகமுள்ளவர்கள்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள்; நீண்ட மேகம்போல் கறுத்தவர்கள்; தேஜஸால் ஜ்வலிப் பவர்கள்;குருரமான நடத்தையுடையவர்கள்; பிராணிகளை ஹிம்ஸிப்பதையே விளையாட்டாக உடையவர்கள்; மஹாபலவான்கள்; புலியைப்போல் கொழுப்புடையவர்கள்; அகலமான வாயையும் எல்லையற்ற ஆண்மையையும் உடையவர்கள்; எல்லா வாகனங்களிலும் ஆயுதங்களிலும் பழகினவர்கள், ஆகையால் அதி சீக்கிரத்தில் யுத்தத்திற்குப் போகட்டும். என் ரதமும் வில்லும் பாணங்களும் கத்தி ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களும் தயாராகட்டும். யுத்தங்களில் கைகண்ட என் ராக்ஷஸர்களுக்கு முன்னே சென்று ராமனென்ற துஷ்டனைச் சித்திரவதை செய்கிறேன்" என்று கட்டளையிட்டான். தூஷணன் ரதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். அதன் காந்தி ஸூரியனைப் போல் கண்ணைப்பறித்தது. விசிரித்திர வர்ணமுள்ள குதிரைகள் அதில் கட்டப்பட்டிருந்தன. மேருவைப்போல் அது ஆகாசத்தையளாவிற்று. வெகு விசாலமானது. உருக்கி ஓடவிட்ட தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. தங்கச் சக்கரங்களையும் வைடூரியத்தால் விளங்கும் ஏர்க்கால்களையும் உடையது. மீன்களும் மலர்களும் மரங்களும் மலைகளும் ஸூரிய சந்திரர்களும் சுபமான பக்ஷிகளும்

தங்கத்தால் விசிரித்திரமாக வேலை செய்யப்பட்டிருந்தன. தங்கச் சலங்கைகளாலும் கொடிகளாலும் விளங்கி ஸகல ஆயுதங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. கரன் கோபத்துடன் அதில் ஏறினதைப் பார்த்து ராக்ஷஸர்களெல்லோரும் அவனையும் தூஷணனையும் சூழ்ந்து நின்றார்கள். வஜ்ர கவசங்களாலும் கோரமான ஆயுதங்களாலும் விளங்கி நேர்த்தியான ரதங்களிலிருக்கும் தன் ஸேனைத்தலைவர்களைப் பார்த்து, "புறப்படுங்கள்" என்று கரன் உத்திரவு செய்தான். இருப்புலக்கைகள் பட்டாக்கத்திகள் வல்லயங்கள் சூலங்கள் கோடாரிகள் கத்திகள் சக்கரங்கள் ஈட்டிகள் குண்டாந்தடிகள் வஜ்ராயுதம்போன்ற பெரிய வில்லுகள் கதைகள் முதலிய கோரமான ஆயுதங்களுடன் ராக்ஷஸ ஸையம் பெரிய கோஷத்துடன், ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பூமி நடுங்கும்படி உடனே புறப்படுவதைக் கண்டு கரன் ஸந்தோஷமடைந்து தன் ரதத்தை மெள்ள நடத்தச் சொன்னான். இப்படிக் கோபாவேசத்துடன் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்துக்கொண்டு, சத்துருக்களை நிர்மூலம் செய்ய எண்ணிக் காலனைப்போல், பார்ப்பவர்கள் நடுங்கும்படி அட்டஹாஸம் பண்ணி, கல்மாரி பொழியும் மேகத்தை காற்று மழை தாக்கி ஓட்டுவதுபோல் கரன் ஸாரதியை ஏவ, எல்லா திக்குகளும் கிடு கிடு என்று அதிரும்படி அந்த மஹாரதம் அதிவேகமாகப் பஞ்சவடியை நோக்கி வந்தது.

**ப்ரவ்ருத்த மந்யுஸ்து கர: கரஸ்வஹோ
 ரீபோர் வதார்தம் த்வரீதோ யதாந்தக: |
 அசூசுதத் ஸாரதி மூந்நதந் கநம்
 மஹா பஹோ மேக இவாபர்ம வர்ஜவாந் || (26).**

அபசகுனங்கள்

தஸ்மிந் யாதே ஜநஸ்தாநா தஸ்மீன் ஸோக்ஷீதாதகம் |
அப்யவாஹந் மஹாமேகஸ் சூமுலோ கர்தபாருகா: || ௩ ||

அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் மஹா உத்ஸாஹத்துடன் யுத்தத்திற்குப் போகும்போழுது, கழுதையைப் போல் சாம்பல் நிறமுள்ள மேகங்கள் ரத்தமழை பெய்தன. கரனுடைய ரதத்திலுள்ள குதிரைகள் ராஜமார்க்கத்தில் மேடு பள்ளிமில்லாமல் புஷ்பங்களால் நிறைந்த இடத்தில் திடீரென்று கீழே விழுந்தன. கொள்ளிக் கட்டையைச் சுழற்றுவதுபோல் ஸூரிய மண்டலத்தைச் சுற்றிக் கருத்து ஓரத்தில் கொஞ்சம் சிவந்த ஒரு வட்டம் காணப்பட்டது. தங்கக் கழியில் கட்டப்பட்ட துவஜத்தின்மேல் பருத்த சரீரமுள்ள ஒரு கழுகு உட்கார்ந்து பயங்கரமாகக் கூவிற்று. மாம்ஸத்தைத் தின்னும் மிருகங்களும் பகலிகளும் ஜனஸ்தானத்திற்கு ஸமீபத்தில் வந்து விகாரமாகக் கத்தின. ஸூரியன் இருந்த திக்கில் நரிகள் கூட்டம் கூட்டமாக நின்று பயங்கரமாக ஊளையிட்டு ராக்ஷஸர்களுக்கு நேரும் நாசத்தைக் காட்டின. வஜ்ராயுதத்தால் வெட்டப்பட்ட இறகுகளையுடைய மலைகளைப் போன்ற மேகங்கள் ரத்த மழையால் நிறைந்து ஆகாசத்தை மறைத்தன; மயிர்க் கூச்சலெடுக்கும் ஓர் இருட்டு எங்கும் பரவித் திக்கு திசை தெரியாமல் மறைத்தது. ரத்தத்தில் நனைந்து வஸ்திரத்தைப் போல் ஸந்தியா காலம் வேளைக்கு முன்பே காணப்பட்டது. கழுகு பருந்து கரி முதலிய அசுபமான ஜந்துக்கள் பின்வரும் கெடுதியைத் தெரிவித்து, கரனுடைய ரதத்திற்கெதிரில் கூவின; யுத்தத்தில் அபஜயத்தையும் நாசத்தையும் காட்டும் நரிகள், வாயிலிருந்து நெருப்பு ஜ்வாலைகள் கிளம்ப ஸைன்யத்திற்கெதிரில் நின்று ஊளையிட்டன. குண்டாந்தடியைப்போல் ஒரு தலையில்லாத முண்டம் ஸூரியனுக்கு ஸமீபத்தில் காணப்பட்டது. பர்வகாலமில்லாத பொழுதே ஸூரியனை ராகு பிடித்துக் கொண்டது. எதிர் காற்று வேகமாக அடித்தது. ஸூரியன் காந்தியை இழந்தான். ராத்திரியில்லா விட்டாலும் ஆகாசத்திலிருந்து மின்மினிப்பூச்சிகளைப் போல் நகலுத்திரங்கள் உதிர்ந்தன. ஓடைகளில் தாமரைகள் வாடின; மீன்கள் மறைந்தன. சிவந்த மேகத்தைப் போன்ற செந்தூள் காற்றில்லாமலேயே கிளம்பிற்று. நாகண வாய்க்குருவிகள் வீசி கூசி என்று கத்தின. ஆகாசத்திலிருந்து கொள்ளிக்கட்டைகள் பேரிடிபோன்ற முழக்கத்துடன் விழுந்தன. மலைகளும் காடுகளும் பூமி முழுவதும் நடுங்கிற்று. ரதத்தில் கர்ஜித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் கரனுடைய

இடது கை துடித்தது; குரல் தழதழத்தது; கண்ணீர் பெருகிற்று; நெற்றியில் வலி உண்டாயிற்று.

இப்படி. அநேக அபசகுனங்கள் நேர்ந்தாலும் பிடிவாதத்தாலும் அக்ஞானத்தாலும் அவன் திரும்பவில்லை. மயிர்க்கூச்சலுண்டாகும் அந்த அபசகுனங்களைக் கண்டும் அவன் கலங்க வில்லை. கடகடவென்று சிரித்துக்கொண்டு ராகஷஸர்களைப் பார்த்து, “பலசாலி பலஹீனர்களை அலக்ஷ்யம் செய்வதுபோல் இந்தக் கோரமான அபசகுனங்களெல்லாம் எனக்கொரு பொருட்டல்லவென்று அலக்ஷ்யம் செய்கிறேன். என் கூர்மையான பாணங்களால் ஆகாசத்திலிருந்து நகஷத்திரங்களைப் பலபலவென்று உதிர்ப்பேன். நான் கோபங்கொண்டால் ஸகலப் பிராணிகளையும் அழிக்கும் யமனையும் கொல்வேன். மதம்கொண்ட இந்த ராம லக்ஷ்மணர்களை அழிக்காமல் திரும்பமாட்டேன். அவர்களுடைய ரத்தத்தை என் உடன் பிறந்தவன் வேண்டியவரையில் குடிக்கட்டும். அவர்களுக்கு நாச காரணம் அவளே. நான் இதுவரையில் யுத்தத்தில் தோற்றதில்லை. அது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் சொல்வது பொய்யல்ல. வஜ்ரத்தை எடுத்து மதம்கொண்ட ஐராவதத்தின் மேலேறிவரும் இந்திரனையும் விளையாட்டாகக் கொல்வேன். இந்த மனுஷ்யப் பூச்சிகளைப்பற்றி விசாரமென்ன?” என்று திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தான். அதைக்கேட்டு அந்த மஹாஸன்யம் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு ஆரவாரித்தது.

தேவ ரிஷி கந்தர்வ ஸித்த சாரண கணங்கள் அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்து, “பசுக்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும் பிராணிகளுக்கு ஹிதத்தைக் கோறுகின்றவர்களுக்கும் மங்களமுண்டாகட்டும். முன்காலத்தில் மஹாவிஷ்ணு அஸுரர்களைச் சக்கரத்தால் நாசம் செய்ததுபோல் ரகுவீரன் இந்த ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்யட்டும்” என்று பலவிதமாக ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு, யமனுக்கு இரையாக அந்த மஹாஸன்யத்தை விமானங்களிலிருந்து ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். கரன் அதிவேகமாகப் போனதைக் கண்டு அவனுடைய மந்திரிகளான சியேனகாமி பிருதுக்ரீவன் யக்ஞசத்துரு விஹங்கமன் துர்ஜயன் கரவீராக்ஷன் பருஷன் காலகார்முகன் மேகமாலி மஹாமாலி ஸர்ப்பாஸ்யன் ருதிராசனன் என்ற பன்னிருவர் அவனைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள், மஹாக்பாலன் ஸ்தூலாக்ஷன் பிரமாதி திரிசிரஸென்ற நான்கு ஸேனாபதிகள் தூஷணனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். மஹா பலசாலிகளான அந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு குரூரக்கிரஹங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸூரிய சந்திரர்களை எதிர்த்தது போல் அந்த ராஜபுத்திரர்கள் இருக்குமிடத்தை நோக்கி ஸன்யங்களுடன் கடும் வேகமாக ஓடிவந்தார்கள்.

ஸா பீமவேதா ஸமராதீகாமா
மஹாபலா ராக்ஷஸ வீரஸேநா |
சிதள ராஜ்யத்திரள ஸஹஸ்யப்யு பேதா
மாலா க்ரஹாணாமீவ சந்த்ர ஸூர்யௌ || (34)

ராமன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஆய்ரமம் ப்ரத்யாக்ரே து கரே கர பராக்ரமே |

தாநேநிவளத்பாதிகாந் ராம: ஸஹ ப்ராத்ரா ததர்யா ஹ || ௩)

ராக்ஷஸர்களுக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்களைக் கண்டு ராமன், லக்ஷ்மணா இவை ஜனங்களுக்குக் கஷ்டத்தையும் ஸகல பிராணிகளுக்குப் பயத்தையும் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாசத்தையும் காட்டுகின்றன. ஆகாசத்தில் கழுதையைப் போல் சாம்பல் நிறமுள்ள மேகங்கள் ரத்தவர்ஷத்துடனும் இடி மின்னல்களுடனும் பயங்கரமாகச் சுழன்றுகொண்டிருப்பதைப் பார். நமக்கு நேரும் ஜயத்தைக் காட்டுகிற நல்ல சகுனங்களையும் கவனித்தாயா? என்னைப் போல் யுத்தத்தில் ஆவல்கொண்டு, தங்கப்பட்டங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட என் வில் யுத்தம் செய்யத் துடிக்கிறது. பாணங்களிலிருந்து புகை கிளம்புகிறது. இந்தப் பகைகளின் சப்தமும் அதி சீக்கிரத்தில் நமக்குப் பெரும் பயமும் உயிருக்கு ஆபத்தும் நேருமென்று தெரிவிக்கின்றது. என் வலது புஜம் அடிக்கடி துடிப்பதால் கோர யுத்தம் ஸமீபத்தில் நடக்குமென்று நினைக்கிறேன். அதில் நமக்கு ஜயமும் சத்ருக்களுக்குத் தோல்வியும் நிச்சயம். உன் மூகம் காந்தியால் ஜ்வலிக்கிறது. இது வெற்றிக்கு அடையாளம். யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகிறவர்களின் முகங்களில் காந்தி குறைந்தால் ஆயுளும் குறையும். ராக்ஷஸர்களின் அட்டஹாஸங்களும் ஸிம்ஹநாதங்களும் பேரி முதலிய வாத்திய சப்தங்களும் ஸமீபத்தில் வந்துவிட்டன. அடையாளங்களால் அபாயம் வருவதை அறிந்து அதை விலக்க விரும்புகிறவர்கள் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவனே புத்திமான். ஆகையால், நீ ஆயுதம் பூண்டு மரங்களால் மறைக்கப்பட்ட இந்த மலைக்குகையில் ஸீதையை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றிக்கொண்டிரு. இந்த ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்ய நீஆவல் கொண்டிருக்கிறாயென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். நீ மஹாகுரன், மஹாபலசாலி, இவர்களோ நிச்சயமாகக் கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள். ஆனாலும் நானே இவர்களைக் கொல்லுகிறேன் என்று மஹரிஷிகளிடத்தில் பிரதிக்கை செய்திருக்கிறபடியால் என் வார்த்தையைத் தடுத்துச்சொல்லாதே, என் பாதங்களின் மேல் ஆணையிட்டேன். சீக்கிரமாகப் போ” என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

உடனே லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாக ஸீதையை அழைத்துக் கொண்டு மலைக்குகைக்குப் போனார். ராமன், 'நான் சொன்னபடி இவள் செய்தான்' என்று ஸந்தோஷமடைந்து கவசத்தைத் தரித்தார். அக்னியைப்போன்ற அந்தத் திவ்விய கவசத்தால், இருண்ட ராத்திரியில் புகையற்ற நெருப்புக் கொழுந்தைப்

போல் ரகுவீரன் பிரகாசித்தார். வில்லையும் பாணங்களையும் ஸித்தம் செய்து, திக்குகள் நடுங்கும்படி நானோசை காட்டி ராக்ஷஸர்களுடைய வரவை எதிர் பார்த்திருந்தார். பிறகு தேவ கந்தர்வ ஸித்த சாரணகணங்களும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தேவரிஷிகளும் பிரஹ்மரிஷிகளும் அந்தக் கோரமான யுத்தத்தைப் பார்க்க அங்கே வந்து நின்று, “பசுக்களுக்கும் பிராம்மணர்களுக்கும், பிராணிகளுக்கு ஹிதத்தையே விரும்பும் புண்ணியாத்மாக்களுக்கும் மங்களமுண்டாகட்டும். முன்பு மஹாவிஷ்ணு சக்கரத்தால் அஸுரர்களை அழித்ததுபோல் ரகுவீரனும் இந்த ராக்ஷஸர்களை அழிக்கட்டும் என்று பேசிக்கொண்டு ராமன் ஜயிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். "பதினான்காயிரம் ராக்ஷஸர்கள் பயங்கரமான செயல் உடையவர்கள் வந்துள்ளனர்; தர்மாத்மா ராமன் ஒருவன்; இந்த யுத்தம் எப்படி நடக்குமோ” என மனங் கலங்கிக் கூறினர். காலாந்தகனைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு யுத்தகளத்தில் நிற்கும் ராமனைப் பார்த்து ஸகலப் பிராணிகளும் நடுங்க, ஸகல ஜகத்தையும் அழிக்கப் புறப்பட்ட பிரளயகால ருத்திரனைப்போல் அப்பொழுது ஒப்பில்லாத தேஜஸுடன் விளங்கும் ரகுநாதனை ஒருவரும் பார்க்க முடியவில்லை.

இதற்குள் ராக்ஷஸ ஸைன்யம் ஸமீபித்தது. அது கோரமான கவசங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் துவஜங்களாலும் வாத்ய த்வனியாலும் பருவகாலத்தில் கரைகடந்து பொங்கும் ஸமுத்திரத்தைப் போல் பார்க்கப், பயங்கரமாக இருந்தது, சில ராக்ஷஸர்கள் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். சிலர் மற்றவர்களை நோக்கி, “நானே ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்வேன்” என்று வீரவாதம் செய்தார்கள். சிலர் வில்லை வளைத்து நானேற்றி திக்குகள் நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தார்கள். சிலர் கொழுப்பால் அங்கங்களை நீட்டி நெட்டிமுறித்தார்கள். சிலர் கும்மென்று கத்தினார்கள். பேரி முதலிய வாத்தியங்களைச் சிலர் அடித்தார்கள். இவையாவும் சேர்ந்து அந்தக் காட்டில் ஒரே ஓசையாகப் பரவி அங்கிருந்த மிருகங்களும் பகலிகளும் சிதறி ஓடும்படி செய்தது. அவை பார்க்காமல் அந்தக் கோரமான சப்தம் எட்டாத இடத்தைத் தேடி ஓடின. இப்படிக் கடல் புரண்டு வருவதைப்போல் கரனுடைய ஸைன்யம் அதிவேகமாகத் தன்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்து, ரண தீரனான ரகுவீரன் நான்கு புறத்திலும் திரும்பிப் பார்த்தார். கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்து அம்பறையிலிருந்து பாணங்களை எடுத்தார். கருணாமூர்த்தியானாலும் தன் பக்தர்களுக்குக் கெடுதி செய்கிறவர்களை அழிக்கவேண்டி மஹா கோபத்தை வருவித்துக் கொண்டார். பிரளய காலாக்கியைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் ரகுவீரனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாமல் அங்கிருந்த வனதேவதைகள் பயந்து ஓடின. கோபாவேசம் கொண்ட ராமனுடைய ரூபம்

தக்ஷ யாகத்தை நாசம் செய்யப் புறப்பட்ட ருத்திரனுடைய ரூபத்தைப்போல் இருந்தது.

பல ஆயுதங்களாலும் நெருப்பைப் போல் ஜ்வலிக்கும் கவசங் களாலும் ஆபரணங்களாலும் துவஜங்களாலும் விளங்கி அந்த ராக்ஷஸ ஸென்யம் ராமனுக்கெதிரில் நிற்கும்பொழுது உதிக்கும் ஸூரியனுக்கெதிரில் கறுத்துத் திரண்டு பரவியிருக்கும் மேகக் கூட்டம்போல் காணப்பட்டது.

**தத்தகார்முகை ராபரகைர் த்வஜைபர்சு
கைதர் வர்மபீபர்சாக்நீ ஸமாநவர்கை: |
பபூவ கைசந்யம் பீபரீ தாபரநாநாம்
ஸைர்யோதயே நீஸம்வாப்ர ப்ருந்தம் || (37)**

ராமனுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் யுத்தம்

அவ்ஹட்ட தநும் ராமம் க்ருத்தம் ச ரீபுகாதீநம் |
ததர்பரஸம்ரம மாகம்ய கர: ஸஹ புரஸ்ஸகர: || ௩

க ரனும் அவனுடைய ஸைன்யங்களும் அந்த ஆசிரமத்திற்கு வந்து வில்லும் கையுமாக நிற்கும் ராமமூர்த்தியையும் சத்துருக்களை நாசம் செய்ய விளங்கும் அவருடைய கோபாவேசத்தையும் கண்டார்கள். கரன் வெகு ஸுலபமாக அவரை ஜயிக்க நினைத்து, “அவனை நோக்கி ரதத்தைச் செலுத்து” என்று ஸாரதிக்குக் கட்டளையிட்டான். ரகுவீரன் தனியாக, வில்லை அசைத்துக்கொண்டு நிற்குமிடத்திற்கு ஸம்பத்தில் அந்த ரதத்தை ஸாரதி கொண்டு போய் நிறுத்தினான். உடனே அவனுடைய மந்திரிகளும் ஸைன்யங்களும் கோரமாக ஆரவாரம் செய்து கொண்டு அவனைச் சூழ்ந்திருக்க, நகூத்திரங்களுக்கு நடுவில் அங்காரகனைப்போல் தோன்றினான். பிறகு பல பாணங்களால் ராகவனை உபத்திரவித்தான். ராக்ஷஸர்கள் கோபத்தால் மெய்மறந்து யமபாசத்தைப் போன்ற வில்லால் தங்களை யமலோகத்திற்கு இழுக்கும் ராமமூர்த்தியின் மேல் பெரிய கதாயுதங்களையும் பட்டயங்களையும் குலங்களையும் ஈட்டிகளையும் கத்திகளையும் கண்டிர கோடாரிகளையும் கணக்கில்லாமல் பிரயோகித்தார்கள். மலைகளைப் போன்ற யானைகளின் மேலும் குதிரைகளின் மேலும் தங்களின் மேலும் இருந்துகொண்டு மஹா மேகங்கள் இடிமின்னல்களுடன் ஸூரியனை நோக்கி வருவதுபோல் ராமனை நாசம் செய்ய நினைத்து சரமாரி பொழிந்தார்கள். மழைத்துளிகள் மலையின் மேல், விழுந்து தெறிப்பதைப்போல் அவை ராமனை நெருங்கவில்லை. ராக்ஷஸர்கள் சுற்றிலும் நிற்கும்பொழுது ராமன், பிரதம கணங்களால் சூழப்பட்ட சிவபிரான் போல் காணப்பட்டார். ஆற்று வெள்ளத்தை ஸமுத்திரம் தடுப்பதுபோல் ராமன் கூர்மையான அம்புகளால் அவர்களுடைய சரமாரியைத் தடுத்து இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்தார். கொழுந்து விட்டெரியும் வஜ்ராயுதத்தால் பிளக்கப்படும் பெரிய மலையைப்போல் அந்த ஆயுதங்களால் எல்லா அவயவங்களிலும் பிளக்கப்பட்டும் அவர் கொஞ்சம் கூட வருத்த மடையவில்லை. தேகமெங்கும் காயமடைந்து ரத்தம் பெருக, ஸந்தியா காலத்தில் மேகங்களால் சூழப்பட்ட ஸூரியனைப் போல் விளங்கும் ரகுநந்தனன் பல்லாயிரம் ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து தேவரிஷி கணங்கள் கவலையடைந்தார்கள்.

பிறகு ராமன் கோபம் கொண்டு, கோதண்டத்தை வட்டமாக வளைத்துப் பல்லாயிரம் பாணங்களை எய்தார். (இறகுகளால் அலங்கரிக்கப்படாத

அம்புகளே பாணங்கள்) அவை தடுக்கமுடியாதவை; தாங்க முடியாதவை; யமதண்டத்தைப்போல் ராக்ஷஸர்களின்மேல் விழுந்து அந்தப் பாபிகளின் உயிர்களைக் காலபாசத்தைப் போல் கட்டியிழுத்து யமலோகத்திற்குக் கொண்டுபோயின. அவர்களுடைய தேகங்களைப் பிளந்து ரத்தத்தால் பூசப்பட்டு ஆகாசத்தில் போய் நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போல் பிரகாசித்தன. அவை கோதண்டத்திலிருந்து கணக்கில்லாமல் கிளம்பி, நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கி கொண்டு, ராக்ஷஸர்களின் உயிரென்ற நெய்யால் வளர்க்கப்பட்டு, வில்லுகளையும் கொடிகளையும் கவசங்களையும் தலைகளையும், ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு யானைத் துதிக்கைகளைப் போல் விளங்கும் புஜங்களையும், துடைகளையும், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ரதங்களில் கட்டியிருக்கும் குதிரைகளையும், ஸாரதிகளையும், ரதங்களையும், யானைகளையும், யானைப் பாகர்களையும், குதிரைகளையும், குதிரைப் பாகர்களையும், காலாட்களையும், அதி சீக்கிரத்தில் யமலோகத்திற்கு அனுப்பின. நாளீகங்களாலும் நாராசங்களாலும் விகர்ணிகளாலும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு ராக்ஷஸ ஸைன்யம் பயங்கரமாகக் கத்திற்று. (காளீகம்-முனையில் மாத்திரம் இரும்புள்ளது. காராசம்-இரும்பாலேயே செய்யப்பட்டது. விகர்ணி- முனையில் வளைவுடன் வெளியில் இழுக்கும்பொழுது குடலைப் பிடுங்கிக் கொண்டுவரும் பாணங்கள்.) இப்படிச் கூர்மையான அம்புகளால் உயிர்நிலைகளில் அடிபட்டு அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் காய்ந்த காட்டில் தீப்பிடித்ததுபோல் தவித்தது,

பயங்கரமான பலசாலிதளான சில ராக்ஷஸவீரர்கள் ராமனுக்கு எதிரில் நின்று சூலம் கத்தி கண்டிர கோடாலி முதலிய பல ஆயுதங்களை அவர் மேல் எறிந்தார்கள். ரகுநாதன் அவைகளை அம்புகளால் துண்டித்து அவர்களுடைய தலைகளை அறுத்தார். அவர்கள் வில்லொடிந்து கவசம் பிளந்து, தலையறுந்து, கருடனுடைய இறக்கைகளின் வேகத்தால் மரங்கள் வேரற்று விழுவது போல் பூமியில் விழக்கண்டு மற்றவர்கள் பயந்து கரனிடத்திற்குப் போய்ச் சரணடைந்தார்கள். அப்பொழுது தூஷணன் அவர்களை ஸமாதானம் செய்து திருப்பி, யமன் பரமசிவனை நோக்கி ஓடிவந்ததுபோல் ராமசந்திரனை நோக்கி ஓடிவந்தான். தூஷணனால் தைரியமடைந்து பயமற்று அந்த ராக்ஷஸர்கள் பனை ஆச்சா முதலிய மரங்களையும் அம்புகளையும் சூலம் உலக்கை, முதலிய ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்து ராமன்மேல் மரங்களையும் பாறைகளையும் ஆயுதங்களையும் அம்புகளையும் பொழிந்தார்கள். தனியாக நின்ற ராமனுக்கும் கணக்கில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற ராக்ஷஸர்களுக்கும் நடந்த அந்த யுத்தம் பயத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் உண்டாக்கிற்று. அவர்கள் கோபத்தால் நெருப்புப் பொறிகள்

பறக்கும் கண்களுடன் நான்கு புறத்திலிருந்து ஆயுதங்களையும் அம்புகளையும் பிரயோகித்துக் கிட்ட நெருங்குவதைக் கண்டு ராமமூர்த்தி லோகங்கள் நடுங்கும்படி ஒரு ஸிம்ஹநாதம் செய்து அவர்களைக் கொல்ல நினைத்து, ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ஒரு கந்தர்வாஸ்திரத்தைத் தொடுத்தார்.

உடனே கோதண்ட மண்டலத்திலிருந்து பாணக்கூட்டங்கள் கணக்கில்லாமல் ஒரே காலத்தில் கிளம்பி திசைகளை மறைத்தன. ராக்ஷஸர்கள் அவைகளால் பிளக்கப்பட்டு, ராமன் பாணங்களை எடுப்பதையும் தொடுப்பதையும் காணமுடியவில்லை. அவை கிளம்புமிடத்திலிருந்து உண்டாகும் பிரகாசத்தால் ராமன் மாத்திரம் தோன்றினார். அவை வந்து விழுவதற்கும் உயிரைப் போக்குவதற்கும் பிணங்கள் கீழே விழுவதற்கும் கொஞ்சமாவது இடை வெளி காணப்படவில்லை. ஒரே காலத்தில் சகல ராக்ஷஸர்களும் அடிபட்டு உயிரற்றுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் காயமடைந்தார்கள். சிலர் இடிவிழுந்தது போல் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் குற்றயிராக விழுந்தார்கள். சிலர் இரண்டாக வெட்டப் பட்டார்கள். சிலர் துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டார்கள். சிலர் கிழிக்கப்பட்டார்கள். இப்படி அங்கங்கே பல இடங்களில் தலைப்பாகைகளுள்ள தலைகளும் வெறுந்தலைகளும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும் துடைகளும் கால்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் ரதங்கள் சாமரங்கள் குடைகள் விசிறிகள் கொடிகள் குலங்கள் பட்டாசங்கள் கத்திகள் ஈட்டிகள் கோடாலிகள் பாறைகள் அம்புகள் முதலியவைகளும் ராகவனுடைய சரமாரியால் கண்ட துண்டமாக அந்தப் போர்க்களத்தில் பயங்கரமாகச் சதறிக்கெடுத்தன. ராம மூர்த்தியின் பாணத்தின் மஹிமையை வர்ணிக்கவும் முடியுமா?

**சூர்ணீ தாயி: பரீ லாபி பர்சு பரரைபர' சீ த்தரை ரதே நதபர: |
விச்சீ ந்தைந: ஸமரேர பூமி: விசீர்ணாயுத் பயங்கரா || (46)**

தூஷண வதம்

தூஷணஸ்து ஸ்வகம் ஸைந்யம் ஹந்யமாநம் நீரீக்ய ஸ: |

ஸந்தீதய மஹாபாஹு: பீமவேகாந் தூராஸதாந் || ௩ ||

இப்படித் தன் ஸைன்யம் மடிந்ததைப் பார்த்து தூஷணன், யுத்தத்தில் திரும்பாதவர்களும் மஹா வேகமுள்ளவர்களும் எதிர்க்க முடியாதவர்களுமான ஐயாயிரம் ராக்ஷஸர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் சூலம் பட்டசம் கத்தி பாறை அம்பு மரம் முதலியவைகளை இடைவிடாமல் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ராமன்மேல் பொழிந்தார்கள். அதைக்கண்டு ராகவன் கூர்மையான பாணங்களால் அவைகளைத் தடுத்து, கொழுத்த விருஷபத்தைப் போல் மதத்தால் கண்களை மூடிக்கொண்டு கொஞ்சமும் லஷ்யம் செய்யாமல், ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் கொல்ல நினைத்து, கோபம் கொண்டு, கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்க, நான்கு புறங்களிலிருந்து குரூரமான பாணங்களைப் பொழிந்து, தூஷணனையும் அவனுடைய ராக்ஷஸர்களையும் சிதற அடித்தார். உடனே அவன் இடியைப்போன்ற பல அம்புகளால் ராமனைத் துளைக்க, ரகுநாதன் இவனுடன் எவ்வளவு நேரம் சண்டை செய்கிறதென்று, ஒரு பாணத்தால் அவனுடைய வில்லையும் நான்கு பாணங்களால் ரதத்தில் கட்டின நான்கு குதிரைகளையும், ஒரு அர்த்த சந்திர பாணத்தால் ஸாரதியின் தலையையும் அறுத்து, மூன்று பாணங்களால் தூஷணனுடைய மார்பில் அடித்தார். உடனே அவன் வில் இழந்து, குதிரைகள் இறந்து, ரதம் ஓடிந்து, ஸாரதியில்லாமல் கீழே குதித்து மலையைப்போல் பயங்கரமான ஒரு குண்டாந்தடியை எடுத்துக்கொண்டு ராமன்மேல் பாய்ந்தான். அது தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கூர்மையான இரும்பு முளைகள் பதிக்கப்பட்டு, சத்ருக்களுடைய ஹிருதயத்தின் மாம்ஸத்தால் பூசப்பட்டிருந்தது. தேவஸைன்யங்கள் அதைக் கண்டால் நடுங்குவார்கள். பகைவர்களின் பட்டணங்களையும் கோபுரங்களையும் தூளாக்கும். கால ஸர்ப்பத்தையும் வஜ்ரத்தையும் போல் பயங்கரமான அந்த ஆயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவரும் தூஷணனைப் பார்த்து இரண்டு பாணங்களால் அவனுடைய புஜங்களை வெட்டித் தள்ளினார். அவன் பெரிய இந்திரத் துவஜத்தைப் போலும் கொம்பொடிந்த மஹா கஜத்தைப் போலும் புஜங்கள் அறுந்து உடனே பூமியில் விழுந்து இறந்தான்.

ஸகல பிராணிகளும் ராமனைக் கொண்டாடினார்கள். இதற்குள் மஹாகபாலன் பெரிய சூலத்தையும் ஸ்தூலாஷன் பட்டயத்தையும் பிரமாதி கோடாலியையும் தூக்கிக்கொண்டு கோபாவேசத்துடன் காலபாசத்தால் கட்டியிழுக்கப்பட்ட

வர்களைப் போல் ராமன் மேல் பாய்ந்தார்கள், ராகவன் சிரேஷ்டமான அதிதிகளை வரவேற்பது போல் அவர்களை நோக்கிச் சென்று கூரான அம்புகளால் மஹா கபாலனுடைய தலைகளை அறுத்தார். பல பாணங்களால் பிரமாதியைத் துளைத்து, விசாலமான கிளைகளுள்ள பெரிய மரத்தைப் போல் அவனை அடித்துத்தள்ளினார். ஸ்தூலாக்ஷனுடைய கண்களை அம்புகளால் துளைத்தார். தூஷணனுடன் வந்த ஐயாயிரம் ராக்ஷஸ்களை ஐயாயிரம் பாணங்களால் யமுலோகத்திற்கு அனுப்பினார்.

இப்படி தூஷணனும் அவனுடன் போனவர்களும் மடிந்ததைக் கண்டு கரன் கோபம்கொண்டு, ஸேனைத்தலைவர்களைப் பார்த்து "தூக்ஷணனும் இறந்தான். அவனுடைய ஸையனும் ராமனால் நாசம் செய்யப்பட்டன. ஆகையால் நீங்கள் பெரிய ஸையத்துடன் போய் பல ஆயுதங்களால் அந்த அல்ப மனுஷ்யனைக் கொல்லுங்கள்" என்று ஆக்ஞாபித்து, ராமனை நேரக்கி ஓடி வந்தான். பிறகு சியேனகாமி பிருதுக்ரீவன் யக்ஞசத்துரு விஹங்கமன் துர்ஜயன் கரவீராக்ஷன் பருஷன் காலகார்முகன் மேகமாலி மஹாமாலி ஸர்ப்பாஸ்யன் ருதிரானனென்ற பன்னிரண்டு ஸேனைத் தலைவர்கள் ஸையங்களுடன் ராமனை எதிர்த்துச் சரமாறி பொழிந்தார்கள். புகையால் சூழப்பட்டு நெருப்புக் கொழுந்துகளைகக்கும் தங்கக் கட்டுகளுள்ள ராமனது உத்தமமான பாணங்கள், வஜ்ராயுதம் பெரியமரங்களைப் பிளப்பதுபோல் அசுரர்களைப் பிளந்தன. அவர்கள் கவசம் பிளந்து வில்லொடித்து கிரீடம் சிதறித் தலைமயிர் விரிந்து ரத்தம் பெருகியோட, யாகமேடை தர்ப்பைகளால் பரப்பப்படுவதுபோல் பூமியில் எங்கும். விழுந்தார்கள். அந்த விசாலமான வனம் ஓர க்ஷணத்தில் ஓசையில்லாமல் ராக்ஷஸப் பிணங்களால் நிறைந்து ரத்தவெள்ளமெடுத்து மஹா நரகத்தைப் போல் தோன்றியது.

தனியாக நிற்கும் ராமனை மஹாபயங்கரமான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸ்கள் பல வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு பல ஆயுதங்களுடன் வில்லும் கையுமாக எதிர்த்துவந்தார்கள். அவர்களை ஒரு மனுஷ்யன் பூமியில் நின்றுகொண்டு தன் பாணங்களால் ஒரு நொடியில் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். அந்த மஹாஸையத்தின் தலைவர்களில் கரனும் திரிசிரஸும் மிகுந்தார்கள். ராக்ஷஸ்குல காலனான ராமனுக்கோ அபாயமில்லை. மஹா பராக்கிரமசாலிகளான மற்றவர்கள் ராமனுடைய தேஜஸால் எரிக்கப்பட்டார்கள். இப்படித் தன் பெரும் ஸையத்தை அந்த மஹாவீரன் வெகு சீக்கிரத்தில் நாசம் செய்ததைப் பார்த்துக் கரன், இனிமேல் நாம் அலக்ஷ்யமாக இருக்கக் கூடாதென்று நிச்சயித்து, இந்திரன் வஜ்ராயுதத்துடன் ஓடி வருவதுபோல் தன் ரதத்தை ராமன் இருக்கும் இடத்திற்கு ஓட்டினான்.

ததஸ்து தத்பீமபலம் மஹா ஹவ
ஸயீக்ஷய ராமண ஹதம் பஸீயஸா |
ரதேந ராமம் மஹதா கரஸ் தத:
ஸமாஸஸாதேந்த்ர இவோத்யதாபராந்: (38)

திரிசிரஸின் வதம்

கரம் து ராமாய்முகம் ப்ரயாந்தம் வாக்நீபத் |
ராக்ஷஸஸ் த்ரீபரீரா நாம ஸந்த்நீபத்யேத ம்ரவீத் || ௩

அதைக்கண்டு திரிசிரஸென்ற சேனாபதி ஓடிவந்து வணங்கி “ஸ்வாமி! இந்தப் பிடிவாதம் வேண்டாம். நானிருக்கும்பொழுது தங்களுக்குக் கவலையென்ன? என்னை அனுப்புங்கள். இந்த ராமனை ஒரு க்ஷணத்தில் ஹதம் செய்கிறேன். நான் ராமனுக்கு மிருத்யுவா? அல்லது அவன் எனக்கு மிருத்யுவா என்று தீரும் வரையில் நான் திரும்பேன். என் ஆயுதத்தைத் தொட்டு இப்படி பிரமாணம் செய்கிறேன். சற்று நேரம் சும்மா இருந்து மத்தியஸ்தராக வேடிக்கை பாருங்கள். ராமன் இறந்தால் ஸந்தோஷமாக ஜனஸ்தானத்திற்குத் திரும்பிப் போங்கள். நான் இறந்தால் ராமனுடன் யுத்தம் செய்யுங்கள்” என்று, காலம் குறுகிவிட்டதால் தன் மரணத்தைத் தானே வேண்டினான் திரிசிரஸ். “அப்படியே யுத்தம் செய்து ஜயித்து வா” என்று கரன் அவனை அனுப்பினான். அவன் மூன்று சிகரங்களுள்ள மலையைப்போல் தன் மஹாரதத்தில் பூமி நடுங்கும்படி ஓடி வருவதையும் மஹா மேகங்களைப் போலும் ஜலத்தால் நனைந்த பேரியைப்போலும் கர்ஜிப்பதையும் சரமாரி பொழிவதையும் கண்டு ராமன் அதைத் தடுத்தார்.

பிறகு ராமனுக்கும் திரிசிரஸிற்கும் மிகவும் கோரமான யுத்தம் நடந்தது. இருவரும் பலசாலிகள். மஹாகஜத்தையும் ஸிம்ஹத்தையும் போன்றவர்கள்; திரிசிரஸ் ராமனை மூன்று பாணங்களால் நெற்றியில் அடித்தான். அவர் மஹாகோபம்கொண்டு, “ராக்ஷஸ வீரனான உன் பலம் இவ்வளவுதானா? புஷ்பங்களைப்போன்ற மூன்று அம்புகளால் எனக்கு அர்ச்சனை செய்தாயோ? இதோ நான் விடும் பாணங்களைப் பார்” என்று அச்சுறுத்தி, காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பதினான்கு பாணங்களால் அவனுடைய மார்பைத் துளைத்து, நான்கு பாணங்களால் நான்கு குதிரைகளையும் எட்டு பாணங்களால் ஸாரதியையும் ஒரு பாணத்தால் கொடியையும் அழித்தார். உடனே திரிசிரஸ் ரதத்திலிருந்து குதித்தான். ராமன் மறுபடியும் கூரான அம்புகளால் அவனுடைய மார்பைத் துளைத்தார்; அவன் மதிமயங்கி நின்றான். மூன்று பாணங்களால் அவன் தலைகளை அறுத்துத் தள்ளினார். அவன் ரதத்தைக் கக்கிக்கொண்டு உயிரற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடன் வந்த மற்ற ராக்ஷஸர்கள் புலியைக் கண்ட மான்களைப்போல் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடினார்கள். அதைப் பார்த்து கரன் கோபித்து அவர்களைத் திருப்பி, சந்திரன்மேல் ராகு பாய்வதுபோல் ராமனை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

தாத் கதீரா த்ரவதீதா த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ய ருஜீத: ஸ்வயம் |
ராமமேவாபி: துத்ராவ ராமூபா' சந்த்ரமஸம் யதா || (௨௦)

கர ராம யுத்தம்

நீலநதம் தூணம் த்ருஷ்ட்வா ரணே த்ரீபரீரஸா ஸஹ |
கரஸ்யாப்யபவத் த்ராஸோ த்ருஷ்ட்வா ராமஸ்ய வீக்ரமம் || (1)

பராக்கிரமசாலியான ரகுவீரன் தூஷணனையும் திரிசரஸையும் ராக்ஷஸ
ஸையன்யங்களையும் அழித்ததைப் பார்த்து கரனுக்கும் பயமுண்டாயிற்று.
தன்னுடன் வந்த பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களில் சிலரே மிகுந்திருக்கக்
கண்டான்; கர்வம் அழிந்தது. நமுசி என்ற அஸுரன் இந்திரனை
எதிர்த்ததுபோல் ராமனை எதிர்த்து, மஹா விஷமுள்ள காலஸர்ப்பங்களைப்
போன்ற நாராச பாணங்களால் ராமனை அடித்தான். யுத்தசாஸ்திரத்தில்
நிபுணனானதால் அடிக்கடி நாணோசை செய்து பல அஸ்திரங்களைப்
பிரயோகித்து ஸகல திசைகளையும் மறைத்து விசித்திரமாக யுத்தம் செய்தான்.
ராமன் உடனே நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கும் பாணங்களைக் கோதண்டத்தில்
பூட்டி ஆகாசத்தை மறைத்தார். இப்படி ஒருவரையொருவர் கொல்ல
நினைத்து மழைகாலத்தில் மேகங்கள் பொழிவதுபோல் கூரான பாணங்களால்
ஆகாசம் பூமி தெரியாமல் மறைத்தார்கள்; சூரியன் பிரகாசிக்கவில்லை. பிறகு
நாளீகம் நாராசம் விகர்ணி முதலிய பாணங்களால், மஹா கஜத்தை
மாவெட்டிகள் துளைப்பதுபோல், கரன் ராமனை அடித்தான். கையில்
பாசத்துடன் பிராணிகளைக் கொல்ல வரும் யமனைப்போல், வில்லெடுத்து
ரதத்தில் நிற்கும் அந்த ராக்ஷஸனைப் பார்த்த ஜந்துக்கள் நடுங்கன.
எல்லையற்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ராமன் ராக்ஷஸஸையன்யம் முழுவதையும்
கொல்ல நிச்சயித்து வில்லின்மேல் வேடிக்கையாகச் சாய்ந்து நிற்பதைக்
கண்டு, அவர் பலம் குறைந்து களைத்திருக்கறாரென்று நினைத்து, மதம்
கொண்ட ஸிம்ஹத்தைப்போல் கர்ஜித்து ஓடி வந்தான். அவனை ராமன் சிறிதும்
லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. விளக்குவெட்டுப் பூச்சி நெருப்பில் விழுவதைப்போல்
கரன் ராமனைக் கிட்டி, அவர் பிடித்திருந்த கோதண்டத்தைக் கைபிடிக்கு
ஸமீபத்தில் துண்டித்து, தன் ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்டினான். மறுபடியும்
இடிபோன்ற ஏழு பாணங்களால் ராமனுடைய கவசத்தை அறுத்துத்
தள்ளினான். அப்பொழுது ராமன் கவசமின்றி கோடிஸூரியனைப்போல்
விளங்கினார். பிறகு பல்லாயிரக்கணக்கான பாணங்களால் ராமனை எல்லா
அங்கங்களிலும் துளைத்து ஸிம்ஹநாதம் செய்தான். ராமன் அப்பொழுது
புகையில்லாத நெருப்பு ஜ்வாலையைப்போல் பிரகாசித்து அவனைக் கொல்ல
நினைத்து, அதற்காக அகஸ்திய மஹரிஷியால் கொடுக்கப்பட்ட வில்லை
எடுத்து நாணேற்றி வளைத்து, நிமிர்ந்த கணுக்களுள்ள பல பாணங்களைத்

தொடுத்து, தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மலைச்சரம் போல் விளங்கும் கரனுடைய கொடியை அறுத்துத்தள்ளினார். ஸூரியன் தேவதைகளின் சாபத்தால் பூமியில் விழுவது போல், அது பெரிய ஓசையுடன் பூமியில் விழுந்தது. உடனே கரன் கோப வெறிகொண்டு, மதயானையை எறிவல்லயங்கள் துளைப்பது போல் நான்கு சிரேஷ்டமான பாணங்களால் ராமனை உயிர்நிலைகளில் அடித்தான். அவருடைய எல்லா அவயவங்களிலிருக்கும் ரத்தம் பெருகிற்று. பிறகு ராமன் அடங்காத கோபம்கொண்டு கோதண்டத்தை எடுத்து, தலையில் ஒரு பாணத்தாலும் கைகளில் இரண்டு பாணங்களாலும் மார்பில் மூன்று அர்த்த சந்திரபாணங்களாலும் கரனை அடித்தார். அவனைக் கொல்லும் காலம் ஸமீபித்தபடியால், உடனே பதின்மூன்று நாராசங்களை எடுத்து; ஒன்றால் நுகத்தடியையும் நான்கால் குதிரைகளையும் ஒன்றால் ஸாரதியையும் மூன்றால் ஏர்க்காலையும் இரண்டால் இருசையும் ஒன்றால் வில்லையும் துண்டித்து, பிறகு ஒருபாணத்தால் கரனைத் துளைத்து ஸிம்ஹநாதம் செய்தார். கரன் வில்லொடிய, குதிரைகள் இறக்க, ஸாரதி மடிய, ரதத்திலிருந்து குதித்து, மலைச்சிகரத்தைப் போன்ற ஒரு பெரும் கதாயுதத்துடன் ராமன்மேல் பாய்ந்தான். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் விமானங்களிலிருந்த தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் ஸந்தோஷமடைந்து ராமனைக் கைசுப்பி வணங்கிக் கொண்டாடினார்கள்.

தத் கர்ம ராமஸ்ய மஹாரதஸ்ய |
 ஸமேத்ய தேவாஸ்ச மஹர்ஜயஸர் ச |
 அபூஜயந் ப்ராஞ்ஜலய: ப்ரஹ்ருஷ்டா:
 ததா லீமாநாக்ரகதா: ஸமேதா: || (33)

கர ராம ஸம்வாதம்

கரம் து வீரதம் ராமா கதாபாண் மவஸ்தீ தம் |
ம்குதுபூர்வம் மஹாதேஜா: பருஷம் வாக்ய ம்ரஸீத் || (1)

இப்படி ரதமிழந்து கதையும் கையுமாக நிற்கும் கரனைப் பார்த்து ராமன், “ஐயோ! ஸகல உபாயங்களையும் செய்து பார்த்துப் பயனில்லாமல் போனபிறகும் இவனுக்கு நல்ல புத்தி வரவில்லையே? இவனை பரீக்ஷித்துப் பார்ப்போம்” என்று எண்ணி, நியாயமான சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். “நீ ஸகல ஐசுவரியத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு ஸகல ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டிருக்கையில் எல்லோரும் வெறுக்கும் கொடிய செயல்களைச் செய்தாய். ஒருவன் மூவுலகத்திற்கும் அரசனானாலும் கொடியவனாக, பாபியாக, பிராணிகளை நடுங்கச் செய்கிறவனாக இருந்தால் ஒரு நிமிஷம்கூடப் பிழைத்திருக்கமாட்டான். பாம்பைக் கண்ட இடத்தில் அடிப்பதுபோல், லோகவிரோதமான செயல்களைச் செய்கிறவர்களை ஜனங்கள் கொல்வார்கள். அடையாத பொருளை அடையவேண்டியாவது, அடைந்த பொருளை இழக்க மனமில்லாமலாவது பாபத்தைச் செய்து பச்சாத்தாப மடையாமல் எவன் இருக்கிறானோ, அவன், தனக்கு மரணம் வருமென்று தெரியாமல் ஆலங்கட்டியைத் தின்று இறக்கும் செய்யானைப்போல் தன் பாபங்களின் பயனை அனுபவிக்கிறான்; தன் ஐசுவரியத்தை இழக்கிறான். தண்டகாரணியத்தில் வலிக்கும் தர்மாத்மாக்களான ரிஷிகளைக் கொன்ற நீ நல்ல கதி அடைவாயா? பாபச்செயல்களை மாத்திரம் செய்கிறவர்கள் ஜன்மாந்தரங்களில் அவைகளின் பயனை அனுபவிக்கிறார்கள். கொடிய செயல்களைச் செய்கிறவர்களோ முன்பிறப்பில் செய்த ஸ்வல்ப புண்யத்தால் ஐசுவரியத்தை அடைந்தும் அதை நெடுங் காலம் அனுபவிக்கமாட்டார்கள்; அதிசீக்கிரமாக அழிவார்கள். மரங்கள் அந்தந்த ருதுக்களில் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் கொடுப்பதுபோல், பாபிகள் பயனை அனுபவிக்கும் காலம் வரும் பொழுது கர்மபலன்களை அடைகிறார்கள். விஷம் கலந்த அன்னத்தைத் தின்றவன் விரைவில் இறப்பதைப் போல், கொடிய பாபங்கள் விரைவில் பலனைக் கொடுக்கின்றன. லோகத்தில் பிராணிகளுக்குத் தொந்திரவு செய்து ஸகல ஜந்துக்களையும் ஹிம்ஸிக்கும் பாபிகளையும் அழிப்பதற்கே சக்கரவர்த்தி என்னை இங்கே அனுப்பியிருக்கறார். பாம்புப் புற்றுகளை மஹாகாகங்கள் துளைப்பது போல், என் கோதண்டத்திலிருந்து புறப்படும் அம்புகள் உன் மாம்பைப் பிளந்து உயிரைக் கொள்ளைகொள்ளும். இந்த தண்ட காரணியத்தில் உன்னால் கொல்லப்பட்ட தர்மாத்மாக்கள் போன

வழியில் நீயும் உன் ஸைன்யங்களும் என்னால் அனுப்பப்படுவீர்கள். உன்னால் முன்பு ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட மஹரிஷிகள் இதோ விமானங்களில் வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் உன்னை என் பாணங்களால் பிளந்து நரக வேதனைக்கு ஸமமான ஹிம்ஸையை அனுபவிக்கச் செய்கிறேன். உனக்குத் தெரிந்த உபாயங்களைச் செய்; கூடியவரையில் யுத்தம்செய், பனங்காய்களை அறுத்துத் தள்ளுவதுபோல், உன் தலையை விளையாட்டாக அறுத்துத் தள்ளுகிறேன்" என்றார்.

இப்படி ராமன் கொடிய வார்த்தைகளால் தன்னைத் துளைக்க, கரன் கோபத்தால் கண் சிவந்து மெய்மறந்து இடிபோல் சிரித்து “அடே மனிதப்பதரே! ஸாமான்ய ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கொன்றதால் உனக்குப் பெருமையோ? கையாலாகாத உன்னை நீயே மெச்சிக்கொள்வது வெகு அழகு. பலபராக்கிரமமுள்ள நரச் சிரேஷ்டர்கள் தங்கள் ஆண்மையால் கர்வம்கொண்டு தங்களை மெச்சிக் கொள்வார்களா? உன்னைப்போல் அல்ப ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் தைரியமற்றவர்களும் க்ஷத்திரியர்களில் அதர்மர்களுமே வீண் பெருமை பேசிக்கொள்வார்கள். எந்த மஹா வீரனாவது யுத்த ஸமயத்தில் மரணம் அடுத்து நிற்கும் பொழுது தான் பிறந்த உத்தம குலத்தைப்பற்றிப் பெருமை பேசிக்கொள்வானா? புல்லில் பிடித்த நெருப்பு தங்கத்தைப்போல் காணப் படுமேயன்றி எதையாவது சுடமுடியுமா? அப்படியே வீண் பெருமை பேசிக் கொள்ளுகிறவன் அந்த ஸமயத்தில் வீரனைப் போல் காணப்பட்டாலும் அவனுடைய அல்ப ஸ்வபாவம் உடனே வெளிப்படாதா? அவனுடைய பெருமையான வார்த்தை களுக்குத் தகுந்த காரியத்தைச் செய்ய முடியுமா? நீயும் அவர்களைப் போன்றவன்; பல வகையான தாதுக்களால் நிறைந்து ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாத மலையைப்போல் கதாயுதத்தைக் கையிலேந்தி நிற்கும் என்னைப் பார்க்கவில்லையோ? உன் பீராணனை வாங்க நான் போதாதோ? மூவுலகிலுமுள்ள பிராணிகளின் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ள காலபாசத்துடன் வரும் யமனைப்போல் உன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ள மாட்டேனோ! நீ ஒரு பொருட்டா! தன்னைப் புகழும் பேதையான உன்னை இன்னும் பலவிதமாக நிந்திக்க வேண்டும். ஆனால், ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளையாயிற்று. யுத்தத்தை நிறுத்தவேண்டும். ஆகையால் அதிகமாகச் சொல்லவில்லை. ராத்திரியில் ராக்ஷஸர்களுக்குப் பலம் அதிகம். மனிதர்களுக்குப் பலம் குறைவு. அப்பொழுது உன்னை எளிதாகக் கொல்லலாம், அப்படிச் செய்தால் என் கீர்த்திக்குக் குறைவு வருமென்று விட்டேன். இன்று உன்னைக்கொண்டு இதோ இறந்து கிடக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்காகப் பழிதீர்ப்பேன். அவர்களுடைய பந்துக்களின் கண்ணீரைத் துடைப்பேன்" என்று கையிலிருந்த கதையைக் கரகரவென்று சுழற்றி

ராமனைக் கொல்ல உத்தேசித்து எறிந்தான். அந்த உத்தமமான ஆயுதம் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைப்போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டு பக்கத்திலிருந்த மரங்களையும் செடிகளையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கி இடிபோல் ஆகாசத்திலிருந்து வரக்கண்ட ராமன் அதைப் பலபாணங்களால் துண்டித்தார். காலபாசம் போன்ற அந்தக் கதை ராமபாணங்களால் பிளக்கப்பட்டு, மந்திரத்தாலும் ஒளஷத பலத்தாலும் கட்டப்பட்டு உயிரிழந்த மஹா ஸர்ப்பத்தைப் போல், தரையில் விழுந்தது.

**ஸ லீகீர்ணா பரரைர் பக்நா பபாத தரணீ தலே |
கதா மந்தீரளஜதி பலைர் வ்யாலீவ லீநீபாதிதா ||**

கர வதம்

பீத்வா து தாம் கதாம் பாணை ராகவேவா தர்மவத்ஸல: |

ஸ்மயமாந: கரம் வாக்யம் ஸம்ஸ்யத் மீத ம்ரஸீத் || ௩ ||

இப்படி கரன் ஆயுதமில்லாமல் நிற்க, அவனைக் கொல்வது அதர்மமென்றெண்ணி நிற்கும் அவனைப் பார்த்து, புத்தி மயங்கி நிற்கும் அவனை ராமன் புன்சிரிப்புடன், “ராக்ஷஸப்பதரே! உன் பலம் இவ்வளவு தானா? கையாலாகாதவனுக்கு வீண் பெருமை என்ன? இதோ பார். உன் கதையை அம்புகளால் பிளந்து பூமியில் தள்ளிவிட்டேன். நீ பேச்சால் பிழைக்கிறவன்; காரியத்தில் ஒன்றுமில்லை. என்னால் கொல்லப்பட்ட. ராக்ஷஸர்களுடைய பந்துக்கள் கண்களில் சொரியும் கண்ணீரைத் தடைப்பதாக பிரதிக்கை செய்தாயே அதுவும் வீணாயிற் றல்லவா? கருடன் அமிருதத்தை அபஹரித்தது போல், அல்பனும் வாயாடியுமான உன் பிராணனை அபஹரித்து, நுரையோடு குமிழியெடுத்து உன் உடம்பிலிருந்து பெருகும் ரத்தத்தை பூமி குடிக்கும்படி செய்கிறேன். தேகமெங்கும் புழுதிபடிந்து கைகளை விரித்துக்கொண்டு, பிரியமான பார்வையை அனைத்துக் கொள்வது போல், பூமியைத் தழுவிக்கொண்டு கிடப்பாய். நீங்காத துக்கத்தில் நீ மயங்கிக் கிடக்கையில், இதுவரையில் கதியற்ற ரிஷிகள் இந்தத் தண்டகாரண்யத்தில் பயமின்றி வஸிப்பார்கள். என் அம்புகளால் ராக்ஷஸ ஸைன்யங்களை வேரறுத்து, முனிவர்கள் பயமில் லாமல் ஜனஸ்தானத்தில் வஸிக்கும்படி செய்கிறேன். இதுவரையில் பிறரைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்க உங்களுடைய ஸ்த்ரீகள் பந்துக்களை இழந்து கண்ணீர் பெருகப் புலம்பிக்கொண்டு பயந்து ஓடிப்போவார்கள். உன் பாரியைகளும் இதுவரையில் துக்கமென்பதை அறியாமல், உன்னைப் போல் கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்களாகப் பிறரை வருத்திக் கொண்டிருந் தார்கள். இப்பொழுது துக்கம் இப்படியிருக்கு மென்று நன்றாக அறிந்து, லோகத்திலுள்ளவர்கள் அனுபவிக்கும் ஸுகம் யாதொன்று மின்றித் தவிப்பார்கள். கொடியவனே, அல்பனே, நீசனே, ரிஷிகளின் சத்துருவே! ரிஷிகள் உனக்குப் பயந்தல்லவா நடுங்கிக்கொண்டு அக்னியில் ஹோமம் செய்து வருகிறார்கள்” என்ற வார்த்தைகளாகிற பாணங்களால் அவனைத் துளைத்தார்.

கரன் அதைப் பொறுக்காமல் கோபத்தால் இடிபோல் சிரித்து "உனக்குக் கொழுப்பேறிக் கர்வம் தலைகொண்டிருக்கிறது. பயம் உன் பிடரியில் உட்கார்ந்திருக்கையில் நீ அதை அறியவில்லை. மரணம் கிட்டியதால் விவேகமின்றிப் பிதற்றுகிறாய். காலபாசம் கழுத்தில் விழுந்தவுடன் ஜனங்கள்

இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்று மனம் கலங்கிக் கார்யா காரியங்களை அறிவதில்லை" என்று கூறி ராமனை அதட்டிப் புருவங்களை நெறித்து, பக்கத்திலிருந்த பெரிய ஆச்சா மரத்தை வேருடன் பிடுங்கி உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு “நீ செத்தாய்” என்று ராமன்மேல் எறிந்தான்.

அந்தப் பெரிய விருக்ஷத்தை ராமன் பாணங்களால் பிளந்து இவனுடன் எவ்வளவு நேரம் யுத்தம் செய்கிறது" என்று அலுத்து அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்தார். “யாதொரு கதியுமில்லாத வனுக்குக் கொஞ்சமாவது துக்கம் பச்சாத்தாபம் நல்ல புத்தி ஒன்றாவது தோன்றவில்லையே” என்று கடுங்கோபம்கொண்டு, கண்கள் சிவந்து, தேகம் வியர்த்து, பல பாணங் களால் அவனுடைய உடலைப் பிளந்தார். பெரிய மலையிலிருந்து நீர்த் தாரைகள் பெருகுவது போல் ரத்த வெள்ளம் ஓடிற்று. பிறகு அவன் கொஞ்ச நேரம் திகைத்து நின்று ரத்தவெறியால் கண்டதெரியாமல் ராமனை நோக்கி ஓடி வந்தான். வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுக்க முடியாமல் அவ்வளவு ஸம்பத்தில் அவன் நெருங்க, ராமன் அதிவேகமாகக் கொஞ்சம் பின் வாங்கினார். மேலும் அவனுடைய உடலிலிருந்து பெருகும் ரத்தப் பிரவாஹம் ராமன்மேல் அடித்ததாலும் பாணங்களை பிரயோகிக்க இடமில்லை.

பிறகு அவனுடைய உயிரைப்போக்க நிச்சயித்து, முன்பு இந்திரன் தனக்குக் கொடுத்த பாணத்தை பிரயோகித்தார், அது. நெருப்பைப் போலும் பிரஹ்மதண்டத்தைப் போலும் பிரகாசித்து, பேரிடி போல் இரைந்துக் கொண்டு கரனுடைய மார்பில் விழுந்தது. அவன் அந்தப் பாணாக்னியால் கொளுத்தப்பட்டுத் தரையில் விழுந்தான். காவேரியும் ஸமுத்திரமும் சேருமிடத்திற்கு ஸம்பத்திலுள்ள சுவேதாரண்யக்ஷேத்திரத்தில் முன்பு ருத்திரனுடைய நேத்ராக்னியால் யமன் கொளுத்தப்பட்டது போலிருந்தது அது. வஜ்ரத்தால் அடிபட்ட விருத்ராஸுரனைப்போல், குறிதவறாத ராமபாணத்தால் அவன் உயிரிழந்தான். நுரையால் அடிபட்ட நமுசியைப்போல் விளையாட்டாகக் கொல்லப்பட்டான். மஹாகர்வம் கொண்டு இந்திரனை எதிர்த்த வலாஸுரனைப்போல் மாண்டான்.

பிறகு அங்கே கூடியிருந்த ராஜரிஷிகளும் பிரஹ்மரிஷிகளும் ஸந்தோஷமடைந்து ராமனைப் பூஜித்துக் கொண்டாடினார்கள். “ரகு குலோத்தம! சரபங்கருடைய ஆசிரமத்திற்கு இந்திரன் வந்தது இதற்காகவே. ஜனஸ்தானத்திற்கு ஸம்பத்திலிருக்கும்படி சரபங்கர் உன்னை ஸுதிக்ஷ்ணருடைய ஆசிரமத்திற்கு அனுப்பினார். அவர் அகஸ்தியருடைய ஆசிரமத்திற்கு அனுப்பினார். அவர் பஞ்சவடிக்கு அனுப்பினார். ரிஷிகள் தங்களுடைய ஆசிரமங்களுக்கு உன்னை வருவித்ததும் கரனுடைய

ஸமீபத்தில் கொண்டு போவதற்கே. அகஸ்தியரிடத்தில் ஆயுதங்களைக் கொடுத்ததும் இதற்கே. இதை ரிஷிகளுக்குச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்யவே இந்திரன் தண்டகாரணயத்திற்கு வந்தான். நாங்கள் உன்னை பிரார்த்தித்த காரியத்தை நிறைவேற்றினாய். இந்தக் கொடிய பாபிகளை அழித்தாய். இனிமேல் ரிஷிகள் இந்த வனத்தில் பயமின்றி தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பார்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் தேவகணங்கள் அங்கே வந்து தேவதுந்துபிகளை முழங்க ராமன் மேல் மலர் மாரி பொழிந்து, "மூன்று நாழிகைக்குள் பயங்கரமான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களையும் கரன் தூஷணன் திரிசிரஸ் முதலிய மஹாகுரர்களையும் தனியாக வாகனமின்றித் தரையில் நின்று கொண்டு கூர்மையான பாணங்களால் நாசம் செய்த ராமமூர்த்தியின் மஹிமையை யார் அறிவார்? என்ன வீரியம். என்ன ஸாமர்த்தியம்! சக்கரபாணியான மஹாவிஷ்ணு விடத்தில் அல்லவா இதைக் கண்டோம்" என்று கொண்டாடி அவர்கள் தம் தம் இருப்பிடம் சென்றார்கள்.

இதற்குள் லக்ஷ்மணன் ஸீதையுடன் மலைக் குகையிலிருந்து வெளியில் வந்து ராமனுடைய பராக்கிரமத்தை பார்த்து ஸந்தோஷித்தார். பிறகு ராமசந்திரன் ஜயசாலியாக மஹரிஷிகள் பூஜிக்க லக்ஷ்மணனால் உபசரிக்கப்பட்டு ஆசிரமத்தில் புகுந்தார்.

பதினாலாயிரம் கோரராக்ஷஸர்களுடன் ஒருவர் எப்படிக் கோர யுத்தம் செய்வாரென்று ஸீதை கவலை கொண்டாள். அவர்களை ராமன் ஒரு முகூர்த்தத்தில் அழித்ததைப் பார்த்து, மஹா வீரர்களுடைய தாரதமயத்தை அறியக்கூடிய க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவளாகையால், அவருடைய பராக்கிரமத்தை மெச்சி வெகுமதியாக எல்லையற்ற பிரியத்துடன் அவரைத் தழுவிக்கொண்டாள். அதுவரையில் தன் நாயகனை ஸீதை யுத்த களத்தில் பார்த்ததில்லை. யுத்தம் செய்யும் பொழுதும் பார்க்க முடியவில்லை. ஆகையால் யுத்தம் முடிந்த பிறகு ஜயலக்ஷ்மியுடன் விளங்கும் லோக நாதனுடைய சௌந்தரியத்தைக் கண்ணார்க்கண்டு அனுபவித்தாள். பாறைகள் பாணங்கள் மரங்கள் ஆயுதங்கள் முதலியவைகளால் தேகமெங்கும் காயம் பட்டிருந்தது ரத்தம் தாரை தாரையாகப் பெருகிற்று. மயிர்க்கால்களில் வியர்வைத் துளிகள் விளங்க. கவசத்தை எடுத்துவிட்டு களைப்பாறுவதற்காக கோதண்டத்தில் சற்றுச் சாய்ந்து நின்றார். அந்த லோகரக்ஷகனுடைய திருமேனியின் அழகைப் பார்க்கத் தகுந்தவர்கள் ஸீதையைக் காட்டிலும் வேறுண்டோ? கொடிகளால் கட்டப்பட்ட ஜடாமண்டலத் தோடும் முதுகில் தொங்குகின்ற குறையாத அம்பறைகளோடும் ராக்ஷஸர்களை எரித்த கோபாக்கினி அணைந்து தெளிவான முகத்தோடும், அவர் ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் வரும் வழியை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஓடின ராக்ஷஸர்களாவது மற்றவர்களாவது

திரும்பி வருகிறார்களோ என்று அடிக்கடி கடைக்கண்ணால் கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படித் திருக்கோலம் கொண்ட ரகுநாதனை ஸேவிக்கக் கிடைத்தவர்கள் ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் தவிர வேறுண்டோ? ராமன் மஹாவீரனென்று பிறர் சொல்லிக் கேட்டதேயொழிய ஸீதை நேரில் பார்த்ததே இல்லை. வீரச்செயல்களைச் செய்து அந்தக் களைப்புடன் திரும்பி வரும் ராகவனைப் பார்க்க என்ன பாக்கியம் செய்தாளோ? ராமன் யுத்தம் செய்யும் பொழுது அவருடைய அம்புகள் கண்ணிற்குத் தெரியுமே யொழிய சத்ருக்கள் இருப்பதாக அவர்களுடைய பிணத்தால் மாத்திரம் தெரியும், சத்துருக்கள் உயிரற்றுப் பூமியில் விழுவதை மாத்திரம் பார்க்க முடியும்; ராமன் பாணங்களை எடுப்பதும் தொடுப்பதும் விடுவதும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. சத்துருக்களான ராக்ஷஸர்களும் யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்த தேவர்களும் ரிஷிகளும் கூட்டமாய் நின்றாலும் அந்தப் பாணங்கள் ராக்ஷஸர்களை மாத்திரமே கொல்லும். மஹரிஷிகளுக்கு சக்தியில்லையா? தபோ மஹிமையால் ஒரு நொடியில் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் சாம்பலாக்க முடியாதா? ஆனால் ஸகலலோக ரக்ஷகனென்ற பகவானுடைய ஸ்வரூபத்திற்குக் குறைவு வருமென்று பயந்து ராமன் செய்த பிரதிக்கேடுயையும் சரணமடைந்தவர்களை காப்பதென்ற அவருடைய தர்மத்தையுமே நம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். 'தண்டகாரணயத்தில் ராக்ஷஸர்களால் பலவகையாக ஹிம்ஸிக்கப்பட்ட ரிஷிகளின் தேகங்களைப் பார்' என்று ராமனிடத்தில் அவர்கள் முறையிட்ட துக்கம் தீர அந்தப் பாபிகளை வேரறுத்து ரிஷிகளுக்குப் பரம மங்களத்தைச் செய்த கருணா மூர்த்தியல்லவா ராமன்? அவர் தனியாக இருந்ததாலும், பகைவர்களின் நாதங்களும் கோஷங்களுமே கேட்கப்பட்டதாலும், ஸீதை அதுவரையில் பயந்து கவலைகொண்டு உயிரற்றவளைப் போலிருந்தாள். ராமனைக்கண்டு ஸகல ஜயத்திற்கும் பிராணாகாரமான அவருடைய பார்வையால் உயிர் பெற்றாள். பாரியை புருஷனுடைய ஆத்மாவில் பாதியென்று வேகம் சொல்லுகின்றது. ராமனுடைய ஸந்நிதியில் ஸீதைக்குப் பூர்ணமான பிராணனும் சக்தியுமுண்டு. அவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் பொழுது அவை இல்லாதது போலவே இருப்பாள். ஜயசாலியாக ரணரங்கத்திலிருந்து திரும்பி வரும் தன் பர்த்தாவைப் பார்க்க ஆவலுடன் பரப்பரப்பாக குகையிலிருந்து ஓடிவந்து, அடங்கா மகிழ்ச்சியால் மயிர்க் கூச்சமடைந்தாள். மஹாவீரனான மிதிலா சக்கரவர்த்தியின் புத்திரி, யுத்த வீரனுடைய சௌரியத்தைக் கண்டு ஆனந்தமடைந்தது ஆச்சரியமா?

அப்பொழுது ஆசைமீறி, என்ன செய்கிறோமென்று தெரியாமல், தானே ராமனை வலுவில் அணைந்துகொண்டாள். ஸகல லோகங்களுக்கும் தான் மாதா. தான் செய்யவேண்டிய ஜகத்தைக் காப்பதென்ற கடமையை ராமன் ஒப்புக்கொண்டு

நிறைவேற்றின தற்காக அவருக்கு வெகுமானம் செய்ய நினைத்துத் தழுவிக்கொண்டாளோ? ஸகல லோகங்களுக்கும் தன் கடைக்கண் பார்வையால் எல்லாத் துக்கங்களையும் போக்கி ஸகல ஸுகங்களையும் கொடுக்கும் ஜகன்மாதா. எல்லா அவயவங்களிலும் பாய்ந்து ஊடுருவின பாணங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் உண்டான காயங்களின் வேதனையை நீக்க, மலர்ந்த புஷ்பங்களைப் போல் மிருதுவான தன் சரீரத்தால் ரகுநாதனுடைய தேகத்தை நான்கு புறங்களிலும் கட்டித்தழுவினுளோ?

யுத்தத்தில் வந்த ராக்ஷஸர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ராமன் தனித் தனியாகக் காணப்பட்டார். யுத்தம் முடிந்த பிறகு அந்தத் திருக்கோலத்தை மாற்றி ஸாமான்ய மனுஷ்ய ரூபத்தைத் தரித்ததைப் பார்த்து ஸீதை ஆச்சரியம் கொண்டு அணைத்தாளோ? இந்திரன் முதலிய தேவர்களால் ஒன்று சேர்ந்தும் எதிர்க்கமுடியாத பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களைத் தனியாக, வாகனமின்றி, ஒன்றரை முசுபர்த்தத்தில் தனக்கு யாதொரு அபாயமுமின்றி விளையாட்டாக அழித்து தனக்கெதிரில் வந்து நிற்கும் ரணதீரனை, முன்னொரு காலத்தில் அறியாமையால், 'உன்னைப் புருஷனென்று மோசம்போய் என் பிதா என்னை உனக்கு பாரியையாகக் கொடுத்துவிட்டாரே. நீ. ஆண்மையற்ற பேடியென்று அவர் அறியவில்லையே, ஐயோ கெட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டோமே, அந்த அபசாரத்திற்கு ஒருவாறு பரிகாரம் செய்வோமா என்று ஸ்திரீகளுக்குள்ள வெட்கத்தையும் அடக்கத்தையும் விட்டு தானே வலுவில் வந்தணைந்தாளோ? ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றவும் துஷ்டர்களை அழிக்கவும், தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவும், ஒவ்வொரு யுகத்திலும் அவதாரம் செய்கிறேனென்ற பிரதிக்கொளையை, இந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸர்களை வேரறுத்து ரிஷிகணங்களுக்குத் தன் திவ்ய மங்கள மூர்த்தியின் தரிசனத்தால் பரமானந்தத்தை அருளி நிறைவேற்றினவர் ராமர். அசக்தர்களான தமது குழந்தைகளின் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி, 'ராக்ஷஸ குலத்தை அழித்து லோகங்களுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறேன்' என்ற வார்த்தையைக் கேவலம் குழந்தைகளின் அழுகையை நிறுத்தி ஸமாதானம் செய்யும் வார்த்தையாகச் செய்யாமல் உண்மையாகச் செய்தீரே! ஸர்வேசுவரனான தங்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் பிரதியுபகாரம் வேறொன்றுமில்லை. லக்ஷ்மணன் பஞ்சவடியில் தங்களிடப்பட்ட பர்ண சாலையைக் கட்டினதற்கு ஸந்தோஷித்து, வேறு விதமாக வெகுமதி செய்யத் தோன்றாமல், தங்களுடைய ஆலிங்கனத்தையே பரம புருஷார்த்தங்களனைத்தையும் கொடுக்கும் சாதனமாக . அருளவில்லையா? அப்படியே நானும் என் குழந்தைகளுக்குப் பதிலாகத் தங்களுடைய அபாரமான பலத்திற்குச் செய்யும் வெகுமானம் இதுவே என்று அணைந்து கொண் டாளோ? ராக்ஷஸக் கூட்டங்கள் மடிந்து ரத்த வெள்ளத்தில்

மிதப்பதையும் ராமன் அபாயமின்றிப் புன் சிரிப்புடன் நிற்பதையும் பார்த்து ஸீதை பரமானந்த மடைந்தாள். ராக்ஷஸர்களுடைய உபத்திரவம் தீர்ந்த மஹரிஷிகள் ராமனைக் கொண்டாடக் கண்டு பூர்ண சந்திரனைப் போல் முகமலர்ந்து தன் மனத்திலுள்ள பிரேமையை அடக்க முடியாமல் மறுபடியும் தழுவிக் கொண்டாள். நான் ஜனகருக்குப் பெண்ணாகப் பிறந்திராவிட்டால் இந்த பாக்கியத்தை அடைவேனா? விதேஹ குலத்தில் பிறந்திராவிட் டால் ரகுநாதன் என்னை மணம் செய்வாரா? இந்தக் கோதண்டத்தைப் பிடிக்கும் திருக்கையால் என் கையையும் பிடித்தருளி ஜயலக்ஷ்மியுடன் என்னையும் ஸமமாக அணைத்துக் கொள்வாரா? 'ராமன் பரமசிவனுடைய வில்லை முறித்தபொழுது, என்னையும் தன்னையும் தன் வம்சத்தையும் ஜகந்நாதனுக்கு அடிமையாகச் செய்த என் பிதா இந்த லீலா விபூதியின் அழகைக் கண்டனுபவிக்கப் பாக்கியம் செய்யவில்லையே' என்று ஸீதை நினைத்தாள்.

**ததஸ்து தம் ராக்ஷஸ ஸங்க மர்தநம்
ஸபாஜ்யமாநம் மூதீததர் மஹர்ஜீர்:
புந: பரீஜ்ஷஜ்ய பரபரீ ப்ரபாநநா
பயுஷ ஹ்ருஷ்டா ஜநகாத்மஜா ததா || (42)**

ராவணன் ராக்ஷஸர்களின் வதத்தை அறிந்தது

த்வரமாணஸ் ததேதா கத்வா ஜநஸ்தாநா தகம்பநு: |
ப்ரவீர்ய ஸங்காம் லோகேந ராவணம் வாக்ய மப்ரவீத் (1)

அவதாரிகை

சரணாகதி மந்த்ரமான த்வயத்தின் வியாக்கியானமே ஸ்ரீமத் ராமாயணம். பூர்வகண்டத்தின் அர்த்தத்தை முதலிலும், உத்தர கண்டத்தின் அர்த்தத்தை அதன் பொருளை அறியும்பொழுதும் பெரியோர்கள் உபதேசிப்பார்கள். ஒரு பொருளின் பயன் அறிந்த பிறகே அதில் ஆசையுண்டாகுமல்லவா? ஆகையால் இதுவரையில் உத்தரகண்டத்தின் அர்த்தம். விவரிக்கப்பட்டது. உத்தர கண்டத்தின் முதலாவது பதத்தின் பொருளான ஸகல லோக புருஷகாரமான பிராட்டியின் சேர்க்கை பாலகாண்டத்திலும், இரண்டாவது பதத்தின் பொருளான பகவானுடைய அனந்த கல்யாண குணங்கள் அயோத்யாகாண்டத்திலும், அந்தப் பதத்தின் நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளான பகவானுடைய கைங்கரியம் ஆரண்யகாண்டத்தில் சூர்ப்பணகையின் கதை வரையிலும், மந்திரத்தின் முடிவான பதத்தின் பொருளான வீரோத நாசம், கரவதம் வரையிலும் உபதேசிக்கப்பட்டன. அந்த மந்திரத்தின் முதலாவது கண்டத்தின் பொருள் இதற்குமேல் உபதேசிக்கப்படுகிறது. விபீஷணருக்குப் புருஷகாரமான பிராட்டியின் ஸேவை இந்தக் காண்டத்தின் முடிவு வரையிலும், இரண்டாவது பதத்தின் அர்த்தமான பக்த வாத்ஸல்யம் கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலும், மூன்றாவது பதத்தின் அர்த்தமான பகவானுடைய திவ்வியமான திருமேனியின் விசேஷம் ஸுந்தர காண்டத் திலும், நான்காவது பதத்தின் பொருளான சரணாகதிதத்வம் யுத்த காண்டத்திலும், சரணமடைந்தவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஆசாரம் உத்தர காண்டத்திலும் உபதேசிக்கப்படும். தேவதைகள் செய்த சரணாகதிக்குப் பயனான ராவண வதத்திற்கு முன், ரிஷிகள் செய்த சரணாகதிக்குப் பயனான தண்டகாரண்ய ராக்ஷஸர்களுடைய வதம் சொல்லப்பட்டது. இது இடையில் வந்த விஷயம்.

ராவண வதத்திற்குக் காரணமான ஸீதாஹரணம் இனி சொல்லப்படும்.

*****

பிறகு அகம்பனனென்ற ராக்ஷஸன் அந்த யுத்தத்திலிருந்து தப்பி லங்கைக்கு அதிவேகமாகப் போய் ராவணனை வணக்கமாகப் பணிந்து, “ஸ்வாமி! ஜனஸ்தானத்திலிருந்த மஹாவீரர்களான கர தூஷண திரிசிரஸ் உள்பட ஸகல ராக்ஷஸர்களும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். நான் ஒருவனே (ஸ்திரிவேஷம் தரித்து) ராம பாணத்திற்குத் தப்பிவந்தேன்” என்று அலறினான். அதைக் கேட்டு ராவணன் நெருப்புப்பொறி போன்ற கண்கள் கோபத்தால் மேலும் சிவக்க, கொடிய பார்வையால் உலகத்தைக் கொளுத்துபவன் போல் பார்த்து, “என் அழகான ஜனஸ்தானத்தை நாசம் செய்தவன் எவன்? ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் சரணடைய முடியாமல் என் கோபாக்னியில் விழுந்து மடிகிறவன் எவன்? எனக்கு பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்து தேவேந்திரனும் குபேரனும் யமனும் விஷ்ணுவும் ஸுகமடைவானா? நான் காலனுக்கும் காலன்; அக்னிக்கும் அக்னி; மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யு; கோபம் கொண்டால் ஸூரியனும் அக்னியும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அவர்களைக் கொளுத்துவேன்; வாயுவின் வேகத்தையும் தடுப்பேன்” என்றான்.

இப்படிக் கோபாவேசம் கொண்ட ராவணனைப் பார்த்து அகம்பனன் நடுங்கிப் பயந்து தழுதழுத்த குரலுடன் கைசூப்பி, “ஸ்வாமி! தாங்கள் எனக்கு அபயம் கொடுத்தால் உண்மையைச் சொல்கிறேன்” என்றான். ராவணன் அப்படியே செய்ய, அகம்பனன். ததரியமடைந்து, “மஹாராஜரே! தசரத சக்கரவர்த்திக்கு ராமனென்ற ஒரு புத்திரனுண்டு. அவன் ஸகல அவயவங்களிலும் நிகரற்ற அழகு வாய்ந்தவன்; யௌவன புருஷன்; கொழுத்த காளையினுடைய தோள்களைப் போன்ற தோள்களை உடையவன்; நீண்டு பருத்த புஜங்களையுடையவன்; மஹாவீரன்; மஹாகீர்த்திசாலி; ஸகல ஐசுவரியமும் பொருந்தினவன்; ஒப்பற்ற பல பராக்கிரமமுடையவன். கரதூஷணர்களையும் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள மற்ற ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்தவன் அவனே” என்று தெரிவித்தான்.

அதைக் கேட்ட ராவணன் மஹாஸுப்பத்தைப்போல் சீறி, “அகம்பனா! இந்திராதி தேவர்களால் ஒத்தாசை பெற்று ராமன் ஜனஸ்தானத்திற்கு வந்திருக்கின்றானா?” என்றான். அப்பொழுது அகம்பனன் ராமனுடைய பல பராக்கிரமங்களை வர்ணிக்க ஆரம்பித்து, “ஸ்வாமி! ராமனோ எல்லையற்ற தேஜஸுள்ளவன்; வில்லாளிகளில் சிரேஷ்டன்; திவ்விய அஸ்திரங்களைக் கற்று விசேஷ மஹிமை வாய்ந்தவன்; யுத்தத்தில் தேவேந்திரனும் அவனுக்கு ஈடில்லை. அவனுக்கு ஒரு தம்பியுண்டு. பலபராக்கிரமத்தில் அவனைப் போன்றவன்; சிவந்த கடைக் கண்களையும் பேரியைப் போன்ற குரலையும் சந்திரனைப்போன்ற முகமண்டலத்தையும் உடையவன். அக்கினியும் பெரும் காற்றும்போல் அவ்விருவரும் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அந்த ராமன் ஜனஸ்

தானத்தைப் பாழாக்கினான். வேறொருவருடைய உதவி அவனுக்கு வேண்டியதில்லை. தேவர்கள் உதவி செய்தார்களென்று எண்ண வேண்டாம். ராமனுடைய கோதண்டத்திலிருந்து புறப்படும் பாணங்கள் தங்கக் கட்டுகளால் பிரகாசித்து, மஹா ஸர்ப்பங்களைப்போல் ராக்ஷஸர்களின் உயிர்களை விளையாட்டாக விழுங்க, ராக்ஷஸர்கள் பயந்து எந்த வழியில். சென்றாலும் ஆங்காங்கு ராமனையே கண்டார்கள். எந்தப் பொருளில் போய் ஒளிந்தாலும் ராமன் அவர்களுக்கு முன்பே அங்கு இருந்தான். மஹாராஜ! ஜனஸ்தானம் அழிந்த விதத்தைத் தெரிவித்தேன்” என்று சொல்லி முடித்தான். ராவணன் “இப்பொழுதே ஜனஸ்தானத்திற்குப் போய் ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொல்வேன்!” என்று புறப்பட்டான்.

அப்பொழுது அகம்பனன், "ஸ்வாமி! என் விஞ்ஞாபனத்தைச் சற்று அங்கீகரிக்க வேண்டும். ராமனுடைய பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் அபூர்வமான செயல்களையும். தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன். அவன் கோபித்தால் பிரஹ்மா இந்திரன் முதலியவர்களும் அவனை எதிர்க்க முடியாது. மஹாவீரனென்று ஸகல லோகங்களிலும் கீர்த்திபெற்றவன். பூர்ணமான வெள்ளத்தையுடைய நதியின் வேகத்தைப் பாணங்களால் தடுப்பான். கிரஹங்களையும் நக்ஷத்திரங்களையும் மற்ற மண்டலங்களையும் சிதற அடிப்பான். பிரஹ்மாண்டத்தையும் பிளப்பான், ஸமுத்திரத்தில் முழுகிப் போகும் பூமியை மேலே கொண்டு வருவான். ஸமுத்திரத்தின் கரைகளை உடைத்து லோகங்களைப் பிரளயத்தில் முழுகச் செய்வான். ஸமுத்திரத்தின் வேகத்தை அம்புகளால் அடக்குவான். பஞ்சபூதங்களையும் ஒன்றிலொன்று லயிக்கச் செய்து பிரளயத்தை வருவிப்பான். இப்படி எல்லையற்ற சக்தியுள்ளவனும் ஸகல ஜகவியத்திற்கும் இருப்பிடமான பரம்பொருள் ராமன். நினைத்த உடனே ஸகல லோகங்களையும் முந்தின கல்பங் களில்போல் அழித்து உண்டாக்குவான். (அகம்பனனுடைய வார்த்தைகள் விஷ்ணுவின் தசாவதாரங்களையும் கல்யாண குணங்களையும் ராமன் இனி செய்யப் போகும் வீரகாரியங்களையும் குறிப்பிடுகின்றன என்று வியாக்யானக் காரர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள்) தங்களுக்குப் பத்துத் தலைகளிருக்கின்றன வென்றும் பிறர்க்கு இல்லை யென்றும் தாங்கள் மிகுந்த பெருமை கொண்டிருக்கிறீர்களல்லவா? பரம புருஷன் ராமன் எண்ணிறந்த கைகள் தலை கண் முதலியவைகளைத் தரித்து, பிரபஞ்சத்திற்கு உள்ளும் புறமும் ஊடுருவி நிற்கிறான். மஹாமேருவிற்கு கொசு ஈடாகுமா? அல்ப சக்தியுள்ள தாங்கள் அனந்த சக்தியுள்ள ராமனை ஜயிக்கவா? நமுசி ஹிரண்யகசிபு மஹாபலி சம்பரன் ஹிரண்யாக்ஷன் மாலி ஸுமாலி மால்யவான் முதலியவர்கள் இதுவரையில் முறிபட்டோடினதைக் கேட்டதில்லையா? 'எல்லோரும்

ஒன்றுசேர்ந்தால் அவனை வெல்ல முடியாதா' என்றால் பாபிகள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைய முடியுமா? கோடி கோடி குருடர்கள் சேர்ந்தாலும் கண்ணுள்ளவர்களை ஜயிப்பார்களோ? 'இந்திரஜித்தால் ஜயிக்கப்பட்ட தேவர்களெல்லோரும் எனக்கு உதவிபுரிவார் களல்லவா' என்றால், தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அவனைக் கொல்லமுடியாதென்று எனக்குத்தெரியும். (முன் செய்த பாபத்தால் ராக்ஷஸனாகப் பிறந்தாலும் பூர்வ புண்ணியத்தின் பலத்தால் ராமனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறிந்து ராவணனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தா னென்றும், அல்லது அகம்பனனுடைய மூலமாக ராமனே பரதெய்வமென்று வால்மீகி வெளியிடுகிறாரென்றும் உரைகாரர்கள் வியாக்யானம் செய்கிறார்கள்.)

"ஆனாலும் அதற்கொரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். ஸாவதானமாகக் கேளுங்கள். அவனுக்கு ஸீதை என்று பாரியை உண்டு; அவள் யௌவனம் வாய்ந்தவள்; உத்தம லக்ஷணப்படி அமைந்த அங்கங்களையுடையவள்; ஸ்திரீரத்தினம்; ஸுகல ஆடை ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவள்; தேவ தானவ கந்தர்வ அப்ஸரஸ் லோகங்களிலும் அவளுக்கு ஈடான ஸ்திரீ கிடையாது. மனிதர்களைப்பற்றிப் பேச்சென்ன? எந்த உபாயத்தாலாவது ராமனை மயக்கி மோசம் செய்து அவளை எடுத்து வாருங்கள். ரகுவீரன் அவளையே உயிராகக் கொண்டதால் அவளை விட்டுப் பிரிந்து உயிரை இழப்பான்" என்றான். ராவணன் அந்த உபாயத்தை ஒப்புக்கொண்டு ராமனை விட்டு ஸீதையை எப்படிப் பிரித்துக் கொண்டு போவதென்று நெடுநேரம் யோசித்து, "அகம்பனா! நான் மாத்திரம் விடியற்காலையில் புறப்பட்டுப்போய் எப்படியாவது ஜானகியை எடுத்துவருகிறேன்" என்றான்.

பிறகு ராவணன் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்தில், மேகங்களுக்கு நடுவில் சந்திரன் போவதைப்போல் ஆகாசமார்க்கத்தில் அதிவேகமாகப் போய், தாடகையின் மகனான மாரீசனுடைய ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். மாரீசன் அவனை அபூர்வமான பொருள்களால் உபசரித்து ஆஸனத்தில் உட்கார்ச்செய்து, கேஷமம் விசாரித்து, "ராக்ஷஸேச்வர! தங்களால் ஆளப்பட்ட குடிகள் ஸௌக்கியமாக இருக்கிறார்களா? தாங்கள் ஏதோ பெரிய காரணமில்லாமல் தனியாக இவ்வளவு வேகமாக இங்கு வரமாட்டீர்களே, ஆகையால் ஏதாவது சுகக் குறைவு நேர்ந்திருக்கவேண்டும். இன்னதென்று தெளிவாகத் தெரிய வில்லை" என்றான். ராவணன் "மாரீச! ஜனஸ்தானத்தில் எல்லைக் காவலாய் வைத்திருந்த கரனையும், அவனுடைய ஸைன்யங்களையும் ராமனென்ற ஒருவன் யுத்தத்தில் கொன்று விட்டான். ஆகையால் அதற்குப் பதிலாக அவனுடைய பாரியையை எடுத்துவர உபாயம் சொல்" என்றான்.

மாரீசன், "ஐயோ உனக்கு நண்பனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு உனக்குப் பரமசத்துருவாயிருக்கும் எவன் ஸீதையை எடுத்துவரும்படி உன்னைத் தூண்டிவிட்டான்? உன்னால் எப்பொழுதாவது ஒருவன் அலக்ஷ்யம் செய்யப்பட்டு உன் செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் பார்த்துப் பொறுக்காமல் உனக்கு இந்த யோசனை சொன்னானா? ராக்ஷஸகுலத்தின் கொம்பை (பெருமையை) அழிக்க நினைத்தவன் யார்? 'ஸீதையை எடுத்துவா' என்று உனக்குப் புத்தி சொன்னவன் உனக்குப் பகைவன் என்பதில் ஸந்தேகமா? மஹா விஷ்ணுள்ள ஸர்ப்பத்தின் வாயில் கையைவிட்டு விஷப்பல்லைப் பிடுங்கும்படி உன்னைத் தூண்டினவன் யார்? உன்னை இப்படிக் கெட்டவழியில் தள்ளி வேரறுக்கிறவன் யார்? ஸுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த உன் தலையில் அடித்து உன்னை வீணாகத் துன்பப்படுத்தினவன் யார்? கந்தஹஸ்தி என்ற யானையின் வாஸனையைக் கண்டால் மற்ற யானைகள் ஓடிப்போம். ராமன் அந்த யானையைப் போன்றவன்; சிரேஷ்டமான இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறப்பே அதன் துதிக்கை; தேஜஸே மதஜலம்; அழகான புஜங்களே தந்தங்கள்; நீ அவனை யுத்தத்தில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா? மனிதர்களுக்குள் ராமன் ஸிம்ஹம். யுத்தத்தில் மஹா மேருவைப் போல் அசையாமல் நிற்பதே அதனுடைய மயிர் அடர்ந்த வால்; சூரர்களான ராக்ஷஸர்களே அதனால் கொல்லப்பட்ட மான்கள்; பாணங்களே அதன் அங்கங்கள்; கூர்மையான கத்தியே அதன் பற்கள்; அது பிறரைத் துன்பப்படுத்தாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அதை எழுப்பாதே. ஸிம்ஹத்தை எதிர்த்தாலும் தெய்வச் செயலாலாவது பார்வையின் பலத்தாலாவது பிழைத்துத் திரும்பி வரலாம். ராமனுடன் யுத்தத்திற்குப் போனால் அந்த ஆசையும் இல்லை. ராமன் மஹாபாதாளத்தைப் போன்றவன்; அவனுடைய கோதண்டமே அதில் நடமாடும் பயங்கரமான முதலை; பாணங்களை எய்வதில் அவனுக்குள்ள கை வேகமே ஆழமான சேறு; அதில் சிக்கியவர்கள் வெளியில் வருவதில்லை. பாணங்களே ஓயாமல் வரும் அலைகள்; அவை எவனையும் அழித்துவிடும். யுத்தமே கடல் நீர்; அதைத் தாண்டினவர் களில்லை. எவனாவது, அந்த மஹாபாதாளத்தில் போய் விழுவானா? லங்கேசுவர! ராக்ஷஸ குலதிலக! தயவு செய்; கோபத்தை விடு; லங்கைக்குத் திரும்பிப்போ. உன் பார்வையகளுடன் ஸுகமாக இரு. ராமன் அவனுடைய பாரியையுடன் காடுகளில் சுகமாக இருக்கட்டும்" என்றான்.

இப்படி அவனிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் ஹிதத்தை உபதேசிக்க, ராவணனும் அதை ஒப்புக்கொண்டு மாரீசனிடத்தில் உத்தரவு பெற்று லங்கைக்குத் திரும்பிப் போனான்.

ஸ்வரூக்மீதா துபாக்ரீஷ்வா மாரீசேந ஸ ராவண: |

நயவர்த்த புரீம் ஸங்காம் வீவையா ச க்ருஷ்ணாத்தமம் || (50)

சூர்ப்பணகை ராவணனிடம் சென்றது

தத: ஸூர்ப்பணகீ த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸ்ரராக் சதுர்தயா |

ஹதாந்யேகேந ராமணா ரக்ஷஸாம் பீமகர்மணாம் ||

ஈரதாஹணர்களும் மற்ற ஸேனாபதிகளும் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸ ஸேனையங்களும் ராமனால் வெகு சீக்கிரத்தில் நாசம் செய்யப்பட்டதைக் கண்டு சூர்ப்பணகை கோபத்தால் கர்ஜித்தாள். பிறரால் செய்யமுடியாத அந்த ஆச்சரியகரமான செய்கையைக் கண்டு பயந்து துக்கம் மேலிட்டு ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கைக்குப் போனாள். அங்கே புஷ்பகவிமானத்தில் ஸூரியனைப்போல் விளங்கும் ரத்ன ஸிம்ஹாஸனத்தில், மருத்துக்களால் சூழப்பட்ட இந்திரனைப் போல், மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட அக்னி பீடத்தில், ஆஹுதிகளால் கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப் போல் தன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ராவணன் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டாள்.

அவன் தேவ கந்தர்வ ரிஷிகணங்களாலும் மற்றப் பிராணி களாலும் யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவன்; ஜீவகோடிகளை அழிக்க வாயைத் திறந்துகொண்டு ஓடிவரும் யமனைப் போன்றவன். தேவாஸுர யுத்தங்களில் வஜ்ராயுதம் இடி முதலிய தேவாயுதங்களாலும் விஷ்ணுவின் சக்கரத்தாலும் தேகமெங்கும் காயம்பட்டவன். (இதனால் ராவணன் விஷ்ணுவுடன் பல தடவை யுத்தம் செய்து அவருடைய சக்ராயுதத்திற்குத் தப்பினானென்று தெரிகிறது. இது ஸுந்தரகாண்டத்திலும் காணப்படுகிறது) திக்கஜங்களின் தந்தங்களால் கிழிக்கப்பட்ட மார்பையுடையவன். அந்த வடுக்கள் பதினாறு கலைகளுடன் கூடின பதினாறு சந்திரர்களைப் போல் மார்பில் பிரகாசித்தன. பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும் விசாலமான மார்பையும் நீண்ட பருத்த புஜங்களையும், வெளுத்த பற்களையும் பாதாள குகையைப்போன்ற வாயையும் உடையவன். ஸகல ராஜலக்ஷணங்களும் பொருந்தினவன். ஸூரிய சந்திரர்களைப் போல் பிரகாசிக்கும் குண்டலங் களையுடையவன். சிரேஷ்டமான வெண்குடைகளாலும் சாமரங்களாலும் ஆலவட்டங்களாலும் வேலைக்காரர்கள் உபசரிக்க, பெரியமலையைப் போல் விளங்கினான். எவரும் கலக்கமுடியாத கடலைக் கலக்குகிறவன். எதையும் நினைத்தவுடன் முடிக்கிறவன். பெரிய மலைகளைப் பிடுங்கிப் பந்தாடுபவன். தேவர்களைக் துன்பப்படுத்துகிறவன். தர்மங்களை அழிக்கிறவன். பரஸ்தீர்களைப் பலவந்தம் செய்கிறவன். எல்லா திவ்வியாஸ்திரங்களின் சக்தியை உடையவன். எப்பொழுதும் யாகங்களைக் கெடுப்பவன். போகவதி என்ற நாகலோக

ராஜதானிக்குப் போய் வாஸுகியை ஜயித்து, தக்ஷகனுடைய பிரியமான பாரியையை எடுத்து வந்தவன். கைலாஸ மலைக்குப்போய், குபேரனை ஜயித்து நினைத்த இடத்திற்குப் போகும் புஷ்பக விமானத்தைக் கைப்பற்றியவன். ஒரு ஸமயத்தில் கோபம்கொண்டு குபேரனுடைய சைத்திர ரதமென்ற தோட்டத்தையும் தாமரை யோடையையும் நந்தனமென்ற இந்திரனுடைய தோட்டத்தையும் அழித்தவன். உதிக்கும் சந்திர ஸூரியர்களைக் கைகளால் தடுப்பவன். மேருவின் சிகரத்தைப் போன்றவன். ஒரு ஸமயத்தில் பதினாயிரம் வருஷங்கள் வரையில் கோரமான தவம்செய்து தன் தலைகளை அறுத்து ஹோமம் செய்து பிரஹ்மாவை ஸந்தோஷப்படுத்தினவன். மனிதர்களைத் தீவிரமற்ற தேவதானவ கந்தர்வ பிசாசு உரக பதக கணங்களாலும் நாசமில்லை என்ற வரத்தைப் பெற்றவன். பிராம்மணர்கள் வேத மந்திரங்களால் யாகங்களைச் செய்து ஸோமரஸத்தைக் குடிக்கும் ஸமயத்தில் அவர்களை அழிப்பவன். யாகங்களை முடித்து தக்ஷிணை கொடுக்கும் ஸமயத்தில் அவைகளைக் கெடுப்பவன். வெகு கொடியவன்; துஷ்டன்; பிராம்மணர்களைக் கொல்லுகிறவன்; கடினசித்த முள்ளவன்; தயாதாக்ஷிண்யமில்லாதவன்; எல்லாப் பிராணிகளையும் கதறச் செய்கிறவன்; ஸகல லோகங்களுக்கும் கெடுதியையே தேடுகிறவன்; ஸகலப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்கிறவன்; புலஸ்தியக் குலத்தை விளங்கச் செய்தவன்; மஹாபாக்கியசாலி; காலனுக்கும் காலன்; மஹா பலவான்; நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போல் ஜ்வலிக்கும் விசாலமான நேத்திரங்களையுடையவன்; சத்துருக்களுக்கு மிருத்யு.

திவ்விய வஸ்திரங்களாலும் ஆடையாபரணங்களாலும் அலங் கரிக்கப்பட்டு மந்திரிகளுக்கும் பரிஜனங்களுக்கும் நடுவில் கர்வத்துடன் அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு, வீராஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் பிரதாப லங்கேசுவரனான தன் அண்ணனிடத்திற்குப் போய், சூர்ப்பணகை ராமனாலுண்டான பயத்தால் புத்தி மயங்கி, தனக்கு நேர்ந்த அலங்கோலத்தையும் அவமானத்தையும் அவனுக்குக் காட்டினாள். ஸகல லோகங்களிலும் பயமும் தடையுமின்றித் திரியும் சக்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸி, ராவணனைக் கொடிய வார்த்தைகளால் நிந்திக்க ஆரம்பித்தாள்.

**தமப்ரஸீத் தீப்த விபராஸ லோசநம்
ப்ரதத்பரயீத்வா பய மோஹ மூர்ச்சதா |
ஸ்தாருணம் வாக்ய மபீத சாரீநீ |
மஹாத்மநா பரூப்ணகா வீரூபீதா || (௨௭)**

சூர்ப்பணகை ராவணனை நிந்தித்தது

தத: ஸூர்ப்பணகா தீநா ராவணம் லோகராவணம் |
அமாத்யமத்யே ஸங்க்ருத்தா யுஷஜம் வாக்ய மப்ரவீத் || (1)

ராமலக்ஷ்மணர்களால் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தால் மனம் குன்றி, தன் கஷ்டத்தைப் பார்த்தும் ராவணன் கவனிக்காததால். சூர்ப்பணகைகோபம்கொண்டுசொன்னாள் "காமபோகங்களில் முழுகி மயங்கிக் கட்டுக்காவலில்லாமல் இஷ்டப்படி நடந்துகொண்டு, வரும் கெடுதியை முன்பே அறியவேண்டியிருக்க, வந்தபிறகும் அறியாமலிருக்கிறாய். அல்பமான விஷய ஸுகங்களில் மனதைப் பறிகொடுத்து இஷ்டப்படி நடக்கும் லோப குணமுள்ள அரசனைப் பார்த்துக் குடிகள், மசானத்திலுள்ள நெருப்பைப்போல் விலகுவார்கள். எவன் அந்தந்த காலத்தில்செய்யவேண்டிய ராஜகாரியங்களை நேரில் கவனிக்க வில்லையோ அவனும் அந்த ராஜ்யமும் அந்தக் காரியங்களும் அழியும். ஆழமான சேறுள்ள ஆற்றை யானைகள் நெருங்காது. அப்படித் தூதர்களை ஸரியாக உபயோகிக்காதவனும் குறிப்பிட்ட வேளைகளில் குடிகளுக்கு ஸபையில் தரிசனம் கொடுக்காதவனும் பிறருடைய போதனைக்கு உட்பட்ட வனுமான அரசனைக் கண்டு ஜனங்கள் ஒதுங்குவார்கள் ஸ்வாதீனமற்றவர் களாகத் தங் கடைய ராஜ்யத்தை நன்றாக ஆளாத அரசர்கள், கடலில் மூழ்க மலைகளைப்போல, வரவர விருத்தியடைந்தும் பிரகாசிக்கிறதில்லை.

தேவ கந்தர்வ தானவர்களைப் பகைத்து, உன்னைக் கெடுக்க அவர்கள் எப்பொழுதும் வேளை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று அறிந்தும், உன் தூதர்களை ஸரியாக உபயோகிக்காமல், விஷய ஸுகங்களில் புத்தியை சிதறவிட்டுத் திரியும் நீயும் அரசனா? தூதர்கள், ஐசுவரியம், நீதி இவைகளை ஸ்வாதீனப் படுத்திக் கொள்ளாத அரசர்களுக்கும் ஸாமான்ய ஜனங் களுக்கும் பேதமென்ன? தங்கள் ராஜ்யத்திலும் மற்ற ராஜ்யங்களிலும் நடக்கும் எல்லா விஷயங்களையும் தூதர்களால் அறிவதால் அரசர்களைத் தூர திருஷ்டியுள்ளவர்களென்று சொல்லுகிறார்கள். நீ தூதர்களை நன்றாக உபயோகிக்கவில்லை. உன்னைச் சூழ்ந்த மந்திரிகளெல்லோரும் ஞான மற்ற ஸாமான்ய ஜனங்களே. உன் பந்துக்களும் குடிகளும் உன் ராஜ்யமான ஜனஸ்தானத்தில் அழிந்துபோயும் உனக்குத் தெரியவில்லையே. வெகு கொடியவர்களான பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களும் கரதூஷண திரிசிரஸ் முதலியவர்களும் ராமனென்ற ஒரு அல்ப மனிதனால் அதிசீக்கிரத்தில் கொல்லப்பட்டார்கள். உனக்கு இன்னும் வெட்கமில்லையா?

இது போகட்டும். தண்டககரண்ய ரிஷிகளுக்கு ராமன் அபயம் கொடுத்திருக்கிறான். ஜனஸ்தானம் பாழாயிற்று. தண்டகாரண்யம் பயமின்றிச் செழிக்கறது. இதைக் கேட்டும் உனக்கு ரோஷமில்லையா? நீ தூதர்களை நன்றாக வெகுமானம் செய்யாத லோபி; மதம் கொண்டவன்; பிறருக்கு அடிமைப்பட்டவன்; உன் ராஜ்யத்தில் உனக்கு நேர்ந்த மஹா பாதகத்தை அறியாததாலேயே இது தெரியவில்லையா? கொடியவனும் ரஹஸ்யமாகக் கெடுக்கிறவனும் திருப்தியாக வெகுமானம் செய்யாதவனும் கர்வம் கொண்டவனுமான அரசனைக் குடிகள் ஆபத்துக் காலத்தில் காக்க ஓடி வருவார்களென்று நினைத்தாயே? அஹங்காரம் பிடித்தவனும், நல்லோர்க்குக் கட்டுப்படாதவனும், தன்னைத் தானே மெச்சிக் கொள்ளுகிறவனும், மையம் தெரியாமல் கோபிக்கிறவனுமான அரசனை, ஆபத்துக் காலத்தில் அவனைச் சேர்ந்தவர்களே கொல்வார்கள். செய்ய வேண்டியவைகளில் பயப்படாமலும் பயப்பட வேண்டியவைகளில் பயப்படாமலுமிருக்கும் அரசன், ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டுப் புல்லிற்கு ஸமமாகிறான். உலர்ந்த கட்டைகளாலும் கற்களாலும் புழுதியாலும் எப்பொழுதாவது பயனுண்டு. ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட அரசனால் அதுவுமில்லை. கட்டின துணியையும் சூடிய மாலை யையும் போல் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்ட அரசன் ஸமர்த் தனனாலும் பயன்றவனே.

ஜாக்கிரதையுள்ளவனும் எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்தவனும் இந்திரியங்களை ஜயித்தவனும் நன்றியுள்ளவனும் தர்மத்தைக் கைவிடாதவனுமான அரசனே நீண்டகாலம் ஆளுவான். தான் தூங்கினாலும் நீதியென்ற கண்களால் எப்பொழுதும் விழித்துக் கொண்டிருப்பவனும், தன் கோபத்தையும் அருளையும் வீணாக்காத வனுமான அரசனே ஜனங்களால் பூஜிக்கப்படுகிறான். ராவணா! நீ தூர்புத்தியுள்ளவன். இந்த உத்தம குணங்கள் உன்னிடத்தில் இல்லை, உன் ராஜ்யத்தில் உன் ஜனங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை நீ அறியாததைவிட வேறு என்ன ஸாக்ஷி? பிறரை அவமதிப்பதும் சத்ருக்களை அலக்ஷ்யம் செய்வதும் சிற்றின்பத்தில் முழுகியிருப்பதும் தேசகாலங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடக்கத் தெரியாமலிருப்பதும் குணதோஷங்களை அறிவதில் பழகாத புத்தியையுள்ளவனாக இருப்பதும் உனக்கு ஸகஜம்; ஆகையால் ராஜ்யத்தை இழந்து சீக்கிரத்தில் நாசமடைவாய்" என்று தன் தோஷங்களை எடுத்துச் சொன்ன சூர்ப்பணகையின் வார்த்தையைக் கேட்டு, ஐசுவரியத்தாலும் கர்வத்தாலும் பலத்தாலும் எல்லோருக்கும் மேலானவனானாலும், "ராமனுடன் யுத்தம் செய்யாதே என்று மாரீசனோ நம்மைத்தடுக்கிறான்; இவளோ யுத்தம் செய் என்று தூண்டுகிறாள். என்ன செய்யலாம்?" என்று நெடுநேரம் யோசித்தான்.

இத் ஸ்வரூபதாஷாந் பரீகீர்த்தாம்ஸ் தயா

ஸமீக்ஷய புத்த்யா க்ஷணதா சரேபர்வர: |
ததேநந தர்பேண பஸேந சாந்வீதேதா
விசீந்த்யாமாஸ சீரம் ஸ ராவண: || (௨௩).

சூர்ப்பணகை செய்த உபதேசம்

தத: ஸூர்ப்பணகாம் க்ருத்தாம் ப்ருவந்தீம் ப்ருஜம் வச: |

அமாத்யமத்யே ஸங்க்ருத்த: பரீபப்ரச்ச ராவண: || ௩ ||

மந்திரிகளுக்கெதிரில் தன்னை இப்படிக் கடுமையாகப் பேசி அவமதித்த சூர்ப்பணகையின் வார்த்தையால் ரோஷமடைந்து, ராமனிடத்தில் கோபம் கொண்டு ராவணன் கேட்டான். “ராமன் யார்? அவனுடைய வீரியமும் பராக்கிரமும் எவ்விதமானவை? அவனுடைய ரூபம் எத்தகையது? ஸாமான்ய ஜனங்களால் வரமுடியாத தண்ட காரண்யத்தில் ஏன் வந்தான்? கரணையும் தூஷணனையும் திரிசிரஸையும் எந்த ஆயுதங்களால் கொன்றான்?” என்றான்.

சூர்ப்பணகை கோபம் கொண்டு ராமனை உள்ளபடி வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான். லக்ஷ்மணனிடத்தில் தீராத ஆசை கொண்டவளானாலும் ஸகலப் பிராணிகளையும் மயக்கும் ராமனுடைய லாவண்யத்தை சுருக்கமாக வர்ணிக்கிறான். “ராமன் முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளையுடையவன்; விசாலமான கண்களை உடையவன்; மரவுரி மான்தோலையே ஆடையாக உடையவன்; மன்மதனைப் போல் அழகுவாய்ந்தவன்; அவனுடைய பராக்கிரமத்திற்கோ எல்லையில்லை. ஆனாலும் கருணை பொழியும் கண்களையுடையவன்; தபஸ்வி வேஷம் தரித்து அண்டினவர்களின் கஷ்டங்களைப் போக்க மோகூத்தை அளிப்பதற்கே வனத்திற்கு வந்தவன். தங்கக் கட்டுகளுடன் இந்திரனுடைய வில்லைப் போன்ற கோதண்டத்தைக் கையில் பிடித்து வளைத்து நானேற்றிக் காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களை எய்கிறான். அவன் சரங்களை எடுப்பதும் தொடுப்பதும் இழுப்பதும் விடுவதும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. நேர்த்தியான பயிர்களை இந்திரன் ஆலங்கட்டி மழையால் அழிப்பதைப்போல், அவனுடைய பாணங்களால் அடிப்பட்டு சத்துருக்கள் கீழே விழுவது மாத்திரம் காணப்படுகிறது. அவன் தனியாகப் பூமியில் நிற்குகொண்டு பதினாலாயிரம் கோர ராக்ஷஸர்களை அதிவிரைவாக மடித்தான். கரதுஷணர்களைக் கொன்றான், ரிஷிகளுக்கு அபயம் கொடுத்தான். தண்டகாரண்யத்திற்குக் கேமத்தை அருளினான். நான் பெண், துணையில்லாதவன். ஆகையால் என்னைக் கொல்வது அதர்மமென்று தப்ப விட்டான்.

அவனுக்கு லக்ஷ்மணனென்ற தம்பி ஒருவனுண்டு மஹா தேஜஸ்வி; குணங்களிலும் பராக்கிரமத்திலும் அண்ணனைப் போன்றவன்; மஹாவீரன்; ராமனிடத்தில் எல்லையற்ற அன்பும் பக்தியும் வைத்தவன்; பகைவர்களால்

ஐயிக்கமுடியாதவன்; வெகு ரோஷ முள்ளவன்; புத்திமான்; பலசாலி; வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் பிராணன்களைப்போல் ராமனுக்குப் பிரியமானவன். வலது கையைப்போல் அவனுக்கு எல்லாப் பணிவிடைகளையும் செய்கிறவன்-

ராமனுக்கு ஸீதையென்ற ஒரு பாரியையுண்டு. விசாலமான கண்களை உடையவள்; பூர்ண சந்திரனைப் பழிக்கும் முகத்தையுடையவள்; அவன் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையே அனுஷ்டிப்பவள். அவனுக்கு அவனிடத்தில் எல்லையற்ற அன்பு; அவளும் அவனிடத்தில் அவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறாள்; அழகான கேசத்தையும் நன்கமைந்த மூக்கையும் உடையவள்; அழகில் நிகரற்றவள்; இந்தக் காரணங்களால் வெகு கீர்த்தி பெற்றவள்; வனதேவதையையும் லக்ஷ்மியையும் போல் விளங்குகிறாள். உருக்கி ஓடவிட்ட தங்கத்தைப் போன்ற நிறத்தையும் சற்று உயர்ந்த சிவந்த நகங்களையும் சிறுத்த இடையையுமுடையவள். தேவ கந்தர்வ யக்ஷ கின்னர மனுஷ்ய லோகங்களிலாவது மற்ற லோகங்களிலாவது, இந்த ரூபம் படைத்தவளை நான் பார்த்ததில்லை. ஸீதை எவனுக்குப் பாரியையோ அவன் எல்லோருக்கும் மேலாவான். அவள் ஒருவனை பிரியமாக அணையாவிட்டாலும், கேவலம் மனைவியாகப் பக்கத்திலிருந்தாலும் போதும். லோகோத்தமமான ஸுகம் கிடைக்கும். மனைவியாக இல்லாவிட்டாலும் ஒரு தடவையாவது பிரியத்துடன் தழுவிக் கொண்டாலும் அவன் இந்திரனைவிட மேலான போகங்களை அனுபவிப்பான். நன்னடத்தையுள்ளவள். ஒப்பற்ற ரூபம் வாய்ந்தவள்; உனக்கேற்ற பாரியை; நீயும் அவளுக்குத் தகுந்த நாயகன். ஸர்வாங்க ஸுந்தரியான அந்தப் பெண்ணை உனக்குப் பாரியையாக எடுத்துவர நான் முயன்றேன். கொடியவனான லக்ஷ்மணனால் இப்படி அலங்கோலம் செய்யப்பட்டேன். பூர்ண சந்திரனைப் பழிக்கும் முகத்தையுடைய அந்தப் பெண்மணியை நீ பார்த்துவிட்டால் மன்மத பாணங்களுக்கு இரையாவாய். அவளை மனைவியாக அடையவேண்டுமென்று உனக்கு ஆசையிருந்தால் இப்பொழுதே புறப்படு. ஐயத்திற்கு அடையாளமாக வலதுகாலை முன்னே வை. கேவலம் தபஸ்வியான ராமனால் கொல்லப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸர்களுக்கு இறந்த பிறகாவது திருப்தி செய். கூரான உன் அம்புகளால் ராமலக்ஷ்மணர்களை அழித்து, அநாதையான ஸீதையை இஷ்டப்படி அனுபவி. என் வார்த்தை உனக்கு உசிதமாகத் தோன்றினால் அப்படியே செய்; சந்தேகப்படாதே. உன் சக்தியையும் நன்றாக அறிந்து ஸகல லோக ஸுந்தரியான ஸீதையை உன் மனைவியாகும்படி பலவந்தமாக எடுத்து வா. கரனும் தூஷணனும் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்களும் ராமனுடைய பாணங்களால் மடிந்தார்களென்பதை நன்றாக நினைத்துக்கொள்; பிறகு எது உசிதமோ அதைச் செய்” என்றாள்.

நிபரம்ய ராமணா பரகர ரஜ்ஜ்ஞமகை:
ஐதாந் ஜநஸ்தாந கதாந் நிபராசராந் |
கரம் ச யத்வா நிஐதம ச சூஐணம்
த்வமத்ர க்ருத்யம் ப்ரதிபத்து மர்ஐஸீ || (௨௪)

ராவணன் மாரீசனிடத்திற்குச் சென்றது

தத: பரூபணாக வாக்யம் தச்சுருத்வா கீராமஜூர்ஜணம் |

ஸசீவா நய்யநுஜ்ஞாய கார்யம் புத்வா ஜகாம ஸ: || ௩ ||

சூர்ப்பணகையின் பயங்கரமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசிக்காமல் அவர்களை அனுப்பி விட்டு அந்தப்புரத்திற்குப் போனான். பிறகு தனக்குள் நன்றாக யோசித்து, செய்யப்போவதை நிச்சயித்து, மறுபடியும் அதிலுள்ள குணதோஷங்களையும் பலாபலத்தையும் சோதித்தான், “ராம லக்ஷ்மணர்களை எதிர்த்து சண்டைசெய்து ஸீதையை எடுத்து வருவது நலமா? அல்லது அவர்களுக்குத் தெரியாமல் எடுத்து வருவது நலமா? கர தூஷணர்களைக் கொன்றதை யோசித்தால் ராமனை எதிர்ப்பது அஸாத்தியமென்று தோன்றுகிறது. ஆகையால் எந்த உபாயத்திலாவது ராமனுக்குத் தெரியாமல் அவளை எடுத்து வருவதே நலம். ஸீதையை இழந்து துக்க ஸமுத்திரத்தில் முழுகியிருக்கும் ராமனால் நமக்குப் பயமென்ன?” என்று, தான் அனுஷ்டிக்கும் மார்க்கத்தை நிச்சயிக்கும் ஸ்திரபுத்தியடன் குதிரைச் சாலைக்குப் போய் “யாருக்கும் தெரியாமல் ரதத்தைக் கொண்டு வா” என்று ஸாரதியை ஆக்ஞாபித்தான்.

ஸாரதி அப்படியே செய்ய, தங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டு ரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்டு, உத்தமமான ஆபரணங்களை அணிந்த பிசாசு முகங்களையுடைய கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி, மஹா மேகங்களைப்போல் ஓலிக்கும் அந்த சிரேஷ்டமான ரதத்திலேறி, ஆகாசமார்க்கமாக ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினான். வெண்குடை சாமரம் ஆலவட்டம் முதலிய ராஜோபசாரங்களுடன், பத்து சிகரங்களையுடைய வைடூரிய மலையைப்போல் பத்து தலைகளோடும் இருபது கைகளோடும் ராவணேசுவரன் அப்பொழுது விளங்கினான்.

மின்னலுடன் ஜ்வலிக்கும் நீருண்டமேகம் ஆகாசத்தில் வெண்மையான கொக்குகளால், சூழப்படுவதைப்போல், ஆபரணங்களால் விளங்கும் தேகத்துடன் அந்தத் தங்க ரதத்தில் உட்கார்ந்து, தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் நித்திய சத்துருவாகிய லங்கேசுவரன், மலைகளால் நிறைந்து பலவகைப் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட கடற்பக்கத்திலுள்ள நிலங்களையும்; குளிர்ந்த புண்ணிய தீர்த்தங்களால் நிறைந்த தாமரை யோடைகளையும்; அக்னி குண்டங்களால் விளங்கும் விசாலமான ஆசிரமங்களையும், வாழைபலா தென்னை பனை ஆச்சா

பச்சிலை முதலிய மரங்கள் மலர்ந்த புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் மறைக்கப் பட்டிருப்பதையும் கண்டான். நாக கந்தர்வ கின்னர கருட கணங்களும், வைகானஸ வாலகில்ய மாஷ மரீசிப முதலிய ஆஹார நியமுள்ள மஹரிஷிகளும் காமக்குரோதங்களை ஜயித்த ஸித்தர்களும் சாரணர்களும், திவ்வியாபரண ஹாரங்களால், அலங்கரிக்கப்பட்டு, திவ்விய ரூபங்களுடன் ஆனந்தமாக விளையாடும் அப்ஸரஸ் கூட்டங்களும், ஸகல ஐசுவரியங்களும் பொருந்திய தேவஸ்தரீகளும், தேவர்களும் தானவர்களும் வனங்களில் ஸஞ்சரிப்பதையும் பார்த்தான். அன்னம் கிரௌஞ்சம் நீர்க்கோழி வெண்ணாரை முதலிய பகவிகள் மதுரமாகக் கூவுவதையும்; வைடூர்யங்களால் பிரகாசிக்கும் மலைகளையும், தவத்தால் உத்தம லோகங்களை அடைந்த கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் திவ்விய அலங்காரங்களாலும் கீதாவாத்தியங்களாலும் விளங்கி வெண்மையான விசாலமுள்ள விமானங்களில் நினைத்த விடங்களுக்குப் போவதையும் கண்டு மகிழ்ந்தான். பெருங்காயமென்ற ரஸம் பெருகும் மூலகமென்ற ஓஷதியையும், மதுரமான வாசனையுள்ள சந்தனக் காடுகளையும், அகில் காடுகளையும், தக்கோலக் காடுகளையும், ஜாதிக்காய்க் காடுகளையும், தாமரை புஷ்பங்களையும், மிளகுச் செடிகளையும், ஸமுத்திரக் கரையில் அலைகளால் அடித்து ஒதுக்கப்பட்ட முத்துக்களையும் சங்குகளையும் பவழங்களையும், பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்கள் விளையும் மலைகளையும் மலையருவிகளையும் மடுக்களையும், தனதான்யங்களால் செழித்து உத்தம ஸ்தரீகளால் விளங்கிச் சதுரங்க பலத்தால் நிறைந்திருக்கும் நகரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டே போனான். மேடு பள்ளமின்றி ஸுகமான மந்தமாருதத்துடன் எங்கும் ரமணீயமாக விளங்கும் ஸமுத்திரக்கரை ஸ்வர்க்கம் போல் தோன்றிற்று.

அங்கே மஹா மேகம்போன்ற ஒரு ஆலமரம் நான்கு புறத்திலும் பல யோஜனை நீளமுள்ள கிளைகளுடன் காணப்பட்டது. அதனடியில் பல மஹரிஷிகள் முன்பு தவம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போழுது கருடன் மலையைப்போன்ற யானையையும் ஆமையையும் நகங்களால் தூக்கிக்கொண்டு அவைகளைப் புஜிக்க அந்த ஆலமரத்தில் உட்கார்ந்தார். அந்தப் பாரம் தாங்காமல் அந்தக் கிளை முறிந்து விழ, அதனடியிலிருந்த மஹரிஷிகள் நாசமடைவார்களோ என்று கருடன் பயந்தார். ஆகையால் அந்தக் கிளையையும் தூக்கிக் கொண்டு வெகுதூரம் பறந்துபோய், ஆமையையும் யானையையும் தின்று, அந்தக் கிளையை ஒரு வேடச்சேரியில் எறிந்து, அதனால் அங்கிருந்த துஷ்டர்களைக் கொன்றார். அந்தப் பாபிகளால் துன்பப்படுத்தப்பட்ட அங்கிருந்த முனிவர்களுடைய கஷ்டத்தைத் தீர்த்து வெகு ஸந்தோஷமடைந்து அந்த இரண்டு மஹா ஜந்துக்களைத் தின்றதால் இருமடங்கான பலத்துடன்,

அமிருதத்தைக் கொண்டு வர தேவலோகத்திற்குப் போனார். இரும்பால் செய்யப் பட்ட வலைகளையும் யந்திரங்களையும் முறித்து, ரத்தினத்தால் அமைக்கப்பட்ட கோட்டையை இடித்து, அதற்குள் வைத்திருந்த அமிருதத்தை தேவர்களிடத்திலிருந்து எடுத்து வந்தார். இப்படி மஹரிஷிகளால் அதனடியில் தவம் செய்யப்பெற்றுக் கருடனால் முறிக்கப்பட்ட அந்தக் கிளையையுடைய ஸுபத்ரம் என்று ஆலமரத்தை ராவணன் பார்த்தான்.

வெகு தூரம் போய் ஸமுத்திரத்தின் மறுகரைக்கு வந்து, ஒரு பரிசுத்தமான வனத்தில் தனிமையான ஆசிரமத்தில் முனிவேஷத்துடன் ஆகார நியமத்துடன் மாரீசன் தவம் செய்வதைப் பார்த்தான். தனக்குப் பந்துவாகவும் அரசனாகவும் இருக்கும் ராவணனைக் கண்டு மாரீசன் விசேஷ மரியாதை செய்து உத்தமமான அன்ன பானங்களால் உபசரித்தான். பிறகு ராவணன் ஸுகமாக ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில் மாரீசன் மிகுந்து வணக்கத்துடன் தசமுகனைப் பார்த்து, “மஹாராஜ! லங்கையில் தங்கள் ஜனங்களும் பந்துக்களும் கேஷமமா? தாங்கள் தனியாக இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்த காரணமென்ன?” என்றான். (விசுவாமித்திர யாககாலத்தில் ராமன் அவனை அடித்துத் தள்ளியது முதல் மாரீசன் வைராக்கியமடைந்து தபஸ்வியானான்.)

**ஔவசுக்கோ மஹாதேஜா மாரீசேந ஸ ராவண: |
தம் து பபர்சாதீதம் வாக்ய மப்ரவீத் வாக்யகோவீத: || (42)**

ராவணன் மாரீசனை வேண்டியது

மாரீச ப்ரூயதாம் தாத ஷநம் மம பாஹத: |
ஆர்தேதாஸ்ய மம சார்தஸ்ய பவாந் ஷு பரமா கதி: || ௩)

ராவணன், "மாரீச! பெரிய கவலை கொண்டிருக்கிறேன். அதைத் தீர்க்க உன்னைத்தவிர வேறொருவனும் இல்லை. ஜனஸ்தானத்திலிருந்த என் தம்பிகளான கரதூஷண திரிசிரஸ் என்றவர்களும் என்னுடன் பிறந்த சூர்ப்பணகையும் இன்னும் பல ராக்ஷஸர்களும் என் கட்டளையால் அங்கே வஸித்துக் கொண்டிருந்தார்களென்று உனக்குத் தெரியும். அவர்கள் அங்குள்ள ரிஷிகளின் தவத்தையும் தர்மங்களையும் கெடுத்துக்கொண்டு மஹா: வீரர்களாக ஸுகமாகக் காலம் கழித்தார்கள். யுத்தத்தில் உத்ஸாஹமுள்ள அந்தப் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களும் எல்லா ஆயுதங்களுடனும் ராமனை யுத்தத்தில் எதிர்த்தார்கள். அவன் கோபம்கொண்டு கடுமையான வார்த்தை ஒன்றும் சொல்லாமல் அவர்களை அதிசீக்கிரத்தில் பாணங்களால் கொன்றான். பூமியில் நின்றனாகொண்டு யுத்தம்செய்த ஒரு மனிதனால் கரனும் தூஷணனும் திரிசிரஸும் மாண்டது என்ன ஆச்சரியம்! தண்டகாரணயத்தில் பிராணிகள் பயமில்லாமல் நடமாடுகின்றன. உம்! அவனுடைய தகப்பன், கோபம் கொண்டு அவனைக் காட்டிற்குத் துரத்தினான். மனைவியுடன் இந்தக் கோரமான வனத்தில் வஸிப்பவன், எவ்வளவு காலம் பிழைத்திருப்பான்? அவன் கூத்திரியகுலத்தைக் கெடுத்தவன், நீசன், தையயில்லாதவன், முட்டாள், குரூரன், பேராசைகொண்டவன், இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்றவன், தர்மத்தை விட்டவன், பிராணிகளுக்குக் கெடுதியைத் தேடுகிறவன், யாதொரு விரோத காரணமும் இன்றிக் கேவலம் பலக்கொழுப்பால் என் தங்கை சூர்ப்பணகையின் காது மூக்குகளை அநியாயமாக அறுத்தான். ஆகையால் தேவஸ்த்ரீகளைப் போன்ற அவனுடைய மனைவியை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன். நீயும் என் தம்பிகளும் இருக்கையில் தேவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் லக்ஷ்யம் செய்யமாட்டேன். ஆகையால் எனக்கு உதவிசெய். வீரியத்திலும் கொழுப்பிலும் யுத்தத்திலும் உனக்கு ஈடில்லை. நீயோ மஹாகுரன். ஸுகலமாயைகளையும் அறிந்தவன். ஸுகல உபாயங்களையும் அறிந்தவன். இதற்காகவே உன்னிடத்தில் வந்தேன்.

வெள்ளிப் புள்ளிகளுள்ள தங்கமானாக நீ ரூபமெடுத்து, ஸீதை பார்க்கும்படி அவர்களுடைய ஆசிரமத்திற்கருகில் நீ அலைந்து கொண்டிரு. அவள் ஸந்தேஹமின்றி உன்னை மானென்றே எண்ணிப் பிடித்துத்தரச்சொல்லி ராஜபுத்திரர்களை வேண்டுவாள். நீ அவர்களை வெகு தூரம்

அழைத்துக்கொண்டு போன பிறகு ராகு சந்திரனைப் பிடிப்பதுபோல் ஸீதையை ஸுலபமாக எடுத்து வருவேன். ராமன் ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்து மனம் குன்றி வெகு ஸுலபமாக என்னால் கொல்லப்படுவான். அப்போழுது என் எண்ணங்கள் நிறைவேறும்” என்றான்.

ராமனுடைய பெயரைச் சொன்னவுடனேயே மாரீசனுடைய முகம் பயத்தால் சுண்டிற்று. கைகால்கள் நடுங்கின வாய் உலர்ந்தது. ஒருதரம் உதடுகளை நக்கிகொண்டு கண் கொட்டாமல் சுவத்தைப்போல் ராவணனை வெறிக்கப் பார்த்தான். இப்படிப் பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் மனமொடுங்கி, தண்டகாரணியத்தில் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்தவனாதலால் கைகூப்பி வணக்கத்துடன், தனக்கும் ராவணனுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்யும் வார்த்தைகளையும் ராமனுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தையும் எடுத்துரைத்தான்.

**ஸ ராவணம் த்ரஸ்த விஜ்ணா கீதா:
மஜாவதேந ராம பராக்ரமஜ்ஞ: |
க்ருதாஜ்ஜலீஸ் தத்வ மூவாச வாக்யம்
ஹீதம் ச தஸ்யை ஹீதமாத்மநஸ்ச || (௨௫)**

மாரீசனுடைய உபதேசம்

தச் ச்ருத்வா ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வாக்யம் வாக்யவிபராக த:
பர்த்த்யுவாச மஹாப்ராஜ்ஞோ மாரீசோ ராக்ஷஸேஸ்வரம் || ௩ ||

மஹாராஜ! யஜமானனுடைய க்ஷேமத்தையும் கெடுதியையும் ஆபத்துக் காலத்திலும் யோசிக்காமல், கேவலம் தங்களுடைய லாபத்தையே மேலாக எண்ணி இச்சகம் பேசுகிறவர்கள் அரசனிடத்தில் பலருண்டு. ஆனால் பிரபுவின் ஹிதத்தைக் கவனித்து அப்பொழுது கடுமையாகத் தோன்றினாலும் கெடுதியைப் போல் காணப்பட்டாலும் முடிவில் நன்மையையும் ஸுகத்தையும் கொடுக்கும் புத்திமதியை, பிரபுவின் கோபத்திற்குப் பயப்படாமல் தன் கடமையையும் தர்மத்தையுமே பெரிதாக எண்ணி அடிக்கடி தைரியத்துடன் சொல்லுகிறவன் லோகத்தில் கிடைப்பதரிது. அப்படிச் சொன்னாலும், காமத்தாலும் கோபத்தாலும் புத்தி மயங்கி, பக்பாதத்திற்கு இடங்கொடாமல், பிரியமில்லாத அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்கும் பிரபு கிடைப்பது அதைவிட அரிது. ராமனைப்பற்றித் தங்களுடைய தூதர்கள் யாதொன்றும் தெரிவிக்கவில்லை என்று எண்ணுகிறேன். மஹாவீரனென்றும் லோகபாலர்களுக்கு மேலானவனென்றும் உத்தம குணங்கள் வாய்ந்தவனென்றும் தங்களுக்குத் தெரிந்திராது அல்லது பல விஷயங்களில் புத்தியைச் செலுத்துவதால் கவனித்திருக்க மாட்டீர்கள். குழந்தாய்! உனக்கு எவ்வளவேர ஹிதத்தைச் சொல்லி இப்பொழுதே உன்னை அனுப்பினேன். இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நீ திரும்பி வந்ததைப் பார்த்தால் பிறருடைய போதனை மேலிட்டு, என் ஹிதோபதேசம் பலிக்கவில்லை. என்று தெரிகிறது. ஐயோ! லோகத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் யாவரும் க்ஷேமமாக இருக்கவேண்டுமே! ராமன் கோபம் கொண்டு ராக்ஷஸப் பூண்டே லோகத்திலிராமல் வேறுபாபானோ தெரியவில்லையே? உன்னை அழிக்கவே ஸீதை பிறந்திருக்கிறாளோ? என் நாசத்திற்கும் அவளே காரணமாவாளோ? ஸாதுக்களின் ஹிதோபதேசத்தைக் கேளாமல் இஷ்டப்படி நடக்கும் உன்னை அரசனாக அடைந்து லங்கையும் ராக்ஷஸ குலமும் அழியுமோ? தூர்புத்தியுள்ள மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு கெட்ட நடத்தையுள்ளவனாகக் கட்டுப்பாடில்லாமல் நடக்கும் உன்னைப்போன்ற அரசன் தன்னையும் அண்டினவர்களையும் ராஜ்யத்தையும் நாசம் செய்வான்.

ராமன் தகப்பனால் காட்டிற்குத் தூரத்தப்படவில்லை; தர்மத்திற்கு கட்டுபடாதவனல்ல; பேராசை பிடித்தவனல்ல; கெட்ட நடத்தையுள் ளவனல்ல; கொடியவனல்ல; பிராணிகளுக்குக் கெடுதியைச் செய்கிற வனல்ல; எல்லா உத்தம குணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு கௌஸல்யையின்

பாக்கியருபமாய் அவதரித்தவனல்லவா? ஸத்தியம் தவறாத தன் பிதா, கைகேயியால் ஏமாற்றப் பட்டதால், ஸகல தர்மங் களையும் அறிந்த ராமன் தகப்பன் செய்த பிரதிக்கேனையை நிறைவேற்றக் காட்டிற்குப் போக இணங்கினான். கைகேயியையும் தசரதரையும் ஸந்தோஷப்படுத்த விரும்பித் தனக்கு நியாயமாகக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும் விட்டு வனத்திற்கு வந்தான்.

ராமன் கடின சித்தமுடையவனல்ல, ஞானமற்றவனல்ல, இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனல்ல. பிறர் விபரீதமாகச் சொன்னதை நீயும் விசாரிக்காமல் சொல்லலாமா? தர்மதேவதையின் அவதாரமே ராமன். அவனிடத்தில் எள்ளளவாவது தோஷமிருக்கமுடியுமா? பரம ஸாது. அவனுடைய பராக்கிரமம் வீணாகாது. இந்திரன் தேவர்களுக்கு எப்படி நாயகனோ அப்படி ராமன் லோகங்களுக்கு நாதன். அவனுடைய மனைவியும் மஹா ஞானியான ஜனகருடைய புத்திரியுமான ஸீதை, தன் பதிவிரதா தர்மத்தாலேயே காக்கப்பட்டிருக்கிறாள். ஸூரியனை விட்டுத் தேஜஸ் எப்படி பிரியாதோ அப்படி ராமனைவிட்டு அவள் பிரியாள்.(ஸூரியனுடைய காந்தியை திருட முயல்வது எப்படி முடியாதோ அப்படி ஸீதையை எடுத்து வருவதும் அஸாத்தியம். ஸூரியனுடைய தேஜஸைத் திருட முயன்றவன் அதனால் மடிவதுபோல் ஸீதையைத் திருட முயன்றவனும் அவளால் மடிவான்). ராமன் காலாக்கியைப் போன்றவன்; கிட்டி நெருங்கமுடியாது. வில்லும் கத்தியும் அதை வளர்க்கும் விறகு; பாணங்களே அதன் ஜ்வாலை. அந்த நெருப்பில் வலுவில் போய் விழாதே. ராமன் காலனைப் போன்றவன்; அவனுடைய பாணங்களே தேஜஸ். சத்துரு ஸையங்களை அழிக்கும் கோதண்டமே காலபாசம். அவனை நெருங்கி எதிர்த்தால் உன் ராஜ்யமும் உயிரும். ஸுகமும் எண்ணங்களும் பாழாகும். அழிவாய். அப்படிச் செய்யாதே. ஜனகருடைய பெண் எவனைச் சேர்ந்தவளோ அவன் நிகரற்ற தேஜஸுடையவன்; அவர்கள் வனத்திற்கு வந்திருப்பதால் அவளை ராமன் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றுவான். மஹாஞானியான ஜனகருக்குப் பிறகு ராமனுடைய கோதண்டத்தால் ரக்ஷிக்கப்படுறவளை நீ எடுத்துவர முடியுமா? ராமன் மனிதர்களுக்குள் ஸிம்ஹத்தைப்போன்றவன். ஸிம்ஹத்தின் மார்பைப்போல் பருத்து விசாலமான மார்பையுடையவன். அவனுடைய மனைவி அவனுடைய தர்மங்களைக் குறைவின்றி நடத்துகிறவள். உயிரைக்காட்டிலும் அவனுக்குப் பிரியமானவள். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு ஜ்வாலையைப் போன்ற ஸீதையை எவனாவது திருட நினைப்பானா? மஹா பராக்கிரமசாலியான ராமனுடைய பத்தினியைப் பலவந்தம் செய்ய எவனாவது துணிவானா? இந்த வீண் முயற்சியை ஏன் செய்கிறாய்? அவனை யுத்தகோலத்துடன் கண்டவுடனேயே

உன் உயிர் போகும். ராஜ்யமும் ஸுகமும் உயிரும் மனிதனுக்குக் கிடைப்பது அரிது. வெகுகாலம் இவைகளை அனுபவிக்க எண்ணமிருந்தால் ராமனுக்குக் கோபம் மூட்டாதே. விபீஷணன் முதலிய தர்மாத்மாக்களான ஸகல மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து குண தோஷங்களுடைய பலாபலத்தையும் உன் சக்தியையும் நீ நன்றாக விசாரித்து, ராமனுடைய சக்தியையும் பூரணமாகவும் உண்மையாகவும் தெரிந்துகொண்டு, உனக்கு ஹிதத்தையும், கெடுதியையும் நிச்சயித்து, பிறகு எது உசிதமோ அப்படிச் செய்யவேண்டும். ராமனுடன் நீ யுத்தம் செய்தால் தோற்று மடிவாயென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. என் வார்த்தைகள் மேலாகவும் ஹிதமாகவும் யுக்திக்கு ஒத்தும் இருக்கும். கவனித்துக் கேள்.

**அஹம் து மத்யே தவ ந ஹமம் ரணே
ஸமாதமம் கோஸஸராஜ ஸுநுநா |
இதம் ஹி யுய: ப்ரருஷு வாக்ய மூத்தம்.
ஹமம் ச யுக்தம் ச நிபராசரேபர்வர || (௨௭)**

மாரீசனுடைய உபதேசம் (தொடர்ச்சி)

கதாசீதப்யஜும் வீர்யாத் பர்யடந் ப்ருதீவீ மீமாம் |
பலம் நாக ஸகஸ்ரஸ்ய தாரயந் பர்வதேதாபம: || ௩ ||

ராவண! நான் இதுவரையில் சொன்ன வார்த்தைகள் கற்பனையல்ல, ராமனுக்குப் பயந்து உனக்கு ஒத்தாசை செய்ய இஷ்டமில்லாமல் சாக்குச்சொல்வதல்ல, நான் நேரே பார்த்து அனுபவித்துச் சொல்லுகிறேன், கேள். ஒரு சமயம் நான் பதினாயிரம் யானைகளின் பலம் கொண்டவனென்று கொழுப்படைந்து மஹா வீரனென்று நினைத்து மலையைப்போல் பருத்து, நீருண்ட மேகத்தைப் போல் கறுத்து, பயங்கரமான ரூபத்துடன் தங்கக் குண்டலங்களாலும் கிரீடங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லா பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்துகொண்டு ரிஷிகளைக் கொன்று தின்று தண்டகாரண்யத்தில் திரிந்தேன். அப்பொழுது விசுவாமித்திரர் யாகம் செய்துகொண்டிருக்கையில் நான் அதை அழித்து அவரை பயப்படச் செய்தேன். அவர் தசரதரிடத்திற்குப் போய் மஹாராஜ! நான் யாகம் செய்கையில் மாரீசனென்ற ராக்ஷஸன் அதை அழித்து என்னுடனிருக்கும் ரிஷிகளைப் பயமுறுத்தித் துன்பப்படுத்துகிறான். ஆகையால் ராமனென்ற உமது புத்திரனை என்னுடன் அனுப்ப வேண்டும்" என்று, பிரார்த்தித்தார். அவ்வரசன், "மஹரிஷே! ராகவன் ஒறு குழந்தை. பன்னீரண்டு வயதே நிறைந்தவன். அஸ்திர வித்தையில் பயிற்சி முடியவில்லை. சத்துருக்களின் பலாபலங்களை அறியாதவன். என் சதுரங்க ஸையத்துடன் நானே தங்களுடன் வந்து அந்த துவட்ட ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்கிறேன்" என்றார். விசுவாமித்திரர், "நீர் முன் காலத்தில் தேவதைகளுக்காக அஸுரர்களுடன் யுத்தம் செய்து அவர்களை ஜயித்து வெகு கீர்த்தி பெற்றீர். அது இவ்வுலகத்திலும் பரவியிருக்கிறது. உமது ஸையம் இங்கேயே இருக்கட்டும். இந்த ராக்ஷஸனை ஜயிக்க ராமனைத் தவிர வேறொருவராலும் முடியாது. இவன் சிறுவனானாலும் அந்தத் துவட்டனை அடக்கப் போதும். ஆகையால் ராமனை அழைத்துப் போகிறேன்; உமக்கு ஸகல மங்களமுண்டாகட்டும்" என்று ராமனைக் கூட்டிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்தன் தன் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். பிறகு யாகம் செய்ய ஆரம்பித்து நடத்துகையில் குழந்தையான ராமன் வில்லும் கையுமாக ஸமீபத்திலிருந்து அதைக் காப்பாற்றி வந்தான். பாலன், யௌவனத்திற்குள்ள அடையாளங்கள் உண்டாகவில்லை. பிரம்மசாரியானதால் ஒற்றை வஸ்திரத்தை உடுத்திக்கொண்டிருக்கான். க்ஷத்திரியர் களுக்கு ஏற்பட்ட சிகையுடனும் தங்கமாலையுடனும் விளங்கினான். பூர்ண சந்திரன்

உதித்ததுபோல் அந்த தண்டகாரண்யத்தை தன் தேஜஸால் பிரகாசிக்கச் செய்தான். அப்பொழுது நான் கருத்த பெருமேகத்தைப் போன்ற சரீரத்துடன், மின்னலைப்போல் பிரகாசிக்கும் தங்கக் குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, என் பலத்தாலும் நான்அடைந்த வரத்தாலும் கர்வம்கொண்டு, அலக்ஷ்யமாக அங்கே போய், பயங்கரமான இரும்புக்கட்டுக் தடியைச் சுழற்றிச் கொண்டு அவன்மேல் பாய்ந்தேன். ராமன் பயப்படாமல், கலங்காமல் என் தலையைக் கண்டவுடனே கோதண்டத்தை எடுத்து வளைத்து நானேற்றித் திக்குகள் நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தான். அந்த ஓசையால் என் புத்தி சிதறிற்று. ஆனாலும், இந்தச் சிறு பிள்ளையால் என்ன செய்ய முடியுமென்று அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து, விசுவாமித்திரரின் யாகமேடையை நோக்கி ஓடினேன். உடனே ராகவன் ஒரு கூரான பாணத்தை விடுத்தான். அது என்னை அடித்துத், தள்ளி நூறுயோஜனைக்கு அப்பாலுள்ள கடலில் அழுத்திற்று. என்னைக் கொல்ல அவனுக்குத் திறமையிருந்தும் என் உயிரைவாங்காமல் விட்டதற்கு காரணம் தெரியவில்லை. ராம பாணத்தின் வேகத்தால் துரத்தப்பட்டு பிரக்ஞை போயிற்று, மெள்ள மெள்ளத் தெளிந்து, வெகு நேரம் வரையில் ஸமுத்திரத்தில் கிடந்த பிறகு லங்கைக்குப் போனேன். சிறு குழந்தை; அஸ்திர வித்தையை பூர்ணமாக அறிந்தவன்; ஒருக்காலும் பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்யாதவன். ஒரு பாணத்தால் என்னை அந்தப் பாடு படுத்தினான். என்னுடன் வந்தவர்கள் அவனுடைய அம்புகளுக்கு இரையானார்கள். ஆகையால் அவனுடன் யுத்தம் செய்யாதே என்று உன்னைத் தடுக்கிறேன். அவனுடன் பகைக்காதே என்று வேண்டுகிறேன். அப்படியும் கேட்காவிட்டால் வெகு சீக்கிரத்தில் கொடிய ஆபத்து நேரிடும். உன் குடிகள் வேடிக்கையிலும் விளையாட்டிலும் ஸ்த்ரீ ஸுகத்திலும் காலம் கழித்துக் கொண்டு ஆனந்தமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கஷ்டத்தையும் நாசத்தையும் ஏன் வருவிக்கிறாய்? உப்பரிகைகள் அரண்மனைகள் தோட்டங்கள் விளையாட்டு வீடுகள் விளையாட்டு மலைகள் தாமரையோடைகள் முதலியவைகளாலும் பலவித ரத்தினங்களாலும் விளங்கும் லங்கை ஸீதை காரணமாக அழிவதைப் பார்ப்பாய். உன் கெட்ட நடத்தையால் உன்னைச் சேர்ந்த குற்றமற்ற ராக்ஷஸர்களும் அழிவார்கள். லோகத்தில் சுத்தமான நடத்தையுள்ள புண்ணியவான்களும் பாபிகளுடன் சேர்ந்தால், ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்த மடுவிலுள்ள மீன்களும் அவைகளுடன் மடிவதைப்போல, துஷ்டர்கள் செய்யும் பாபங்களால் மடிகிறார்கள். திவ்வியமான சந்தனங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸுகமாக வஸிக்கும் ராக்ஷஸர்களெல்லாம் உன் கெட்ட நடத்தையால் உயிரிழந்து பூமியில் கிடப்பார்கள். யுத்தத்தில் மடியாதவர்கள், வேறு கதியற்றுக் காப்பாற்றுவாரின்றி, மனைவி மக்களை விட்டுப் பத்துத் திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிவார்கள். லங்கை பாணவர்ஷங்களால் நாசமடைந்து

எரிக்கப்பட்டு, வீடுகளும் அரண்மனைகளும் ஆலயங்களும் இடிந்து சாம்பலாவதைப் பார்ப்பாய் என்பது நிச்சயம். பர ஸ்த்ரீகளை எடுத்து வருவதைக் காட்டிலும் கொடிய பாபமுண்டோ? எண்ணிறந்த உத்தம ஸ்த்ரீகள் உன் அந்தப்புரத்திலில்லையா? அவர்களுடன் ஸுகமாகக் காலத்தைக்கழி. உன் குலத்தை அழிக்காதே. மனைவி மக்கள் பந்துக்கள் நண்பர்கள் மேன்மை ஐசுவரியம் ராஜ்யம், இவற்றைக் காட்டிலும் பிரியமான உயிர் முதலியவைகளுடன் நீண்டகாலம் வாழ நீ விரும்பினால் ராமனுடன் பகைக்காதே. நான் உனக்குப் பந்து; மித்திரன்; உன் ஹிதத்தையே தேடுகிறவன். உன்னை எவ்வளவோ சொல்லித் தடுக்கிறேன். அப்படியும் கேட்காமல் ஸீதையை பலவந்தமாக எடுத்து வந்தால் நீயும் உன் பந்துக்களும் பலமிழந்து ராமனுடைய சரங்களுக்கு இரையாவீர்கள்.

**நீவார்யமாணா: ஸஹ்ருதா மயா ப்ருபரம்
ப்ரஸஹ்ய ஸீ தாம் யத் தர்ஹ்யஹ்யஸீ |
கமீஹ்யஸீ க்ஷீணபல: ஸபாந்தவே
யமக்ஷயம் ராமஸ்ரரத்த ஜீவீத: || (34).**

மாரீசனுடைய உபதேசம் (தொடர்ச்சி)

ஏவமஸ்ய ததா முக்த: கதஞ்சீத் தேந ஸம்யுகே |
இதாநீமயீ யத் வ்ருத்தம் தச் ச்ருணுஷ்வ நீருத்தரம் || ௩ ||

ராவணா! கேள். ராமன் சிறுவனாயிருந்தபொழுது நடந்ததையும் அக்காலத்தில் அவனுடைய பலபராக்கிரமத்தையும் இது வரையில் வர்ணித்து, அவன் வயது முதிர்ந்து அஸ்திர வித்தைகளைக் கரைகடந்து பூர்ணசக்தியுடன் விளங்கும்பொழுது நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன். என்னைத் தடுக்காமல் கவனத்துடன் கேள். முன்னொரு தரம் அவனுடைய பாணத்தால் உயிர் போகும்படி இருந்தது. அவனுடைய கிருபையால் தப்பினேன்; ஆயினும் புத்தி வராமல் பயமடையாமல் அவன் ஸஞ்சரிக்கும் தண்டகாரணயத்தில் நானும் இரண்டு ராக்ஷஸர்களும் மான்களைப்போல் நடமாடினோம். மலைபோன்ற தேகத்தையும் கூர்மை யான பற்களையும் நெருப்புக் கொழுந்து போன்ற நாக்கையும் தரித்துக் கொண்டு அக்னி ஹோத்திர சாலைகளிலும் புண்ணிய ஷேத்திரங்களிலும் தேவதைகள் வஸிக்கும் மரச்சோலைகளிலும் பயமில் லாமல் போனோம். தர்மாத்மாக்களான தபஸ்விகளையும் முனிகளையும் ரிஷிகளையும் பய முறுத்தி, பலவந்தம் செய்து, கொன்று தின்றேன். காடுகளிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்துகொண்டிருந்தேன். ரிஷிகளின் ரத்தத்தால். வெறிகொண்டு, தர்ம காரியங்களை அழித்துக் கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்கள் தபஸ்விவேஷம் பூண்டு ஜானகியுடனிருக்கும் ஆசிரமத்திற்குப் போனேன். ஐடை மரவுரியுடன் ஆஹார நியமத்துடன் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தையே நாடிக்கொண்டிருக்கும் ராமனைப் பார்த்து, 'இவன் முனி வேடம் தரித்திருக்கிறான். பிராணிகளை அடக்கமாட்டான்' என்று அந்த மஹாபலசாலியை அலக்ஷ்யம் செய்து, முன்பு அவனால் நான் அனுபவித்த கஷ்டத்தை நினைத்து அதற்குப் பழிவாங்க இதே ஸமயமென் று மகிழ்ந்து கூரான கொம்புகளால் அவனைக் குத்திக்கொல்லத் திட்டென்று அவன்மேல் பாய்ந்தேன். ஒருதடவை அவன் கையால் பட்ட கஷ்டத்தை மறந்து, இவன் தபஸ்வி வேஷம் பூண்டிருந்தும், ஆயுதத்தைத் தரிக்கறானே; நம்மைக் கொல்லமாட்டானென்று. எண்ணக்கூடாது. இவனுடைய ஸமீபத்தில் போகக்கூடாது? என்ற புத்தியில்லாத என்னையல்லலா கொண்டாட வேண்டும்! உடனே ரகுநாதன் கோதண்டத்தை வளைத்துக் கருடனைப் போலும் நெருப்பைப் போலும் கர்ஜிக்கும் மூன்று பாணங்களை விட்டான். அவை நிமிர்ந்த கணுக்களுடன் சத்துருக்களின் ரத்தத்தைக் குடிக்க ஆவல்கொண்டு வஜ்ராயுதத்தைப் போல் ஒரே காலத்தில் கிளம்பிவந்தன. நான்

ராமனுடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்தவன்; அவைகளால் உண்டாகும் பயத்தையும் துன்பத்தையும் அனுபவித்தவன்; ஆகையால் புத்தி சிதறி ஓடி ஒளிந்து தப்பினேன். யுத்தத்தில் பயந்து ஓடுகிறவனை அவன் பாணங்கள் தொடர்வதில்லை. அதை அறியாத மற்ற இரண்டு ராக்ஷஸர்களும் கொல்லப்பட்டார்கள்.

இப்படி ராமபரணத்தின் கிருபையால் அதிருஷ்டவசத்தால் என் உயிர் போகவில்லை. அப்பொழுது முதல் மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் அடக்கி ஆகார நியமத்துடன் ஸாதுக்களின் ஆசாரத்தைக் கைக்கொண்டு, கெட்ட வழியை விட்டு இந்தக் காட்டில் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். மரவுரி மான்தோல் ஐடைகளுடன், காலபாசத்தைக் கையில் பிடித்து, ஒவ்வொரு மரத்தடியிலும் ராமன் நிற்பதாகப் பார்க்கிறேன். ஒரு ராமனல்ல; பயந்த என் கண்களுக்கு ஆயிரம் பதினாயிரம் ராமன்கள் தோன்றுகின்றனர். சோகத்தாலாவது ஆசையாலாவது பயத்தாலாவது ஒரே விஷயத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பவனுக்கு அது எதிரில் நிற்பது போலிருக்கு மல்லவா? ராமன் ஒருவனே ஒவ்வொரு மரத்தடியிலும் போய் நின்றனுகொண்டு என்னை இப்படி மயக்குகிறானென்று எண்ணுகிறாயா? மரங்களிருக்கட்டும். இந்த வன முழுவதும் எங்கே பார்த்தாலும் ராமரூபமே எனக்குக் காணப்படுகிறது. இது ராமன் செய்த மாயையல்ல; அவனில்லாத இடத்திலும் அவனுடைய ரூபமே காணப்படுகிறது. இது விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மாத்திரமல்ல; கனவிலும் ராமனையே கண்டு பயந்து பிதற்றுகிறேன். வரவர அதைபற்றிக் கேட்டாலும் அதே பயம் பிடித்துக் கொள்ளுகிறது. ராமனைக் கண்டு நடுங்கும் எனக்கு 'ரா' என்னும் எழுத்தில் ஆரம்பிக்கும் வார்த்தைகளை (ரதம் ரத்தினம் முதலியன) கேட்டால் பயமுண்டாகிறது, பின்வரும் எழுத்துக்கள் 'ம' என்றிராவிட்டால் அந்தப் பயம் மெள்ள மெள்ளத் தெளிகிறது.

ராவண! நான் அவனுடைய திறமையையும் உன் திறமையையும் நன்றாக அறிந்தவன்; என் வார்த்தையைக் கேள். அவனுடன் உன்னால் சண்டை செய்ய முடியாது. மஹாபலியையும் நமுசியையும் அவன் விளையாட்டாகக் கொல்வான். கரதூஷணர்களுடைய வதத்திற்குப் பழி வாங்க வேண்டுமென்றிருந்தால் ராமனுடன் யுத்தம் செய். முடியாவிட்டால் பொறுத்துக்கொள். ஸீதையை மாத்திரம். திருட்டுத்தனமாக எடுத்து வராதே. ஒரே வார்த்தை சொல்லுகிறேன். என்னை மறுபடியும் உயிருடன் பார்க்க உனக்கு எண்ண மிருந்தால் அவனுடைய பேச்சை எடுக்காதே. லோகத்தில் மனத்தை அடக்கி நல்ல வழியில் நடந்துகொண்டிருப்பவன்; உன்னுடன் சேர்ந்தால் நீ செய்யும் அக்கிரமத்தின் பயனை அனுபவித்து உன்னுடன் நடப்பேன், ஆகையால்

உன்னிஷ்டப்படி செய். என்னை நிர்ப்பந்தம் பண்ணாதே. உன்னுடன் வரமாட்டேன். வந்தால் சாவது நிச்சயம். ராமன் மஹாதேஜஸ்வி, மஹாபலவான், மஹாபராக்கிரமசாலி; அவன் ராக்ஷஸ குலத்துக்குக் காலனாகாமல் பார்த்துக்கொள்; உன் பிடிவாதத்தைப் பார்த்தால் அப்படியே நேருமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை.

இதிருக்கட்டும். ராமனுக்கு நீ ஏன் அபகாரம் செய்கிறாய்? சூர்ப்பணகை காரணமாக கரதூஷணாதி ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றதற்காகவா? அவனுடன் யுத்தத்திற்குப் போய் அவனைக் கொல்லப் பார்த்தால் விட்டுவிடுவானா? சூர்ப்பணகையை அலங்கோலம் செய்ததற்காகவா? அவள் ஸீதையைத் தின்ன ஓடிவந்ததைத் தடுத்து அவளைக் கொல்லாமல் அங்கஹீனம் செய்தது பிசகா? சூர்ப்பணகையின் அதிருஷ்டமும் ராமனுடைய கிருபை யுமல்லவா அவளைக் காப்பாற்றியது? இப்பொழுது ராமனிடத்தில் ஏதாவது குற்றமிருந்தால் எடுத்துச்சொல். நீ எனக்கு பந்து, நண்பன், அரசன்; ஆகையால் உனக்கு ஹிதத்தை அடிக்கடி சொல்கிறேன். நீ அதை அலக்ஷ்யம் பண்ணி ஒரே பிடிவாதமாக உன் கெட்ட எண்ணத்தை நிறைவேற்ற முயன்றால், ராமனுடைய பாணங்களுக்கு நீயும் உன் பந்துக்களும் இரையாவீர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை" என்று சொல்லித் தடுத்தான்.

**இதம் வசீசா பந்து ஹீதார்தீநா மயா:
யதேதாச்யமாநம் யதி நார்ப்பத்யஸ்யஸே |
ஸபாந்தவஸ்த்யக்ஷயஸீ ஜீவிதம் ரக்ஷா
ஹீதாத்ய ராமக்ஷா பரரை ரஜ்ஜிமகை: \$ (௨௭)**

ராவணன் மாரீசனை நிர்பந்தித்தது

மாரீசேந ஸு தத்வாக்யம் க்ஷமம் யுக்தம் நிபாசர: |
உக்தோ ந ப்ரதிஜக்ராஜ மர்துகாம இலிவளஜதம் || (1)

இப்படி மாரீசன் அபாயமின்றி ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாக உண்மைக்கும் யுக்திக்கும் ஒத்த வார்த்தைகளைச் சொன்னான். தன் மரணம் நெருங்கினவன் மருந்தை விட்டெறிவது போல் ராவணன் அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. காலனால் தூண்டப்பட்டு, கடுமை யாகத் தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னான். "மாரீச! உன் ஆலோசனை கொஞ்சம்கூடப் பயன்படாது. மனப் போக்கை அறிந்து அதை ஒத்துச் சொல்லப்படாத சொல் உவர் நிலத்தில் விதைத்த விதையைப்போல் வீணாகும். ராமன் கேவலம் ஒரு மனிதன்; மூர்க்கன்; மஹாபாபி; அவனுடன் நான் யுத்தம் செய்வது என் கீர்த்திக்கும் மேன்மைக்கும் தகாது.

ஸீதையை எடுத்து வருவதே அவனுக்குத் தகுந்த சிக்ஷை அதை விட்டு அவனுடன் யுத்தம்செய்ய வேண்டுமென்று நீ எவ்வளவு முயன்றாலும் பலிக்காது. ஒரு அல்ப ஸ்திரீயான கைகேயியின் வார்த்தையைக் கேட்டு, அடுத்த கணத்தில் பெற்றோரையும் நண்பர்களையும் ராஜ்யத்தையும் விட்டுக் காட்டிற்கு வந்த முட்டாளுடன் நான் யுத்தம் செய்வது எனக்கழகா? கரதுஷணர்களை யுத்தத்தில் கொன்ற அந்தத் துஷ்டனுக்கு பிராணனைக் காட்டிலும் பிரியமான ஸீதையை உனக்கெதிரில் எடுத்து வருகிறேன். அவனுடைய உயிரை வாங்குவதைவிட இதுவே அவனுக்குக் கடுமையான தண்டனை. இப்படிச் செய்ய நிச்சயித்துவிட்டேன், தேவா ஸுரர்கள் ஒன்று கூடித் தடுத்தாலும் நிற்க மாட்டேன்.

உன்னைக் கேட்காமலிருக்கையில் நீ புத்தி சொல்வது தகுமா? ஒரு காரியத்தை நிச்சயிக்கும்பொழுது அதிலுள்ள குணதோஷங்களென்ன? அதை முடிக்க உபாயமென்ன? அதில் நேரும் அபாயமென்ன வென்று கேட்டால் நீ பதில் சொல்லவேண்டும். நான் அதைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள உன்னிடத்தில் வரவில்லை. ஆகையால் நீ சொன்னதெல்லாம் யுக்தமல்ல. அரசர்களிடத்தில் விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் முறையையும் ஒழுங்கையும் நீ அறியாதவன். அரசர்களிடத்தில் வேலைசெய்யும் சேவகர்கள் தங்கள் க்ஷமத்தையும் செல்வத்தையும் விரும்பினால், யஜமான் கேட்டபிறகு வணக்க மாகக் கைகூப்பி விஷயத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டும். மேலும் ஹிதமான உபதேசத்தையும் உபசாரத்துடன் மரியாதையுடன் மிருதுவாகத் தெரிவிக்கவேண்டும். அது

மதுரமாகவும் சுலபமாகவும் பிரபுக்களின் மனப்போக்கை ஒத்தும் இருக்கவேண்டும். ஹிதமானாலும் அலக்ஷ்யமாக மரியாதையில்லாமல் சொன்னால், ஜனங்களால் பூஜிக்கத் தகுந்த அரசர்கள் அதை ஒப்புக் கொள்வார்களா? அரசன் நெருப்பைப் போல் கொடுமையையும், இந்திரனைப் போல் பராக்கிரமத்தையும், சந்திரனைப் போல் பிரியத்தையும், வருணனைப்போல் கண்டிக்கும் சக்தியையும் தர்மராஜனைப்போல் மனத்தெளிவையும் உடையவன். ஆகையால் இந்த ஐந்து தேவதைகளின் ஸ்வரூபத்தைத் தரித்து எல்லையற்ற தேஜஸுடன் விளங்குகிறான். எக்காலத்திலும். எவ்விடத்திலும் அவனை மனத்தாலும் சொல்லாலும் பூஜித்து மரியாதை செய்யவேண்டும்.

நீ ராஜ் தர்மத்தை அறிந்தவன், கேவலம் அக்ஞானத்தால் மூடப்பட்ட புத்தியடையவன். உன் அரசனாயும் பந்துவாயும் நண்பனாயுமிருக்கும் நான் உன்னைத் தேடிவந்து உன் உதவியை வேண்டும் பொழுது என்னைத் தடுத்து நிந்தித்துக் கடுமையான வார்த்தைகளால் அவமானம் செய்தாய். நான் உத்தேசித்த காரியத்தின் குண தோஷங்களை யாவது என் க்ஷேமத்தையாவது என் சக்தியையாவது உன்னிடத்தில் தெரிந்து கொள்ள வந்தேனோ? நான் சொல்வது இதுவே. இந்தக் காரியத்தில் நீ எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். பராக்கிரமத்தில் எல்லையற்ற நீ முடியாதென்று சொல்வது வீண் பேச்சு, நான் உன்னிடத்தில் விரும்பும் உதவியையும் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன், விசித்திரமான வெள்ளிப்புள்ளிகளையுடைய தங்க நிறமுள்ள மானாக நீ ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு அருகில் போய் ஸீதைக்கெதிரே நடமாடவேண்டும். அவளை ஏமாற்றி ராம லக்ஷ்மணர் களைத் தொலைவில் இழுத்துக் கொண்டுபோய் என் காரியத்தை முடித்துப் பிறகு இஷ்டப்படி போகலாம். தங்க நிறமுள்ள மானைப் பார்த்து ஸீதை ஆச்சரியப்பட்டு அதைப் பிடித்துத் தர ராமனை நிச்சயமாகக் கேட்பாள். பிறகு அவனை அழைத்துக்கொண்டு நீ வெகுதூரம் போய் ராமனுடைய குரலுடன் “ஹா ஸீதே, ஹா லக்ஷ்மண” என்று கத்தவேண்டும். அதைக் கேட்டு ஸீதை ராமனைத் தேட லக்ஷ்மணனை அனுப்புவாள். ராமனிடத்திலுள்ள பிரியத்தால் அவனும் நிச்சயமாகத் தேடப் போவான். இப்படி அவ்விருவரும் ஆசிரமத்திலில்லாக காலத்தில் இந்திரன் இந்திராணியை எடுத்துப் போவதுபோல் நான் ஸீதையை எடுத்து வருவேன், என் இஷ்டத்தை நிறைவேற்றிய பிறகு நீ உனக்கிஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். இந்த உபகாரத்திற்காக உனக்கு என் ராஜ்யத்தில் பாதி தருகிறேன். ஆகையால் கண்ணைப் பறிக்கும் அழகுள்ள மான்ரூபத்தை எடு. என் எண்ணம் சீக்கிரத்தில் முடியவேண்டும். உன்னுடன் நானும் இந்த ரதத்தில் தண்டகாரணியத்திற்கு வருகிறேன். ராமனுடன் யுத்தம் செய்யாமல் அவனை

ஏமாற்றி ஸீதையை எடுத்துவந்து என் மனோரதம் நிறைவேறின பிறகு நாம்
லங்கைக்குப் போவோம். இப்படிச் செய்யாமல் இன்னும் என்வார்த்தையைத்
தடுத்துப் பேசினால் உன்னை இப்பொழுதே கொல்வேன். நீ விரும்பினாலும்
இல்லாவிட்டாலும் இதைச் செய்தே தரவேண்டும். அரசர்களுடைய
எண்ணத்திற்கு விரோதமாக நடப்பவர்கள் ஒரு போதும் சுகப்படமாட்டார்கள்.
மானைப்போல் ராமனிடத்தில் போனால் ஒருவேளை உன் அதிருஷ்டத்தால்
உயிர் தப்பலாம். என்னைப் பகைத்தால் இப்பொழுதே உனக்கு மரணம் நிச்சயம்.
இந்த விஷயத்திலுள்ள குணதோஷங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும்
தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னேன். உனக்கு எது ஹிதமென்று தோன்றினாலும்
அதைச் செய்" என்றான்.

**ஆஸாத்ய தம் ஜீவித ஸம்ஸாரயஸ்கீத
ம்ருத்யுர் த்ருவோ ஹ்யத்ய மயா வீருத்ய |
ஏதத் யதாவத் பரீக்ருஹ்ய புத்யா
யதத்ர புத்யம் குரு தத் ததா த்வம் || (27)**

மாரீசன் மறுபடியும் தடுத்தது

ஆஜ்ஞபீதா ராஜவத் வாக்யம் ப்ரதீகூலம் நிபராசுர: |
அப்ரவீத் ப்ருஜம் வாக்யம் மாரீசோ ராக்ஷஸாதீபம் || (1)

இப்படி ராவணன் அரசானென்ற முறையால் அதிகாரத்துடன் கட்டளையிட்ட பிறகும், மாரீசன் கொஞ்சமும் பயப்படாமல் அவனுடைய ஹிதத்தையே நாடி, கடுமையாகப் பதில் சொன்னான். “ராவண! நீயும் உன் புத்திரர்களும் மந்திரிகளும் ராஜ்யமும் வேரில்லாமல் அழியவேண்டுமென்று எந்தப் பாபி உனக்கு இந்த யோசனையைச் சொன்னான்? உன் கேஷமத்தையும் செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் கீர்த்தியையும் பார்த்துப் பொறுக்காமல், எந்த துஷ்டன் யமனுடைய வீட்டிற்குச் சீக்கிரமாகப் போகும் வழியை உனக்குக் காட்டினான்? பலவானான ராமனால் ஜயிக்கப்பட்டு நீ இறக்கும்படி விரும்பும் வீரியமற்ற ராக்ஷஸர்கள் உன் பரம சத்துருக்களே. நீ செய்து அநியாயத்தாலேயே நீ அழியவேண்டு மென்று, அல்பனும் கெடுதியை உபதேசிப்பவனுமான எந்த துரோகி உனக்கு இதைச் சொன்னான்? நல்ல வழியை விட்டு விலகின உன்னைத் தடுக்காத உன் மந்திரிகள் கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள்; இன்னும் கொல்லப் படவில்லையே, அரசன் தன்னிஷ்டப்படி நடந்து கெட்ட வழியில் இறங்கினால் அவனை ஸாதுக்களான மந்திரிகள் தடுக்க வேண்டும். அப்படித் தடுக்கப்படவேண்டிய உன்னை எவரும் தடுக்க வில்லையே! அரசன் கேஷமமாயிருந்தால் ஸேவகர்கள் தர்மம் அர்த்தம் காமம் கீர்த்தி என்றவைகளை அடைவார்கள். அரசன் துஷ்டனாகவும் கெட்ட நடத்தையுள்ளவனாகவும் இருந்தால் இவையெல்லாம் வீணாகும். மற்ற ஜனங்களும் அழிவார்கள். ராஜ்யத்தில் தர்மமும் ஜயமும் அரசனை பொறுத்திருக்கின்றன. ஆகையால் எப்பொழுதும் எந்தக் கஷ்டம் நேர்ந்தாலும் அரசர்கள் நல்ல வழியிலிருந்து விலகாதபடி மந்திரிகள் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஜனங்களை குரூரமாகத் தண்டிப்பவனும் அவர்களுக்குக் கெடுதி செய்பவனும் இந்திரிய ஸ்வாதீன மற்றவனுமான அரசன் ராஜ்யத்தை ஆளச்சக்தி யற்றவன். குடிகளை குரூரமாகத் தண்டிக்கும்படி அரசனைத் தூண்டிவிடும் மந்திரிகள் அவனுடன் அழிகிறார்கள். ரதத்தில் பூட்டிய குதிரைகள் மிரண்டு கட்டுப்படாமல் மேடு பள்ளமுள்ளவிடத்தில் ஓடும்பொழுது, திறமை யில்லாத தேரோட்டி அவைகளை அடக்கமுடியாமல் தன்னையும் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் நாசமாக்குவானல்லவா? லோகத்தில் எவ்வளவோ ஸாதுக்கள் தர்ம மார்க்கத்தை விட்டு விலகாமலிருந்தும், துஷ்டர்களுடன் சேர்ந்து அவர்கள்

செய்யும் பாப கர்மங்களால் தங்க ளுடைய பரிவாரங்களுடன் மடிகிறார்கள். குடிகளுக்கு விரோதியும் அவர் களை கொடுமையாகத் தண்டிப்பவனுமான அரசன் அவர்களைக் காப்பாற்று வது, ஆட்டுமந்தையை நரி பாதுகாப்பது போலல்லவா ஆகும்? கடின சித்தமும் கெட்ட புத்தியும் வாய்ந்து இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்ற உன்னை அரசனாக அடைந்த ராக்ஷஸர்களெல்லாம் நாசமடைவதில் ஸந்தேக முண்டோ?

காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்ததுபோல் எனக்கு இந்தச் கெடுதி நேர்ந்திருக்கிறது. என்னைப்பற்றி எனக்கு வருத்தமே இல்லை; நீயும் ஸையனமும் பந்துக்களும். பெண்டு பிள்ளைகளும் நிர்மூலமாவீர்களே என்று வருந்துகிறேன். என்னைக் கண்டவுடனே ராமன் என் உயிரை வாங்கிவிடுவான். பிறகு உனக்கு மரணம் நேர வெகுகாலம் செல்லுமென்று எண்ணாதே. ராமன் எனக்குச் சத்துருவாக சேர்ந்து அவன் கையால் நான் மரணமடைந்தால் எனக்கு எல்லா ஷேமமும் உண்டாகும். விசுவாமித்திர யாகத்தைக் காக்க வந்தது முதல் கரதுஷணவதம் வரையில் நடந்த அப்புதமான காரியங்களை நினைத்து நினைத்து, ராமன் ஸாதாரண மனுஷ்யனல்ல, கேவலம் பரம புருஷனே என்று அறிந்தேன். இது நிச்சயம். ஆகையால் அவனுடைய கையால் இறந்தால் பரம புருஷார்த்தம் கிடைக் கும். அப்படியில்லா விட்டாலும் உன் கையால் இறப்பதைவீட சத்ரு கையால் இறந்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவேன். ராவணா! இன்னும் ஒருதரம் சொல்லுகிறேன். ராமனைக் கண்ட அந்த ஷ்ணுத்திலேயே இறந்தேனென்று நிச்சயமாக நம்பு, ஸீதையை எடுத்து வந்தால், நான், நீ, லங்கை, உன் பந்துக்கள், குடிகள் எல்லோரும் பிறகு ஒரு நிமிஷமாவது உயிரோடிருப்போம் என்று நினைக்காதே. உன் ஷேமத்தை விரும்பி உன்னை இப்படி அடிக்கடி தடுக்கிறேன். என் வார்த்தை உனக்கு ஹிதமாகத் தோன்றவில்லை. ஆயுள் குறைந்து சாவு நெருங்கின நிர்ப்பாக்கியர்கள், ஸாதுக்களுடைய உபதேசத்தை ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள்” என்றான்.

**நிவார்யமாணஸ்து மயா ஹீதஹீணா
ந ம்ருஷ்யஸே வாக்யம் தம் நிபராசர |
பரேதகல்பா ஹீ கதாயுஷோ நரா:
ஹீ தம் ந க்ருஷ்ணந்தி ஸஹ்ருத்பி! ரீரீ தம் || (20)**

மரரீசன் மானாக மாறியது

ஏவமுத்த்வா து வசநம் மாரீசோ ராவணம் தத: |
கச்சாவேத்யப்ரவீத் தீநா பயாத் ராத்ரீஞ்சர ப்ரபோ: (1)

போகாவிட்டால் ராவணன் இப்பொழுதே கொல்வான் என்று மாரீசன் பயந்து, “கோதண்டபாணியான ராமனுடைய கண்ணில் நான் மறுபடியும் பட்டால் அடுத்த க்ஷணம் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன்; ராமனை எதிர்த்து எவனாவது பிழைத்ததுண்டா? காலதண்டத்தைக் கையிலேந்தி, நம்மிருவரையும் அழிக்கும் யமனே ராமரூபமாக வந்திருக்கிறானல்லவா? நீயோ வெகு பொல்லாதவன்; பிடிவாதக்காரன்; கூடியவரையில் உன்னைத் தடுத்துப் பார்த்தேன்; இனி நான் என்ன செய்வேன்? புறப்படு, போவோம். உனக்கு மங்களம் உண்டாகட்டும்” என்றான். அதைக்கேட்ட ராவணன் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு, மாரீசனை வெகு பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, “மாரீச! இதுவரையிலும் ஏதோ பிதற்றிக்கொண்டிருந்தாய்..இப்பொழுது சொன்ன பேச்சல்லவா பேச்சு? என் இஷ்டத்தை ஒத்து உன் வீரியத்திற்கு தகுந்தபடி பேசினாய். மாரீசன் இறந்து வேறு யாரோ ராக்ஷஸன் என்னுடன் இதுவரையில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். பழைய மாரீசனை இப்பொழுது தான் கண்டேன். பலம், பராக்கிரமம், தைரியம் இவைகளால் லோகத்தில் சர்த்தியெற்ற மாரீசனுக்குத் தகுந்த நடத்தை இதல்லவா! இதே உன் உண்மையான தன்மை. இதைவிட்டுக் கையாலாகாத ராக்ஷஸப் பதரைப்போல் பேசினாய். இந்தத் திவ்விய ரதத்தில் சீக்கிரமாக ஏறு. பிசாசமுகங்களையுடைய இந்தக் கோவேறு கழுதைகள் நம்மை ஒரு க்ஷணத்தில் அந்த ஆசிரமத்திற்குக் கொண்டுபோய்விடும். ஸீதையை ஏமாற்றின பிறகு உன் இஷ்டப்படி போ. ராமலக்ஷ்மணர்களில்லாமல் தனியாக இருக்கும் ஜானகியை அபகரித்து லங்கையில் கொண்டுபோய் வைக்கிறேன்”! என்றான்.

பிறகு அவர்கள் விமானம் போன்ற அந்த ரதத்திலேறி, வழியில் காடு மலை நதி நாடு நகரம் பட்டணம் ராஜ்யம் முதலியவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் அதிவேகமாக வந்தார்கள். ரதத்திலிருந்து இறங்க ராவணன் மாரீசனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, “மாரீச! இதோ வாழைத் தோட்டத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஆசிரமமே ராமனுடையது, வந்த காரியத்தைச் சீக்கிரமாக முடி!” என்றான்.

பிறகு மாரீசன் ஆச்சரியமான மான் ரூபத்தை எடுத்து ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தான். கொம்புகளின் முனைகள்

இந்திர நீலக்கற்களைப்போல் பிரகாசித்தன. முகம் ஓரிடத்தில் வெளுத்தும் ஓரிடத்தில் கறுத்தும் விசித்திரமாக விளங்கிற்று. மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற வாயும், நீலோத்பலத்தையும் இந்திர நீலத்தையும் போன்ற காதுகளும், இந்திர நீலம்போன்ற கீழுதடும், மல்லிகைப் பூவையும் சந்திரனையும் வஜ்ரத்தையும் போன்ற வயிறும், இலுப்பைப் பூவைப் போன்ற பக்கங்களும், தாமரைத் தாதுக்களையும் வைடூரியத்தையும் போன்ற. குளம்புகளும், மெல்லிய முழங்கால்களும், நன்ராக அமைக்கப் பட்ட அவயவங்களும் பொருந்தி, இந்திர வில்லைப்போன்ற நானா வர்ணங்களுள்ள வாலை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, இதுவரையில் ஒருவரும் பார்த்திராத மான் ரூபத்தை மாரீசன் மாயா பலத்தால் ஒரு நிமிஷத்தில் எடுத்தான். ஸீதையை ஏமாற்ற மனத்தைக் கவரும் அழகுவாய்ந்த மான்ரூபத்தைத் தரித்து, அந்த ஆசிரமத்தையும் வனங்களையும் தன் தேகக்காந்தியால் விளங்கச் செய்து கொண்டு, சற்று நேரம் இளம்புற்களை மேய்ந்து சற்று நேரம் மரங்களின் துளிர்களை முறித்துத் தின்று, சற்று நேரம் வாழைத் தோட்டத்திற்குப் போய் அங்கிருந்து கொங்கு மரங்களின் அடியில் தங்கி தங்கி, ஸீதை தன்னைப் பார்க்கும்படி செய்தான். மலை. களின் தாதுக்கள் மின்னுவதுபோல் தேகத்தில் பல நிறங்களும். விளங்க, நகைத்திரங்களைப்போன்ற விசித்திரமான புள்ளிகளால் நிறைந்து, தாமரையைப் போன்ற விசித்திரமான முதுகுடன் வந்த அந்தத் தங்க மான் ராமனிருக்கும் ஆசிரமத்திற்கு ஸமீபத்தில் நடமாடிற்று. சிறிது தூரம் போவதும், மறுபடி திரும்புவதும், சிறிதுநேரம் வரையில் கண்ணில் படாமலிருப்பதும், பிறகு திடீரென்று அதிவேகமாக ஓடிவருவதும், கொஞ்ச நேரம் துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவதும், கொஞ்ச நேரம் களைத்துப் படுத்திருப்பது போல் காட்டுவதுமாகத் தன் மாய வித்தைகள் எல்லாவற்றையும் வெளிப்படுத்தினான்; மான் கூட்டங்களோடு கலந்து ஆசிரமத்து வாசலுக்கு ஸமீபத்தில் போவான். பிறகு அவைகளோடு மறு படியும் அந்த வழியாகவே வருவான்.

இப்படி ஸீதை தன்னைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அந்த ராக்ஷஸ மிருகம் விசித்திரமாகச் சுழன்றுகொண்டு அங்கும் மிங்கும் உலாவித் திரியும்பொழுது, மற்ற மான்கள் அதன் ஸமீபத்தில் வந்து, முதலில் தங்களைப்போன்ற ஒரு மானென்றே எண்ணியிருந்தன. பிறகு அவனை முகர்ந்து பார்த்து ராஷஸனென்று அறிந்து பயந்து மறைந்தோடின.

அவை தன்னருகில் இருக்கும்பொழுது அவைகளைக் கொன்று தின்னவேண்டுமென்று மாரீசனுக்கு ஆசை மேலிட்டு வாயில் ஜலம் ஊறிற்று. ஆனால் தானெடுத்த வேஷத்திற்கும், உத்தேசித்து வந்த காரியத்திற்கும் கெடுதி நேருமென்று அவைகளைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொல்லாமல் போக விட்டான்.

அந்த ஸமயத்தில் ஸீதை கோங்கு, அசோகம், தேன், மா முதலிய மரங்கள் அடர்ந்த சோலைக்குப் போய் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பங்களைப் பறித்தாள். அதுவரையில் காட்டில் வசித்தறியாதவள்; அந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவள்; ஆகையால் ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தங்க மானைப்போல் விளங்கும் அந்த மாய மிருகத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து மிகப் பிரியமாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள். ஸீதை தன்னைப் பார்ப்பதை அறிந்து மாரீசன் முன்னைவிட அதிக விசித்திரமாக அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டு, தன் காந்தியால் அந்த வனம் முழுவதையும் பிரகாசிக்கச் செய்தான். தான் அதுவரையிலும் பார்த்திராத விசித்திரமான நிறமுள்ள அந்த மானைக்கண்டு ஜானகி ஆச்சரியம் மேலிட்டுக் கண் கொட்டாமல் அதைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள்.

**அத்ருஷ்டயூர்வம் தம் த்ருஷ்ட்வா நாநாரத்நமயம் ம்ருகம் |
வீஸ்மயம் பரமம் ஸீதா ஜகாம ஜநகாத்மஜா || (35)**

மானைப் பிடிந்துத்தர ஸீதை பிரார்த்தித்தது

ஸா தம் ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸுமரேரணீ குஸுமாந்யபச்ந்வதீ |
கௌமராஜதவர்க்ஷாப்யாம் பார்மவாப் யாஸுபேரஸீதம் || 11

ஒரு புறம் தங்கவர்ணமும் ஒரு புறம் வெள்ளி நிறமும் விளங்கும் அந்த அபூர்வமான மிருகத்தைப் பார்த்து ஸீதை மிகவும் ஸந்தோஷித்து ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கூவி அழைத்தாள். அவர்கள் வெளியில் வந்து சுற்றிப் பார்த்து, அங்கே ஓரிடத்தில் மேய்ந்து கொண்டு விளையாடும் மாய மிருகத்தைக் கண்டார்கள். எப்போதும் ராக்ஷஸர்களிடத்தில் ஸந்தேக முள்ளவரும் எப்பொழுதும். ஜாக்கிரதையாக இருப்பவருமான லக்ஷ்மணன் அதைக் கவனித்துப் பார்த்து, “அண்ணா! நாம் முன்பு இரக்கத்தால் கொல்லாமல் விட்ட அந்த மானீசனே இப்படி மான்ரூபத்தை எடுத்து வந்திருக்கிறான். இந்த பாபி, நினைத்த ரூபங்களை எடுத்துக் கொண்டு இந்தக் காட்டில் வேட்டையாடவரும் அரசர்களுக் கெதிரில் மானைப் போல் தோன்றி அவர்களை மயக்க, அடர்ந்த காடுகளில் இழுத்துக் கொண்டு போய்க் கொடுமையாகக் கொல்லுகிறான், இவன் மஹா மாயாவி; கந்தர்வ நகரத்தைப் போன்ற இந்த விசித்திரமான மான்ரூபத்தை எடுப்பது இவனுக்குப் பெரிய காரியமல்ல. ரத்தினங்கள் பதித்த தங்கமாளைப் போல் விளங்கும் இது உலகத்திலுள்ள மான்கள் போன்றதல்ல. இது மாயையே. ஸந்தேகமில்லை” என்று சொன்னான். ஸீதையோ அந்த மாயா மிருகத்தின் தோலைப் பார்த்து, மயங்கி அவரைத் தடுத்து, “நாதா! இந்த மான் பார்க்க வெகு அழகாக இருக்கிறது. என் மனத்தைக் கவர்ந்துவிட்டது. எனக்கு விளையாட இதைப் பிடித்துத் தரவேண்டும். இந்த ஆசிரமத்திற்குப் பக்கத்தில் கரடிகளும் குரங்குகளும் பலவித மான்களும் கின்னர மிருகங்களும் திரின்றன. அவை ஆச்சரியகரமாகவும், பார்க்க அழகாகவுமிருக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் இதைப் போல் நான் இதுவரையிலும் எந்த மிருகத்தையும் பார்த்ததில்லை. பல வர்ணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும் விசித்திரமான அங்கங் களோடும், நிறத்தாலும், மெதுவான நடையாலும், தேகத்தின் காந்தியாலும் இந்த வனத்தில் பூர்ணசந்திரன் உதித்தது போல் மிகுந்த காந்தியுடன் பிரகாசிக்கிறது. என்ன ரூபம்! என்ன குரல்!என்ன காந்தி! விசித்திரமான அங்கங்களையுடைய இந்த மான் என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டது. இதை உயிருடன் பிடித்து வந்தால் பார்ப்பவர்களுக்கு அடங்காத

ஆச்சரியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் கொடுக்கும். வனவாஸம் தீர்ந்து நாம் அயோத்யைக்குப் போகும்பொழுது இதைக் கொண்டுபோனால் பரதனும் ராஜ பத்தினிகளும் அந்தப்புர ஜனங்களும் இதைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைவார்கள். அந்தப்புரத்திற்கே இது அணியாக இருக்கும், ஒருவேளை இது உயிருடன் கிடைக்கா விட்டாலும் இதைக் கொண்டு இதன் விசித்திரமான தோலை தர்ப்பாஸனத்தின் மேல் விரித்து உட்காரலாம். நான் என் இஷ்டத்தை அனுசரித்து இந்தக் காரியத்தில் தங்களை ஏவினேன் என்று கோபிக்கக்கூடாது. இது ஸ்த்ரீகளுக்குத் தகாத வார்த்தையே. கேட்டால் எல்லோரும் வெறுப்பார்கள். ஆனாலும் இந்த மிருகத்தின் விசித்திரமான அழகைப் பார்த்து என் மனம் மயங்கியிருக்கிறது. இதைப்பிடித்துச் தாருங்கள் என்று நான் தங்களைச் சொல்வது தகாது. நான் சொன்னதை மன்னிக்கவேண்டும். இதுவரையிலும் பார்த்திராத விசித்திரமான மிருகமென்று தங்களுக்குத்தோன்றினால் இதைப் பிடித்துத் தாருங்கள்" என்று பிரார்த்தித்தாள்.

தங்க நிறமுள்ள மயிரையும் நீலரத்தினத்தைப்போன்ற கொம்பையும் உடைய அந்த மாயமிருகம், உதிக்கும் ஸூரியனையும் ஆகாசத்தையும்போல் விளங்குவதைப் பார்த்து ராமனும் ஆச்சரியமடைந்தார். அந்த மானின் அபூர்வ ரூபத்தாலும் ஸீதையின் வேண்டுகோளாலும் அதைப் பிடிக்க விரும்பி, “லக்ஷ்மண! குழந்தாய். பார், ஸீதை இந்த மிருகத்தினிடத்தில் அதிக ஆசை வைத்திருக்கிறாள். எந்தக் காடுகளிலும் நந்தனம் சைத்திர ரதமென்ற தேவடத் தோட்டங்களிலும் இதைப்போல் விசித்திரமான மான் இருக்கு மென்று நான் எண்ணவில்லை. நேராகவும் எதிராகவும் வளரும் இதன் மயிர் முழுவதும் தங்க நிறமுள்ள புள்ளிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

இது கொட்டாவி விடும்பொழுது கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியையும் மேகத்தில் பாயும் மின்னலையும் போல் இதன் வாயிலிருந்து நாக்கு தெரிவதைப் பார். இதன் முகம் இந்திர நீலக் கல்லால் செய்யப்பட்ட கிண்ணியைப்போல் விளங்குகின்றது. சங்கையும் ஆணி முத்துக்களையும் போல் இதன் வயிறு வெளுத்திருக்கின்றது. இதைப்பார்த்து மயங்காத வர்கள் யார்? அரசர்கள் விளையாட்டுக்காகவும் மாம்ஸத்திற்காகவும் மிருகங்களை வேட்டையாடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க தங்கத்தில் நவரத்தினங்கள் இழைத்தது போல் விளங்கும் இந்த மானைப் பிடிப்பதற்கு கேட்கவும் வேண்டுமா? தங்கம் வெள்ளி நவரத்தினங்கள் முதலியவற்றைக் கொடுக்கும் தாதுக்கள் காடுகளில் அதிகமாகக் கிடைக்கும். யானையின் தலையில் உத்தமமான முத்துக்களுண்டு. அரசர்கள் அவைகளை வெகு கஷ்டத்துடன் தேடவேண்டும். சுக்கிரன் முதலிய தேவர்கள் மனத்தால் நினைத்த

பதார்த்தங்களை எப்படி அடைகிறார்களோ அப்படியே அரசர்களும் நாட்டுப் பொருள்களைக் காட்டிலும் இயற்கையாயுள்ள காட்டுப் பொருள்களையே மேலானவை என்று அடைந்து தேடி வருவித்துப் பொக்கிஷத்தில் வைக்க வேண்டும். ஆனால் இதை நன்றாக விசாரித்துச் செய்யலாமென்பாய். ஒருவன் ஒரு பொருளை அடைய விரும்பி அதற்குச் செய்யவேண்டிய உபாயங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் விசாரிக்காமல் முயன்றால் மாத்திரமே அது அர்த்தமென்று சொல்லப்படு மென்பது அர்த்த சாஸ்திர நிபுணர்களின் கருத்து. இந்த அபூர்வமான மிருகத்தின் சிறந்த தோலின்மேல் என்னுடன் உட்கார ஸீதை வெகு ஆசைகொண்டிருக்கிறாள். கதளி, பிரியகி, பிரவேணி ஆவிகி முதலியவற்றின் தோல்களும் இதைப்போல் அவ்வளவு மிருதுவாக இராதென்று எண்ணுகிறேன். இதோ நமக்கெதிரி லிருக்கும் இந்தப் பொன் மானும் ஆகாசத்தில் நகைத்திரங்களுக்குள் ஒன்றான மிருகசீர்ஷமென்ற மானும் லோகத்தில் சிறந்தவை.

இதுவரையில் ஸீதை சொன்ன காரணங்களை ஒட்டி இதை அவசியம் பிடிக்க வேண்டுமென்று காட்டினேன். நீ சொன்னபடி ராக்ஷஸனுடைய மாயையாக இருந்தாலும் இதைக் கொல்ல வேண்டியது அவசியமே. இந்தக் கொடிய மாரீசன் கெட்ட தன்மையுள்ளவன்; நல்லோர்களைத் துன்பப் படுத்துகிறவன். இவனால் இதுவரையில் பல மஹரிஷிகள் கொல்லப் பட்டிருக்கிறார்கள். இவன் மான் வேஷ மெடுத்து, இங்கே வேட்டையாட வரும் அரசர்களுடைய கண்ணில் தோன்றி அவர்களை வெகுதாரம் அலைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் இவனை அவசியம் கொல்லவேண்டும். முன்பு இங்கே வாதாபி என்ற ஒரு அஸுரன் தபஸ்விகளை உபத்திரவித்துக் கொண்டிருந்தான். பிராம்மணர்களை சிராத்தத்திற்குத் தருவித்து, தான் ஆட்டின் ரூபத்தை எடுத்து, அவர்களால் தின்னப்படுவான். பிறகு அவர்கள் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியில் வருவான். ஒருநாள் அகஸ்தியர் அங்கே வந்தார். அவரையும் அப்படிக் கொல்லப் பார்த்தான். வயிற்றிலிருந்து தன் நிஜ ரூபத்துடன் வாதாபி வெளியில் வர முயன்றான். அகஸ்தியர் அதைக் கண்டு புன்சிரிப்புடன், 'துஷ்டா! சற்றும் யோசிக்காமல் இதுவரையில் பல ஸாதுக்களை இப்படி ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? கோவேறு கழுகை தன் வயிற்றில் பிறக்கும் சிசுவால் மடிவது போல் அவர்களுடைய வயிற்றிலிருந்தே அவர்களைக் கொன்று வந்தாயல்லவா? ஆகையால் என் வயிற்றிலுள்ள நெருப்பால் கொளுத்தப்பட்டு அங்கேயே ஜீர்ணமாகக் கடவாய்' என்றார். இந்திரியங்களை ஐயித்துத் தர்மத்தையே நாடும் என்னை எதிர்த்து இந்த மாரீசனும் வாதாபியின் கதியை அடைவான்.

ஆகையால் ஆயுத பாணியாக வேறு விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாமல்
ஸீதையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு இங்கேயே இரு. நாம் செய்யவேண்டிய
ஸகல காரியங்களும் இவளையே பொறுத்திருக்கின்றன வல்லவா! இந்த
மானைப் பிடித்துக் கொண்டாவது, முடியாவிட்டால் தோலை எடுத்துக்
கொண்டாவது வருகிறேன். ஸீதைக்கு இவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசை
உண்டாகியிருக்கிறதென்று தெரியவில்லையா? இதன் தோல் நமக்கு
முக்கியமாகையால், இதுபிழைக்காதென்று எண்ணுகிறேன். ஒரே பாணத்தால்
இதைக் கொன்றுவிட்டு இதன் தோலை எடுத்துக்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில்
வருகிறேன். அதுவரையில் இந்த ஆசிரமத்திலிருந்து கொண்டு வெகு
ஜாக்கிரதையாக ஸீதையைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நமது நண்பனான ஜடாயு
ஸமர்த்தர்; மஹாபலவான்; புத்திமான்; உனக்கு உதவி செய்வார். நான்கு
புறங்களையும் ஒவ்வொரு கணத்திலும் நன்றாகக் கவனித்துப்
பார்த்துக்கொண்டு எங்கிருந்து அபாயம் நேருமோ என்று ஸந்தேகத்துடன்
சிறிதும் ஜாக்கிரதைக் குறைவின்றி ஜானகியை ரக்ஷித்துக்கொண்டிரு" என்று
கட்டளையிட்டார்.

ப்ரத க்ஷீரீணநாதி பஸௌந பக்ஷீணா
ஜடாயுஷா புத்திமதா ஸ ஸக்ஷமண |
பவாப்ரமத்த: பரீக்ருஷ்ய மைதீஸீம்
ப்ரதீக்ஷணம் ஸர்வத ஸவ பரங்கீத: || (50)

மாரீச வதம்

ததா ஸு தம் ஸமாதிபரய ப்ராதரம் ரகுந்ந்தந: |
யபந்தாஸீம் மஹாதேஜா ஜாய்மநதமய தஸரும் || (1)

பிறகு ராமன் அம்பறைகளை முதுகில் கட்டிக்கொண்டு தங்கப் பிடியுள்ள கத்தியை இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு, மூன்று வளைவுள்ள கோதண்டத்தைக் கையிலேந்தி மானைத் துரத்தித் கொண்டு போனார். அவனும் ராமனை ஏமாற்ற நினைத்து, அவர் யமனைப்போல் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு பயந்து நடுங்கினான்; சற்று மறைவான்; சற்றுத் தோன்றுவான்; மின்னல் கொடிபோல் ராகவனுக்கெதிரில் ஒருவேளை விளங்குவான்; ஒரு வேளை அம்புபாயும் துரத்திற்கப்பறம் பயந்து ஓடுவான்; ஒருவேளை கையில் பிடிக்கப் படுவதுபோல் காட்டுவான்; ஒருவேளை ஆகாசத்தில் துள்ளிக்குதிப்பான்; ஆயுதபாணிகளைக் கண்டு ஸந்தேகித்து ஓடும் மற்ற மிருகங்களைப் போன்றவனல்ல; ஒருவேளை தோன்றியும் தோன்றாமலும் இருப்பான். சரத் காலத்தில் சிறு மேகங்களுக்கு நடுவில் புகுந்து புறப்படும் சந்திரமண்டலத் தைப்போல், ரகுகா நாதனை ஆசைகாட்டி மயக்க ஆசிரமத்தினின்றும் வெகுதூரம், அலையச் செய்தான். பக்கத்தில் வந்து நிற்பான்; பாணத்தை எடுத்து விடும் பொழுது வெகு துரத்திற்கப்பால் தோன்றுவான். ரகுவீரனும் இப்படித் தன்னை வஞ்சித்து அலைக்கழிக்கும் மாரீசனிடத்தில் கோபம் கொண்டு மெய்மறந்து, இளம்புல் தரையில் மரத்து நிழலில் சற்றுநேரம் தங்க, அந்தப் பொன்மான் சற்றுத்தூரத்தில் ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து, அதைப் பிடிக்க மறுபடியும் ஆசை கொண்டார். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் பயந்து ஓடி மறைந்தான். பிறகு ஒரு மரச்சோலையிலிருந்து அவன் வெளிக் கிளம்பக் கண்டு ராமன், இனிமேல் இவனை வதம் செய்வது நல்லது என்றெண்ணி, ஸூரியகிரணத்தைபோல் ஜ்வலித்து, கால ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சரத்தை எடுத்துக் கோதண்டத்தில் தொடுத்து பிரஹ்மாஸ்திரத்தை அதில் மந்திரித்து மாரீசன் மேல் எய்தார்.

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போல் அது மாரீசனுடைய தேகத்தில் விழுந்தது; அவனுடைய ஹிருதயத்தைப் பிளந்தது, உடனே அவன் கோரமாகக் கர்ஜித்துக்கொண்டு ஒரு பனைமர உயரம் துள்ளிக் குதித்து குற்றியிருடன் தரையில் விழுந்தான். மரண ஸமயத்தில் 'எந்த உபாயம் செய்தால் ஸீதை லக்ஷ்மணனை இங்கே அனுப்புவாள் எந்த உபாயம் செய்தால் ராவணன் அவளைத் தனிமையில் எடுத்துப்போவான்' என்று ஆலோசித்து, ராகவனுடைய குரலை அமைத்துக்கொண்டு, “ஹா ஸீதே! ஹா லக்ஷ்மணா”

என்று கதறினான். உயிர் நிலையில் பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு மான் ரூபத்தை விட்டுத் தன் ராக்ஷஸ் ரூபத்தை எடுத்தான். விசித்திரமான கேயூரம் முதலிய தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வஜ்ரம் போன்ற பற்களுடன், மலைபோன்ற தேகத்தை எடுத்துக் கொண்டு ரத்தம் பெருகப் பூமியில் மாரீசன் விழுந்து புரளக்கண்டு ராமன், லக்ஷ்மண னுடைய சொல்லை ஞாபகப் படுத்திக்கொண்டு ஸீதையை நினைத்து, “ஐயோ! இது மாரீசனுடைய மாயையே; லக்ஷ்மணன் சொன்னது உண்மையே. இவன் சாகும்பொழுது என் குரலுடன் “ஹா ஸீதே! ஹா லக்ஷ்மண!” என்று பெருங்குரலிட்டதை ஸீதையும் லக்ஷ்மணனும் கேட்டு என்ன செய்வார்களோ?” என்று கவலை கொண்டார். பயத்தாலும் துக்கத்தால் லும் மயிர்க்கூச்சலெடுத்து, பிறகு வேறொரு மானை அடித்து அதன் மாம்ஸத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஆசிரமத்தை நோக்கி வேகமாக வந்தார்.

**நிஜத்ய ப்ருஜதம் சாந்யம் மாம்ஸமாதாய ராகவ: |
த்வரமாணா ஜநஸ்தாநம் ஸஸாராபீழகஸ் ததா || (26)**

ஸீதை லக்ஷ்மணனைக் கோபித்தது

சூர்தஸ்யவரம் து தம் பாக்து: விஜ்ஞாய ஸத்ருபாம் வஹ |
உவாச லக்ஷ்மணம் ஸீதா கச்ச ஜாநீஷ் ராகவம் || (1)

இப்படித் தன் கணவன் தீனஸ்வரத்துடன் கதறினதுபோல் உண்டான சப்தத்தைக் கேட்டு ஸீதை, “லக்ஷ்மண! ராமன் ராக்ஷஸர்களுடைய வசத்தில் அகப்பட்டு, ஸிம்ஹங்களால் பீடிக்கப்பட்ட விருஷபத்தைப்போல், காப்பாற்றுவாரில்லாமல் தவிக்கிறார். இப்படி அவர் ய கதறுவதைக் கேட்டு என் மனமும் பிராணனும் தரிக்கவில்லை. மயக்கம் வருகிறது. காட்டில் தனியாகத் தவிக்கும் உன் அண்ணனிடத்திற்கு அதி சீக்கிரமாகப் போ. உன் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவரைக் காப்பாற்று” என்று கூறினாள்.

லக்ஷ்மணனோ ராமன் தனக்கு இட்ட கட்டளையை நினைத்து அங்கிருந்து அசையவில்லை. அதைக்கண்டு ஸீதை கடுங்கோபம் கொண்டு, “மித்திரனைப்போல் அவரைப் பின்தொடர்ந்து வந்த பரம சத்தருவே! உன்னுடன் பிறந்தவர் இப்படிப்பட்ட ஆபத்திலிருந்தும் உனக்கு அவரைக் காப்பாற்ற மனமில்லையல்லவா? என்னைக் கைப்பற்ற விரும்பி அவருடைய மரணத்தைக் கோரியிருக்கிறாயோ? அதனால்தான் இங்கிருந்து போகமாட்டேன் என்கிறாய். ராமனுக்கு நேரும் அபாயம் உனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறதல்லவா? உன் அண்ணனிடத்தில் உனக்கு எள்ளளவும். ஸ்நேஹமில்லை என்று இப்பொழுதல்லவா தெரிகிறது. இந்தக் கெட்ட எண்ணம் கொண்டு இங்கே நிற்கிறாயோ? என்னைக் காப்பாற்ற இங்கிருக்கிறேன் என்று சொல்வது வஞ்சக வார்த்தை. நீயும் நானும் யாரை அண்டி வந்தோமோ அவர் மரணாவஸ்தையிலிருக்கும் பொழுது நான் இங்கிருந்து என்ன செய்வேன்? ஐயோ! மோசம் போனேனே” என்று அலறினாள்.

இப்படி மிரண்ட மானைப்போல் கண்ணீருடன் ஸீதை கதறுவதைப் பார்த்து, லக்ஷ்மணன் “தாயே! தேவாஸுர கந்தர்வ பன்னக மனுஷ்ய ராக்ஷஸர்கள் யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து வந்தாலும் ராமனை ஜெயிக்க முடியாதென்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா? தேவேந்திரனைப் போல் மஹா பராக்கிரமசாலியான ராமனை யுத்தத்தில் எதிர்க்கக் கூடியவனுமுண்டோ? ராமன் சண்டையில் தோல்வியடைந்து இறக்கின்றவரல்ல. தாங்கள் இப்படிச் சொல்வது தகாது. ராமனுமின்றி நானுமின்றித் தங்களை இந்த வனத்தில் தனியாய் விட்டுப் போக எனக்கு மனம் வரவில்லை. மஹா பலசாலிகளுடைய பலங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அவருடைய பலத்திற்கு ஈடோ? ஸகல லோகங்களும்

லோகபாலர்களும் ராமனுடைய கோபமென்ற நெருப்பில் விட்டில் பூச்சிகளைப்போல் விழுந்து சாம்பலாவார் களே! துக்கப்பட வேண்டாம்; கவலையை விடுங்கள். அந்த மானைக் கொன்றுவிட்டு அவர் அதி சீக்கரத்தில் வருவார். இது அவருடைய குரலன்று; கந்தர்வ நகரத்தைப் போல் எவனோ இந்த மாயையை பிரயோகித்திருக்கிறான். ஸந்தேகமென்ன? அந்த மானீசனுடைய இந்திர ஜாலமே, இது. அவனுடைய குரலே, ராமன் தங்களை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போயிருக்கிறார். நான் தங்களை விட்டுப் போவது நியாயமல்ல. கர தூஷணர்களை ஜனஸ்தானத்தில் ராமன் கொன்றது முதல் ராக்ஷஸர்கள் அவரிடத்தில் துவேஷம் கொண்டு அவருக்குக் கெடுதி செய்ய ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பிறரை ஹிம்ஸை செய்வதே அவர்களுக்கு ஆனந்தம். அவர்கள் அதைப்போல் இன்னும் பலவிதமாகப் பேசக் கூடியவர்கள். அதைப் பற்றித் தாங்கள் கவலைகொள்ளக் கூடாது” என்று ஸமாதானம் செய்தார்.

அதைக் கேட்டு ஸீதை கோபத்தால் கண் சிவந்து உண்மை யையே பேசும் லக்ஷ்மணனைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் தூஷித்தாள். “துஷ்ட! இரக்கமற்றவனே! குரூர ஸ்வபாவமுள்ளவனே! இக்ஷ்வாகு குலத்தைக் கெடுக்க வந்த துரோஹி! கெட்ட மனத்துடன் ராமனுக்கு இந்த அபாயம் எப்பொழுது நேரப்போகிறதென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய் போலும்? இல்லாவிட்டால் அவர் இப்படித் தவிக்கும்பொழுது இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வாயா? உன்னைப் போன்ற சக்களத்தி மகன்கள் இப்படிச் சொல்வது ஆச்சரியமா? நீங்கள் கொடியவர்கள், துஷ்டர்கள், ஸ்வபாவத்தை மறைத்து நடப்பவர்கள்; எந்தப் பாபத்தையும் செய்வீர்கள். மஹா யோக்கியனைப் போல் எங்களுடன் வனத்திற்கு எதற்காக வந்தாய்? என்னைக் கைப்பற்ற எண்ணி வந்தாயோ? அல்லது பரதன் உன்னை அனுப்பினானோ? உங்களுடைய எண்ணம் பலிக்காது. மஹாபுருஷனான ராமனைக் கணவனாக அடைந்து பிறரை மனத்தாலும் நினைப்பேனோ? நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே உயிரை விடுவேன். ராமனை விட்டு ஒரு க்ஷணமாவது பிழைத்திருக்க மாட்டேன்” என்றாள்.

மயிர்க்கூச்ச முண்டாக்கும் இந்தக் கோரமான வார்த்தைகளை ஸீதை இப்படிச் சொன்னாலும், லக்ஷ்மணன் இந்திரிய ஸ்வாதினமுள்ள மஹானுபாவனானதால் கோபம் கொள்ளாமல் கைகூப்பி வணக்கத்துடன் சாந்தமாக “தாயே! தாங்கள் எனக்கு தெய்வத்தைப் போன்றவர்கள்; தங்கள் வார்த்தைக்கு எதிர்த்துச் சொல்ல என்னால் முடியாது. முற்றிலும் உசிதமில்லாத, வார்த்தைகளை ஸ்திரீகள் சொல்வது ஆச்சரியமல்ல. அவர்களுடைய ஸ்வபாவம் எப்பொழுதும் இப்படியே உள்ளதுதான். அடக்கம் பொறுமை வினயம் முதலிய

நற் குணங்களில்லாமல் சபல சித்தத்துடன் கூரான வார்த்தைகளால் புருஷர்களுடைய ஹிருதயங்களைப் பிளப்பதும், பரம ஸ்நேக முள்ளவர்களை விரோதிகளாக்குவதும் அவர்களுடைய தொழில். ஆனாலும் தங்களுடைய கொடிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு என் மனம் பதறுகிறது. இந்த வார்த்தைகள் பழுக்கக் காய்ந்த பாணங்களைப் போல் என் காதில் புகுந்து ஹிருதயத்தைப் பிளக்கின்றன. நியாய மார்க்கத்தை விட்டு விலகாத என்னைப் பார்த்து இந்த குருரமான வார்த்தைகளைச் சொன்னீர் களல்லவா? இந்த வனத்திலுள்ள ஸகல பூதங்களும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள். என்னிடத்திலும் ஸந்தேகித்து இப்படிப்பட்ட கோரமான பாபத்தை என் தலையில் சுமத்தின தங்களை நிந்திக்க வேண்டும்; தாங்கள் எப்படிக் காலாலும் சரிதான். ஸ்திரீகளக்கே துஷ்டத்தனம் ஸ்வபாவம் போலும்! பிதாவைப் போன்ற ராமனுடைய ஆக்கைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கிற என்னையும் பார்த்து இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறீர்களே! நல்லது, ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன்” என்று புறப்பட்டான். ராமனுடைய ஞாபகம் வந்தவுடன், "ஐயோ நானும் கோபத்திற்கு இடங்கொடுத்து எல்லாவிதத்திலும் எனக்குத் தாயான ஜானகியைக் கடுமையாகப் பேசிவிட்டேனே?" என்று பரிதாபித்து, “தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகட்டும். யாதொரு ஆபத்தும் நேரவேண்டாம். ராமன் தங்களை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தார். நானும் தங்களை இங்கிருக்கும் வனதேவதைகளிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போகிறேன். இப்பொழுது காணப்படும் அபசகுனங்களைப் போல் பார்த்தால் நானும் ராமனும் இனித் தங்களைப் பார்ப்போமா என்று ஸந்தேகப்படுகிறேன்” என்று தயங்கினான். அதைக் கண்டு ஸீதை தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருக கோவென்று அலறிக்கொண்டு, "லக்ஷ்மண. நீ போய் ராமனை அழைத்து வராவிட்டால் இதோ பார். கோதாவரியில் குதிப்பேன். தூக்கு போட்டுக்கொண்டு உயிரை விடுவேன். உயரமான இடத்திலிருந்து விழுந்து பிராணனைத் துறப்பேன்; அல்லது விஷத்தைத் தின்பேன்; நெருப்பில் விழுவேன். என் ரகுநாதனைத் தவிர மற்றொருவரைக் காலாலும் தொடுவேனோ” என்று லக்ஷ்மணனைக் கடிந்து, மகா துக்கத்துடன் இரண்டு கைகளாலும் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு அழுதாள்.

இப்படிச் சீறிப் பெருங்குரலிட்டமும் ஸீதையை லக்ஷ்மணன் தன்னால் கூடியவரையில் ஸமாதானம் செய்தும் அவள் கடுங் கோபம் கொண்டு அவனிடத்தில் பேசவில்லை. பிறகு லக்ஷ்மணன் அவளை நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்து கைகூப்பி வணக்கமாக அனுமதி பெற்று அவளைத் திரும்பப் பார்த்துக்கொண்டே, இந்தக் கோரமான வனத்தில் இவளை இப்படி

அனாதையாக விட்டுப் போகின்றோமே" என்று கவலைகொண்டு ராமன் இருக்குமிடத்திற்குப் போனான்.

ததஸ்து ஸீதா மயீவாத்ய ஸக்ஷமகா:
க்ருதாஞ்ஜலீ: கிஞ்சீ தயிப்ரணம்ய ச |
அந்நீக்ஷமாஹா பஹுபரபர்ச மைதீஸீம்
ஐகாம ராமஸ்ய ஸமீப மாத்மவாந் || (40)

ராவண ஸந்யாஸி

தயா பருஷமுத்தஸ்து குபீதோ ராகவாநுஜ: |
ஸ லீகாங்குஷந் ப்ருபரம் ராமம் ப்ரதஸ்தே ந சீராதீவ || ௩

இப்படிக் கொஞ்சம்கூட இஷ்டமில்லாமல், ஸீதையின் குரூர வார்த்தைகளான பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, லக்ஷ்மணன் வேகமாக அந்தக் காட்டிற்குப் புறப்பட்டான், இந்த ஸமயும் எங்கே நேரப்போகிறதென்று காத்துக் கொண்டிருந்த ராவணேசுவரன், அழகான காஷாயம் சிகை யக்ஞோப வீதத்துடன், கையில் குடைபிடித்துக் காலில் பாதக் குறடுகளை மாட்டி, தண்டம் கமண்டலு இவைகளை இடதுதோளில் வைத்துக்கொண்டு ஸந்யாஸி வேஷத்துடன் ஸீதை இருக்கும் ஆசிரமத்தை நோக்கி வந்தான். ராம லக்ஷ்மணர்களில்லாமல் தனியாக இருக்கும் ஸீதையை அவன் எடுத்துப்போக வருவது, சந்திர ஸூரியர்களில்லாக ஸந்தியா காலத்தைப் பெரிய இருட்டு விழுங்க வருவதுபோல் தோன்றிற்று. சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்த ரோஹிணி தேவியை சனியென்ற குரூரக் கிரஹம் பார்ப்பதுபோல், ராமனை விட்டுப் பிரிந்த ஜானகியை மஹா குரூரனான ராவணன் பார்த்தான். ஸகல லோகங்களும் நடுங்கும் படியான தேஜஸையும் நடத்தையையும் உடைய அந்த ராக்ஷஸனைக் கண்டு, ஜனஸ்தானத்திலுள்ள மரங்களெல்லாம் பயத்தால் அசைவற்றிருந்தன. காற்றடிக்கவில்லை. நெருப்புப் பொறி போன்ற கண்களுடன் அவன் அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு போகையில் அதிக வேகமாக ஓடும் கோதாவரி நதியும், 'நமது வேகத்தைக் கண்டு என்ன கோபிக்கிறானோ' என்று மெள்ள ஓட ஆரம்பித்தது. ராமன் எப்பொழுது அப்புறம் போவானென்று காத்திருந்த ராவணன், தன் துஷ்ட ஸ்வபாவத்தை ஸாதுக்களின் வேஷத்தால் மறைத்து, ராமனைக் குறித்துத் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸீதையிருக்குமிடத்திற்குச் சித்ரா நக்ஷத்திரத்தைப் பிடிக்க வரும் சனியைப் போல் வந்தான். புல்லால் மூடப்பட்ட பாழுங் கிணற்றைப் போல் ஸந்யாஸி வேஷத்தால் ராக்ஷஸ ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு, விதேஹ ராஜபுத்திரியும் ராமனுடைய பத்தினியுமான ஸீதையைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான். அழகான உதடுகளையும் பல் வரிசையையும் மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போன்ற நேத்திரங்களையும் பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும் உடைய ஸீதை, மஞ்சள் நிறப் பட்டைத் தரித்துக்கொண்டு, ராமனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை நினைத்துக் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக ஆசிரமத்தில் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். கெட்ட எண்ணத்துடன் காமத்தால் மெய்மறந்து, வெளிக்கு வேத வாக்கியங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு ஸீதையின் ஸமீபத்தில்

வந்து, அவளுடைய தேக காந்தியையும் உத்தம லக்ஷணங்களையும் பார்த்து, 'ஸகல லோகங்களிலும் இப்படிப்பட்ட ஸ்த்ரீயை நான் பார்த்ததே இல்லை. கமலாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீதேவியே கமலத்தைவிட்டுப் பூலோகத்தில் வந்திருக்கருளோ?' என்று பிரமித்து வினயமாகப் புகழ்ந்து பேசத் தொடங்கினான்:

“உருக்கி ஓடவிட்ட ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்தைப் போன்ற தேககாந்தியுடன், மலர்ந்த தாமரைகளால் விளங்கும் ஓடையைப் போல் மஞ்சள் நிறப்பட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்கும் நீ யார்? பூதேவியோ, கீர்த்தி தேவியோ, மஹாலக்ஷ்மியோ, ஸ்ரீதேவியோ, அப்ஸரஸோ, பாக்கியதேவதையோ? ரதியோ? இஷ்டப்படி ஸஞ்சரிக்கும் நீ யார்? உன் பற்கள் ஏற்றத் தாழ் வில்லாமலும் நுனியுள்ளவை களாகவும் வெண்மை யாகவும் அழகு பொருந்தியும் இருக்கின்றன. உன் கண்கள் விசாலமாகத் தெளிந்து செவ்வரி படர்ந்து கறுத்திருக்கின்றன. துடைகள் யானைத் துதிக் கைகளைப்போல் உருண்டு திரண்டிருப்பவை. மார்பகம் அதிக மனோகரமாகத் தங்க ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கின் றது. மனத்தைச் கவரும் புன்சிரிப்பையும் பல் வரிசையையும் நேத்திரங்களையும் விலாஸத்தையு முடையவளே! வேகமான நதியின் பிரவாகம் கரைகளைக் கவர்வது போல் உன் லீலைகள் என் மனத்தைக் கவர்கின்றன. கைப்பிடியில் அடங்கும் உன் இடையையும் தாமரைப் புஷ்பத்தில் மொய்க்கும் வண்டுகளைப் போலிருக்கும் உன் தலைமயிரையும் கண்டு மயங்காதவர்கள் யார்? தேவ ஸ்த்ரீகளையும் கந்தர்வ ஸ்த்ரீகளையும் யக்ஷ ஸ்த்ரீகளையும் கின்னர ஸ்த்ரீகளையும் மனுஷ்ய ஸ்த்ரீகளையும் பார்த்திருக்கின்றேன். இவ்விதமான ரூபத்தையும் லாவண்யத்தையும் பால்யத்தையும் அங்கங்களின் மேன்மையையும் பருவத்தையும் யோசித்தால், இந்தச் காட்டில் நீ தனியாக இருப்பதையும் யோகத்தால் நீ இங்கே வந்த காரணம் என்னவென்று நிச்சயிக்க முடியவில்லை. கோரமான ராக்ஷஸர்கள் நடமாடும் இந்தக் காட்டில் வஸிக்கத் தகுந்தவளல்ல; ஆகையால் இங்கே இருக்காதே. ராக்ஷஸர்கள் இஷ்டமான ரூபங்களை எடுப்பார்கள். மஹா மாயாவிகள்; பலவிதமாக உன்னை வஞ்சிப்பார்கள். அழகிய உப்பரிகை களிலும் நகரத்தைச் சேர்ந்த தோட்டங்களிலும் ஸகல பரிமள வஸ்துக்களாலும் நேத்திரத்திற்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் பொருள்களாலும் சூழப்பட்டல்லவா நீ வஸிக்க வேண்டும்? சிரேஷ்டமான மாலைகளும் உத்தமமான ஆகாரங்களும் நேர்த்தியான ஆடைகளும் லோகோத்தரமான கணவனுமல்லவா உனக்குக் கிடைக்க வேண்டும்? நீ யார்? தேவ ஸ்த்ரீயென்று எண்ணுகிறேன். ருத்திரன் மருத் வஸு முதலிய தேவகணங்களைச் சேர்ந்தவர்களில் நீ யாருடைய மனைவி? இங்கே தேவ

கந்தர்வ கின்னர கணங்கள் வருவது வழக்கமில்லையே. ராக்ஷஸர்களல்லவா இங்கே ஸஞ்சரிக் கிறார்கள்? நீ இங்கே வரக் காரணமென்ன? இங்கே உன்னைச் சுற்றியிருக்கும் குரங்கு ஸிம்ஹம் சிறுத்தைப் புலி பெரும்புலி மான் கரடி கழுகு முதலியவைகளைக் கண்டு நீ எப்படிப் பயப்படாமலிருக்கிறாய்? மஹாபலமுள்ள யானை மதங்கொண்டு திரியும் இந்தக்காட் டில் நீ தனியாகப் பயப்படாமல் ஸஞ்சரிப்பதெப்படி? நீ யார் யாரைச் சேர்ந்தவள்? எங்கிருந்து வந்தாய்? ஏன் வந்தாய்? கோர மான ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்த இந்தத் தண்டகாரணயத்தில் என்ன செய்கிறாய்?” என்று துராத்மாவான ராவணன் பிராம்மண ஸந்யாஸி வேஷத்தடன் ஸீதையைப் புகழ்ந்தான்.

அவள் அவனை விதிப்படி உபசரித்துப் பூஜித்து ஆஸனம். அர்க்யம் பாத்யம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து, ஆகாரம் ஸித்தமாயிருக்கிறதென்று தெரிவித்தாள். காஷாயம் தண்டம் முதலிய பிராம்மண ஸந்யாஸி வேஷத்துடன் வந்திருந்தாலும் ஸீதையை எடுத்துப் போக உபாயத்தைத் தேடிக்கொண்டிருந்தவனே தவிர அவள் செய்த அதிதி பூஜையைப் பெற்றுக் கொள்ளவாவது புஜிக்க வாவது அங்கே வந்தவனா அவன்? மஹா ஞானியான ஜனகருடைய வீட்டில் பழகின ஸீதைக்கு ஸந்யாஸிகளின் தர்மமும் ஆசாரமும். நன்றாகத் தெரியும். ஆகையால் அவன் கபட ஸந்யாஸி என்றறிந்தும் அவனுடைய வேஷத்திற்காவது மரியாதை செய்ய விரும்பி அவனிடத்தில் துவேஷம் வைக்க முடியாமல், உண்மையான பிராம்மண ஸந்யாஸியைப் பூஜிப்பது போல், “ஸ்வாமி! இந்த ஆஸனத்தில் உட்காருங்கள். இந்த ஜலத்தால் கால்களை அலம்பிக் கொள்ளுங்கள். இந்தக் காட்டில் கிடைக்கும் ஆகாரம் தங்களுக்காக ஸித்தமாக இருக்கிறது. இஷ்டப்படி சுகமாகப் புஜிக்கலாம்” என்றாள்.

இப்படி ராமசந்திர மஹாராஜாவின் பாரியையான ஜானகி தனக்கு உத்தமமான அதிதிபூஜை செய்வதைப் பார்த்து அந்தப் பாபி அவளை எப்படிப் பலாத்காரமாக எடுத்துப் போகலாமென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான், அந்த கணத்திலேயே தன் சாவையும் தேடிக்கொண்டான். ஆயுத பாணிகளாக வேட்டைக்குப் போன ராமனையும் அவரைத் தேடிப்போன லக்ஷ்மணனையும் ஸீதை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டு மரங்கள் அடர்ந்து, இருண்ட அந்த வனத்தில் நான்கு புறத்திலும் பயத்துடன் பார்த்தும் அந்த யுத்த வீரர்களைக் காணவில்லை.

**தத: ஸ்வேஷம் ம்ருகயா கதம் ரதீம்
ப்ரதீக்ஷமாணா ஸஹஸக்ஷமணம் ததா |
வீலீக்ஷமாணா ஹரீ தம் ததர்பா தத்**

மஹத் வநம் தைநவ து ராமலக்ஷ்மணாள் || (38)

ஸீதா ராவண ஸம்வாதம்

ராவணேந ஸு வைதேஜீ ததா ப்ருஷ்டா ஜீஜீரீஷதா |
பரீவ்ராஜக லீங்கேந பரபரம்ஸாத்மாந மங்கநா || (1)

ஸ ந்யாஸி வேஷம் பூண்ட ராவணன் இப்படித் தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஸீதை, இவன் பிராம்மணன், அதிதி. கபட வேஷம் தரித்தாலும் இவன் கேட்டதற்கு நான் பதில் சொல்லாவிட்டால் ஒரு வேளை சிப்பான்" என்று கொஞ்ச நேரம் ஆலோசித்து, ஸ்வாமி! மிதிலா நகரத்து அதிபதியான ஜனக சக்கரவர்த்திக்கு நான் புத்திரி, ஸீதை என்று எனக்குப் பெயர். கோஸ்லாதிபதியான தசரத மஹாராஜாவின் மூத்த புத்திரனான ராமசந்திரனே என் பர்த்தா. எனக்கு விவாஹமான பிறகு பன்னிரண்டு வருஷங்கள் வரையில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுடைய வீட்டில் ஸகல இஷ்டங்களும் நிறைவேற, ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன். பதின்மூன்றாவது வருஷத்தில் தசரதர் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து ராமனுக்கு யௌவராஜ்யா பிஷேகம் செய்ய நிச்சயித்தார். அப்பொழுது அபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸகல ஏற்பாடுகளும் நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, சக்கரவர்த்தியின் மனைவிகளில் ஒருத்தியான கைகேயி, மகாராஜாவைத் தான் கேட்ட வரங்களைக், கொடுக்கும்படி அவர் செய்த புண்ணியத்தின் மேல் பிரதிக்கை செய்வித்து, என் பர்த்தா வனத்தில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வளிக்கவேண்டுமென்றும், அவளுடைய புத்திரனான பரதன் ராஜ்யத்தை ஆள வேண்டுமென்றும் இரண்டு வரங்களைக் கேட்டாள். ஸத்தியம் தவறாத சக்கரவர்த்தியைப் பார்த்து, "நீர் ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்தால் அன்ன பானங்களைத் தொடமாட்டேன், தூங்கமாட்டேன்; எப்படியாவது உயிரை விடுவேன்" என்றாள். அவள் முன்பு தனக்குச் செய்த உபகாரத்தால் தசரதர் கட்டுப்பட்டு, மிகுந்த மானியாகையால். பலவிதமாக நயத்தாலும் பயத்தாலும் சிரேஷ்டமான பொருள்களையும் அபூர்வமான வஸ்துக்களையும் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லி அவளை ஸமாதானம் செய்து பார்த்தார். அவள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. என் கணவரோ ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த வயதிலிருப்பவர்; சக்கரவர்த்தி லக்ஷணங்கள் யாவும் பொருந்தியவர்; மஹா தேஜஸ்வி; காட்டிற்குப் போகும்பொழுது அவருக்கு இருபத்தைந்து வயது. எனக்குப் பதினெட்டு வயது.

ஸகல கல்யாண குணங்களும் பொருந்தியவரென்றும், ஸத்தியமே பேசுகிறவரென்றும், சுத்தரென்றும் ஸகல லோகங்களிலும் ராமன் கீர்த்திபெற்றவர்; விசாலமான நேத்திரங்களையும், முழங்கால் வரையில் நீண்டு

யானைத் துதிக்கையைப் போல் பருத்த புஜங்களையும் உடையவர். ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தையே தேடுகிறவர், பிதாவான தசரத சக்கரவர்த்தி மஹா தேஜஸ்வியானாலும், ஆசைக்கு அடிமையாகி, கைகேயியின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்ய விரும்பி ராமனுக்கு அபிஷேகம் செய்யவில்லை. அதற்காகத் தகப்பனாரிடத்திற்குப் போன என் பர்த்தாவைப் பார்த்துக் கைகேயி வெகு துணிவுடன், 'ராமா! உன் பிதா உன்னிடத்தில் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த ராஜ்யத்தை யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் பரதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். நீ காட்டில் பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வஸிக்கவேண்டும். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் உன் பிதாவைப் பொய் சொன்ன பாபத்திற்கு உட்படுத்துவாய்' என்றாள்.

ராமனோ செய்த பிரதிக்கையைத் தவறாதவர். பிறருக்குக் கொடுப்பவரே தவிர ஒருவரிடத்திலிருந்தும் வாங்கமாட்டார். எப்பொழுதும் ஸத்தியத்தையே பேசுவார். பொய் யென்பதையே ஒரு நாளும் அறியார். ராமன் அனுஷ்டிக்கும் விரதம் இதுவே. தசரதருடைய இரண்டாவது பத்தினியான ஸுமித்திரைக்கு ஒரு மகனுண்டு. அந்த லக்ஷ்மணன் மஹாவீரன்; சத்துருக்களுக்குக் காலன்; ராமனை விட்டுப் பிரியாதவன்; ராமலக்ஷ்மணர் களும் நானும் மஹாராஜாவின் வார்த்தையைக் காப்பாற்ற இந்தக் காட்டிற்கு வந்திருக்கிறோம். அவர்கள் தபஸ்வி வேஷத்துடன் இந்திரியங்களை அடக்கி, தர்மத்தில் மனத்தை காட்டி ஆயுதபாணிகளாக இங்கே வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிக் கைகேயியின் மூலமாக ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு இந்தக் காட்டிற்கு வந்து, எங்கள் தர்மத்தால் காப்பாற்றப்படுகிறோம். இந்த ஆசிரமம் வெகு பரிசுத்தமானது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் தாங்கள் சற்று நேரம் இளைப்பாறலாம். இந்தக் காட்டில் கிடைக்கக்கூடிய ஆஹார பதார்த்தங்களை எடுத்துக்கொண்டு என் பர்த்தா சீக்கிரத்தில் வந்து விடுவார். தங்களுடைய பெயரையும் குலத்தையும் கோத்திரத்தையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும். இந்த தண்டகாரணியத்தில் தனியாக ஏன் ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள்?" என்றாள்.

தன் குலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் சொல்லிக் கொள்ள சமயம் கிடைத்ததைப் பற்றி மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, ராவணன் உடனே, "ஸீதே! நான் ராக்ஷஸாதிபதி, லங்கேசுவரன். ஸகல லோகங்களையும், ஸகல பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்கிறவன். என்னை ராவணனென்று சொல்வார்கள். சிரேஷ்டமான தங்கத்தைப் போன்ற தேககாந்தியுடன் பட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் உன்னைப் பார்த்த பிறகு என் பத்தினிகளிடத்தில் மனம் செல்லவில்லை. பல லோகங்களிலிருந்து பல ஸமயங்களில் பல ஸ்திரீ ரத்தினங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்திருக்கிறேன். அவர்கள் யாவருக்கும்

தலைவியாக இரு. ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் திரிகூடமென்று ஒரு மலையுண்டு. அங்கே என் ராஜதானி லங்கை மயனால் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல மனோகரமான மலைத் தாழ்வரைகளிலும் தோட்டங்களிலும் என்னுடன் ஸுகமாகக் காலத்தைக் கழிக்கலாம். அப்பொழுது இந்தக் காட்டில் வஸிக்கவேண்டும் என்ற ஆசையே உனக்கு வராது. நீ எனக்குப் பாரியையானால் ஸகல ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஐயாயிரம் வேலைக்காரர்கள் உனக்குப் பணிவிடை செய்வார்கள்” என்றான்.

ஸீதை அதைக் கேட்டுக் கோபம் கொண்டு அந்த ராக்ஷஸனைச் சிறிதும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், “துஷ்ட! யாரைப் பார்த்து என்ன சொன்னாய்? என் பர்த்தா மேருமலையைப்போல் அசைக்க முடியாதவர். மஹா ஸமுத்திரத்தைப் போல் கலக்க முடியாதவர். மஹேந்திரனைப் போல் நிகரற்ற பலமுடையவர்; பராக்கிரமமுடையவர். அவர் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தை நானும் நடத்துகிறேன். ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவர்; விசாலமான கிளைகளுள்ள ஆலமரத்தைப் போல் ஸகல ஜனங்களாலும் அணுகத் தகுந்தவர்; ஸத்தியம் தவறாதவர்; மஹாத்மா. நான் அவரை அனுஸரிக்கிறவள். நீண்ட பருத்த புஜங்களையும் விசாலமான மார்பையும் மதம் கொண்ட ஸிம்ஹத்தின் நடையையும் பலத்தையும் தைரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் கொண்ட புருஷ ஸிம்ஹம். பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடையவர். இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்; மஹாகீர்த்திமான். நானோ அவரை அனுஸரிக்கிறவள்.

பெண் ஸிம்ஹத்தைப் போன்ற என்னை, நரியைப்போன்ற நீ அடைய விரும்புவது தகுமா? சூரியனை விட்டுக் காந்தியைப் பிரிக்கவும் முடியுமா? அப்படியே ராமனை விட்டு என்னைப் பிரிக்க முடியுமா? உனக்கு மரணகாலம் நெருங்கி விட்டது. தங்க நிறமுள்ள மரங்களைப் பார்க்கிறாயென்று எண்ணுகிறேன். இல்லாவிட்டால் ராமனுக்குப் பிரிய பாரியையான என்னை விரும்புவாயா? காட்டிலுள்ள மிருகங்களுக்குக் காலனான மஹா ஸிம்ஹம் பசித்திருக்கும் பொழுது அதன் பல்லைப் பிடுங்க முயல்கிறாய். கொடிய விஷத்தையுடைய காலஸர்ப்பத்தின் வாயில் கையை விட்டு விஷப் பல்லைப் பிடுங்கப் போகிறாய். மந்திர பருவதத்தைக் கையிலெடுத்து விளையாடப் பார்க்கிறாய். காலசூட விஷத்தைக் குடித்துவிட்டு ஸுகமாய் இருக்கப் பார்க்கிறாய். கூர்மையான ஊசியால் கண்ணைச் சொறியப் பார்க்கிறாய். கருக்குள்ள கத்தியை நாக்கால் தடவப் பார்க்கிறாய். கழுத்தில் பெரிய பாறையைக் கட்டிக்கொண்டு ஸமுத்திரத்தை நீந்திக் கடக்கப் பார்க்கிறாய். ஸூரிய சந்திரர்களைக் கைகளால் தாவிப் பிடிக்கப் பார்க்கிறாய். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைத் துணியில் சுருட்டப் பார்க்கிறாய். கூர்மையான முனைகளுள்ள இரும்புச் சூலங்கள் மேல் நடக்கப் பார்க்கிறாய். இல்லாவிடில்

அவ்வாறு ராமனுக்கு பிரிய பாரியையாகி சுத்தமான நடத்தையுடைய என்னை விரும்பத் துணிவாயா?

ராமன் ஸிம்ஹம். நீ அல்பமான நரி; ராமன் மகா ஸமுத்திரம், நீ அல்பமான கால்வாய்; ராமன் உத்தமமான மத்ய பானம். நீ புளித்த காடிக் கழுநீர்; ராமன் உருக்கி ஓடவிட்ட ஆயிரத் தெட்டு மாற்றுத் தங்கம், நீயோ ஈயம். ராமன் சிரேஷ்டமான சந்தனக் குழம்பு, நீயோ நாற்றமுள்ள சேறு; ராமன் மதம் பிடித்த யானை, நீயோ பூனை; ராமன் பகலிகளுக்கெல்லாம் அரசனான கருடன், நீயோ காக்கை; ராமன் மயில், நீ நீர்க் காக்கை; ராமன் கலஹம்ஸம், நீயோ விகாரமான கழுகு. உனக்கும் அவருக்கும்

எவ்வளவு தூரம்! மஹா ரத்தினத்தை அரிசி என்று எண்ணி விழுங்கினால் அதை ஐரிக்க முடியுமா? பராக்கிரமத்தில் தேவேந்திரனுக்கு ஸமமான ராமன் கோதண்டபாணியாக என்னை ரக்ஷிக்கும் பொழுது நீ என்னை எடுத்துப் போனாலும் வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? என்னால் உன் உயிர் போகுமே தவிர வேறல்ல" என்றாள்.

இப்படி மஹா ஸாதுவும் பரிசுத்தமானவளும் ஜனகராஜ புத்திரியுமான ஸீதை, ராவணனைப் பார்த்து தைரியமாக அதட்டினாலும், மனத்திலிருக்கும் பயத்தால் காற்றில் அடிபட்ட வாழையைப் போல் நடுங்கினாள். ராவணன் அதைப் பார்த்து, 'இவளை இன்னும் அதிகமாகப் பயமுறுத்தினால் நமக்கு வசப்படுவாள்' என்று எண்ணினான். காலனைப் போன்ற பராக்கிரமமுள்ள அந்தப் பாபி தன் குலத்தையும் பலத்தையும் பெயரையும் கோரமான செய்கைகளையும் வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான்.

**தாம் லேபமாநா ரூபலக்ஷ்ய ஸீதாம்
ஸ ராவணோ ம்ருத்யுஸம ப்ரபால: |
குலம் பலம் நாம ச கர்ம ச ஸ்வம்
ஸமாசுசுக்ஷே பயகாரணார்தம் || (49)**

ஸீதா ராவண ஸம்வரதம் (தொடர்ச்சி)

ஏலம் ப்ருவந்த்யாம் ஸீதாயாம் ஸம்வர்தம் ப்ருஷம் வச : |
ஸலாடீ ப்ருகுடம் க்ருத்வா ராவணா: ப்ரத்யுவாச ஹ || ௩ ||

அதைக் கேட்டு ராவணன் கோபத்தால் புருவத்தை நெறித்து மிகவும் கொடிய வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். “மின்னல் கொடியைப் போன்ற பெண்ணரசே! குபேரனும் நானும் ஒரே பிதாவுக்கு வேறு வேறு பாரியைகளிடத்தில் பிறந்தோம். ராவணனென்றும் தசக்ரீவனென்றும் லோகங்களில் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிறேன். ஸகல பிராணிகளும் மிருத்யுவைக் கண்டு நடுங்கி ஓடுவது போல், என்னைக் கண்டு தேவ தானவ கந்தர்வ பிசாசு பதக உரக தைத்ய கணங்கள் நடுங்கி ஓடும். ஏதோ ஒரு காரணத்தால் குபேரனுடன் யுத்தம் செய்து அவனை ஜெயித்து கதற அடித்தேன். அவன் பயந்து ஸகல ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்த தன் ராஜ தானியான லங்கையை விட்டு ஓடிக் கைலாஸத்தில் வளிக்கிறான். ஆகாசத்தில் நினைத்த இடத்திற்குப் போகக் கூடிய அவனுடைய புஷ்பக விமானத்தையும் கைப்பற்றினேன். நான் கோபித்தால் என் முகத்தைக் கண்டு இந்திராதி தேவதைகள் பயந்து நடுங்க ஓடி ஒளிந்து கொள்வார்கள். காற்றும் நானிருக்குமிடத்தில் பயந்தே அடிக்கும் ஸூரியன் தன் கிரணங்களை ஒளித்துச் சந்திரனைப் போல் குளிர்ச்சியைத் கொடுப்பான். மரங்களில் இலைகள் அசையாது. ஆறுகளில் நீர் ஓடாமல் நிற்கும், நான் எங்கிருந்தாலும் எங்கே ஸஞ்சரித்தாலும் எங்கே பார்த்தாலும் இப்படியே.

இந்திரனுக்கு அமராவதி என்ற ராஜதானியைப்போல் எனக்கும் லங்கை என்ற ராஜதானி உண்டு. ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டு கோரமான ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்து, வெள்ளியால் செய்யப் பட்ட கோட்டைச்சுவர்களையும் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட வீட்டுச்சுவர்களையும் வைடூரியம் முதலிய நவரத்தினங்களால் இழைக்கப்பட்ட வாசற்படிகளையும் உடையது. பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் தைரியத்திலும் நிகரற்ற ஸென்யத்தால் காக்கப் பட்டது. பாட்டு ஆட்டம் வாத்தியம் முதலியவைகளின் கோஷம் எப்பொழுதும் மதுரமாகக் கேட்கப்படும். தோட்டங்களில் அபூர்வ மரங்கள் எக்காலத்திலும் பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் நிறைந்திருக்கும், அங்கே நீ என்னுடன் சந்தோஷமாகக் காலம் கழித்துக்கொண்டு மனுஷ்ய ஸ்திரீகளையும் அவர்கள் அனுபவிக்கும் போகங்களையும் நினைக்கவே மாட்டாய்.

ராமன் தசரதருடைய மூத்த புத்திரன்; ராஜ்யத்தை அடைய வேண்டியவன். அப்படியிருக்க, ஒரு ஸ்திரீ தன் மகனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து பலமற்ற ராமனைக் காட்டிற்கு துரத்தி விட்டாள். ராமனுடைய வீரியம் எவ்வளவு? அவனுடைய ஆயுள் எவ்வளவு? அவன் கேவலம் ஒரு மனுஷ்யன்; அவனைப் பற்றி நினைக்கப் போகிறாயா? பலமற்று தேஜஸ் குறைந்து புத்திமயங்கி கையாலாகாதவனாக தபஸ்வி வேஷத்தைத் தரித்த பேதையால் உனக்கென்ன பிரயோஜனம்? ஸகல லோகங்களிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கெல்லாம் நாதன் நான். உன்னிடத்தில் ஆசை வைத்து நானே உன்னைத் தேடி வந்திருக்கேன். என்னை அலக்ஷ்யம் செய்வது உனக்குத் தகாது. முன்காலத்தில் புரூரவஸ் சக்கரவர்த்தியை ஊர்வசி அலக்ஷ்யம் செய்து காலால் உதைத்துத் தள்ளி பிறகு பச்சாத்தாபம் மேலிட்டு அவனைத் தேடிப் போனதுபோல், நீயும் என்னை அலக்ஷ்யம் செய்தால் பிறகு மிகவும் வருத்தப்படுவாய். யுத்தத்தில் ராமன் என் சுண்டுவிரலுக்குக் காணுவானா? கேவலம் மனுஷ்யனல்லவா? உன் அதிருஷ்டவசத்தால் உன்னைத் தேடி வந்திருக்க என்னை அடைந்து சுகமாக இரு" என்று பலவிதமாக கூறப்பட்டும் ஸீதை கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, அந்த ராக்ஷஸனைக் கடுமையாகக் கோபித்துக் கூறினாள்.

(கேவலம் ஒரு மனுஷ்ய ஸ்திரீ. கோரமான வனத்தில் தனி யாகக் காப்பாற்று வாரின்றித் தவிப்பவள். ஸகல பிராணிகளும் நடுங்கும் படியான ராவணேசுவரன் தன் பலத்தையும் வீரியத்தையும் கீர்த்தியையும் ஐசுவரியத்தையும் கொடிய ஸ்வபாவத்தையும் மறந்து அதுவரையிலும் ஒருவருக்கும் வணங்காத தன் தலையை ஸீதைக்கு வணங்கி, தன் ராஜ்யத்தையும் ஐசுவரியங்களையும் அவளுடைய பாதங்களில் ஸமர்ப்பணம் செய்து, தன்னை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டான். அவனை அலக்ஷ்யம் செய்து, ஒருதூரும்பாக நினைத்து நிந்தித்த ஜானகியின் பதிவிரதா தர்மத்தின் மகிமையை வர்ணிக்க முடியுமா?) "துஷ்ட! உன் உடன் பிறந்தவனான குபேரன் மஹாத்மா. ஸகல லோகங்களிலும் பூஜிக்கப்பட்டவன். அவனுக்குத் தம்பியாக இருந்தும் எப்படி இந்தக் கெட்ட எண்ணம் கொண்டாய்? கடன சித்தத்தையும் கெட்ட புத்தியையும் கொண்டு, இந்திரியங்களை ஐயிக்காமல் ஸாதுக்களை ஹிம்ஸிக்கும் உன்னை ராஜாவாக அடைந்த ஸகல ராக்ஷஸர்களும் மடிவார்களென்பதில் ஸந்தேகமுண்டா? நிகரற்ற ரூபவதியான இந்திரானியை இந்திரனுடைய கையிலிருந்து பலவந்தமாக அபகரித்துப் பிழைத்தாலும் பிழைக்கலாம். ராகவனுக்குப் பிரியமான என்னை அபகரித்த நீ அமிருதபானம் செய்து மரண மற்றவனாக இருந்தாலும் உயிர் தப்புவாயா?" என்று நிந்தித்தாள்.

ஜீவெச்சீரம் வஜ்ரதரஸ்ய ஹஸ்தாத்
பாசீம் ப்ரத்ருஷ்யாப்ரத் ரூபரூபாம்
ந மாத்ருபரீம் ராக்ஷஸ தூஷயீத்வா
பீதாம்ருதஸ்யாப் த்வாஸ்தி மோக்ஷை : || (௨௩)

ஸீதாஹரணம்

ஸீதாயா வசநம் ப்ருத்வா தபாக்ரீவ: ப்ரதாபவாந் |
ஹஸ்தே ஹஸ்தம் ஸமாஹுத்ய சகார ஸமஹுத்ய: || ௩)

ஸீதை இப்படிச் சொல்லக்கேட்டு, மஹா பிரதாபசாலியான தசமுகன் கோபாவேசத்தால் கையோடு கையை அறைந்து, மலையைப் போன்ற ரூபத்தை எடுத்து, “பெண்ணே! என் பல பராக்கிரமங்களை நீ கேட்டதில்லை என்று எண்ணுகிறேன். இப்பொழுது நான் அவைகளை விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொன்னாலும் நீ என்னை அலக்ஷ்யம் செய்வதைப் பார்த்தால் உனக்குச் சித்த ஸ்வாதீனமில்லாமல் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதென்று எண்ணுகிறேன். ஆகாசத்தில் நின்றுகொண்டு பூமியைக் கைகளால் தூக்குவேன். ஸமுத்திரத்தை அள்ளிக் குடிப்பேன். காலனுடன் யுத்தம் செய்து அவனுக்கும் காலனாவேன். கூர்மையான பாணங்களால் ஸூரியனைத் தடுப்பேன். ஸகல லோகங்களையும் பிளப்பேன். நினைத்த ரூபங்களை எடுப்பேன். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கொடுப்பேன். இப்படிப்பட்ட நான் உன்மேல் கிருபை செய்து உன்னை அங்கீகரிக்க, நீ என்னைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்யாமல் என்னிடத்தில் கடுமையாகப் பேசுவதைப் பார்த்தால் உனக்குப் புத்தி ஒழுங்காக இல்லை என்று தோன்றுகிறது. இதோ பார்” என்று சொல்லி தன் நிஜ ரூபத்தை எடுத்தான். தேஜஸால் ஸூரியனுக்கும், உஷ்ணத்தால் அக்கினிக்கும் ஸமமான அவனுடைய நேத்திரங்கள் சிவந்து ஓரத்தில் மஞ்சள் படர்ந்திருந்தன. உத்தமமான ஆபரணங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸகல ஆயுதங்களோடும் மஹா மேகங்களைப் போல் விளங்கினான். தான் முன் எடுத்து வந்த சாந்தமான ஸந்யாஸி வேஷத்தை விட்டு, காலாந்தகனுடைய ரூபத்தைப் போல் கோரமான ரூபத்தை எடுத்துக் கோபாவேசம் கொண்டு, அதி ரூபலாவண்யத்துடன் விளங்கும் ஸீதைக்கு எதிரில் நின்று, அவளை வெறித்துப் பார்த்து, “ஸகல லோகங்களிலும் சிரேஷ்டமான புருஷனைப் பார்த்தாவாக அடைய வேண்டுமென்று நீ விரும்பினால் என்னை அங்கீகரிப்பாய். நான் உனக்குத் தகுந்த புருஷன். என்னை அடைந்து வெகுகாலம் ஸுகத்தை அனுபவிக்கலாம். நான் எல்லா விதத்திலும் சிரேஷ்டன். உன்னிடத்தில் பிரீதி வைத்தவன். உன் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக நான் நடக்கமாட்டேன். அல்ப மனுஷ்யனிடத்தில் வைத்திருக்கும் ஆசையை விட்டு என்னிடத்தில் கிருபை செய். முட்டாளே! எல்லாம் தெரிந்தவளைப் போல் எண்ணுகிறவளே! ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு எல்லோராலும் அலக்ஷ்யம் செய்யப்பட்ட ராமனிடத்தில் எந்த குணங்களைக்

கண்டு ஆசை கொள்ளுகிறாய்? எந்த புத்தி ஹீனனாவது ஒரு ஸ்திரீயின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு ராஜ்யத்தையும் ஸுகங்களையும் மித்திரர்களையும் விட்டு துஷ்ட மிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் இந்த வனத்தில் வஸிப்பானா?" என்று பரிகாசம் செய்தான்.

தனக்கு எவ்வளவோ மரியாதை செய்து, உபசரித்து பிரியமாகப் பேசிய ஸீதையிடத்தில் எவ்வளவோ மரியாதையையும் பிரீதியையும் பக்தியையும் வைக்க வேண்டியிருக்க, கெட்ட ஸ்வபாவ முள்ளவனாகையால் எல்லாவற்றையும் மறந்து, ஆசை மேலிட்டு புதன் ரோஹினியைப் பிடிப்பதுபோல், இடது கையால் ஸீதையின் தலை மயிரையும் வலது கையால் துடைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்து எடுத்தான்.

பெரிய மலையைப் போன்ற சரீரத்துடனும் இருபது புஜங்களுடனும் காலாந்தகனைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் அந்த ராக்ஷஸேசுவரனைப் பார்த்து, அங்கிருந்த வனதேவதைகள் பயந்து ஓடின. கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி, தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மஹா மேகங்களைப் போல் சப்தம் செய்யும் ராவணனுடைய மாயாமயமான ரதம் உடனே தோன்றிற்று. பிறகு கொடிய வார்த்தைகளால் அவளைப் பயமுறுத்த, தூக்கி ரதத்தில் வைத்தான். மஹா கீர்த்திசாலியான ஸீதை, ராவணனால் இப்படிக் கவரப்பட்டபொழுது துக்கம் தாங்காமல் கோரமான வனத்திலிருக்கும் தன் பர்த்தாவை நினைத்து, “ஹா ராம!” என்று கதறினாள். தன்னிடத்தில் பிரியமில்லாத ஸீதையிடத்தில் தான் எல்லையற்ற ஆசை வைத்து, நாகேந்திரனுடைய பத்தினியை அல்ப ஐந்து அபகரிப்பது போல், ரதத்தில் கிடந்து புரளும் ஸீதையை எடுத்துக் கொண்டு தேரை ஆகாயத்தில் செலுத்தினான்.

துக்கத்தாலும் அவன் ஆகாச மார்க்கத்தில் போகும்பொழுது உண்டான பயத்தாலும் ஸீதை மனம் கலங்கி புத்திமயங்கிப் புலம்பினாள். "லக்ஷ்மண, மஹா பராக்கிரமசாலியே! பெரியோர்களுக்குப் பணி விடைசெய்வதில் ஒப்பில்லாதவனே! கர தூஷணர்களுடைய வதத்திற்காக பழிவாங்க நினைத்து, என்னைப் பலவந்தமாகக் கொண்டு போகும் இந்த ராவணனைப் பார்க்க மாட்டாயா? தன் உயிரையும் தங்களையும் ஐசுவரியங்களையும் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தன்னை அண்டினவர்களை ரக்ஷிக்கும் ரகுநந்தன! இந்நீசன் இப்படி என்னை அதர்மமாக அபகரிப்பதைப் பார்க்கவில்லையோ? துஷ்டர்களை ஸம்ஹரித்து ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்காக அவதரித்த மஹானுபாவ! இந்த மஹாபாபியான ராவணனை மாத்திரம் ஏன் ஸம்ஹரிக்க வில்லை? ஒரு வேளை பாபிகள் செய்த பாபம் அப்பொழுதே பலிக்காது.

பயிர்கள் வளர்வதற்குப் பல அனுகூலங்கள் ஒத்திருக்க வேண்டும். கர்மங்கள் பலிப்பதற்குக் காலமும் முக்கியமான விஷயம். ராவண, மரணம் நெருங்கினதால் நீ புத்தி கெட்டு இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்திருக்கிறாய். ஆகையால் ராமன் உனக்கு மிருத்யுவும் ஆவார். தர்மத்தை விட்டு விலகாத மஹா கீர்த்திமானான ராமனுடைய பாரியை ராக்ஷஸனால் எடுத்துப் போகப் பட்டதைக் கேட்டு கைகேயியும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும் இப்பொழுதாவது ஸந்தோஷமடைவார்களா? ராமன் காட்டிற்குப் போனால் ஸீதை அவனுடன் போகாமலிருக்கமாட்டாள். அங்கிருக்கும் ராக்ஷஸர்கள் அவளை எடுத்துப் போவது நிச்சயம், அதனால் ராமன் உயிரை விடுவான். லக்ஷ்மணனும் பிழைத்திருக்க மாட்டான். ராஜ்யம் போட்ட இல்லாமல் பரதனுக்கு நிலைக்கும்! என்ற அவளுடைய கெட்ட யோசனை எனக்குத் தெரியாதா?

ஜனஸ்தானத்திலுள்ள கோங்கு மரங்களே! ராவணன் என்னை எடுத்துப் போகிறானென்ற ராமனுக்குச் சீக்கிரமாகத் தெரிவியுங்கள். மால்யவானென்ற மலையே! ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போகிறானென்று ராமனுக்குச் சீக்கிரமாகத் தெரிவியுங்கள். ஹம்ஸம் நீர்க்கோழி முதலிய பகவிகளால் விளங்கும் கோதாவரி நதி தேவதையே! உன்னை வணங்குகின்றேன்; ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போகிறானென்று ராமனுக்குச் சீக்கிரமாகச் சொல். இங்குள்ள ஸகல விருக்ஷ தேவதைகளையும் வணங்குகின்றேன்; எனக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை ராமனிடத்தில் சீக்கிரமாகத் தெரிவியுங்கள். இந்த வனத்திலிருக்கும் ஸகல ஜந்துக்களையும் சரணமடைகின்றேன்; ராமனுக்குப் பீரணனைக் காட்டிலும் பிரியமான நான் ராவணனால். அநாதையைப் போல் எடுத்துப் போகப்படுகிறேன் என்று ராமனுக்குச் சீக்கிரமாகத் தெரிவியுங்கள். ராவணனுக்குப் பயப்படவேண்டாம். இவன் என்னை எந்த லோகங்களில் கொண்டு போய் வைத்தாலும் யமனிடத்தில் ஒப்புவித்தாலும், அது ரகுவீரனுக்குத் தெரிந்தால் தன் பராக்கிரமத்தால் என்னை மீட்டு வருவார். ஆகையால் தவறாமல் சொல்லுங்கள்" என்று தீனமாகப் புலம்பிக் கொண்டு போகையில் ஓரிடத்தில் ஐடாயு படுத்திருப்பதைக் கண்டான்.

உடனே ராவணனுடைய வசத்திலிருந்ததாலும், துக்கத்தாலும், பயத்தாலும் வார்த்தைகள் குளற, “என் பர்த்தாவிற் குப் பரம மித்திரரே! பாரும். இந்த மஹாபாபியான ராவணன் என்னை அநாதையைப் போல் எடுத்துப் போகிறான். தாங்கள் இவனைத் தடுத்து பிரயோஜனமில்லை. பல யுத்தங்களில் ஜயித்தவன்; கபட யுத்தம் செய்பவன்; ஆயுதபாணி; மஹாமாயாவி. ஆகையால் ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு இந்த விஷயத்தைப் பூர்ணமாகத் தெரிவிக்கும்படி, பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றான்.

ராமாய து யதாதத்வம் ஜடாயோ ஓரணம் மம |
ஸக்ஷ்மணாய ச தத் ஸர்வ மாக்யாதவ்ய மபேரஜத: (41)

ஜடாயு ராவணனைத் தடுத்தது

தம் ஸர்ப்த மவஸூப்தஸ்து ஜடாயுரத! ஸ்ரஹருஷே |
நீரீக்ஷ்ய ராவணம் க்ஷீப்ரம் வைதேஹீம் ச த தர்ஹ ஸ: || (1)

சிரம பரிஹாரத்திற்காகச் சற்று தூங்கிக் கொண்டிருந்த ஜடாயுவின் காதில் இந்த வார்த்தைகள் விழ, உடனே அவர் விழித்துக் கொண்டு பார்க்கையில், ராவணன் ஸீதையைத் தன் ரதத்தில் எடுத்துப் போவதைக் கண்டார். அவர் மலைச் சிகரத்தைப் போன்ற தேகத்தை யுடையவர், கூர்மையான மூக்கையும் நகங்களையும் ஆயுதங்களா யுடையவர். பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் ராஜா. பகவானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்களுக்குள் சிரேஷ்டர். அவர் மரத்திலிருந்தபடியே ராவணனுக்கு ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொன்னார். "தசமுக! ஆதிகாலம் முதல் ஸாதுக்களால் அனுஷ்டிக்கப்படும் பகவானுடைய கைங்கரியத்தையே கதியாக நம்பியிருக்கிறேன். ஸத்தியம் ஞானம் ஆனந்தம் முதலிய குணங்களால் விளங்கும் பரமாத்மாவே எனக்குப் பற்று; அவரை அடையும் உபாயமும் அவரே. நான் கழுகுகளுக்கெல்லாம் ராஜா; மஹா பலவான். என் பெயர் ஜடாயு. ஸேவகனான என் ஸ்வரூபம் இதே.

இனி என் பிரபுவின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். தசரத சக்ரவர்த்தியின் புத்திரனான ஸ்ரீராமன் ஸகல லோகங்களுக்கும் நாயகன். இந்திரன் வருணன் முதலிய திக்பாலர்களுக்கு ஸமானன். ஸகலப் பிராணிகளின் ஹிதத்தையே நாடிய மானத்தை உடையவன். ஆகையால் அவன் உனக்கும் ராஜா என்பது நிச்சயம். நீ இப்பொழுது எடுத்துப்போக விரும்பும் ஸீதையோ அந்த லோகநாதனுடைய பிரிய பாரியை, அவன் அனுஷ்டிக்கும் தர்மத்தையே அனுஷ்டிப்பவன்; ரூபத்தாலும் குணத்தாலும் மிகுந்த கீர்த்தி பெற்றவன். ராமன் உனக்கு பிரபுவென்று நீ ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாம். அவனை மனிதனாகப் பாவித்துப் பேசலாம். அப்படியும் நீ செய்வது அதர்மம். நீயும் ராஜ தர்மத்தைப் பரிபாலிக்க வேண்டியவன். பரஸ்தீர்களை எடுத்து வரலாமா? மேலும், உன்னைப் போன்ற அரசர்களின் மனைவிகளை ரக்ஷிக்கவேண்டியது உன் கடமையல்லவா? ராமன் அரசனென்று நீ எண்ணாவிட்டாலும் பரஸ்தீர்களை எடுத்துப் போவது அல்பமான செய்கை என்று உனக்குத் தெரியாதா? புத்திமான் பிறர் நிந்திக்கக்கூடிய காரியத்தைச் செய்வானா? ஒருவன் தன் மனைவிகளை எப்படி ரக்ஷிப்பானோ அப்படியே மற்றவர்களுடைய மனைவிகளையும் ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

"சீலமுள்ள அரசர்கள் சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்படாத தர்மார்த்த காமங்களை விரும்பமாட்டார்கள். இந்த விஷயத்தில் ஸாதாரண ஜனங்கள் எப்படி நடந்துகொண்டாலும், அரசனான உனக்கு இது முற்றிலும் தகாது. உனக்காக இல்லாவிட்டாலும் லோக ஜனங்களுடைய கேஷமத்தை உத்தேசித்தாவது நீ தர்மத்திலிருந்து விலகலாமா? தர்மார்த்த காமங்களுக்கு ராஜா இருப்பிடம். தர்மா தர்மங்களை அரசன் அனுஷ்டித்தபடியே பிரஜைகளும் அனுஷ்டிப்பார்கள். ஆகையால் அரசன் எப்பொழுதும் பாபத்தை விலக்கி தர்மத்தையே நடத்திக் காட்டவேண்டும். பாபத்தைச் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளவனாகவும் விஷயஸுகங்களில் முழுகினவனாகவும் இருக்கும் நீ, பாபி தேவவிமானம் பெற்றதுபோல் எப்படி எல்லையற்ற ஐசுவரியத்தை அடைந்தாய்? பரஸ்தீர்களை அபகரிப்பது ஐசுவரியத்தை நாசம் செய்யும். நான் உனக்கு எவ்வளவு தூரம் ஹிதோபதேசம் செய்தும் நீ ஸீதையை விட வில்லை. உனக்குத் தேகத்துடன் பிறந்த ஸ்வபாவத்தை ஒழிக்க முடியுமா? ஆகையால் கெட்டவனான உனக்குச் செய்த நல்ல உபதேசம் உன் மனத்தில் படாது. சத்துருவின் மனைவியை அபகரிப்பது உன் ஸ்வபாவமென்றால், மஹாபலவானும் தர்மாத் மாஷுமான ராமன் உன் ராஜ்யத்திலாவது ராஜதானியிலாவது எவனுக்கு என்ன அபகாரம் செய்தான்? ஒன்றுமில்லை. அப்படியிருக்க, அவனுக்கு ஏன் கெடுதி செய்ய நினைக்கிறாய்? 'கரனைக் கொன்றது எனக்குச் செய்த கெடுதியல்லவா' என்றால் சூர்ப்பணகைக்காகக் கரன் ராமனிடத்தில் சண்டைக்குப் போனான். எல்லை மீறி நடந்தபடியால், பிறர்க்கு ஹிம்ஸை செய்வதை அறியாத ராமனே அவனைக் கொன்றான். நன்றாக யோசித்துப் பார். ராமன் உனக்குச் செய்த கெடுதி என்ன? உண்மையைச் சொல், லோக நாதனான ராமனுடைய மனைவியை நீ எடுத்து வர ஏதாவது நியாயமுண்டா?

"ஸீதையை இப்பொழுதே விடு; இல்லாவிட்டால் முன்பு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் விருத்திரனைக் கொன்றது போல், உன்னை ராமன் கோபப் பார்வையாலேயே எரித்துவிடுவான். மஹாகொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பத்தை வஸ்திரத்தின் நுனியில் முடிந்து தோளில் போட்டுக்கொண்டு கவலை யுற்றிருக்கிறாயே! கழுத்தில் யமபாசம் விழுக்கிருக்கையில் உனக்குக் கொஞ்சமாவது பயமில்லையே! ஒருவன் தான் தூக்கக்கூடிய பாரத்தையல்லவா தூக்கவேண்டும்? தனக்கு கெடுதி செய்யாமல் ஜீர்ணமாகக் கூடிய அன்னத்தையல்லவா தின்ன வேண்டும்? தர்மமாவது கீர்த்தியாவது ஸுகமாவது கிடைக்காமல், தேகப்பிரயாஸமும் சாவும் மாத்திரம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் காரியத்தை எந்தப் புத்திமானாவது செய்வானா?

“நான் வயதுசென்றவனென்று என்னை அலகூயம் செய்யாதே. நான் பிறந்து அறுபதாயிரம் வருஷங்களாயின. அவ்வளவு காலம் என் பிரஜைகளை ஜாக்கிரதையாகக் காப்பாற்றினதால் தேகத்தில் சிரமம் மேலிட்டிருக்கிறது. எனக்கு ஆயுதங்களில்லை. நீயோ யௌவன புருஷன்; வில் அம்பு கவசம் ரதம் முதலிய யுத்த ஸாமான்களுடன் இருக்கிறாய். ஆனாலும் ஸீதையை எடுத்துக் கொண்டு அபாயமில்லாமல் போகலாமென்று எண்ணாதே. வேத வாக்கியங்கள் இயற்கையாகவே பிரமாணம். அவைகளைத் தர்க்க சாஸ்திரத்திலுள்ள அனுமானங்களால் விபரீதமான அர்த்தங்களைக் கொடுக்கும்படி ஒருவன் வியாக்யானம் செய்வதை, வேதங்களையும் அவைகளின் கருத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தவன் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பானா? அப்படி வேத வாக்கியங்களைத் தூஷிக்கிறவன் தானே அழிவான். அவைகளுக்கு ஏதாவது குறைவுண்டோ? ஸீதை அந்த வேத சுருதியைப் போன்றவள்; நான் அவளுடைய மஹிமையைப் பூரணமாக அறிந்தவன். உன்னைப் போன்ற அயோக்கியன் அபகரிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருப்பேனா? (இங்கே ராமாயணத்தின் தத்வார்த்தம் வெகு ஸூக்ஷ்மமாகக் குறிக்கப்படுகிறது.) ஸீதையால் உனக்கு நாசமே தவிர உன்னால் அவளுக்கு யாதொரு குறையும் நேராது. நீ சூரனானால் சற்றுநேரம் பொறுத்திரு. ராமன் வருவார். அவருடன் யுத்தம் செய். உன் பந்துவான கரன் அவரை எதிர்த்து மடிந்ததைப் போல் நீயும் பிணமாகப் பூமியில் கிடப்பாய். அதற்குத் தைரியமில்லாவிட்டால் என்னுடன் யுத்தம் செய். இதுவரையில் தேவ தானவ தைத்தியர்களைப் பல தடவை யுத்தத்தில் ஐயித்துத் துன்பப்படுத்தி யிருக்கிராயல்லவா? அவர்களுக்கு நாதனான ராமன் உன்னை அதற்காகவும் தண்டிக்க நியாயமுண்டு. மரவுரியையும் மான்தோலையும் தரித்த அந்த ராமசந்திரனே உன்னை யுத்தத்தில் கொல்வார். அந்த ராஜபுத்திரர்கள் இப்பொழுது வெகு தூரத்திலிருக்கிறார்களே. அவர்களை எப்படி அழைத்து வரமுடியும்? அவர்களுக்குப் பயந்தே நீ ஒளிந்து ஓடுகிறாயென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அது இருக்கட்டும். ரகுவீரனுக்கு பிரியமான மனைவியும் ஸகல லோகங்களிலும் நிகரற்ற ரூபவதியுமான ஸீதையை நான் உயிரோடிருக்கும் பொழுது நீ எடுத்துப் போக முடியுமா? என் மித்திரனான தசரதரை நினைத்தும் மஹாத்மாவான ராமனுக்காகவும் என்னுயிரைக் கொடுத்தாவது, அவர்களுக்கு அபாயம் நேராமல் காக்கவேண்டும். ஓடாதே, நில். பத்துத் தலைகளும் இருபது கைகளும் இருக்கின்றன என்ற தைரியமா? நீ எனக்கு பிரியமான அதிதியல்லவா? உன்னுடன் யுத்தம் செய்வதே உனக்கு நான் என் சக்திக்குத் தக்கவாறு செய்யும் அதிதி பூஜை. என் உயிர் உள்ள வரையில் உன்னை விடுவதில்லை. உன் பத்துத் தலைகளையும் காம்பிலிருந்து பழத்தை உதிர்ப்பதுபோல், அறுத்துத் தள்ளுகிறேன், பார்” என்றார்.

யுத்தாத்தியம் ப்ரதாஸ்யாம் யதாப்ரணாம் நிபராசர |
வ்ருந்தாதீவ பஸம் த்வாம் து பாதேயயம் ரதேதாத்தமாத் || (௨௪)

ஜடாயு ராவண யுத்தம்

இத்யுக்தஸ்ய யதாந்யாயம் ராவணஸ்ய ஜடாயுஜா |
க்ருத் தஸ்யாக் நீந்பா: ஸர்வா ரேஜார் விம்ஸதீத்ருஷ்டய: || (1)

நியாயமான வார்த்தைகளை ஜடாயு இப்படிச் சொல்ல, ராவணனுடைய இருபது கண்களும் கோபத்தால் நெருப்புக் கொழுந்தைப் போல் ஜ்வலித்தன. அந்த வார்த்தைகளைப் பொறுக்காமல் ஜடாயுவின் மேல் பாய்ந்தான். எதிர்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட இரண்டு மஹா மேகங்கள் தாக்கினது போலும் மால்யவானென்ற மலைகள் ஒன்றோடொன்று மோதினது போலும் ராவணனும் ஜடாயுவும் அந்த வனத்தில் கோரமான யுத்தம் செய்தார்கள். (தண்டகாரண்யத்திலும் கிஷ்கிந்தைக்குப் பக்கத்திலும் மால்யவானென்ற பெயருள்ள இரண்டு மலைகளுண்டு) பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் நாளீகம் நாராசம் விகர்ணி முதலிய கூர்மையான பாணங்களை ஜடாயுவின் மேல் பொழிந்தான். அவர் அவைகளை இறக்கைகளால் அடித்துத் தள்ளி, தன் கூர்மையான நகங்களாலும் கால்களாலும் ராவணனுடைய தேகத்தைக் கீறிப் பிளந்தார். ராவணன் அவரைக் கொல்ல நினைத்து, காலகண்டம் போன்ற கூர்மையான பத்துப் பாணங்களால் அவரைப் பிளந்தான். ஸீதை கண்ணும் கண்ணீருமாய் ரதத்தில் தவிப்பதை அவர் கண்டு, அந்த பாணங்களைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ராவணன்மேல் பாய்ந்து, அவனுடைய வில்லையும் பாணத்தையும் கால்களால் அடித்து முறித்தார். உடனே ராவணன் கடுங்கோபம் கொண்டு வேறொரு வில்லை எடுத்து ஆயிரம் பதினாயிரம் பாணங்களைப் பொழிந்தான். கூடு கட்டியது போல் அவை அவரை மறைத்தன. அவர் அவைகளை இறக்கைகளால் அடித்துத் தள்ளி அந்த வில்லையும் காலால் முறித்தார். அக்னியைப் போல் ஜ்வலிக்கும் அந்த ராக்ஷஸனுடைய திவ்விய கவசத்தை இறக்கைக் காற்றால் பிளந்து தள்ளினார். தங்கக் கவசங்களணிந்து பிசாசு முகங்களுடன் ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் அதிவேகமான கோவேறு கழுதைகளைக் கொண்டு, அந்த ரதத்தையும் தூளாக்கி, குடைகளையும் சாமரங்களையும் அவைகளைப் பிடித்திருந்த ராக்ஷஸர்களையும் கொண்டு, ஸாரதியின் தலையைக் கடித்தெறிந்தார். வில்லொடிந்து, குதிரைகள் இறந்து ஸாரதி மடிந்து ரதமின்றி, ராவணன் ஸீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு கீழே குதித்தான்; அப்பொழுது ஸகல பிராணிகளும் ஜடாயுவைக் கொண்டாடின. அவர் வயதாலும் சிரமத்தாலும் இளைத்திருப்பதை ராவணன் அறிந்து ஸந்தோஷமடைந்தான் உடனே ஸீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் கிளம்பினான்.

அதைப்பார்த்து அந்த பக்ஷிராஜன் பறந்து அவனை வழிமறித்து, "மூடா! வஜ்ரத்தைப் போன்ற பாணங்களை விடும் ரகுவீரனுடைய மனைவியை எடுத்துப் போகப் பார்க்கிறாயோ? ராக்ஷஸ குலத்திற்கு நாசகாலம் நெருங்கியது போலிருக்கிறது. தாகமெடுத்தவன் பானகத்தை அளவில்லாமல் குடிப்பதுபோல், நீயும் உன் மித்திரர்களும் பந்துக்களும் மந்திரிகளும் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் விஷம் கலந்த பானத்தை அளவில்லாமல் குடிக்கிறீர்கள். காரியங்களின் பயனை அறியாமல் நினைத்தபடி செய்கிறவர்கள் அதிசீக்கிரத்தில் அழிவார்கள். அதற்கு நீயே திருஷ்டாந்தம். தூண்டில்முள்ளை விழுங்கின மீன் பிழைக்குமா? காலபாசத்தால் கட்டுப்பட்ட நீ ராமனிடத்திலிருந்து தப்ப முடியுமா? ராம லக்ஷ்மணர்கள் இல்லாதபொழுது அவர்களின் ஆசிரமத்திலிருந்து நீ ஸீதையை எடுத்துப் போனதை அந்த வீரர்கள் மன்னிப் பார்க்கின்றனா? எண்ணினாயோ? திருட்டுப் பயலைப்போல் பயந்து ஒளிந்து எல்லோரும் நிந்திக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்தாயே. இது வீரனுக்கு அழகா? சற்றுநேரம் பொறு. ராமன் வருவார். திறமையிருந்தால் அவருடன் யுத்தம் செய். உன்னுடன் பிறந்த கரனைப் போல் நீயும் உயிரற்றுப் பூமியில் கிடப்பாய். ஒருவனுக்கு ஆயுள் குறுகி அதற்குத் தகுந்த எந்தப் பாபத்தைச் செய்வானோ அதை நீ இப்பொழுது செய்திருக்கிறாய் லோகங்களுக்கு அதிபதியும் ஸ்வயம்புஷ்மான பகவானும் பாப பலனைக் கொடுக்கக் கூடிய கர்மத்தைச் செய்யத் துணிவாரா?" என்று இப்படிப் பரம ஹிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், ராவணன் ஓடுவதைக் கண்டு, ஜடாயு அவனைப் பின்தொடர்ந்து அவன் முதுகல் குத்தி, மதம் பிடித்து ஓடும் யானையைப் பாகன் அங்குசத்தால் குத்தித் திருப்புவது போல், தன் கூர்மையான நகங்களால் தேகமெங்கும் கீறிப் பிளந்தார். அவனுடைய தலைமயிரைப் பிடுங்கி முதுகில் கூர்மையான மூக்கைப் பதித்து மாம்ஸங்களைக் கடித்திழுத்தார். அந்த வேதனையைப் பொறுக்க முடியாமல் ராவணன் உதடு துடிக்க, கோபத்தால் தேகம் நடுங்க, அவருடன் யுத்தம் செய்யத் திரும்பி, ஒரு கையால் ஸீதையைப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொரு கையால் ஜடாயுவை அறைந்தான். அவர் திரும்பி அவனைப் பிடித்து, இடது கைகள் பத்தையும் கடித்தெறிந்தார். புற்றிலிருந்து மஹாஸர்ப்பங்கள் விஷ ஜ்வாலையுடன் கிளம்புவதுபோல், அறுபட்ட கைகள் முளைத்தன. பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் ஸீதையை விட்டு முஷ்டிகளாலும் கால்களாலும் ஜடாயுவை அடித்து உதைத்தான். அப்பொழுது ராக்ஷஸ ராஜனுக்கும் பக்ஷ ராஜனுக்கும் ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் கோரமான யுத்தம் நடந்தது. அதன் முடிவில் ராவணன் ஸமயம் பார்த்து, ரகுவீரனுக்காக யுத்தம் செய்யும் ஜடாயுவின் இறக்கைகளையும் சிறகுகளையும் கால்களையும் கூர்மையான கத்தியால் வெட்டித் தள்ளினான். ஜடாயு குற்றயிருடன் பூமியில் விழுந்தார். வெளுத்த

மாப்புடன் கறுத்த மேகத்தைப் போலும், அணைந்த காட் டுத் தீயைப் போலும்
அந்த மஹாவீரன் அடிபட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்து ராவணன் ஸந்தோஷித்தான்.
ஸீதையோ தன் பந்துக்களெல்லாம் இறந்தது போல் துக்கமடைந்தாள்.
ராவணனுடைய புஜபலத்தால் கொல்லப்பட்டுத் தாரை தாரையாய் ரத்தத்தைப்
பெருக்கிக் கொண்டு ஜடாயு விழுந்து கிடக்கும் இடத்திற்கு ஓடி அவரை
'இறுகத் தழுவிக்கொண்டு கோவென்று அலறினாள்.

ததஸ்து தம் பத்ரதம் மஹீ தஸ
நீபாதீதம் ராவண லேக மாதீதம் |
புந: பரீஷ்வஜ்ய பரபரீப்ரபாநநா
ருரோத ஸீதா ஜநகாத்மஜா ததா || (46)

ஸீதாஹரணம்

தமஸ்பஜீவிதம் கருத்ரம் ஸ்புரந்தம் ராக்ஷஸாதீப: |
ததர்பா யுசிமள பதீதம் ஸயீசே ராக வாய்ரமாத் || (1)

ராமனுடைய ஆசிரமத்திற்கருகில் தரையில் கிடந்து குற்றயிருடன் துடிக்கும் ஜடாயுவை ராவணன் கண்டான். கண் துடிப்பது முதலிய குறிகளும், காக்கை முதலிய பறவைகள் கத்துவதும், இன்னும் மற்றச் சகுனங்களும் அபசகுனங்களும். மனிதருக்கு நேரும் ஸுக துக்கங்களைக் குறிக்கின்றனவல்லவா? ராம! எனக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைத் தெரிவிக்க மிருகங்களும் பகைகளும் நீர் இருக்குமிடத்தை நோக்கி ஒடுகின்றனவே. ஆகையால் அதிவேகமாக வந்து என்னைக் காப்பாற்றும். இந்தத் துஷ்டனிடத்திலிருந்து என்னை மீட்க உமது மித்திரானான பகிராஜன் தன்னால் இயன்ற மட்டும் அவனுடன் யுத்தம் செய்து அடிபட்டுப் பூமியில் கிடக்கிறார். ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண! ஓடிவந்து என்னை ரக்ஷியுங்கள்” என்று பயத்தால் நடுங்கி, அவர்கள் வெகுதூரத்தில் இருப்பதை மறந்து ஸமீபத்தில் இருப்பதுபோல் நினைத்துக் கூவினான்.

வஸ்திரங்களும், ஆபரணங்களும், அலங்கோலமாகச் சிதற, ஜடாயுவைக் கட்டிக்கொண்டு பிரலாபிக்கும் ஸீதையை நோக்கி ராவணன் ஓடிவந்து, அவள் வேரற்ற கொடியைப்போல் பூமியில்விழுந்து புரளுவதையும், பெரிய மரங்களை இறுகப் பிடித்துக் கொள்வதையும் பார்த்து, 'அவைகளை விடு, விடு' என்று பல தடவை அதட்டினான். அவள் அவனைத் கவனிக்காமல் மனித ஸஞ்சாரமில்லாத அந்தவனத்தில் "ராம ராம" என்று கதறிக் கொண்டிருக்கையில், யமன் பிராணிகளைப் பாசத்தால் இழுப்பதுபோல், அவளுடைய தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்தான். அதன் மூலம் தன் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் அதிகாரத்தையும் குலத்தையும் வேரறுத்தான். இப்படி ஸீதையைப் பலவந்தம் செய்வதைக் கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும், ஸகல வஸ்துக்களும், தங்கள் தங்கள் ஸ்வபாவத்தையும், ஸ்வரூபத்தையும் இழந்தன. அக்ஞானமென்ற இருள் லோகமெங்கும் பரவிற்று, காற்றடிக்கவில்லை. ஸூரிய பிரகாசம் மறைந்தது. ஸீதையை ராவணன் இப்படிப் பலவந்தம் செய்து ஹிம்ஸிப்பதை, பிரம்மா ஞான திருஷ்டியால் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட்டு, “பகவான் பிரதீக்ஷை செய்த காரியம் முடிந்தது.” என்றார். தண்டகாரணியத்தில் வஸிக்கும் மஹரிஷிகள் ஸீதை அப்பொழுது படும் துக்கத்தைப் பார்த்துப் பரிதபித்தார்கள். ராவணன் தானாகவே தன் நாசத்தைத் தேடிக் கொண்டதைப் பற்றி ஸந்தோஷித்தார்கள்.

“ஹா ராம! ஹா லக்ஷ்மண” என்று அவள் கதறிக் கொண்டிருக்கையில் அந்த ராக்ஷஸன் அவளைத் தூக்கி எடுத்து ஆகாச மார்க்கமாகக் கொண்டு போனான். மை மலையைப்போல் கறுத்த சரீரத்தையுடைய ராவணன், சுத்தமான தங்கத்தைப் போன்ற தேக காந்தியுடன் விளங்கி, மஞ்சள் பட்டால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸீதையை எடுத்துப் போகும்பொழுது, ஆகாசத்தில் கறுத்த மேகத்தில் பாயும் மின்னலைப்போல் தோன்றினான். அவளுடைய மஞ்சள் பட்டு காற்றால் அடிக்கப்பட்டு ராவணன்மேல் பறந்தபொழுது நெருப்புக் கொழுந்துகளால் சூழப்பட்ட மலைச் சிகரத்தைப்போல் அதிகமாக விளங்கினான். அவள் அணிந்த தாமரை மலர்களிலிருந்து இதழ்கள் உதிர்ந்து, 'இப்படியே உன் ஐசுவரியம் சிதறும்' என்று காட்டுவது போல் ராவணனுடைய மடியில் விழுந்தன. தங்கத்தைப்போல் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய மேலாடை, நடுப் பகலில் ஸூரியப் பிரகாசத்தில் தாமிர நிறமாகக் காணப்படும் மேகங்களைப் போலிருந்தது. ஸீதை ராவணனுடைய மடியில் உட்கார்ந்திருக்கையில் அவளுடைய முகம் காம்பறுந்த தாமரை மலரைப்போல் சோபையற்றிருந்தது. ஸூரியனுக்கு ஸமமான தேஜஸும் பராக்கிரமமும் வாய்ந்த ராமனுடைய கடாக்ஷமிருந்தாலல்லவா, அவளுடைய முகமான தாமரை மலரும். அழகிய நெற்றியும் தலைமயிரும் பொருந்தி கமலத்தைப் போன்ற நிறத்துடன் வெண்மையாக பிரகாசிக்கும்? நிர்மலமான பல் வரிசையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸீதையின் முக மண்டலம் ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் இருக்கையில், கறுத்த மேகங்களில் புகுந்து வெளிப்படும் சந்திரனைப்போல் காணப்பட்டது. உத்தம லக்ஷணங்கள் பொருந்திய ஸீதையின் முகம் தாரைதாரையாகச் சொரியும் கண்ணீரைத் துடைக்காமல் அழுக்கடைந்து, ராமன் ஸமீபத்திலில்லாமல் ராவணனுடன் காணப்படும் பொழுது, பகலில் உதித்த சந்திரனைப்போல் தோன்றிற்று, கறுத்த சரீரத்தையுடைய ராக்ஷஸனால் கொண்டு போகப்படும் தங்கவர்ணமுள்ள ஸீதை, நிலரத்தினங்கள் கோத்த தங்க சரட்டைப்போலும், மேகங்களுக்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் மின்னலைப் போலும், யானைக்குக் கட்டிய தங்கச் சங்கலியைப் போலும் தோன்றினான். ஸீதையின் ஆபரணங்கள் சப்திக்கும் பொழுது ராவணன் நீருண்ட மேகம் கர்ஜிப்பதுபோல் காணப்பட்டான். அவளுடைய தலையில் அணிந்திருக்கும் புஷ்பங்கள் சிதறிப் பூமியில் நான்கு புறத்திலும் விழுந்தன. ராவணன் போகும் வேகத்தாலுண்டான காற்று அந்தப் புஷ்பங்களை அவனிடத்தில் இழுக்கையில், நிர்மலமான நக்ஷத்திர மாலைகளால் சூழப்பட்ட மேரு மலையைப்போல் விளங்கினான். ஸீதையின் காலில் போடப்பட்ட ரத்தினங்களிழைத்த தண்டைச் சலங்கைகள் அங்கிருந்து கழன்று மதுரமான சப்தத்துடன் மின்னலைப்போல் பூமியில் விழுந்தன. தன் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் ஸீதையை ராவணன் ஆகாசமார்க்கத்தில் எடுத்துக்கொண்டு போகையில், அரசர்களுக்குப் பெரிய அனர்த்தத்தைத்

தெரிவிக்கும் குறைக்கொள்ளி ஆகாசத்தில் தோன்றியது போலிருந்தது. நெருப்புப் பொறியைப்போன்ற ஸீதையின் ஆபரணங்கள் கழன்று பூமியில் விழுகையில், நகூத்திரங்கள் பெரிய ஓசையுடன் பூமியில் உதிர்வது போலிருந்தது. அவள் மாப்பில் தரித்த சந்திரனைப்போல் பிரகாசிக்கும் ஹாரம் நழுவிப் பூமியில் விழுந்தபொழுது கங்கை ஆகாசத்திலிருந்து பூமியில் விழுவதுபோல் தோன்றிற்று.

ராவணனுடைய வேகத்தாலுண்டான காற்று, மரங்களில் அடித்து அவைகளின் கிளைகளை அங்குமிங்கும் அசைத்து அவைகளிலிருந்த பக்ஷிகள் பயத்தால் கூவுப்பொழுது, அந்த மரங்கள் பயப்படாதே என்று தலையை அசைத்துக்கொண்டு ஸீதைக்குத் தைரியம் சொல்பவை போல் காணப்பட்டன. ஓடைகளில் தாமரைகள் காந்தியற்று மீன் முதலிய ஜலஜந்துக்கள் பயந்திருப்பதைப் பார்க்கும்பொழுது, துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைந்திருக்கும் தங்கள் அருமைத் தோழியான ஸீதைக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தால் வருந்துவது போலிருந்தன. ஸிம்ஹம் புலி மான் பக்ஷிகள் முதலியவைகளும் நான்கு பக்கங்களிலிருந்தும் ஓடிவந்து ராவணனுடைய நிழலைப் பார்த்துக் கோபம் கொண்டு அவனைப் பிடிக்கத் தாவிக் குதித்துப் பின்தொடர்ந்தன. காட்டாறுகள் பெருகும் உன்னதமான சிகரங்களுள்ள மலைகள், ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போவதையும் பார்த்து, தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் பெருகக் கைகளைத் தூக்கிக் கோவென்று அலறுவதுபோல் காணப்பட்டன. ஸூரியனும் அந்த அக்கிரமத்தைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல் வெளுத்துக் காந்தியிழந்தான். 'லோகத்தில் தர்மமும் ஸத்தியமும் நேர்மையும் இரக்கமும் அழிந்தன, இல்லாவிட்டால் ராமனுடைய பிரிய பாரியையும் விதேஹ ராஜபுத்திரியுமான ஸீதையை ராவணன் எடுத்தப் போவானா?' என்று ஸகலப் பிராணிகளும் கூட்டம் கூட்டமாகப் பிரலாபித்தன. மான்குட்டிகள் பயந்து தீனமாகக் கதறி ஸீதையைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்ணீருதிர்த்தன. ஸீதை துக்கம் தாங்காமல் அலறுவதைப் பார்த்த வன தேவதைகளுக்கும் நடுக்கமுண்டாயிற்று. தலைமயிர் அவிழ்ந்து திலகம் அழிந்து பூமியில் நான்கு புறத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு, "ஹா ராமா! ஹா லக்ஷ்மணி!" என்று ஸீதைக் கதறிக் கொண்டிருக்கையில், ராவணன் அதைக் கொஞ்சம்கூடக் கவனிக்காமல், தன் மிருத்யுவைத் தேடி. அழைத்துக் கொண்டு போவதைப்போல், அவளை எடுத்துப் போனான் அப்பொழுது தன் பந்துக்களும் நண்பர்களு மில்லாமல் ராம லக்ஷ்மணர்களையும் காணாமல் ஸீதை பயந்து முகம் வெளுத்து தைரியத்தை இழந்தாள்.

**ததஸ்து ஸா சாருதத் பரஃஸ்யத் தா
வ்நாக்ருதா பந்துஜஃநந மைதீஸீ |**

அபர்யத் ராகவலக்ஷணா அபிபள
வீவாண வக்த்ரா பய பார பீடிதா || (46)

ஸீதை ராவணனை நிந்தித்து

கழுத்பதந்தம் தம் த்ருஷ்ட்வா மைதீஸீ ஜநகாத்மஜா |
துக்கீதா பரமாத்மீகநா பச்ய மஹத் வர்தீநீ || ௩)

கோபத்தாலும் அழகையாலும் கண்கள் சிவந்து துக்கம் மேலிட்டு
பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு, ஸீதை ராவணனைப் பார்த்து,
“ராமலக்ஷ்மணர்கள் இல்லாத ஸமயத்தைத் தேடித் திருட்டுத்தனமாக என்னை
எடுத்துக்கொண்டு ஓடுகிறாயே. நீச! உனக்கு வெட்கமில்லையா? என்னை
எடுத்துப் போக வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டாயல்லவா? அவர்கள்
இருக்கும் பொழுது ஸமீபத்தில் வரத் துணிந்தாயா? நீயே மாயையால் அந்தப்
பொன் மானை உண்டாக்கி ராமலக்ஷ்மணர்களை அப்புறப் படுத்தினாயென்று
எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். என் மாமனாருக்கு வெகு காலமாக பிரிய
மித்திரனான ஜடாயுவும் என்னைக் காப்பாற்றத் தன்னால் கூடியவரையில்
முயன்றும் அடித்துக் கொல்லப்பட்டார். உன் பெயரையும் குலத்தையும்
கோத்திரத்தையும் கீர்த்தியையும் என்னிடத்தில் பெருமையாகச்
சொல்லிக்கொண்டாயே! செய்து ஜெயித்த நீயல்லவா வீரன்! உன்
பராக்கிரமத்தை என்னென்று சொல்வேன்! பரஸ்தீயை அவளைச்
சேர்ந்தவர்கள் இல்லாத வேளையில் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துப்போயும்
கொஞ்ச மாவது உனக்கு வெட்கமில்லையே! மிகுந்த பல
பராக்கிரமமுள்ளவனென்று இந்த இழிவான காரியத்தைச் செய்த உன்னை
ஜனங்கள் என்றைக்கும் துவட்டென்றும் குரூரனென்றும் பாபியென்றும்
சொல்வார்கள். என்னை எடுத்து வருவதற்கு முன் 'பூமியைத் தூக்குவேன்;
ஸமுத்திரத்தைக் குடிப்பேன்; சந்திர ஸூரியர்களைத் தடுப்பேன்' என்று :
பலவிதமாகச் சொல்லிக்கொண்ட வீண் பெருமையெல்லாம் இப்பொழுது
எங்கே போயிற்று? சீ சீ நீயும் ஒரு பிராணியா? ராக்ஷஸ குலத்திற்கே நீங்காத
அவமானத்தை உண்டு பண்ணிய உன் நடத்தையை என்னென்று சொல்வேன்?
சீ சீ இப்படி வேகமாக நீ ஓடினால் உன்னை என்ன செய்ய முடியும்? ஒரு
முகூர்த்தம் இங்கே நில். நீ உயிருடன் இருப்பதைப் பார்க்கிறேன்.
ராமலக்ஷ்மணர்களின் கண்ணில் பட்ட பிறகு நீயும் உன் ஸைன்யமும் உன்
பந்துக்களும் ஒரு முகூர்த்தம் கூடப் பிழைத்திருக்க, மாட்டீர்கள்.
அவர்களுடைய பாண வேகத்தை உன்னால் தடுக்க முடியுமா? காட்டுத்தீ
கோரமாக எரியும்பொழுது சிறு பகடிகள் அதில் விழுந்து தப்புமா? உனக்கு
கேஷமத்தை விரும்பினால் என்னை விட்டுவிடு, யோசித்துப் பார்த்தால், நான்
சொல்லுவது உனக்கு ஹிதமென்றே தெரியும். நீ என்னை விடாவிட்டால் என்

கணவனும் அவருடைய தம்பியும் கோபம் கொண்டு உன்னைக் கொல்வார்கள். நீச! இவ்வளவு சிரமப்பட்டு என்னைப் பலவந்தம் செய்யப் பார்க்கிறாயே! உன் முயற்சியெல்லாம் வீணாகுமே தவிர வேறல்ல. தேவர்களைப் போன்ற ரூபத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் படைத்த ரகுவீரனை விட்டுப் பிழைத்திருப்பேனா? அவருக்குச் சத்துருவான உன்னிடத்தில் கட்டுப்பட்டிருப்பேனா? ஒருவனுக்கு ஆயுள் குறைந்தபொழுது பத்தியமில்லாத அபாயகரமான வைகளைத் தின்று எப்படி மரணமடைவானோ, அப்படி உனக்கு எது ஹிதமென்றும் கீர்த்தியைக் கொடுக்குமென்றும் நீ அறியாமலிருக்கிறாய். காலம் குறுகினவர்களுக்கு ஹிதமான விஷயங்களில் வெறுப்புண்டாகும். பார்க்கையிலேயே பயமுண்டாக வேண்டிய விஷயத்தில் உனக்குப் பயமில்லாததைப் பார்த்தால் உன் கழுத்தில் காலபாசம் விழுந்துவிட்டதென்று சொல்லவும் வேண்டுமா? தங்க நிறமுள்ள மரங்களும் ரத்த வெள்ளம் ஓடும் கோரமான வைதரணீ நதியும் பயங்கரமான அஸிபத்திரமென்ற வனமும் உன் கண்ணிற்குத் தோன்றுகின்றன என்று எண்ணுகிறேன். கூர்மையான இரும்பு ஆணிகளுடன் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்ட தங்க புஷ்பங்களோடும் வைடூரிய இலைகளோடும் கூடிபிறர் மனைவியை விரும்பியவன் நரகத்தில் தழுவவேண்டிய சால்மலிமரம் உனக்குத் தெரிகிறதா? பிறகு வருவதைப் பார்த்துக்கொள்வோம்; இப்பொழுது கிடைக்கும் சுகமே பெரிதென்று நினைக்கிறாயே? மஹாத்மாவான ராகவனுடைய கோபத்திற்கு ஆளாக எவ்வளவு காலம் பிழைத்திருப்பாய்? கொடிய விஷத்தைக் குடித்து ஒருவன் வெகு காலம் பிழைத்திருப்பதைப் பார்த்ததுண்டா? என் பார்த்தா உன்னைக் காலபாசத்தால் கட்டிவிட்டார். அதிலிருந்து உன்னை மீட்பவரில்லை. எங்கே போய் நீ கேஷமப்படுவாய்? ஜனஸ்தானத்தில் பதினாயிரம் ராக்ஷஸர்களும் கர தூஷணர்களும் என் ராமனுடைய பாணங்களுக்கு இரையானதைப் பார்க்கவில்லையா? அவருக்கு எவ்வளவு நேரம் பிடித்தது? எந்த வாகனத்தில் ஏறியிருந்தார்? லக்ஷ்மணன் ஒத்தாசை செய்தாரா? அப்படியிருக்க அவருக்கு உயிருக்குயிரான பத்தினியை எடுத்துப்போனால் உன்னை அந்த மஹாவீரன் தன் கூர்மையான பாணங்களுக்கு இரையாக்கமாட்டாரா? அவருக்குத் தெரியாத அஸ்திரங்களும் உண்டா? அவருடைய பலபராக்கிரமத்தை அளவிட முடியுமா?" என்று கடுமையாகவும் தீனமாகவும் கண்டித்து பிரலாபித்தாள். அவையெல்லாம் ஸமுத்திரக் கரையில் செய்த சத்தத்தைப் போல் அந்த மஹாபாபியின் காதில் நுழையவில்லை. இப்படிச் கேட்பவர்களின் மனம் உருகும்படி வாசாமகோசரமாக அவள் சொன்னாலும் அந்தத் துஷ்டனுடைய மனம் உருகவில்லை. ஸீதை பயத்தால் நடுங்கி அவனிடத்திலிருந்து தப்புவதற்கு பலவிதமாக முயற்சி செய்தும் பலிக்கவில்லை. அவள்

சொல்லமுடியாத துக்கத்தால் பிடிக்கப்படுவதை ராவணன் கொஞ்சம்கூட
லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அதிவேகமாக அவளை எடுத்துப் போனான்.

ததா ப்ருபராதாம் பஹு சைவ பாஜ்ஜீம்
வீலாப பூர்வம் கருணம் ச பாய்நீம் |
ஜஹார பாய: கருணம் விசேஷ்டதீம்
ந்ருபாத்மஜா மாகத காத்ர லேபதும் | (26)

ஸீதையை லங்கையில் வைத்தது

ஆர்யமணா ஸு வைதேஜீ கஞ்சீந்தாத மயர்யதீ |
ததர்பா கீர்ப்ருங்கஸ்தாந் பஞ்ச வாநரபுங்க வாந்|| (1)

இப்படி அநாதையாக ராவணனால் கொண்டு போகப்படுகையில் வழியிலுள்ள ஒருமலைச் சிகரத்தில் ஐந்து வானர சிரேஷ்டர்கள் உட்கார்ந்திருப்பதை ஸீதை பார்த்து, “எனக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தை இவர்கள் ராமனுக்கு ஒருவேளை தெரிவிக்கமாட்டார்களா” என்றெண்ணி, தன் ஆபரணங்களில் சிலவற்றைக் கழற்றி உத்தரீயத்தில் முடிந்து அவர்களுக்கு நடுவில் போட்டாள். ராவணன் பரபரப்பால் அதைக் கவனிக்கவில்லை. மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களையுடைய அந்த வானரசிரேஷ்டர்கள் தாமரை இதழைப் போல் விசாலமான நேத்திரங்களையுடைய ஸீதை கதறிக்கொண்டு போவதைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பம்பை என்னும் ஏரியைத் தாண்டும் வரையில் “ராம லக்ஷ்மணர்கள் என்னைத் தொடர்கிறார்களோ” என்று ராவணன் ஆசிரமத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்து, அவர்கள் வராததால் ஸ்ந்தோஷமும், தைரியமும் உண்டாக, லங்கையை நோக்கி அதிவேகமாகப் போனான். கொடிய விஷமுள்ள மஹாளஸர்ப்பத்தை மடியில் கட்டிக்கொண்டு போவதைப்போல், தனக்கு மிருத்யுவான ஸீதையைப் பலவந்தமாக தன் வீட்டிற்கழைத்துப் போனான். வனங்களையும் ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் மலைகளையும் தாண்டி, வில்லிலிருந்து விடுபட்ட பாணத்தைப் போல் அதிவேகமாகப் போய், திமிங்கலம் முதலை முதலிய ஜந்துக்கள் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தைக் கடந்தான். ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போவதைப் பார்த்து ஸகல நதிகளுக்கும் ஆதாரமான ஸமுத்திரமும் பயந்து அலைகளை அடக்கிக்கொண்டது. மீன்களும் ஸர்ப்பங்களும் மறைந்தன. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த ஸித்த சாரண தேவ கணங்கள், “ராவண! உன் ஆயுளுக்கு இதே முடிவு” என்றார்கள். தன் மிருத்யுவே ரூபமெடுத்து வந்ததைப் போன்ற ஸீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு தசமுகன் லங்கையில் புகுந்தான். விசாலமான வீதிகளையும் ஜனங்கள் நிறைந்த கட்டுகளையும் தாண்டி ராவணன் தன் அத்தப்பரத்திற்குப் போய், முன்பு மயனென்ற அஸுரன் தன் மாயையால் ஸிருஷ்டித்த ஒரு குகையில் ஸ்வயம்பிரபை என்ற அப்ஸரனை வைத்ததுபோல், பயத்தாலும் சோகத்தாலும் மூர்ச்சையடைந்த ஸீதையைத் தன் அரண்மனையில் வைத்தான்.

பிறகு பிசாசு முகங்களுள்ள ராக்ஷஸிகளை அழைத்து, “இவளை உங்கள் வசத்தில் ஒப்புவித்திருக்கிறேன். ஆணாவது பெண்ணாவது என் உத்தரவில்லாமல் இவளைப் பார்க்கக்கூடாது. எனக்கு நடக்கும் உபசாரம் மரியாதை பணி விடையாவும் இவளுக்கும் நடக்கவேண்டும். தங்கம் ரத்தினங்கள் ஆடையாபரணங்கள் இன்னும் வேறு எவைகளை விரும்பினாலும் கேட்டவுடனே கொடுக்கப்பட வேண்டும். தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது இவளுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தை நீங்கள் செய்தால் அந்த நிமிஷத்தில் உங்களைக் கொல்வேன்” என்று கடுமையாக உத்தரவிட்டான்.

பிறகு அந்தப்புரத்திலிருந்து வெளியில் வந்து இன்னும் செய்ய வேண்டிய காரியம் என்ன பாக்கியிருக்கிறதென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், மஹா வீரர்களும் குரூரர்களும் ஒன்றிற்கும் அஞ்சாதவர்களுமான எட்டு ராக்ஷஸர்கள் எதிரில் நிற்கக் கண்டான். பிரஹ்மா தனக்குக் கொடுத்த வரங்களால் மதம் கொண்டு, அவர்களுடைய பலத்தையும் வீரத்தையும் புகழ்ந்து, நீங்கள் ஆயுதபாணிகளாக இங்கிருந்து ஜனஸ்தானத்திற்குச் சீக்கிரமாகப் போங்கள். கர தூஷணர்கள் அங்கே இருந்தது உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? அவர்களும் அங்கிருந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யங்களும் ராமனால் கொல்லப்பட்டார்கள். ராமனிடத்தில் எனக்கு எல்லையற்ற கோபம் பொங்குகிறது. பழிக்குப்பழி வாங்க ஸமயம் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். யுத்தத்தில் அவனைக் கொல்லாமல் எனக்குத் தூக்கம் வராது. கரதூஷணர்களைக் கொன்ற அந்த மஹா பாபியைக் கொன்று, தரித்திரன் புதையலை அடைந்ததைப் போல் ஸந்தோஷிப்பேன். நீங்கள் அங்கே போய் இருங்கள். பயப்படவேண்டாம். உங்கள் பலமும் யுக்தியுமே போதும். ராமன் என்ன செய்து வருகிறானென்று அடிக்கடி ஸமாசாரம் தெரிவிக்க வேண்டும். ஜாக்கிரதையாக இருங்கள். மோசம் போகவேண்டாம். ராமனைக்கொல்ல எப்பொழுதும் ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருங்கள். கரதூஷணர்கள் நாசமடைந்த இடத்தில் நாங்கள் என்ன செய்வோம் என்று கவலைப்படவேண்டாம். பல யுத்தங்களில் உங்களுடைய பலத்தையும் தைரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆகையால் ஜனஸ்தானத்தில் போய் அந்த காரியத்தை முடிக்கச் கூடியவர்களென்று நம்பி உங்களை அனுப்புகிறேன்” என்றான். அந்த எட்டு ராஷஸர்களும் அரசன் தங்களைப் புகழ்வதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, தங்கள் மாயையால் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஜனஸ்தானத்திற்குப் போனார்கள்.

இப்படி ராவணன் ராமனுடைய அசிரமத்திலிருந்து ஜானகியைத் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துவந்து ஆசையால் புத்தி மயங்கி ராமனைப் பகைத்துக்கொண்ட பிறகும் விசாரமற்று ஸந்தோஷித்தான்.

ததஸ்து ஸீ தா முலப்ய ராவண:
ஸஸம்ப்ரஹ்ருஷ்ட: பரஹ்ருஷ்ய மைத்ரீம் |
ப்ரஸஜ்ய ராமேண ஈ வைரமுத்தமம்
பபூவ மோஹாந் முத்*த: ஸ ராக்ஷஸ: || (30)

ராவணன் ஸீதையை பிரார்த்தித்தது

ஸந்தீபர்ய ராக்ஷஸாந கோராத ராக்ஷணாஜ்ஜிடன மஹாபலாந |
ஆத்மநம் புத்தி வைக்ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்ய மமந்யத || (1)

அந்த ராக்ஷஸர்களை அனுப்பிவிட்டு ராவணன் ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் அடைந்தது போல் மகிழ்ந்தான். அல்ப புத்தியுள்ளவனல்லவா? பிறகு ஸீதையிடத்தில் ஆசை மிகுந்து அவளையே நினைத்துக்கொண்டு அவளைப் பார்க்க விரும்பி, அதிவேகமாக அந்தப்புரத்திற்குப் போனான்; அங்கே ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் ஸீதை கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருக, சோகத்தால் வாடி, ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காற்றால் அடிபட்டு முழுகும் படகைப்போல் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். பெண்மான் தன் இனத்தை வீட்டுப் பிரிந்து வேட்டை நாய்களால் சூழப்பட்டதைப்போல், ஸீதை அந்த ராக்ஷஸர்களின் வசத்தில் அகப்பட்டுக் குனிந்த தலை நிமிராமல் பூமியைப் பார்த்தபடியே இருப்பதைக் கவனித்தான். “ஆஹா! புத்தி மோசம் போனேனே! ஜனஸ்தானத்தில் என் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் விசேஷமாக வர்ணித்தேன். இப்பொழுது என் செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையும் அவள் நேரில் பார்த்தாலும் நிச்சயமாக மலைத்து எனக்கு உட்படுவாள்” என்று எண்ணினான். அவளைப் பலவந்தமாக அழைத்துப் போய் ஒப்பில்லாத தன் அரண்மனையையும் அதிலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் காட்டினான். மேடைகளும் உப்பரிகைகளும் மேல்மாடிகளும் விசித்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. எங்கே பார்த்தாலும் அழகிய ஸ்தரீகள் மின்னல் கொடிகளைப் போல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அபூர்வமான பக்ஷிகள் அழகான கூடுகளில் மதுரமாகச் சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் ஸ்படிகத்தாலும் செய்யப்பட்ட தூண்கள் வஜ்ர வைடூரியங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு எவ்விடத்திலும் காணப்பட்டன. விசித்திரமாக அமைக்கப்பட்ட தங்கப் படிக்கட்டுகளில் ராவணன் ஸீதையுடன் ஏறும்பொழுது துந்துபி அடிப்பதுபோல் சப்த முண்டாயிற்று, அழகிய ஜன்னல்கள் தந்தத்தாலும் தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் அமைக்கப்பட்டு, தங்க வலைகளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன. தரைகளில் நவரத்தினங்களால் விசித்திர ரூபங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. ஓடைகளும் நடவாவிகளும் அபூர்வமான புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பல வகை மரங்களால் விளங்கின. ஸீதை யாதொன்றையும் கவனிக்காமல் துக்கத்தில் மூழ்கியிருந்தும் ராவணன் தன் அரண்மனையையும் அதிலுள்ள ஐசுவரியங்களையும் அவளுக்குக் காட்டினால், அவைகளில் ஆசை வைத்துத்

தன்னை அடைவரளென்று எண்ணினான். மஹா பலசாலிகளும் குரூரர்களுமான முப்பத்திரண்டு கோடி சாகஸர்களுக்கு நான் பிரபு. வயறு சென்றவர்களையும் சிறுவர்களையும் பெண்டுகளையும் கணக்கிடவில்லை. ஒவ்வொரு வேலைக்கும் ஆயிரம் ராக்ஸர்கள் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ராஜ்யத்தையும் இதிலுள்ள ஸகல காரியங்களையும் உன்னிடத்தில் ஒப்பிவித்தேன். என் உயிரையும் உன்னிடத்தில் ஒப்பிவித்தேன்; என் உயிரைக் காட்டிலும் நீ பிரியமானவளல்லவா? நான் பல லோகங்களிலிருந்தும் கொண்டு வந்த எண்ணிறந்த ஸ்திரிகளுக்கு நீ அரசியாக இரு. என்னைப் பர்த்தாவாக அடை, வேறு யோசனை ஏன் செய்கிறாய்? உனக்கு ஹிதத்தையே சொல்லும் என் வார்த்தையைத் தட்டாதே. உன்னிடத்தில் ஆசை வைத்த என்மேல் தயவுசெய்து என் இஷ்டத்தை நிறைவேற்று. அநேக யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ள: இந்த லங்கையை எண்ணிறந்த ராக்ஸர்கள் இரவும் பகலும் காத்து வருகிறார்கள். தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் இதை எதிர்த்து நெருங்க முடியாது. தேவ யக்ஷ கந்தர்வ பன்னகர்கள் இன்னும் ஸகல லோகங்களிலும் உள்ள பிராணிகள் எவரும் என் எதிரில் நிற்கமாட்டார்கள். ராஜ்யத்திலிருந்து அடித்துத் துரத்தப் பட்டுத் தபஸ்வி வேஷம் தரித்து, ஆயுளும் தேஜஸும் அழிந்து பரதையாகத் தபிக்கும் அல்ப மனிதனான ராமனால் உனக்கு என்ன பிரயோஜனம்? என்னை அடை. நான் உனக்குத் தகுந்த கணவன். ஜனங்களுக்கு யௌவனம் சீக்கிரத்தில் அழியும்; ஆகையால் இங்கே என்னுடன் ஆனந்தமாகக் காலம் கழி. இனி ராமனைப் பார்ப்போமென்ற எண்ணத்தை விடு. அவன் கனவிலாவது இங்கே வரத் துணிவானா? மஹா வேகமுள்ளா காற்றைக் கயிற்றால் கட்ட முடியுமா? ஜ்வலிக்கும் நெருப்புக் கொழுந்தைப் பிடிக்க முடியுமா? நீ என் காவலிலிருக்கும் பொழுது என்னிடத்திலிருந்து உன்னைக் கொண்டு போகக் கூடியவன் எந்த லோகத்திலும் இல்லை. எல்லையற்ற இந்த லங்காராஜ்யம் உனதே. நானும் தேவர்களும் ஸகலப் பிராணிகளும் உன் அடிமைகள். என் பட்டமகிஷியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டு என்னுடன் ஸகல போகங்களையும் அனுபவி.

நீ செய்த பாபங்களுக்குப் பயனாக வனவாஸத்தை அடைந்தாய்; அது கழிந்தது, இனி நீ செய்த புண்ணியத்தின் பலத்தால் என்னுடன் இந்த லங்கா ராஜ்யத்தை ஆளப் போகிறாய். இந்தத் திவ்வியா பரணங்களையும் பரிமளங்களையும் ஹாரங்களையும் இன்னும் மனத்தால் நினைக்கக்கூடிய ஸகல போகங்களையும் அனுபவிப்போம். என் தமயனான குபேரனை ஒரு நிமிஷத்தில் ஜயித்து, அவனுடைய புஷ்பக விமானத்தை எடுத்துக் கொண்டேன். அந்த உத்தமமான விமானம் விசாலமாகவும் ஸகல போக பதார்த்தங்களால் நிறைந்ததாகவும், ஸூரியனைப்போல் பிரகாச முள்ளதாகவும்

இருக்கிறது. அதில் நாமிருவரும் இஷ்டப்படி சஞ்சரிப்போம். தாமரையைப் போன்ற உன்அழகான முகம் துக்கத்தை அனுபவிக்க ஏற்பட்டதா?" என்று ராவணன் பலவிதமாகப் பிதற்றினான். அதைக் கேட்டு ஸீதை பூர்ண சந்திரனைப் போன்ற தன் முகத்தை வஸ்திரத்தால் மறைத்துக் கொண்டு பலபலவென்று கண்ணீர் உதிர்த்தாள்.

இப்படிச் சோகத்தால் வாடிக் கவலைகொண்டு ராமனையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ராவணன், "ஸீதே! அக்னி ஸாக்ஷியாக உன் கையைப் பிடித்த கணவனைக் கை விடுவது அதர்மமென் றெண்ணி வெட்கப்படுகிறாயோ? நம் இருவருக்கும் நேர்ந்த ஸம்பந்தம் தெய்வகதியால் ஏற்பட்டது. இது ரிஷிகளால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது; அதர்மமல்ல. உன் பாதங்களை என் தலையில் வைத்துக் கொள்ளுகிறேன். என்னிடத்தில் கிருபை செய். நான் உன் அடிமை; உன் வசப்பட்டவன். ராவணன் ஒரு பெண்ணைத் தலை வணங்கி வேண்டினான் என்பது கிடையாது. அப்படியிருக்க, ஆசைமீறி இந்தக் குறைவான வார்த்தைகள் என் வாயில் வந்தது எனக்கே ஆச்சரியமாக இருக்கிறது" என்று சொல்லி ஸீதை தனக்கு வசப்பட்டாளென்று எண்ணினான். காலம் குறுகிவிட்டதல்லவா?

**ஓவமுத்த்வா தபரக்ரீலோ மைதீஸீம் ஜநகாத்மஜாம் |
க்ருதாந்த வரமாயந்தோ மமயமீதி மந்யதே || (34)**

ஸீதை ராவணனை நிந்தித்தது

ஸா தமீதாத்தா ஸு வையேதஜீ நீர்பயா ஸ்ராககர்ஸீ தா |
த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ராவணம் ப்ரத்யபாக்ஷத || (1)

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஸீதை கொஞ்சமாவது பயப்பட வில்லை. பரபுருஷனுடன் நேரில் பேசுவது பதிவிரதைகளுக்குத் தகாதென்று, நடுவில் ஒரு புல்லைப் போட்டுத் தன் மனத்திலிருந்த துக்கத்தையும் சோகத்தையும் வெளியிட்டாள், "தசரதனென்று ஒரு அரசனிருந்தார். அவர் ஸத்தியஸந்தர். தர்மத்தை நிலைநிறுத்துகிறவர். அவருக்கு ராமனென்ற புத்திரனுண்டு. அவர் சகல லோகங்களிலும் பிரஸித்தி பெற்றவர். விசாலமான நேத்திரங்களை உடையவர். முழங்கால் வரையில் நீண்ட கைகளையுடையவர். ஸிம்ஹத்தைப் போன்ற தோள்களையுடையவர், மஹா தேஜஸ்வி. தர்மாத்மா. அவரே ஸகல லோகங்களுக்கும் தெய்வம். அவரே எனக்கும் பர்த்தா, இப்படிப்பட்ட சுத்தமான குலத்தில் புகுந்து, இப்படிப்பட்ட லோக சிரேஷ்டரான பர்த்தாவை அடைந்து நான் அதர்மத்தைச் செய்வேனோ? அவரும் அவருடைய தம்பி லக்ஷ்மணனும் உன்னைக் கொல்லவே இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் எனக்கு உன்னிடத்தில் கொஞ்சம்கூடப் பயமில்லை. இப்பொழுது ஏன் சும்மா இருக்கிறாரென்றால், அவருக்கு எதிரில் என்னை நீ எடுத்து வந்திருந்தால், ஜனஸ்தானத்தில் கரன் உயிரிழந்ததுபோல் நீயும் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டுத் தரையில் கிடப்பாய். கோர ரூபங் களையுடைய மஹாபலவான் களான உன் ராக்ஷஸர்களெல்லாம் கருடனைக் கண்ட பாம்புகளைப்போல் ராகவனிடத்தில் நடுங்குவார்கள். கங்கையின் கரைகளை அலைகள் இடித்துத் தள்ளுவதுபோல் தங்கக் கட்டுகளால் பிரகாசிக்கும் அவருடைய கூர்மையான பாணங்கள் உன் உடலைத் துளைக்கும். நீ இதுவரையில் தேவாஸுர்களாளும் கொல்லப்படாமலிருக்கிறாய்; ராமனுடன் பகைத்துக்கொண்டு உயிர் தப்ப மாட்டாய். யூபஸ்தம்பத்தில் கட்டிய ஆடு பிழைக்குமா? மஹாபலசாலியான ராமன் உன் உயிரைக் கொண்டுபோக வந்த காலன். அவர் கோப திருஷ்டியால் உன்னை ஒரு தரம் பார்த்தால் அந்த க்ஷணமே நீ எரிந்து சாம்பலாவாயே! சந்திர ஸூரியர்களை ஆகாசத்திலிருத்து அடித்துத் தள்ளுவார்; அழித்தாலும் அழிப்பார். ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்தாலும் செய்வார். ஸீதையை உன்னிடத்திலிருந்து விடுவிக்காமல் இருப்பாரா? உன் ஆயுளும் ஐசுவரியமும் பலமும் பாராக்கிரமும் அழிந்தன. உன்னால் லந்தை நாதனற்று விதவையாயிற்று.

என் பர்த்தாவுடன் வஸித்துக் கொண்டிருந்த என்னைப் பலவந்தமாக எடுத்துக்கொண்டு வந்தாயே. இந்தப் பாவம் உனக்கு சுகத்தைக் கொடுக்குமென்று எண்ணினாயா? காட்டிற்கு ஓடி வந்த அந்தப் பரதை என்னை என்ன செய்யமுடியும் என்று கேட்டாயல்லவா? அவர் தெய்வ பலத்தையுடையவர்; மஹாதேஜஸ்வி; பாப மற்றவர்; இல்லாவிட்டால் துஷ்ட ஜந்துக்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் நிறைந்த இந்த தண்டகாரணயத்தில் தனியாக வஸிப்பாரா? அவருடைய சரமாரியால் உன் கர்வமும் பலமும் வீரியமும் கொழுப்பும் துஷ்டத்தனமும் அறியும். பிராணிகள் ஆயுள் குறுகி மரணமடையும்பொழுது விபரீத காரியங்களைச் செய்கின்றார்கள். நீயும் உன் ராக்ஷஸர்களும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் அழியும் காலம் வந்ததால் என்னைப் பலவந்தமாக எடுத்து வரவேண்டுமென்று உனக்குப் புத்தியுண்டாயிற்று. யாகசாலையில் தர்ப்பங்களாலும் யாக பாத்திரங்களாலும் ஹோமகுண்டம் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வேத மந்திரங்களால் அந்த ஸ்தலம் சத்தி செய்யப்பட்டு அதில் ஹோமங்கள் நடக்கும்பொழுது, சண்டாளன் அதை நெருங்க முடியுமா? தர்மத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் விலகாத ராமன் அந்த யக்ஞபுருஷனைப்போன்றவர். அவருடைய பிரியத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பராக்கரமத்தால் ரக்ஷிக்கப்படும் நான் அந்த அக்னி குண்டத்தைப் போன்றவன். சண்டாளனான நீ என்னை நெருங்க முடியுமா? ராஜ ஹம்ஸத்துடன் தாமரையோடைகளில் எப்பொழுதும் ஆனந்தமாக விளையாடும் பெண் ஹம்ஸம், நாணம் காட்டி விருக்கும் நீர்க் காக்கையைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்குமா? பிரக்ஞையற்ற இந்தத் தேகத்தை நீ கயிற்றால் கட்டு, வெட்டு; கடித்துத் தின்று விடு. இந்த சரீரத்தையாவது பிராணனையாவது காப்பாற்றவேண்டு மென்று எனக்குக் கவலையில்லை. அழிவற்ற அபகீர்த்தியை ஒரு பொழுதும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளமாட்டேன்” என்று கோபித்துக் கடுமையாகப் பேசி அவனை லஷ்யம் செய்யாமல் மௌனமாக இருந்தான்.

ராவணன் அதைக் கேட்டுக் கோபம் மேலிட்டு அவளுக்கு மிகுந்த பயத்தை உண்டுபண்ண விரும்பி, “ஸீதே! ஒரே வார்த்தை சொல்லுறேன், கேள். இன்றுமுதல் பன்னிரண்டு மாதங்களுக்குள் நீ என்னைக் கணவனாக அடையவேண்டும். இல்லாவிட்டால், என் காலவேளை ஆகாரத்திற்காகச் சமையற்காரர்கள் உன்னைத் துண்டித்துப் பக்குவம் செய்வார்கள்” என்று அதட்டினான். பிறகு ராக்ஷஸிகளைப் பார்த்துக் கோபத்துடன், “இவளுடைய கர்வத்தை அழித்து அதிசீக்கிரத்தில் இவளை எனக்கு உட்படுத்தவேண்டும். ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அசோகவனத்தில் இவளை வைத்துக் காப்பாற்றுங்கள். நயத்தாலும் பயத்தாலும் காட்டில் யானையை

வசப்படுத்துவதுபோல் இவளை எப்படியாவது எனக்கு வசப்படுத்த வேண்டும்" என்று கடுமையாக உத்தரவு செய்து, மஹா கோபத்துடன் பூமியைப் பிளப்பவன் போல் தரையைத் காலால் உதைத்து விட்டு அங்கிருந்து போனான். கோர ரூபமுள்ள அந்த ராக்ஷஸிகள் ஸீதையை அசோகவனத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தார்கள்.

அது எல்லா காலத்திலும் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் மதம்கொண்ட பக்ஷிகளாலும் விளங்கிற்று. ஆனால், ஸீதையோ பெண் புலிகளிடத்தில் அகப்பட்ட மானைப்போல் அந்த ராக்ஷஸிகளிடத்தில் அகப்பட்டுப் பயந்து ஏக்கம் பிடித்து, அவர்களுடைய கோர ரூபங்களைப் பார்த்து ஒன்றும் தோன்றாமல், தன் பிரிய நாயகனும் இஷ்ட தெய்வமுமான ராமனையே எப்பொழுதும் தியானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ந விந்ததே தத்ரது பரம் மைதீ
விருப டேநத்ராய் ரதீவ தர்ஜீதா |
பதீம் ஸ்மரந்தீ தயீதம் ச கைவதம்
விசேதநாயுத் பய ஷோக பீடிதா || (26)

லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்திற்குப் போனது

ராக்ஷஸம் ம்ருகந்ரூபண சரந்தம் காமந்ரூபணம் |
ந்ஜுத்ய ராக்மா மாரீசம் தூர்ணம் பதி நிவர்ததே || (1)

மா ன் ரூபமெடுத்து வந்த மஹாமாயாவியான மாரீசனைக் கொன்று ராமன் ஸீதையைப் பார்க்க விரும்பி, அதி வேகமாகத் திரும்பி வரும்பொழுது அவருக்குப் பின்புறத்தில் ஒரு நரி கோரமாக ஊளையிட்டது. அதைக்கேட்டு ராமனுக்குப் பயத்தால் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாயிற்று. “ஐயோ! நரி இப்படி ஊளையிடுவது அபசகுன மாயிற்றே, ஸீதை ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்படாமல் கேஷமமாக இருக்கவேண்டுமே. மாரீசன் இறக்கும் பொழுது நான் கத்தினது போல் ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் கூப்பிட்டது வீணாகாதே. அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் என்னிடத்தில் ஓடி வருவானென்றும், ஸீதையை விடுவானென்றும், அவள் அதைக்கேட்டால் நானிருக்கு மிடத்திற்கு உடனே லக்ஷ்மணனை அனுப்புவானென்றும், அப் பொழுது ராக்ஷஸர்கள் ஒன்று சேர்ந்து, ஸீதையைக் கொல்லலாமென்று மல்லவா அவன் இப்படிச் செய்தான். பொன்மானைப் போல் ரூபமெடுத்து என்னை ஆசிரமத்திலிருந்து வெகு தூரத்திற் கப்பால் அழைத்துப்போய், என் பாணத்தால் அடிபட்டு இறக்கையில், 'ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஸீதே' என்று கத்தினது இதற்காக வல்லவா? இந்தப் பெரும் காட்டில் தனியாக இருக்கும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் கேஷமமாக இருக்கவேண்டுமே. ஜனஸ்தானத்தில் ராக்ஷஸர்களை நான் கொன்றது முதல் அவர்கள் எனக்குக் கெடுதி செய்ய ஸமயம் தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோரமான பல அபசகுனங்கள் காணப்படுகின் றனவே" என்று நரியின் ஊளையைக் கேட்டதாலும், மாரீசன் மான் ரூபத்.துடன் தன்னை ஆசிரமத்திலிருந்து வெகுதூரம் இழுத்துக்கொண்டு போனதாலும் என்ன கெடுதி நேர்ந்ததோ என்று ஸந்தேகித்து ஜனஸ் தானத்தை நோக்கி விரைவாகச் சென்றார். அப்பொழுது மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் கோரமாகக் கூவிக்கொண்டு அவருக்கு இடமாகப் போயின. அந்த அபசகுனங்களையும் பார்த்துக் கொண்டு இன்னும் அதிவேகமாக ஆசிரமத்தை நோக்கி ஓடி வருகையில், லக்ஷ்மணன் காந்தியற்ற முகத்துடன் எதிரில் வந்தான்.

ராமன் அவனிடத்திற்குப் போய், தன்னைப்போல் அவனுக்கும். முகம் வாடித் துக்கம் மேலிட்டிருப்பதைப்பார்த்து, ராஷஸர்கள் நிறைந்த வனத்தில் ஸீதையைத் தனியாகவிட்டு வந்ததைப்பற்றிக் கடுமையாகக் கோபித்தார். அவனுடைய இடது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கோபமும் துக்கமும் தாங்காமல், “அடே லக்ஷ்மணா! ஸீதையைத் தனியே விட்டு இங்கே வந்தாயே.

என்ன காரியம் செய்தாய்? நீ செய்தது மிகவும் பிசகு. அவள் அபாயமில்லாமல்
 கேஷமமாக இருக்கவேண்டுமே. அதைப்பற்றி ஸந்தேக மென்ன? எந்தத்
 துவட்பிருகங்களால் கொல்லப்பட்டாளோ? ராக்ஷஸ் களால்
 தின்னப்பட்டாளோ? மஹா ஸாதுவான ஜனக மஹாராஜனுடைய புத்திரியை
 நம்முடன் அழைத்து வந்தது இதற்காகவா? அவளை ஆபத்திலிருந்து
 காப்பாற்ற முடியாத நமது வீரியத்தைச் சுடவேண்டும். நம்மை நம்பி வந்த ஒரு
 பெண்ணைக் காப்பாற்ற முடியாத நமக்கு ஆயுதங் களால் என்ன பிரயோஜனம்?
 என் பயத்திற்குத் தகுந்தபடி பல அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. லக்ஷ்மணா!
 ஸீதையை கேஷமமாக உயிருடன் காண்போமா? ஜனகருடைய பெண்ணல்லவா?
 அவரிடத்தில் அவளை ஜாக்கிரதையாக ஒப்புவிக்கவேண்டாமா? காக்கை
 முதலிய பகலிகளும் நரி மான் முதலிய மிருகங்களும் ஸூரியனைப் பார்த்துக்
 கத்துகின்றன. ஜானகி கேஷமமாக இருப்பாளா? இந்த மஹாபாபியான மாரீசன்
 மான்ரூபம் தரித்து என்னை ஆசிரமத்திலிருந்து வெகுதூரம்
 இழுத்துக்கொண்டு போனான். எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அவனைக்
 கொன்றேன், சாகும்பொழுது அவன் நிஜரூபத்தை எடுத்து ஸீதையையும்
 உன்னையும் ஏமாற்றினான். யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் என் மனம்
 ஸந்தோஷமற்றுக் குன்றியிருக்கிறது. இடது கண் துடிக்கிறது. ஸீதை
 ஆசிரமத்தில் இருக்கமாட்டாள். எவனால் கொண்டு போகப்பட்டாளோ?
 இறந்தாளோ அல்லது நடுவழியில் இழுக்கப்படுகிறாளோ? ஸீதையை இனி
 நாம் ஆசிரமத்தில் பார்க்கப் போகிறதில்லை என்பது நிச்சயம்."

மநுஸ்ச மே தீந மீஹாப்ரஹ்ருஷ்டம்
சுக்ஷேப்ச ஸவ்யம் குருதே வீகாரம் |
அஸம்பரயம் லக்ஷ்மண நாஸ்தீ ஸீதா
ஹ்ருதா ம்ருதா வா பதீ வர்தமேத வா || (25)

ராமன் பிரலாரபித்தது

ஸ த் ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் தீநம் பரூரந்ரீய தபரதாத்மஜ: |
பர்யப்ருச்சத தர்மாத்மா கைதஜ்ஜீ மாகதம் வீநா || (1)

ஸீதையைத் தனியாகக் காட்டில் விட்டு வந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமன் கேட்டார். “லக்ஷ்மண! நான் தண்ட காரண்யத்திற்குப் போகப் புறப்படும்பொழுது, என்னுடன் வருவேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்த ஸீதையை எங்கே விட்டுவந்தாய்? ராஜ்யத்தை இழந்து தீனனாக காட்டிற்கு ஓடும் என்னைக் கைவிடாமல் என்னுடன் ஸகல கஷ்டங்களையும் அனுபவித்த ஜானகி, எங்கே? தேவஸ்தரீகளைப் போல் அழகி அவள். என்னுயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு அருமையானவள். அந்த ஸீதை எங்கே? அவளில்லாமல் ஒரு மூகூர்த்தமாவது என் உயிர் தரிக்குமா? தங்கத்தின் காந்தியையுடைய அந்த ராஜ புத்திரி இல்லாமல் ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியாக இருப்பதையும் நான் வேண்டேன். என் உயிர்த் தோழியான ஜானகியை உயிரோடு காண்போமா? நான் பதினான்கு வருஷங்கள் வனவாஸம் செய்கிறேன் என்று செய்த பிரதிக்கை பொய்யாகாமல் நிறைவேறுமா? அவளைப் பிரிந்த துக்கத்தால் நானும் இறந்து நீயும் அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போன பிறகாவது, புண்ணியவதியான கைகேயி ஸுகப் படுவாளா? அப்பொழுதாவது அவளுடைய எண்ணங்கள் நிறை வேறுமா? தன் புத்தன் ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது, அவள் கர்வத்தால் தலைதெரியாமல், என்னைப்பெற்ற கௌஸல்யையும் தனக்கு மரியாதை செய்யவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திப்பாளே. புருஷனையும் இழந்து, பிள்ளையையும் பறிகொடுத்து, சக்களத்திக்கும் அடிமைப்படவேண்டுமா? ஜானகி பிழைத்திருந்தால் ஆசிரமத்திற்குப் போவேன். வேறு விதமாக நேர்ந்தால் இப்பொழுதே உயிரை விடுவேன். நான் ஆசிரமத்திற்குப் போனவுடன் ஸீதை சிரித்த முகத்துடன் என்னை எதிர்கொண்டு வந்து பேசாவிட்டால் அப்பொழுதே உயிரை வீடுவேன். லக்ஷ்மணா! ஜானகி பிழைத்திருக்கிறாளா, இல்லையா? சொல். அல்லது நீ அவளை விட்டு வந்த பிறகு ராக்ஷஸர்களால் கொல்லப்பட்டாளோ? செல்வமாக வளர்க்கப்பட்டவள். ஒரு நாளும் துக்கத்தை அறியாதவள். சிறுபெண். என்னை விட்டுப் பிரிந்து ஏக்கம் கொண்டு தவிக்கிறாளோ? அந்தத் துஷ்ட ராக்ஷஸன், 'ஹா! லக்ஷ்மணா' என்று கபடமாகக் கத்தினதைக் கேட்டு நீயும் பயந்தாயென்று நினைக்கிறேன். அதை என் குரலென்று எண்ணி ஸீதையும் பயந்து, என்னைத் தேடிவர உன்னை அனுப்பி இருக்கிறாள். ஆகையால் இவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்திருக்கிறாய். எப்படியிருந்தாலும் ஸீதையை அந்தக் காட்டில் தனியாக

விட்டு வந்தது பெரும் கஷ்டம். ராக்ஷஸர்களுக்கு நம்மைப் பழிவாங்க ஸமயம் கிடைத்ததல்லவா? கரதூஷணர்கள் மடிந்தது முதல் அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் ரோஷம் கொண்டு நமக்குக் கெடுதி செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நர மாம்ஸத்தில் அதிகப் பிரிதியுள்ள அந்தத் துவட்டர்கள் ஸீதையைக் கொண்டு தின்றிருப்பார்களென்று எண்ணுகிறேன். இது நிச்சயம். ஐயோ இவ்விதமான கஷ்டத்தில் அகப்பட்டு என்ன செய்வேன்! இதுவும் நான் அனுபவிக்கவேண்டிய கர்மபலனே" என்று ஸீதையையே நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டு ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் ஜனஸ்தானத்தை நோக்கி வந்தார்.

இப்படி லக்ஷ்மணனைக் கோபித்து, பசிதாகத்தாலும் வெகு தூரம் ஓடிவந்த சிரமத்தாலும் முகம் வாடிக் கறுத்து உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்கருகில் வந்தார். அங்கே ஸீதையைக் காணவில்லை. ஆசிரமத்திற்குள் போய் பார்த்தார்: அங்கும் காணவில்லை. அவ்விடத்தைப் பார்த்தவுடன் தானும் அவளும் அங்கே விளையாடி ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்த இடங்களில் தேடியும் அவளைக் காணாமல் சொல்ல முடியாத துக்கத்தை அடைந்தார்.

**ஸ்வமாபரமம் ஸம்ப்ரவிகாஷ்ய வீரோ
விஜார தேயா நநுஸ்ருத்ய காம்பரீத் |
ஓதத் ததீத்யேவ நிவாஸ பூமிள
ப்ரஹ்ருஷ்டரோமா வ்யதீதோ பபூவ || (20)**

ராமன் பிரலாபித்தது (தொடர்ச்சி)

அதாஸ்ரம ஸுபாஷ்ருத்த மந்தரா ரகுநந்தந்: |
பரீபர்ச்ச ஸிஸம் தீரீம் ராமோ ஸுக்கார்தீதம் புந: (1)

ஆ சிரமத்திலிருந்து திரும்பிவரும் லக்ஷ்மணனை ராமன் நடுவழியில் ஸந்தித்து அவன் துக்கப்படுவதைக் கண்டு, “நீ இருக்கறாயென்று உன்னை நம்பி ஜானகியை உன் வசத்தில் ஒப்புவித்து விட்டு வந்தேனே. அவளைத் தனியாக விட்டு இங்கே ஏன் வந்தாய்? உன்னைப் பார்த்தவுடன் ஸீதைக்கு ஏதோ பெரிய கெடுதி நேர்ந்திருக்கிறதென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. ஸீதை இல்லாமல் நீ மாத்திரம் தனியாக வருவதைத் தூரத்தில் கண்டவுடன் என் இடது கண்ணும் இடது கையும் மாப்பும் துடித்தன” என்றார்.

ஸீதையின் குரூரமான வார்த்தைகளால் புண்ணாயிருந்த லக்ஷ்மணனுடைய மனதில் ராமனுடைய வார்த்தைகள் நாராசம்போல் துளைத்தன. ஆனாலும் தன் துக்கத்தையும் கோபத்தையும் அடக்கிக் கொண்டு, “அண்ணா! வேண்டுமென்று காரணமில்லாமல் ஸீதையை விட்டு நான் இங்கே வரவில்லை. வெகு குரூரமான வார்த்தைகளால் அவள் என்னைக் கோபித்து இங்கே அனுப்பினாள். இல்லாவிட்டால் நான் தங்களுடைய கட்டளையை மீறுவேனா? ‘ஹா லக்ஷ்மணா, ஹா ஸீதே, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்’ என்று தாங்கள் கதறினது போல் எங்கள் காதில் விழுந்தது, ஸீதை அதைக் கேட்டுப் பயந்து அழுது கொண்டு, தங்களிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் தனக்கு நேரும் ஆபத்தையும் மறந்து, ‘லக்ஷ்மணா! ஓடு, ஓடு, இங்கே நிற்காதே’ என்றாள். இப்படிப் பல தடவை என்னைக் கட்டளையிட்டாள். தங்களுடைய மஹிமையை நான் அறிந்ததால் அதற்கு உட்படாமல், ‘ரகுவீரனுக்கு பயத்தை உண்டாக்கக்கூடிய ராக்ஷஸர்களை எந்து லோகத்திலும் காணேன். இது அவருடைய குரல் அல்ல. வேறு எவனோ நம்மை மோசம் செய்ய இப்படிக் கத்துகிறான். தாங்கள் கவலைப் படவேண்டாம். ஸகல லோகங்களையும் ஸகலப் பிராணிகளையும் ரக்ஷிக்கும் சக்தியுள்ள ரகுநாதன் எவ்விதத்திலும் அவருக்குத் தாழ்ந்த என்னையும் ஸ்திரீயான தங்களையும் பார்த்து, என்னைக் காப்பாற்றென்று அல்பமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவாரா? புருஷோத்தமனான அந்த மஹா வீரனுக்கு இது தகுமா? எந்த ராக்ஷஸனோ, எந்தக் காரணத்தாலோ ராமனுடைய குரலைப்போல், காப்பாற்று காப்பாற்றென்று அலறியிருக்கிறான். மேலும் லக்ஷ்மணா! என்னைக் காப்பாற்று என்று சொன்ன வார்த்தைகள் நிச்சயமாக ராமனுடைய குரல் அல்ல. அதற்கும்

இதற்கும் வெகு பேதமுண்டு. தாங்கள் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படக்கூடாது, தாங்கள் மற்ற ஸ்த்ரீகளைப்போல் ஏன் விசாரப்படுகிறீர்கள்? என்னை அங்கே அனுப்ப வேண்டாம். இதுவரையில் பிறந்தவனாவது இனி பிறப்பவனாவது யுத்தத்தில் ராமனை எதிர்த்து நிற்பவன் எவ்வுலகத்திலும் கிடையாது. ஸகல தேவர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் ராமனை யுத்தத்தில் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா?' என்று எவ்வளவோ சொன்னேன். ஆனால் ஸீதை புத்தி மயங்கி நான் சொல்வதைக் கவனிக்க வில்லை. தாரை தாரையாகக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு யாதொரு பாபத்தையும் அறியாத என்னைப் பார்த்து, 'அடே துவட்டா! நீ என்னிடத்தில் மிகுந்த ஆசை கொண்டு என் பர்த்தா இறக்கும் ஸமயம் பார்த்து என்னைக் கைப்பற்றவல்லவா நினைக்கிறாய்? உன் எண்ணம் நிறைவேறாது. நீயும் பரதனும் ஒன்றுசுபடி. யோசனைசெய்து, அதிசீக்கிரத்தில் ஸமயம் வாய்த்தவுடன் ராமனைக் கொல்வேன் என்று அவனிடத்தில் உறுதிசொல்லி வந்திருக்கிறாய். இல்லாவிட்டால் அவரிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தி வைத்து அவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்தாயோ? அவருக்கு மஹா ஆபத்து நேர்ந்து உயிரை இழக்கும் ஸமயத்தில் கவலையற்றிருப்பது போதாதா? கவலைப்படும் என்னையும் வஞ்சக வார்த்தைகளால் ஏமாற்றுகிறாயா? நீ ராமனுக்குப் பரமசத்துரு. அவரைக் கொல்ல ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவன், மஹாகபடன். எனக்காகவே அவருடன் வந்திருக்கிறாய். இல்லாவிட்டால் அவர் காப்பாற்று வாரில்லாமல் தவிக்கும்பொழுது கவலையற்று, சும்மா இருப்பாயா?" என்று ஒரு நாளும் சொல்லாத கொடிய வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். அதைக்கேட்டு எனக்குக் கோபம் பிறந்தது, கண்கள் சிவந்து உதடுகள் துடித்தன. அதைப் பொறுக்க முடியாமல் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வந்தேன்" என்றார்.

ஆனால் ராமன் ஜானகியை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் புத்தி கலங்கி, "எப்படியிருந்தா லும் அவளை விட்டு நீ இங்கே வந்தது முற்றிலும் பிசகு. பெரிய கெடுதிக்கு இடமாயிற்று, ராக்ஷஸர்கள் எனக்கு ஒரு பொருட்டல்லவென்று உனக்குச் தெரியாதா? ஸீதை கடிந்து சொன்ன வார்த்தைகளைப் பொறுக்கமுடியாமல் நீ வந்தது பிசகு. ஸ்த்ரீகளுக்கு விவேகமில்லாமலிருப்பது ஸஹஜம். அதிலும் ஸீதை கோபத்தால் புத்தி மயங்கியிருப்பவள். விவேகியான புருஷன் அதை லக்ஷ்யம் செய்வானா? நீ கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து என் கட்டளையை மீறினது நல்லதல்ல. அவள் உன்னால் பூஜிக்கத்தகுந்தவள்; ஸ்த்ரீ; கோபத்தால் புத்தி சிதறியிருப்பவள்; நானோ உன்னைக் கட்டளையிட்டிருக்கிறேன். ஸீதை எதைச் சொன்னாலும் நீ கோபிக்கக்கூடாது. அப்படி. அவளுடைய வார்த்தைகளைப் பொறுக்க முடியாவிட்டாலும் வேறு எங்கேயாவது மறைந்திருந்து அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மான் ரூபம்

தரித்து என்னை வெகுதூரம் ஆசிரமத்திலிருந்து அலையச் செய்த மாரீசன், நான் விளையாட்டாக பிரயோகித்த பாணத்தால் அடிபட்டு மடிந்தான். சாகும்பொழுது மான் ரூபத்தை விட்டு உண்மையான ராக்ஷஸ ரூபத்தை எடுத்து, 'ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஸீதே! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று என் குரலைப் போல் தீனமாகக் கதறினான். அதைக்கேட்டு நீயும் ஜானகியை விட்டு இங்கே வந்தாய்".

**பரராஜாதேநவ ததார்தயா கீரா
ஸ்வரம் மமாஸம்ப்ய விதூர ஸம்ஸ்ரவம் |
உதாஹ்ருதம் தத்வசநம் ஸுதாருணம்
த்வமாகதேதா யேந விஜாய மைதீஸீம் || (௨7)**

ராமன் பிரலாபித்தது (தொடர்ச்சி)

ப்ருபா மாஹ்ரஜமாநஸ்ய தஸ்யாதீதா வாமலோகநம் |
ப்ராஸ்யுரச் சாஸ்கலத் ராமோ லோபகூபர்தா ப்யஜாயத|| (1)

ராமன் அதிவேகமாக ஆசிரமத்தை நோக்கி வரும்பொழுது இடது கண்களின் கீழ் இமை துடித்தது; கால் இடறிற்று; தேகம் நடுங்கிற்று. இந்த அபசகுனங்கள் அடிக்கடி நேர்ந்ததைப் பார்த்து, “ஸீதை க்ஷேமமாக இருக்க வேண்டுமே” என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவளைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசையுடன் ஆசிரமத்தில் புகுந்தார். அது சூன்யமாக இருந்தது. அவருக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. வேகத்தால் தாவிச் சென்று கைகால்களை உதறிக்கொண்டு, ஸீதை வழக்கமாக இருக்குமிடங்களை ஒவ்வொன்றாகத் தேடினார். ஹேமந்த ருதுவில் தாமரை ஓடைகள் புஷ்பங்களற்றுக் காந்தி குறைந்திருப்பது போல் அந்தப் பர்ணசாலை ஸீதையில்லாமல், காந்தியற்றிருந்தது. மரங்களில் இலைகளும் மலர்களும் வாடி வண்டுகள் மெதுவாகச் சப்தம் செய்துகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தால், மரங்கள் ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் தேம்பித் தேம்பி அழுவது போல் தோன்றிற்று. பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் ஸந்தோஷமற்றிருந்தன. வனதேவதைகள் அங்கங்கிருந்து ஓடிப்போயின. ஆசிரமத்தில் மான்தோல்களும் தர்ப்பைகளும் தர்ப்பாஸனங்களும் வழக்கமான இடங்களில் இல்லாமல் சிதறிக்கிடந்தன. ஸீதையில்லாத அந்த ஆசிரமம் ஒரே சூன்யமாக இருக்கக் கண்டு ராமன் துக்கம் தாங்காமல் அடிக்கடி பிரலாபித்தார்.

"ஸீதையை எவன் எடுத்துப் போனானோ? எவன் கொன்றானோ? எங்கே வழி தப்பித் திரிகிறானோ? ராக்ஷஸர்களால் தின்னப் பட்டானோ? விளையாட்டாக ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறானோ? அல்லது இந்தக் காட்டில் பயந்து மறைந்து கொண்டிருக்கிறானோ? புஷ்பங்களைப் பறிக்கப் போயிருக்கிறானோ? தாமரை ஓடைகளில் ஸ்நானம் செய்யப் போனானோ? கோதாவரிக்குப் போனானோ?" என்று புலம்பிக்கொண்டு வெகு ஜாக்கிரதையாக அவளைத் தேடியும் காணவில்லை. சோகத்தால் கண்கள் சிவந்து, பித்துப் பிடித்தவரைப் போல் ஒரு மரத்திலிருந்து மற்றொரு மரத்திற்கும், மலையிலிருந்து மலைக்கும், நதியிலிருந்து நதிக்கும் ஓடி அலைந்தார். ஒரு கடம்பை மரத்தைப் பார்த்து, “ஸீதைக்கு உன்னிடத்தில் விசேஷ பிரீதியல்லவா? அவளைக் கண்டாயா? தெரிந்தால் சொல். சொல்லமாட்டாயோ? பில்வமரமே! ஸீதை உன் இளந்தளிர்போல் அழகிய நிறத்தையுடையவள். பீதாம்பரத்தை உடுத்தியிருப்பாள். உன் பழங்களைப் போன்ற ஸ்தனங் களையுடையவள். உன்

தோழியை எங்கேயாவது பார்த்தாயா? நீயும் சொல்லமாட்டாயோ? வெண்பாலை மரமே! உன்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புவைத்த ஜானகி பிழைத்திருக்கிறாளோ இல்லையோ? நீயும் சொல்லமாட்டாயோ? மருத மரமே! உன்னைப்போன்ற துடைகளையுடைய என் நாயகியைக் கண்டாயோ? நீயும் சொல்லமாட்டாயோ? மஞ்சாடி மரமே! நீ தளிர்ந்துப் பூத்து வண்டுகளின் மதுரமான சப்தத்துடன் விளங்குற படியால் ஏதோ ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்லப் போகிறாய். ஸீதை இருக்குமிடம் உனக்குத் தெரியுமா? நீயும் சொல்லமாட்டாயோ? அசோக மரமே! உன்னைப்பார்ப் பவர்களின் சோகத்தைப் போக்குவதாக உனக்கு இந்தப் பெயர் கிடைத்தது. அதற்குத் தகுந்தபடி என் பிரிய நாயகி இருக்குமிடத்தைக் காட்டி, சோகத்தால் தவிக்கும் என்னைச் சோகமற்றவனாகச் செய், நீயும் சொல்லமாட்டாயோ? பனைமரமே! உன் பழங்களைப் போன்ற ஸ்தனங்களையுடைய என் பாரியை எங்கே? என்னைப் பார்த்தும் உனக்கு இரக்கமில்லையா? நீயும் சொல்ல மாட்டாயோ? காவல் மரமே, உன் பழம்போல் பளபளப்பான சரீரம் வாய்ந்த ஸீதை இருக்குமிடத்தை அறிந்தால் சொல். கோங்கு மரமே! புஷ்பங்களால் நிறைந்த உன்னைப் பார்க்கையில் மிகுந்த ஸந்தோஷ முண்டாகிறது. ஸீதை உன் புஷ்பங்களைக் கண்டால் மிகுந்த பிரீதியடைவாள். அவளை எங்கேயாவது பார்த்தாயா?” என்று இப்படி மா கடம்பு ஆச்சா பலா மருதாணி மாதுளை வேங்கை முதலிய செடிகளையும் மல்லிகை சிறு மல்லிகை சம்பகம் தாழை முதலிய செடிகளையும் ஒவ்வொன்றாகக் கேட்டுக் கொண்டே பித்துப் பிடித்தவரைப்போல் அந்த வனமெங்கும் திரிந்தார்.

அவைகள் பதில் சொல்லாததால் தன்னிடத்தில் அன்பு இல்லை என்றெண்ணி, ஒருவேளை மிருகங்களாவது சொல்லாதா என்று, *மானே! உன்னைப் போன்ற கண்களையுடைய ஸீதையைக் கண்டாயோ? நீ சொல்லமாட்டாய். யானையே! உன் துதிக்கையைப் போன்ற துடைகளையுடைய ஸீதையை நீ பார்த்திருப்பாய். எங்கே போனாள்? நீயும் சொல்லமாட்டாய். புலியே! அந்த யானையும் மானும் எவனிடத்திலோ பயந்து ஒன்றும் சொல்லவில்லை. நீயோ மஹாகூரன் ஒன்றிற்கும் அஞ்சமாட்டாய். தைரியமாகச் சொல். உன்னைப்போல் அழகாக நடக்கும் ஸீதையைப் பார்த்தாயல்லவா? நீங்கள் ஒருவரும் சொல்லமாட்டீர்கள்.

“ஹா. ஸீதே! உன்னைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன்; ஏன் ஓடு கிறாய்? என்னிடத்திலிருந்து தப்ப முடியுமா? மரங்களின் மறைவில் ஏன் நிற்கிறாய்? ஓடாதே! நான் இவ்வளவு வேண்டியும் ஏன் பதில் சொல்லவில்லை? நில், நில். என்னிடத்தில் தயவில்லையா? எல்லை மீறிப் பரிஹாஸம் செய்வது உன் வழக்கமல்லவே. அப்படியிருக்க என்னிடத்தில் ஏன் இவ்வளவு அலக்ஷ்யம்?

இதோ உனது மஞ்சள் பட்டாடை தெரிகிறது. நீ ஒடும்பொழுது கண்டு விட்டேன். ஓடாதே நில். ஒரு வேளை அவள் உயிரரோடில்லையோ? இருந்தால் இவ்வளவு கஷ்டப்படும் என்னைப் பார்த்துப் பொறுக்க மாட்டாளே! ஆகையால் யாரால் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டாளோ?

நரமாம்ஸத்தில் பிரியமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் நான் இல்லாத வேளையில் அவளைக்கொண்டு அங்கங்களை வெட்டித் தின்றுவிட்டார்களோ? அழகிய பல் வரிசையையும் உதடுகளையும் மூக்கையும் குண்டலங்களையு முடையதாகப் பூரண சந்திரனைப் போன்ற அவளுடைய முகம் இப்பொழுது களையற்றிருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். நானில்லாமல் பயந்து கதறிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ராக்ஷஸர்கள் வந்து, சம்பக மலரின் நிறம் வாய்ந்து ஹாரம் முதலிய ஆபரணங் களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸீதையின் கழுத்தைக் கடித்து ரத்தத்தைக் குடித்தார்களோ? வளை சங்கிலி முதலிய பூஷணங்களால் விளங்கி, தளிர்களைப்போல் மிருதுவான அவளுடைய கைகளை அந்தக் கொடியவர்கள் கடித்துத் தின்றார்களோ? அப்பொழுது. அவள் எப்படிப் பரிதவித்தாளோ? அங்கங்கள் எப்படித் துடித்தனவோ? நடுக் காட்டில் பிரயாணிகள் கூட்டமாகப் போகும் பொழுது தங்களுடன் வந்த பெண்ணைத் துஷ்ட மிருகங்கள் தின்னும்படி விட்டுப் போவதைப் போல், உனக்கு ஸகல பந்துக்கள் இருந்தும் ராக்ஷஸர்கள் உன்னைக் கொண்டு தின்னும்படி அநாதையாக விட்டேனே. லக்ஷ்மண! நீ மஹா புத்திசாலியல்லவா? ஸீதை எங்கேயாவது உன் கண்ணில் பட்டாளா? ஹா ஸீதே! என்னை விட்டு எங்கே போனாய்?” என்று அடிக்கடி கதறிக்கொண்டு காட்டிலிருந்து காட்டிற்கு ஓடினார். சிலவிடங்களில் வேகத்தால் சுழன்றார். சில விடங்களில் கொடிகளைக் கண்டு ஸீதையைப் பார்த்தது போலெண்ணித் திகைத்து நின்றார். சிலவிடங்களில் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு பித்துப் பிடித்தவனைப் போல் அலைந்தார்.

இப்படிக் காடுகளிலும் மலைத் தாழ்வரைகளிலும் அலைந்து அலைந்து எவ்விடத்திலும் தேடிக் காணாமல், ஆசைவிடாமல், இன்னும் மறுபடியும் தேடவேண்டுமென்று எண்ணமுண்டாக அலைய ஆரம்பித்தார்.

**ததா ஸ கத்வா லீபுஸம் மஹத் வநம்
பரீத்ய ஸர்வம் த்வத மைதீஸீம் ப்ரதீ |
அநிஷ்டி தாபா: ஸ சகார மார்க்கண
புந: ப்ரியாயா: ப்ரமம் பரீப்ரமம் || (38)**

ராமன் பிரலரபித்தது (தொடர்ச்சி)

த்ருஷ்ட்வாய்ரம பதம் ஸூந்யம் ராஜமா ஸரதாத்மஜ: |
ரஷீதாம் பர்ணபாஸாம் ச வீத்வஸ்தா ந்யாஸநா நீச || (1)

ஆ சிரமத்திலுள்ள பர்ணசாலையில் ஸீதையைக் காணாமல் ஆஸனம் முதலியவை நான்கு புறங்களிலும் சிதறியிருக்கக் கண்டு, அந்தக் காடுகளில் தேடியும் காணாமல் ராமன் கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, “லக்ஷ்மண! ஸீதை எங்கேயிருக்கிறாள்? எங்கே போயிருப்பாள்? எவன் எடுத்துப் போயிருப்பான்? எவனாவது கொன்று தின்றிருப்பானோ? ஸீதே! விளையாட்டாக மரங்களில் மறைந்திருந்தால் பரிஹாஸம் செய்தது போதும், ஓடி வா. நான் துக்கப்படுவதைப் பார்க்கவில்லையா? நீ பிரியத்துடன் விளையாடும் மான்குட்டிகள் உன்னைக் காணாமல் நினைத்து நினைத்துக் கண்ணீர் விடுகின்றன. லக்ஷ்மண, ஸீதை அகப்படாவிட்டால் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன். ஐயோ! நான் இறந்து பரலோகத்திற்குப் போனால் அங்கே மஹாராஜாவைக் காண்பேனே. அவர் ‘பதினான்கு வருஷங்கள் வரையில் வனத்தில் வளிக்கிறேன்’ என்று என்னிடத்தில் நீ பிரதிக்கை செய்ததால் உன்னை வனத்திற்கு அனுப்பினேன். அந்தக் காலம் முடிவதற்கு முன் இங்கே என் வந்தாய்? நீ துஷ்டன், கட்டுப்பாடில்லாதவன், ஸத்தியமற்றவன், சீ, சீ என்றால் நான் என்ன பதில் சொல்வேன்? பிரக்கையற்று தீனாக, எண்ணங்கள் யாவும் வீணாக, பிறர் பரிதவிக்கும்படி, சோகத்தால் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை, ஸீதே! பொய் சொல்லுகிறவனைக் கீர்த்தி கைவிடுவதுபோல், சீக்கிரத்தில் கைவிட்டு எங்கே போனாய்? லக்ஷணங்கள் யாவும் பொருந்திய உத்தம ஸ்திரீ இப்படிச் செய்வது நியாயமா? நான் உன்னைப் பார்க்காவிட்டால் நிச்சயமாக உயிரை வீடுவேன்” என்று எவ்வளவு புலம்பியும் அவளைக் காணவில்லை. ஆழமான சேற்றில் அகப்பட்ட யானையைப் போல் ராமன் பிரமிப்பதைப் பார்த்து, எப்பொழுதும் அவருடைய ஓறிதத்தையே கோரும் லக்ஷ்மணன், “மஹானுபாவ! வருந்தவேண்டாம். நாம் தேடுவோம். இந்த வனத்தில் பல குகைகளுண்டு. காடுகளில் ஸஞ்சரிப்பதில் ஞானிக்கு மிகுந்த பிரியமுண்டு. ஆகையால் இந்தக் காட்டில் வேடிக்கையாக எங்கேயாவது ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பாள். அல்லது, தாமரையோடையிலோ மீனும் நொச்சிலும் நிறைந்த நதியிலோ ஸ்நானம் செய்யப் போயிருக்கிறாளோ? அல்லது, முன்போல் மறைந்திருந்து வேடிக்கையாக நம்மை அலையச் செய்ய எண்ணி இப்போது எங்கேயாவது ஒளிந்திருக்கிறாளோ? அல்லது நாம் பயப்படவேண்டுமென்று இந்தக் காட்டில் எங்கேயாவது மறைந்திருக்கிறாளோ?

நாம் தன்னைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கட்டும் என்று நமக்குத் தெரியாத இடங்களில் பதுங்கியிருக்கிறாளோ? தங்களுக்குப் பாரியையை விட்டுப் பிரிவது எப்பொழுதாவது நேருமா? அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்போம். இந்த வனத்தில் ஒவ்வோரிடத்திலும் ஜாக்கிரதையாகப் பார்ப்போம். இதைப்பற்றிக் கவலை வேண்டாம்" என்று ஸமாதானம் செய்தார்.

இப்படி ஸ்நேகத்தாலும் பிரியத்தாலும் லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தை களைக்கேட்டு ராமன் கொஞ்சம் ஆறுதலடைந்து, தைரியப்படுத்திக் கொண்டு ஸீதையை மறுபடியும் தேட ஆரம்பித்தார். புஷ்பங்களைப் பறிக்க எங்கே போயிருக்கிறாளோ என்று காடுகளில் தேடினார். விசித்திரமான தாதுக்களைத் தேடுவதற்காக எங்கே போயிருக்கிறாளோ என்று மலைகளில் தேடினார். அன்னங் களும் நீர்க்கோழிகளும் மணல் திட்டுகளில் உட்கார்ந்திருக்கும் அழகைப் பார்க்க ஆசைகொண்ட வளாகையால் ஒருவேளை எங்கே போயிருக்கிறாளோ என்று ஆறுகளில் தேடினார். மலர்ந்த தாமரைப் புஷ்பங்களால் விளங்கும் ஓடைகளில் ஸ்நானம் செய்வதில் பிரியமுள்ளவளாகையால் அங்கே தேடினார்.

இப்படி மலைத்தாழ்வரைகளிலும் குகைகளிலும் சிகரங்களிலும் அந்த மலையின் நான்கு புறங்களிலும் தேடியும் ஸீதையைக் காணவில்லை. அப்பொழுது ராமன், “லக்ஷ்மண! எல்லாவிடங்களிலும் தேடிப் பார்த்தோமே! ஐயோ! ஸீதையைக் காணவில்லையே! என்ன செய்வேன்?” என்று கதறினார். மஹாதேஜஸ்வியான தன் அண்ணன் தண்டகாரண்யத்தில் அநாதையைப் போல் பிரலாபிப்பதைப் பார்த்து, லக்ஷ்மணன் துக்கம் மேலிட்டு, “முன் காலத்தில் மஹாவிஷ்ணு பலிசக்கரவர்த்தியை ஜயித்துக் கட்டி மூன்று லோகங்களையும் மீட்டார். ஸீதையை எடுத்துப்போன அந்தப் பாபியைத் தாங்களும் அப்படியே கண்டு பிடித்துக் கொண்டு, அவளை மீட்டு வருவீர்கள்!” என்று அதிகப்பிரியத்துடன் தேற்றினார். அதைக் கேட்ட ராமன் துக்கம் தணியாமல், இந்தச் காட்டையும் ஓடைகளையும் இந்தமலையையும் அருவிகளையும் குகைகளையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடினேனே! என் பிராணநாயகியைக் காணவில்லையே. என்ன செய்வேன்?” என்று புலம்பி சீதையை விட்டுப் பிரிந்த சோகம் தாங்காமல் ஒரு முசுபர்த்தம் வரையில் மூர்ச்சையடைந்து, பிரக்ஞையற்று, தேகம் மெலிந்து அசைவற்று உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிறகு, “ஹா ப்ரியே” என்று அடிக்கடி அலறிக் கலகலவென்று கண்ணீர் உதிர்த்தார். அப்பொழுது அவருக்குப் பரம மித்திரனான லக்ஷ்மணன் எல்லா தர்மங்களையும் அறிந்தவரானதால், வணக்கமாகக் கை கூப்பிக்கொண்டு பலவிதமாக ஸமாதானம் சொன்னார்.

ராமனோ அதைக் கொஞ்சமும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் ஸீதையைக் காணாத
துக்கத்தால் அடிக்கடி, புலம்பினார்.

**அநாத்ருத்ய து தத் வாக்யம் ஸக்ஷ்மணோஜ்ஜுடாச் ச்யுதம் |
அபர்யம்ஸ தாம் ப்ரியாம் ஸீதாம் ப்ராக்ரேஸாத் ஸ யந:யந: || (33)**

ராமன் பிரலாபித்தது (தொடர்ச்சி)

ஸீதா மய்யந் தர்மாத்மா காமோபஹுத சேதந: |
வீலலாப மஹாபாஹு ராம: கமல லோகந: | (1)

தர்மாத்மாவும், தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாக ஆசையை அனுஷ்டிப்பபருமான ராமன் ஸீதையைப் பறிகொடுத்துக் கைகளைக் தூக்கிக்கொண்டு கண்ணீர் தாரைதாரையாகப் பெருகச் சோகத்தால் புத்திமயங்கி, ஸீதை ஸமீபத்திலில்லாவிட்டாலும் ஆசைக்கு வசப்பட்டு அவள் எதிரில் நிற்பதுபோல் எண்ணி பிரலாபித்தார். அதை நம்மால் வர்ணிக்கவும் முடியுமா? “ஸீதே! உனக்கு அசோக புஷ்பங்களிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுண்டு. ஆகையால் அதன் கிளைகளால் உன் தேகத்தை மறைத்துக் கொள்ளுகிறாய். என்ன பயன்? உன்னை நான் பார்த்துவிட்டேன். என் சோகத்தை அதிகப்படுத்துவதைத் தவிர உனக்கென்ன லாபம்? இளம் வாழை மரங்களைப்போன்ற உன் துடைகளை இளம் வாழைகளால் என் மறைத்துக் கொள்ளுகிறாய்? நான் உன்னைப் பார்த்துவிட்டேன். விளையாட்டாகக் கோங்கு மரங்களடர்ந்த வனத்தில் போய் ஒளிந்து கொள்கிறாயே. பரிஹாஸம் செய்தது போதும். என் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. மிகவும் களைத்திருக்கிறேன். இதற்குமுன் இந்தப் பரிஹாஸமே எனக்குப் பிரியமாக இருந்தது. இப்பொழுது வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது. மேலும் இந்த ஆசிரமத்தில் இப்படிச் செய்வது தகாது. பரிஹாஸத்தில் உனக்கு மிகுந்த பிரீதியென்று எனக்குத் தெரியும். விசாலமான கண்களை உடையவளே சீக்கிரம் வா. நீ இல்லாமல் இந்த ஆசிரமம் சூன்யமாக இருக்கிறது. லக்ஷ்மண! ராக்ஷஸர்கள் ஸீதையை எடுத்துப் போய் கொண்டு தின்றாவது இருக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம், நான் இப்படி பிரலாபிக்கும்பொழுது அவள் என்னை: அலக்ஷ்யம் செய்யமாட்டாள். இந்த மான் கூட்டங்கள் கண்ணீர் விடுவதைப் பார்த்தால் ஸீதை ராக்ஷஸர்களால் தின்னப்பட்டாளென்று சொல்வது போலிருக்கிறது. உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளே! பதிவிரதா சிரோமணியே! அழகில் ஒப்பில்லாதவளே! எங்கே போய் விட்டாய்? நீ இவ்விதமாகக் கொடிய கதியை அடைந்தது கைகேயியின் எண்ணப்படி. ஆயிற்றல்லவா? ஸீதையுடன் அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டு வந்து ஸீதையில்லாமல் என் அந்தப்புரத்தில் எப்படிப் புகுவேன்? வீரிய மற்றவனென்று லோகத் திலுள்ள வர்களெல்லாம் என்னை நிந்திப்பார்களே! பிராணனை வைத்துக்கொள்ள எனக்கு சக்தியில்லை என்பது ஸீதை என்னை விட்டுப் போன பிறகே தெரிகிறது. வனவாசம் முடிந்து நான் அயோத்யைக்குப் போனபிறகு ஜனக சக்கரவர்த்தி என்னைக் கண்டு,

“ராம! கேஷமமாய் வந்து சேர்ந்தாயா? குழந்தை ஸீதை கேஷமமாயிருக்கிறாளா?” என்று விசாரித்தால், அவருடைய முகத்தை எப்படிப் பார்க்கக் துணிவேன்? அவருக்கு ஜானகியிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி, அவளை இழந்து நான்மாத்திரம் வருவதைக் கண்டால் துக்கத்தால் மூர்ச்சையடைவார் என்றே எண்ணுகிறேன். அயோத்யைக்குத்தான் ஏன் திரும்பிப்போகவேண்டும்? பரதனால் ஆளப்பட்டுச் செழித்திருந்தாலும் எனக்கு அங்கே ஆக வேண்டியதென்ன? ஸீதையில்லாமல் ஸ்வர்க்கமும் எனக்குச் சூன்யமாகவே தோன்றும். லக்ஷ்மண! என்னை இந்த வனத்தில் விட்டு அயோத்யைக்குத் திரும்பிப்போ. ஸீதையை இழந்தும் நான் உயிரோடிருப்பேனா! பரதனை மாப்போடணைத்து, 'இந்தப் பூமியை ஆண்டு வரும்படி ராமன் உனக்கு அனுமதி கொடுத்தார்?' என்று சொல். கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் விதிப்படி வணங்கி, அவர்களுடைய சொல்லைத் தவறாமல் எந்தப் பாடுபட்டாவது அவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும். இது என் கட்டளை. ஸீதை காணாமற் போனதையும் சோகத்தால் நான் மரணமடைந்ததையும் என் தாய்களிடத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும்" என்று, சொல்லி ஸீதையில்லாமல் சூன்யமான அந்தக் காட்டில் ராகவன் அலைந்து தீனமாகப் புலம்புகையில் லக்ஷ்மணனும் பயந்து முகம் வாடி மனம் குன்றி ஏங்கினார்.

**இத் விஸபத் ராகவே ஸுதீநே
வநமுபகம்ய தயா விநா ஸுக்ஷேபர்யா |
பய விகஸ முகஸ்து லக்ஷ்மணோப்
வ்யத்தமநா ப்ருபரமாகுரோ பபூவ || (21)**

ராமன் பிரலாபித்தது (தொடர்ச்சி)

ஸ ராஜ்யத்ர: ப்ரீயயா விஜீந:
காமேந ஸோகேந ச பீத்யமாந: |
விஜாதயந் ப்ராதர மார்த்ருபா
யூயா விஜாதம் ப்ரவிஸ்யா தீவ்ரம் || ௩

ராமன் ஸீதையை வீட்டுப் பிரிந்து அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாலுண்டான ஆசையாலும் அவளை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தாலும் வாட்டப்பட்டு, அதைப் பார்த்த லக்ஷ்மணனும் துக்கத்தால் தவிக்க; மறுபடியும் சோகக் கடலில் மூழ்கினார். கண்ணீர் பெருக, உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஸீதையைக் காணாமல் மிகுந்த துக்கமடைந்தார். லக்ஷ்மணன் வருந்துவதைக் கண்டு அந்தத் துக்கம் இன்னும் அதிகமாக, அந்த ஸமயத்திற்குத் தகுந்தபடி பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார். “இந்த லோகத்தில் என்னைப் போன்ற பாபி இருப்பானென்று எண்ணவில்லை. கடலில் அலைகளைப் போல் வரும் சோகங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாக என் மனத்தையும் இருதயத்தையும் பிளக்கின்றன. பூர்வ ஜன்மத்தில் நான் வேண்டிய வரையில் பாபங்களைச் செய்திருக்க வேண்டும். இப்படி துக்கத்தின் மேல் துக்கம் நேருவது அதன் பயனேயன்றி வேறல்ல. நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால் நான் ராஜ்யத்தை இழந்ததும் பந்துக்களை விட்டுப் பிரிந்ததும் என் தாயை விட்டுப் பிரிந்ததும் என் பிதா இறந்ததும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, துக்கமென்ற வெள்ளத்தைப் பெருக்குகின்றன. நான் இந்தச் சூன்யமான வனத்திற்கு வந்தபிறகு தேகசிரமத்தால் அதெல்லாம் அடங்கியிருந்தன. அணைந்த நெருப்பு விறகுகளால் மறுபடியும் பற்றி எரிவதுபோல், ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தால் இப்பொழுது அவை அதிகமாக என்னை வருத்துகின்றன. என் பிரிய நாயகியான ஸீதை சிறுபெண்; மிகவும் பயந்தவள்; மேன்மையான தன்மையை உடையவள்? ராக்ஷஸர்கள் அவளை எடுத்து ஆகாச மார்க்கத்தில் போகும்பொழுது பயத்தால் அடிக்கடி கதறியிருப்பாளல்லவா? லோஹிதமென்ற உத்தமமான சிவப்புச் சந்தனம் பூசத்தகுந்த அவளுடைய அழகிய ஸ்தனங்கள் ரத்தத்தால் பூசப்பட்டுப் பார்க்க விகாரமாக இருக்குமே, மதுரமாகவும் மிருதுவாகவும் ஸ்பஷ்டமாகவும் பேசும் ஸீதையின் முகம், சுருண்டு கறுத்த முன்னுச்சி மயிர்களால் சூழப்பட்டிருக்கும் அழகை நினைக்க நினைக்க எனக்குத் துக்கம் தாங்கவில்லையே. ராகுவிடத்தில் அகப்பட்ட சந்திரனைப்போல் அந்த முகம் ராக்ஷஸர்களிடத்தில் அகப்பட்டு என்ன பாடுபடுகிறதோ? என்னிடத்தில் நீங்காத பிரீதியுள்ள

ஸீதையின் கழுத்தில் உத்தமமான ஹாரங்கடும் மாலைகளும் பிரகாசிக்குமே! ஐயோ! அவள் தனியாக இருந்த ஸமயத்தில் ராக்ஷஸர்கள் அவளைப் பிடித்து கழுத்தைக் கடித்து ரத்தத்தைக் குடித்தார்களோ? நானும் இல்லாமல் அந்தப் பெரிய காட்டில் தனியாக இருக்கையில் ராக்ஷஸர்கள் வந்து பிடித்திழுக்கும்பொழுது பயந்து நடுங்க நான்கு புறங்களிலும் மிரண்டு பார்த்து நம்மைக் காணாமல், அன்றில் பகலியைப் போல் எப்படித் ததறினாளோ? லக்ஷ்மண! கோதாவரிக் கரையில் இந்த இடத்திலேயே நானும் ஸீதையும் யாவற்றையும் மறந்து வர்ணிக்க முடியாக ஸுகங்களை அனுபவித்திருக்கிறோம்! அவையெல்லாம் எனக்கு ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. இப்பொழுது இவ்விடத்தைப் பார்த்தால் சூன்யமாக வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது. அந்தக் காலத்தில் இவ்விடமே எனக்கு எவ்வளவு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுத்ததென்று சொல்லமுடியுமா? நான் ஸீதையிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பைப்போல் லோகத்தில் ஒருவனும் ஒரு ஸ்திரீயிடத்தில் வைத்திருக்க மாட்டானென்றும், ரதி கேளிகளில் நான் மஹா நிபுணனென்றும் கர்வமடைந்திருந்தேன். இந்த இரண்டு விஷயங்களிலும் ஸீதை என் கர்வத்தைக் கெடுத்தாள். முன்பு அயோத்யையிலிருக்கும் பொழுது என் பெற்றோர்களுடன் வசித்தபடியால், ஸங்கோசமில்லாமல் இஷ்டப்படி என்னுடன் அனுபவிக்க முடியவில்லை. வனத்திற்கு வந்த பிறகு யாருடைய நிர்ப்பந்தமும் இல்லை. எங்கள் மனம் போனபடியெல்லாம் அனுபவித்தோம்.

ஒரு நாள் கோதாவரியில் அவளும் நானும் வெகுநேரம் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருந்தோம். எனக்குக் களைப்பு மேலிட்டுக் கரையேற வழிபார்த்தேன். ஸுலபமாக ஏறக்கூடிய துறைகள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. முடிவில் ஒரு கற்பாறை தென்பட்டது. அந்த வழியாய் ஏறிப்போகலாமென்று உத்தேசித்தேன். என் பார்வையால் ஸீதை என் எண்ணத்தை அறிந்து, இன்னும் அதிகமாக என்னை சிரமப்படுத்த ஆசைகொண்டு, தான் அந்தக் கற்பாறையில் முந்தி ஏறிக்கொண்டாள். நான் பிறகு அங்கே போய், எந்த மூலையைப் பிடித்து ஏறப்போனாலும் அதை மறைத்துக் கொண்டு என் முகத்தில் ஜலத்தை வாரி இறைத்து நான் ஏறமுடியாமல் தோற்றுப் போனதைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரித்தாள். அதுவரையில் தோல்வி இன்னதென்றே அறியாதவனாகையால் வெட்கத்தால் தலை குனிந்து நின்றேன். நீ என்னைப்பற்றி அடிக்கடி மெச்சக்கொண்டிருக்கிறாய் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். என்னை விட்டு உன்னிடத்தில் வந்து, “நீங்கள் மஹா பராக்கிரமசாலிகள்; நினைத்த காரியங்களை உடனே முடிக்கும் சக்தியுள்ளவர்கள்; புருஷசிரேஷ்டர்கள்; நானோ கேவலம் ஒரு பெண் பிள்ளை. நீங்கள் வேட்டையாடுவதற்கும் யுத்தத்திற்கும் அடிக்கடி. வெளியில் போகிறவர்கள். எங்களுக்கு வீட்டை

விட்டுக் கிளம்ப யோக்கியதை எங்கே? நீங்கள் ஒரு காரியத்தை நினைத்தால் அது முடியாமலிருக்குமா? உன் அண்ணன் இன்று என்னால் ஜயிக்கப்பட்டார். அதற்குக் காரணம் இன்ன தென்று தெரியவில்லை' என்று இப்படி இன்னும் பலவிதமாக உன்னிடத்தில் பரிஹாஸம் செய்தது உனக்கு ஞாபகமில்லையா?

நதிகளுக்குள் சிரேஷ்டமான இந்தக் கோதாவரியிடத்தில் என் பிராணநாயகியான ஸீதைக்கு மிகுந்த பிரீதி. ஒரு வேளை இங்கே வந்திருப்பாளோ? ஆனால் என்னைவிட்டுத் தனியாக ஒரு பொழுதும் இங்கே வருவதில்லை.

தாமரையைப் போன்ற முகத்தையும் தாமரை இதழ்களைப் போன்ற கண்களையுமுடைய ஸீதை அந்தப் புஷ்பங்களைப் பறிக்க ஒரு வேளை எங்கேயாவது போனாளோ? ஆனால் நானில்லாமல் தாமரை புஷ்பங்களைப் பறிக்க அவள் போகமாட்டாளே. புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரச்சோலையில் பல பக்ஷிகள் மதுரமாக சப்திக்கின்றனவே. ஒரு வேளை இங்கிருப்பாளோ? அப்படியும் இராது. தனியாக இங்கே வரப் பயப்படுவாளே! ஹே ஸூரிய! இந்த லோகத்தில் பிராணிகள் செய்யும் பாப புண்யங்களையும், சொல்லும் பொய்யையும் உண்மையையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறா யல்லவா! என் பிரிய நாயகி எங்கே போனாள்? அல்லது யாராவது எடுத்துப் போனார்களா? சோகத்தால் தபிக்கிறேன். என்னிடத்தில் உண்மையைச் சொல். காற்றே! ஸுகல லோகங்களிலும் உனக்குத் தெரியாத விஷயம் ஒன்றுமில்லையே. என் மனைவி யாராலாவது எடுத்துப் போகப் பட்டாளா? இறந்தாளா? வழி தப்பி அலைகிறாளா? உண்மையைச் சொல்" என்று சோகத்திற்கு வசப்பட்டுத் தேகம் இளைத்து பிரக்ஞையற்றுப் புலம்பினார். அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணனுக்கும் அடங்காத துக்கமுண்டாயிற்று. ஆனாலும் அந்த ஸமயத்தில் அவர், தானும் துக்கத்திற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாதென்று மனத்தை தைரியப்படுத்திக் கொண்டு, "அண்ணா! தங்களுக்கு இயற்கையான உத்தம குணங்களெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே போயின? துக்கப்பட்டது போதும். அதைரியப்பட வேண்டாம். மறுபடியும் இந்த வனமெங்கும் தேடுவோம், உத்ஸாஹமுடையவர்கள் எவ்விதமான கஷ்டம் நேர்ந்தாலும் தைரியத்தை விடுவதில்லை" என்று மஹா தைரியசாலியான இளையபெருமாள் சொன்னார். அதை ராமன் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தைரியத்தை விட்டு துக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து மறுபடியும் பிரலாபிக்க ஆரம்பித்தார்.

**இதீவ ஸௌமீத்ரீ மூதக்ர பௌருஷம்
ப்ருவந்த மார்தோ ரகுவம்பர வர்தந: |
ந சீந்தயாமாஸ த்ருதீம் வீமுக்தவாந்**

புநயர்சு துக்கம் மஹாத்மயபாகமத் || (20)

ராமன் ஸீதையைத் தேடினது

ஸ தீநோ தீநயா வாசா லக்ஷ்மணம் வாக்யமப்ரஸீத் |
மரீக்ரம் லக்ஷ்மண ஜாநீஷீ கத்வா கோதாவரீம் நதீம் || 11

குநாதன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து மிகவும் தீனமாக, “நீ அதிவேகமாக கோதாவரிக்குப் போய் ஸீதை புஷ்பங்களைப் பறிக்க அங்கே போனாளா என்று அறிந்து வா” என்றார். லக்ஷ்மணன் அப்படியே போய்த் தேடிப் பார்த்தும் ஸீதையைக் காணாமல், “அண்ணா! எல்லாத் துறைகளிலும் தேடிப் பார்த்தேன். பல தடவை உரக்கக் கூப்பிட்டும் ஒருவரும் பதில் சொல்லவில்லை. அவள் எவ்விடத்திற்குப் போயிருக்கிறாள் என்று என்னால் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை,” என்றார், அதைக் கேட்டு ராமர் மிகவும் கிலேசமடைந்து, தானே கோதாவரிக்குப் போய். “அம்மா கோதாவரி! ஸீதை எங்கே இருக்கிறாள்? சொல்” என்று கேட்டார். அங்கிருந்த ஸகல பதார்த்தங்களும் கோதாவரியும் ராவணனிடத்தில் பயப்பட்டு, ஸீதைக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைத் தெரிவிக்கவில்லை. அவைகளெல்லாம் கோதாவரி யைப் பார்த்து, “ராமன் இவ்வளவு துக்கப் படுகையில் ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லாமலிருப்பது பிசகு; அவசியம் சொல்ல வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தும் கோதாவரி ராவணனுடைய கோர ரூபத்தையும் குரூரக்ருத்யங்களையும் நினைத்துப் பயந்து ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தாள். ஸீதையைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் அந்த நதி தேவதை உதவி செய்வாளென்று நம்பியிருந்த ராகவன் ஆசையற்று, “லக்ஷ்மண! இந்தக் கோதாவரியும் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லையே. நான் ஸீதையின் மாதா பிதாக்களிடத்தில் இந்தக் கோரமான ஸமாசாரத்தை எப்படித் தெரிவிப்பேன்? ராஜ்யத்தை இழந்து வனத்தில் கிடைக்கும் பதார்த்தங்களால் எப்படியோ பிழைத்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, அந்த துக்கங்களையாதொன்றும் தோன்றாமல் தைரியம் சொல்லி ஸந்தோஷப் படுத்தி வந்த ஜானகி போய்விட்டாளே. பந்துக்களும் மித்திரர்களும், பார்யையுமில்லாமல், ஒரு கூணம் ஒரு யுகமாய் இருக்குமே, ஸீதையைக் காணும் வரையில் மந்தாகினி, ஜனஸ்தானம், பிரஸ்ரவணம் முதலிய எல்லா இடங்களிலும் தேடுவேன். மஹா வீரியமுள்ள இந்த மிருகங்களும் என்னை அடிக்கடி பார்த்து ஏதோ ஸமாசாரத்தை அடையாளங்களால் தெரிவிக்க யத்னம் செய்கின்றன என்று நினைக்கிறேன்” என்றார்.

பிறகு அந்த மிருகங்களை நோக்கிக் கண்ணீர் கண்கள் மறைக்க ஸ்நேகிதர்களே! ஸீதையைக் கண்டீர்களோ?” என்று கேட்டார். உடனே

அவைகள் எழுந்து ஆகாசத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு தென் திசையை நோக்கி ஓடி, அடிக்கடி ராமலக்ஷ்மணர்களைத் திரும்பிப் பார்த்தன. லக்ஷ்மணன் அந்த அடையாளங்களால் நடந்த விருத்தாந்தங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, ராமனைப் பார்த்து, "அண்ணா! தாங்கள், ஸீதை எங்கே?" என்று கேட்டவுடன் இந்த மிருகங்கள் எழுந்திருந்து பூமியையும் தென்திசையையும் ஆகாசத்தையும் காட்டிக்கொண்டு ஓடுகின்றன, ஸீதையை எவனோ அபஹரித்துக் கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாகத் தெற்கே சென்றிருக்கிறானென்று வெளிப்படுகின்றது. ஆகையால், ராக்ஷஸர்கள் வஸிக்கும் தென்மேற்குத் திசையில் தேடிக்கொண்டு போவோம். ஸீதையையாவது பார்க்கலாம் ; அல்லது அவளைக் கண்டுபிடிக்க உபாயமாவது ஏற்படும்” என்றார். ராமனும் அதை அங்கீகரித்து லக்ஷ்மணனுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தென்திசையில் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு போனார்.

அவர்கள் அவளைப்பற்றி பேசிக்கொண்டு போகையில், வழியில் அவளுடைய தலையில் இருந்து புஷ்பங்கள் பூரியில் உதிர்ந்து கிடப்பதைக் கண்டு, ராமன் துக்கம் மேலிட்டு, “லக்ஷ்மண! பார்த்தாயா? நான் காட்டிலிருந்து பறித்து வந்து அதிகப் பிரியத் துடன் ஸீதைக்குக் கொடுத்த , புஷ்பங்கள் இவைகளே: ஸந்தேகமில்லை. இனிமேல் அவளைக் கண்டுபிடிக்க ஒரு உபாயம் கிடைத்திருக்கிறது. எப்படியாவது அவளை மீட்டு வராமல் விடுகிறதில்லை. என்னிடத்திலுள்ள வீரியத்தால் ஸூரியன் இவைகளை வாடாமல் காப்பாற்றி வருகிறான்; காற்றும் கவர்ந்து செல்லவில்லை. பூமி தேவியும் இவற்றைத் தாங்கிக் காத்துவருகிறாள்” என்று ஸந்தோஷித்தார்.

பிறகு மலையருவிகளால் விளங்கும் பிரஸ்ரவணகிரியைப் பார்த்து “பர்வத சிரேஷ்ட! அழகில் ஒப்பில்லாத என் பிராணநாயகியைக் கண்டாயா?” என்று கேட்டார். தன் வார்த்தைகளே அந்த மலையிலிருந்து பிரதித்வனியாக வந்தன. அதைக் கேட்டு ராமன் தனக்கு அது பதில் சொல்லாமலிருப்பது மன்றித் தான் படும் கஷ்டத்தைப் பார்த்துப் பரிகாசம் செய்ததாக நினைத்துக் கடுங்கோப மடைந்தார். உடனே ஸிம்ஹம் அல்ப மிருகத்தை பார்ப்பதுபோல் அதை உக்கிரமாய் வெறித்துப் பார்த்து “தங்கப் பிரதிமையைப் போன்ற ஸீதையை இந்தக் க்ஷணத்தில் கொண்டுவா, இல்லாவிட்டால் உன்னைத் தூள்தாளாகப் பிளப்பேன்” என்று கர்ஜித்தார். ப்ரதித்வனி செய்ததால் தான் ஸீதையை பார்த்ததாகச் சொன்னது போலிருந்தும், ராவணனிடத்திலிருந்த பயத்தால் ஸீதை இருக்குமிடத்தை அது தெரிவிக்கவில்லை. அதைப் பார்த்து ராமன் கோபத்தை அடக்க முடியாமல், “அடே துஷ்ட! என் பாணங்களால்: உன்னை எரித்துச் சாம்பலாக்குகிறேன். இங்கே புல் செடி மரம் ஒன்றுமில்லாமல் எவரும் ஸஞ்சரிக்க முடியாமல் செய்கிறேன். லக்ஷ்மணன்! ஸீதை போன இடத்தை

அறிந்தும் இந்த நதி சொல்லவில்லையல்லவா? இருக்கட்டும், அவள் இருக்கு மிடத்தை இந்த க்ஷணமே. தெரிவிக்காவிட்டால் சொட்டு ஜலமில்லாமல் இதை வற்றச் செய்கிறேன் பார்” என்று, கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்க நான்கு புறத்திலும் பார்த்தார். ஒரு பெரிய காலடியும் அதன் பக்கத்தில் சிறிய காலடிக்கும் பூமியில் காணப்பட்டன.

ஸீதை ராவணனைக் கண்டு பயந்து ஆசிரிரமத்தை நோக்கி ஓடும் பொழுது அந்த ராக்ஷஸன் துரத்த, அவள் அங்குமிங்கும். ஓடித் தப்ப முயன்றாளென்று தெரிந்தது. அதற்கு சமீபத்தில் வில்லும் அம்பறைகளும் ரதமும் சின்னா பின்னமாகக் கிடந்தன. அதைக் கண்டு ராமன் பயந்து, லக்ஷ்மண! ஸீதை தரித்திருந்த ஆபரணங்களிலிருந்து உதிர்ந்த பொன் தகடுகளையும் பல மாலைகளையும் பார். பூமியில் நான்கு புறத்திலும் தங்கப் பொடிகளைப் போல் ரத்தத் துளிகள் சிந்தி இருக்கின்றன. ஆகையால் பல ராக்ஷஸர்கள் சேர்ந்து ஸீதையை துண்டு துண்டாக வெட்டிப் பங்கிட்டுத் தின்றார்களென்று நினைக்கிறேன். அவளுக்காக இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் இங்கே கோர யுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். தங்கத்தாலும் முத்து மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட இந்த பெரிய வில் முறிந்து கிடக்கிறதே; இது யாருடையது? வைடூரிய மணிகள் இறைந்து பாலஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் இந்தத் தங்கக் கவசம் பிளந்து கிடக்கிறதே; இது யாருடையது? முத்து மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு நாறு கம்பிகளையுடைய இந்த வெண்குடை முறிந்து கிடப்பதைப் பார் ; இது யாருடையது? பீசாச முகங்களையுடைய இந்தக் கோவேறு கழுதைகள் தங்கக் கவசங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பயங்கரமான ரூபத்துடன் மாலைகளைப்போல் இறந்து கிடப்பதைப்பார்; இவை யாருடையவை? ஜ்வலிக்கும் நெருப்பைப்போல் பிரகாசிக்கும் இந்த யுத்த ரதம் பொடிப் பொடியாகக் கிடப்பதைப் பார். இதில் கட்டியிருக்கும் கொடியைப் பார்த்தால் இது சேனைத் தலைவனுடைய ரதமென்று தெரிகிறது. ரதத்தின் அச்சைப்போல் நீண்டு பருத்த இந்தப் பாணங்கள் தங்கக் கட்டுகளுடன் முனைகளில்லாமல் ஓடிந்து கிடக்கிறதைப் பார். இவைகளை எய்தவன் யார்? பாணங்களால் நிறைந்த அம்பறைகள் பிளந்து கிடப்பதைப் பார். கையில் சவுக்கையும் கடி வாளங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு உயிரற்றுக் கிடக்கும் இந்த ஸாரதி எந்த அரசனைச் சேர்ந்தவன்? இந்த இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் தலைப்பாகை குண்டலம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு கையில் சாமரங்களை பிடித்துக் கொண்டு இறந்து கிடப்பதைப் பார். இவர்கள் யாரைச் சேர்ந்தவர்கள்? இந்தக் காலடி. பின் யாகம். அழுந்தியில்லை. புருஷனுடையதே. மேலும் கோணலாயிருக்கிறது, ராக்ஷஸனுடையதே. அவர்களுக்கும் எனக்கும் துவேஷம் முன்னை விடக் கோடி மடங்கு

அதிகமாயிற்று. அவர்களை வேரறுக்காமல் விடுவதில்லை. அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸர்களே ஸீதையை எடுத்துப் போயிருப்பார்கள்; அல்லது கொன்றிருப்பார்கள்; அல்லது தின்றிருப்பார்கள்.

"இந்தப் பெரும் காட்டில் அவளை ராக்ஷஸர்கள் எடுத்துப் போகையில் தாம் தேவதையும் அவளைக் காப்பாற்றவில்லை யல்லவா? லோகபாலர்களும் எனக்கு பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்யத் துணியமாட்டார்களே! அப்படியிருக்க அவளை ஏன் காப்பாற்ற வில்லை? லக்ஷ்மண! இதற்கு காரணம் தெரியுமா? ஸகல லோகங்களையும் உண்டாக்கி அழிக்கும் சக்தி ஒருவனுக்கு இருந்தாலும் அவன் இரக்கத்திற்கு இடம் கொடுத்து மிருதுவாக இருந்தால் ஸகல பிராணிகளும் அவனுடைய மஹிமையை அறியாமல், அவனை அலக்ஷ்யம் செய்யும் இது லோக ஸ்வபாவம். லோகங்களுடைய ஹிதத்தை வேண்டி இந்திரியங்களை அடக்கி மிருதுவான ஸ்வபாவமுள்ளவனாக இருக்கிறபடியால் என்னை வீரியமற்றவனென்றும் கையாலாகாதவனென்றும் இப்படி அவமதிக்கிறார்கள். இரக்கம் உத்தம குணமென்று சொல்லப்படுகிறது. அதுவே என்னிடத்தில் தோஷமாயிற்று, தேவதைகள் என்னை அவமதிக்கும் படியும் ஸீதையைப் பிறர் எடுத்துப் போகும்படியும் நேர்ந்ததல்லவா? இந்தக் குணத்தால் பயனென்ன? ராக்ஷஸர்கள் அனைவரையும் அழிக்கவே இரக்கமென்ற குணத்தைக் கோபமென்ற தோஷமாக மாற்றிக் கொண்டேன். குளிர்ந்த சந்திர கிரணங்களை அடக்கி ஸூரியன் அதிக பிரகாசத்துடன் உதிக்கிறது போல், நானும் அடக்கம் இரக்கம் முதலிய குணங்களை மறைத்தும் என் தேஜஸை வெளிப்படுத்துகிறேன். யக்ஷ கந்தர்வ பீசாச கின்னர ராக்ஷஸ மனுஷ்ய கணங்களில் யாவரும் ஸுகமாக வாழப்போவதில்லை; என் பாணங்களால் ஆகாசத்தை மறைத்து மூன்று லோகத்திலுள்ள வர்களையும் ஸஞ்சரிக்க முடியாமல் செய்கிறேன். கிரஹங்களும் சந்திரனும் அக்னியையும் வாயுவையும் ஸூரியனையும் அசையாமல் தடுத்து அவர்களின் தேஜஸை வாங்கிக்கொண்டு அவைகளை அழிக்கிறேன். மலைகளைப் பிளக்கிறேன். ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் மூன்று லோகங்களையும் நாசம் செய்கிறேன். ஸீதையை அபாயமில்லாமல் இந்த நிமிஷத்தில் லோக பாலர்கள் க்ஷேமமாகக் கொண்டு வந்து கொடுக்கா விட்டால் என் பராக்கிரமம் இவ்விதமென அறிவார்கள். இனி ஒரு பிராணியாவது ஆகாசத்தில் பறக்குமா? இந்த ஜகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளையும் என் பாணங்களால் வதைத்து, மிருகங்களை வேரறுத்து, பொருள்களின் ஸ்வரூபத்தையே மாற்றி, பிரபஞ்சத்தையே கதற அடிக்கிறேன். பிசாசாவது ராக்ஷஸனாவது மருந்துக்குக்கூடக் கிடைக்காமல் செய்கிறேன். நான் கோபத்துடன் விடும் பாணங்களை தேவதைப் பிசாச ராக்ஷஸ யக்ஷ கணங்களில் யாராவது தடுக்க

முடியுமா? எல்லோரையும் துண்டு துண்டாக வெட்டிப் பிணக்காடாக அடிக்கிறேன். ஸீதை எடுத்துப் போகப்பட்டிருந்தாலும் இறந்தாலும் ஸரி ; அவளை லோகபாலர்கள் இப்பொழுதே கொண்டு வராவிட்டால் இந்த லோகங்களை இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்கிறேன். நான் அவளை விட்டுப் பிரிந்த காலத்தில் எப்படி இருக்காளோ அப்படியே என்னிடத்தில் ஒப்புவிக்காவிட்டால், ஸகல லோகங்களையும் அவைகளிலுள்ள பிராணிகளையும் ஸ்வரூபமே இல்லாமல் செய்து விடுவேன்" என்று முகத்தில் கோபாக்கி ஜ்வலிக்க, கண்கள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்க கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து, காலதண்டத்தைப் போலும் மஹாஸர்ப்பத்தைப் போலும் ஜ்வலிக்கும் திவ்வியமான பாணத்தை அதில் பூட்டி, பிரளயகாலத்தில் பிரபஞ்சத்தை அழிக்கும் காலாக்கியைப்போல் கோபாவேசம் கொண்டு, "லக்ஷ்மண! கிழத்தனம் மரணம் காலம் விதி இவை தடுக்கப் பட்டனவென்று யாராவது கேட்டதுண்டோ? அப்படியே என் கோபத்தையும் தடுக்கக் கூடியவர்கள் இல்லை என்று அறி. இந்த மானை எனக்குப் பிடித்து தரவேண்டுமென்று எந்த புன்சிரிப்புடன் ஸீதை எனக்குச் சொன்னாளோ, அதே, புன்சிரிப்புடன் அவளை என்னிடத்தில் ஒப்புவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஸகல ஜகத்தையும் அழிப்பேன். இது பிசகென்று எவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். ஸீதை மற்றவர்களைப்போல் மனுஷ்ய கர்ப்பத்தில் வஸிக்காதவளானதால் எனக்கும் மேலானவள். வீரசிரேஷ்டரான ஜனகருடைய பெண்ணானதால் எனக்கு ஸமமானவள். அப்படிப்பட்டவளை இழந்து நான் தவிக்கையில் யார் எப்படிப் போனாலென்ன?" என்றார்.

**புரேவ மீம சாருததீ மந்நந்தாம்
தீபரந்தீ ஸீதாம் யதி நாத்ய மைதீஸீம் |
ஸதேவ கந்தர்வ மநுஜ்ய பந்நகம்
ஜகத் ஸபைஸம் பரீவர் தயா ம்யஜாம் | (76)**

லக்ஷ்மணன் ராமனை ஸமாதானம்

செய்தது

தய்யமாதம் ததா ராமம் ஸீதாஹரண கர்ஸ்ரீ தம் |
லோகாநா மஜீதே யுத்தம் ஸம்வா'தக மீவாதஸம் || (1)

ஸ்மவர்த்தகமென்ற அக்னியைப் போலும் பிரளய காலத்து ருத்ரனைப் போலும் ராமன் ஸகல ஜகத்தையும் அழிக்க முயன்று, வில்லை எடுத்து நாணேற்றிப் பாணத்தைப் பூட்டி, அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, 'இதை விடுவோமா வேண்டாமா' என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை லக்ஷ்மணன் கண்டு, 'ஐயோ! இது வரையில் ராமன் இப்படிக்கோபிக்கக் காணேனே. ஸகல லோகங்களும் அழியும் போலிருக்கிறதே. என்ன செய்வேன்' என்று முகம் வாடி கைசுப்பி வணக்கத்துடன், “அண்ணா! இதுவரையில் மிருதுவாகவும் அடக்கத்துடனும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தையே செய்து கொண்டிருந்தீர்கள். இப்பொழுது அந்த ஸ்வபாவத்தை மாற்றிக் கோபத்திற்கு இடம் கொடுப்பது தங்களுக்குத் தகாது. சந்திரனிடத்தில் பிரகாசமும் ஸூரியனிடத்தில் தேஜஸும் வாயுவிடத்தில் அசைவும் பூமியிடத்தில் பொறுமையும் எப்படி இயற்கையோ அப்படி மேற்சொன்ன குணங்களெல்லாம் தங்களுக்கு ஸ்வபாவம். மேலும் உத்தமமான கீர்த்தியும் தங்களிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கிறது. நான் இதுவரையில் அடங்கியிருந்தபடியால் இப்படி நேர்ந்தது. இப்பொழுதும் நான் கோபிக்காவிட்டால் ஸீதையை அடைவதெப்படி? நம்மைக் கண்டு யார் பயப்படுவார்கள்? என்று சொல்ல வேண்டாம். இங்கே ஒரே ரதமும் ஒருவனுடைய காலடியுமே காணப்படுகிறது. ஆகையால் தங்களுக்கு அபராதம் செய்தவன் ஒருவனே. அப்படியிருக்க, தாங்கள் ஸகல ஜகத்தையும் நாசம் செய்வது நியாயமா? இதோ. ஒடிந்துகிடக்கும் ரதம் எவனுடைய தென்று தெரியவில்லை. இங்கே கோவேறு கழுதைகளின் குளம்புகளும் சக்கரங்களும் பதிந்து கிடக்கின்றன. ரத்தத் துளிகள் சிந்தியிருக்கின்றன. இங்கே கோர யுத்தம் செய்தவன் யார்? யாரைக் குறித்தோ இங்கே ஒருவனே யுத்தம் செய்திருக்கவேண்டும். பலர் இங்கே வந்திருந்ததாக யாதொரு அடையாளமும் இல்லை. ஆகையால் ஒருவனுக்காக ஸகல லோகங்களையும் அழிப்பது நியாயமா? அரசர்கள் உசிதமாகத் தண்டிக்கவேண்டும். மிருதுவாகவும் அடக்கமாகவும் இருக்கவேண்டும். மேலும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் தாங்களே கதி; தங்களையே சரண மடைந்திருக்கின்றன. தேவதைகள் தங்களுக்கு அபராதம்

செய்திருப்பார்களென்று எண்ண வேண்டாம். தாங்கள் ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்து தவிப்பதை நல்லதென்று யாராவது எண்ணுவார்களா? ஆறுகளும் மலைகளும் கடல்களும் தேவ கந்தர்வ தானவர்களும் தங்களுக்குப் பிரியமில்லாத காரியத்தைச் செய்யத் துணிவார்களா? யாகதீக்ஷை செய்து கொண்டவனுக்கு ரித்விக்குகள் கெடுதி செய்ய முடியுமா? நாம் ஆயுதபாணிகளாக மஹரிஷிகளின் உதவியால், ஸமுத்திரங்கள் மலைகள் காடுகள் கோரமான குறைகள் ஆறுகள் தாமரை ஓடைகள் தேவ கந்தர்வ லோகங்கள் இவைகளில் ஸீதையை ஜாக்கிரதையாகத் தேடுவோம். லோகபாலர்கள் ஸீதையை ஸாதாரணமாகக் கொண்டு வந்து ஒப்புவிக்காவிட்டால் பிறகு அவர்களைத் தண்டிக்கலாம். நல்ல வார்த்தைகளாலும், விநயத்தாலும், நியாயத்தாலும் ஸீதையை அடைய முயல்வோம், அவை பலிக்காவிட்டால் தங்கக் கட்டுகளுள்ள பாணங்களால் உலகை அழிக்கலாம்" என்றார்.

**ஸ்ரீ லேந ஸாம்நா விநயேந ஸீதாம்
நயேந ந ப்ராபஸ்யஸீ ஷேந நரேதந்த்ர |
தத: ஸமுத்பாதய ஷேநமயங்கை:
மஷேநந்த்ர வஜ்ர ப்ரதீமை: பரபிரஸகை: | (16)**

லக்ஷ்மணன் ராமனை ஸமாதானம் செய்தது

தம் ததா ஸோகஸந்த்ரம் விஸந்த மநாதவத் |
மோஹேந மஹதாவிஷ்டம் பரீத்யூந மசேதநம் || (1)

தான் இவ்வளவு சொன்ன போதிலும் சோகம் தீராமல் கதியற்றவனைப் போல் ராமன் பிரலாபிப்பதையும், மஹா மோஹத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பதையும், பிரக்ஞை யற்றவரைப் போல் நடப்பதையும் கண்டு, லக்ஷ்மணன் அவரை நமஸ்கரித்து அவருடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வணக்கமாகத் தெரிவித்துக் கொண்டார். “முன் காலத்தில் தேவதைகள் யாவரும் சேர்ந்து பாற்கடலைக் கடைந்து அமிருதத்தை எடுத்தார்கள். அப்படியே தசரத, சக்கரவர்த்தி, உபவாஸங்களா லும் விரதங்களாலும் தானதர்மங்களாலும் அசுவ மேதம் புத்திரகாமேஷ்டி. முதலிய யாக யஜ்ஞங்களாலும் தங்களை அடைந்தார். தேவதைகள் எல்லோரும் செய்த பிரயத்தனத்தை அவர் ஒருவரே செய்தார். மந்த்ரம் திரவ்யம் கிரியை முதலியவைகளில் லோபமில்லாமல் ஸகல உபாயங்களையும் அனுஷ்டித்தார். அமிருதத்தால் ஸகல லோகங்களும் க்ஷேமமடைந்ததைப்போல், தங்களுடைய அவதாரத்தால் ஸகல பிராணிகளும் க்ஷேமமடைந்தன. அவர் தங்களுடைய உத்தம குணங்களில் ஈடுபட்டுத் தங்களை விட்டுப் பிரிந்த துக்கத்தைப் பொறுக்காமல் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாரென்று பரதன் சொல்லியிருக்கிறார், இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த தங்களுக்குத் தைரியம் இயற்கையல்லவா? இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களைத் தாங்களே பொறுக்காவிட்டால் ஸாதாரணமான அல்ப மனுஷ்யர்கள் எப்படிப் பொறுப்பார்கள்? துக்கம் மேலிட்டு தாங்கள் லோகங்களை எரிக்க ஆரம்பித்தால் பிராணிகள் யாரைச் சரணடையும்? ஜனங்களுக்கு மஹா கஷ்டங்கள் நேருவது உலகத்தின் இயல்பே.

நஹுஷ சக்கரவர்த்தி ஒரு ஸமயத்தில் இந்திர பதவியை அடைந்தான். இந்திராணியை அனுபவிக்க விரும்பி ஸப்தரிஷிகளையும் தன் பல்லக்கைச் சுமக்கச் செய்து காமபரவசனாகி அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்குப் போகையில், அகஸ்தியரை வேகமாகப் போகும் படி காலால் உதைத்தான்; அவர், 'நீ ஸரீர்ப்பமாகக் கடவாய்' என்று அவனைச் சபிக்க, அப்படியே வெகுகாலம் அந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவித்தான். அவனுடைய புத்திரனான யயாதி, தான் செய்த புண்ணியத்தால் ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தான். இந்திரன் அவனிடத்தில், அஸுயை கொண்டு 'தங்களுடைய ராஜ்யத்தில்

சிரேஷ்டமானவர் யார்?' என்று கேட்டான். யயாதி உண்மையையே சொல்லுகிறவனானதால் 'நானே' என்றான். 'உண்மையே நீ மெச்சிக்கொண்டதால் நீ இங்கே இருக்கத் தகாது' என்று இந்திரன் அவனைத் தலை கீழாகச் தள்ளிவிட்டான். நமது குலகுருவான வஸிஷ்ட மஹரிஷியின் நூறு புத்திரர்கள் ஒரே நிமிஷத்தில் விசுவாமித்திரருடைய கோபாக்னியால் எரிக்கப்பட்டார்கள்; மஹா விஷ்ணுவின் பத்தினியும் ஜகத்திற்கு மாதாவுமான பூமிதேவியே அடிக்கடி நடுங்குகறாளென்று தாங்களே எனக்குச் சொல்லி யிருக்கிறீர்கள். ஸகல தர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷிகளும், காலப் பிரமாணத்தைக் காட்டுகிறபடியால் ஜகத்தை நடத்துகிறவர்களும் ஸகல ஜனங்களுக்கு ஆயுளையும் ஞானத்தையும் கொடுக்கிறவர்களும் மஹா பலசாலிகளுமான சந்திர ஸூசியர்களும் ராஹு கேதுக்களால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். மாந்தாதா நளன் முதலிய மஹ புருஷர்களும் ஸகல பூதங்களுக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவின் ஸங்கல்பத்தைத் தாண்ட முடியாது, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பாப புண்ணியங்களைச் செய்கிறார்களென்றும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறார்களென்றும் கேட்டிருக்கிறோம்; அப்படி யிருக்கத் தாங்கள் வருத்தப்படுவது உசிதமல்ல. ஸீதை பிறரால் எடுத்துப் போகப்பட்டாலும் இறந்தாலும் மஹா வீரனான தாங்கள் ஸாதாரண மனிதனைப்போல் வருந்தலாமா? விஷயங்களின் உண்மையை அறிந்த தங்களைப் போன்ற மஹானுபாவர்கள் கொடிய கஷ்டங்கள் நேரும்பொழுதும் விவேகத்தை இழக்காமல் நிர்மலமான அந்தக்கரணத்துடன் இருப்பார்கள். சோகத்தால் மயங்காத புத்தியுடன் நமக்கு நேரும் ஸுக துக்கங்களை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும், மஹா புத்திமான்கள் அப்படிச் செய்து, வரும் ஸுக துக்கங்களையும் அவைகளின் தத்துவத்தையும் அறிகிறார்கள். நாம் முன் ஜன்மங்களில் செய்த கர்மங்களின் ஸ்வரூபம் நமக்குத் தெரியாது. அவைகளின் குணதோஷங்களை நேரில் பார்க்க முடியாது, ஆனால் நாம் அவைகளைச் செய்திருந்தாலொழிய இப்பொழுது அவைகளின் பயனை அனுபவிக்க முடியாது, தாங்கள் இப்பொழுது படும் துக்கம் பூர்வகர்மங்களின் பயனாக இருக்க, அதைப் பற்றி பிரலாபிப்பது நியாயமா? தாங்களே இப்படி எனக்கு உபதேசிக்கவில்லையா? பிருஹஸ்பதியாகவே ஒருவன் இருந்தாலும் தங்களுக்குப் புத்தி சொல்ல முடியுமா? தங்களுடைய புத்தியின் எல்லையைக் கண்டுபிடிக்க தேவர்களாலும் முடியுமா? ஸீதையைப் பிரிந்த சோகத்தால் தங்களுடைய ஞானம் மயங்கிற்றென்று தெரிவித்தேனே தவிர, வேறல்ல. கந்தர்வ யக்ஷ கின்னரர்கள் முதலிய தேவகணங்கள் ஸாத்விக ஸ்ருஷ்டியானதால் அவர்களைக் கொல்வது நியாயமல்ல. பூலோகத்தில் ப்ரஹ்மக் ஞானிகளான பிராம்மணர்களும் மஹரிஷிகளும் இருக்கிறபடியால் அதை அழிப்பது தகாது. ஆனால் தாங்கள் ஸகல லோகங்களையும்

நினைத்தவுடனேயே நாசம் செய்யக் கூடியவர்கள். தாங்கள் இங்ஙனாக வம்சத்தில் அவதரித்த காரணத்தை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு நமது சத்துருவைக் கொல்வதில் பூர்ணமாக முயற்சி செய்யவேண்டும். தங்களுக்கு ஒருவன் அபராதம் செய்திருக்கையில் லோகங்கள் யாவையும் நாசம் செய்தால் லாபமென்ன? அந்த மஹா பாபியை எப்படியாவது கண்டுபிடித்துக் கொல்வதே உசிதம்” என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

**கீம் தே ஸர்வ விநாஸரந க்ருதேந புருஷர்ஷப |
தமேவ த்வம் ரீபும் பரம் விஜ்ஞாஸ்யாத் தர்து மர்ஷஸீ || (20).**

ராமன் ஜடாயுவைக் கண்டது

பூர்வஜோப்யுத்த மாத்ரஸ்து லக்ஷ்மணேந ஸ்பாஷீதம் |
ஸாரக்ராஜீ மஹாஸாரம் ப்ரதீஜக்ராஜ ராகவ: | (1)

ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு மூத்தவர்; எல்லோருக்கும் உபதேசிக்கத் தகுந்தவர்; ஆனாலும் லக்ஷ்மணன் சொன்னது யுத்திக்கு ஒத்தும் மிகுந்த ஸாரத்துடனும் விளங்கிற்று. ராமன் ஸாரத்தை கிரஹிப்பவர்; ஆகையால் அவைகளை ஒப்புக்கொண்டு தனக்குள் பொங்கும் கோபத்தை அடக்க, கோதண்டத்தின்மேல் சாய்ந்துகொண்டு, "லக்ஷ்மண! இப்பொழுது என்ன செய்வோம்? எங்கே போவோம்? எந்த உபாயத்தால் ஸீதையைக் கண்டு பிடிப்போம்?" என்றார். லக்ஷ்மணன் "அண்ணா! இந்த ஜனஸ்தானத்திலேயே வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடவேண்டும். ராக்ஷஸர்கள் இங்கே அதிகமாக ஸஞ்சரிக்கிறார்கள். மரச்சோலைகளும் கொடிகளும் குகைகளும் பிளவுகளும் பள்ளத் தாக்குகளும் கின்னரர்கள் கந்தர்வர்கள் வஸிக்குமிடங்களும் இன்னும் ரஹஸ்யமான பல இடங்களும் இங்கே இருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் நாமிருவரும் ஜாக்கிரதையாகத் தேடுவோம். பெரிய மலைகள் பெருங்காற்றிலும் அசையாதது போல் தங்களைப் போன்ற மஹாபுத்திசாலிகள் எந்த ஆபத்து நேர்ந்தாலும் கலங்க மாட்டார்கள்!" என்று வணக்கமாகத் தெரிவித்தார்.

பிறகு அவர்கள் அந்த வனம் முழுவதிலும் ஜாக்கிரதையாகப் பரிசோதித்துக்கொண்டு போகையில், அந்த யுத்தகளத்திற்குக் கொஞ்சம் தெற்கில் மலைச் சிகரத்தைப்போல் ஒரு பக்ஷி, ரத்தம் பெருகப் பூரியில் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். உடனே ராமன் "லக்ஷ்மண! இந்த ராக்ஷஸப் பதர், ஸீதையைக் கொன்று தின்று விட்டு எழுந்திருக்க முடியாமல் இடக்கிறான். நம்மைக் கண்டவுடன் கழுகைப்போல் ரூபமெடுத்திருக்கிறான். ஜ்வலிக்கும் என் பாணங்களுக்கு. இவனை இப்பொழுதே இறையாக்குறேன்" என்று வில்லில் கூர்மையான பாணத்தைப் பூட்டிக் கோபத்தால் பூமி முழுவதையும் நடுங்கச் செய்துகொண்டு அந்தப் பக்ஷியின்மேல் பாய்ந்தார். அப்பொழுது அந்தக் கழுகு நுரையுடன் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு தீனமாக ராமனைப் பார்த்து, "நீங்கள் இந்த வனத்தில் உயர்ந்த ஒளவதியைப்போல் எவளைத் தேடுகிறீர்களோ அவளையும், என் உயிரையும் ராவணனென்ற துவட்ட ராக்ஷஸன் கொள்ளை கொண்டு. போய்விட்டான். நீயும் லக்ஷ்மணனும் இல்லாத ஸமயத்தில் ராவணன் அவளை எடுத்துப் போனதைப் பார்த்தேன். உடனே நான் அவனை மறித்து அவனுடைய வில்லையும் பாணங்களையும் ரதத்தையும் ஸாரதியையும் நாசம் செய்தேன். நான் சற்றுக் களைத்திருக்கும் ஸமயம் பார்த்து அந்தப்பாபி என்

இறகுகளைக் கத்தியால் வெட்டித்தள்ளி ஸீதையை எடுத்துக் கொண்டு ஆகாச மார்க்கமாகப் போனான். இதுவரையிலேயே ராவணனால் கொல்லப்பட்டிருக்கிறேன்; நீயும் என்னைக் கொல்ல வேண்டாம்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

ராமன் அதைக் கேட்டு முன்னிருந்த துக்கம் அதிகமாகி, கோதண்டத்தை விட்டெறிந்து லக்ஷ்மணனுடன் ஐடாயுவைச் கட்டிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து புரண்டு அழுதார். அந்த வழியாக ஒருவரும் பிரயாணம் செய்வதில்லை; அதற்கப்புறம் போக வழியுமில்லை; ஒருவனுக்குமேல் போகமுடியாது. அவ்விதமான இடத்தில் உதவி செய்பவர்களின்றி, கோரமாகக் காயம்பட்டு அநாதையாகக் கிடக்கும் ஐடாயுவைப் பார்த்து, “லக்ஷ்மண! கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தையும் திடீரென்று இழந்தேன்; ராஜ்யத்தில் பிச்சை யெடுத்துக்கொண்டாவது பிழைக்கக் கூடாதா? அப்படியும் இல்லை; காட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டேன். அங்கும் எனக்கு வேண்டியவர்கள் கிட்டவிருந்தால் துக்கங்கள் யாவும் ஒருவாறு மறைந்திருக்கும்; அப்படியும் இல்லை. ஸீதையையும் பறிகொடுத்தேன். பந்துக்களாவது மித்திரர்களாவது கிட்டவிருந்தால் அவர்களைப் பாத்தது துக்கத்தை மறக்கலாம்; அப்படியும் இல்லை. ஐடாயுவும் கொல்லப்பட்டார். இப்படி ஒன்றிற்கொன்று அதிகமான கஷ்டங்கள் ஸமுத்திரத்தின் அலைகளைப்போல் ஓயாமல் என்னைத் தாக்குவதைப் பார்த்தால் ஸகல வஸ்துக்களையும் எரிக்கும் அக்னியில் நான் போய் விழுந்தாலும் என் துரதிருஷ்டம் அதையும் எரித்து விடுமென்று எண்ணுகிறேன். என்னைவிட்டு ஒருநாளும் பிரியாத உன்னையும் பிரித்து விடுமோ தெரியவில்லை. என் துக்கத்தைத் தணிக்க ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தாலும் அதுவும் வற்றிப்போகும். என்னைப்போன்ற பாக்ய ஹீனன் ஸகல லோகங்களிலும் ஒருவனும் கிடையாது. கவலையென்ற வலையில் என்னைப் போல் கட்டுப்பட்டுத் தவிப்பவர்கள் வேறுண்டோ? இதோ பார்! இந்த ஐடாயு நமது பிதாவிற்கு உயிர்த்தோழன். பிதாவைப்போல் நம்மால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்; மிகுந்த வயது சென்றவர்; எப்பொழுதும் நம்மைப் பாதுகாப்பவர்; என்னுடன் சேர்ந்து என் துரதிருஷ்டத்தால் கோரமான மரணத்தை அடைந்திருக்கிறார்” என்று இப்படிப் பலவிதமாகப் புலம்பிக் கொண்டு ராகவன் ஐடாயுவைத் தடவிக் கொடுத்தார். ராமனுக்குத் தசரதரிடத்தில் எவ்வளவு பிரீதியோ அதைவிட ஐடாயுவிடத்தில் இன்னும் அதிகம். ஆகையால் சிறகு அறுக்கப்பட்டு ரத்தத்தில் தோய்ந்து கிடந்த ஐடாயுவைக் கட்டிக்கொண்டு, 'என் பிராண நாயகியான ஸீதை எங்கே?' என்று கதறி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார்.

நிக்குத்த பகைம் ருத்ராவஸீக்தம்

ஸ க்ருத்ர ராஜம் பரீரப்ய ராம: |
க்வ மைத்ரீ ப்ராணஸமா மஹேத்
வீழுச்ய வாசம் ந்ரபபாத பூமிள || (29)

ராமன் ஜடாயுவுக்கு மோகஷம் கொடுத்தது

ராம: ஸம்பர்க்ஷ்ய தம் க்ருத்ரம் புலி ரிளத்ரண பாதீதம் |
ஸிஸமீத்ரீம் மீத்ரஸம்பந்ந மீதம் வசந மப்ரஸீத் || (1)

பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து எழுந்து தனக்கு பிரிய மித்திரனான. லக்ஷ்மணனை பார்த்து, "குழந்தாய்! இந்தப் பக்தி என் பாரியையை ரக்ஷிப்பதற்காக ராவணனுடன் யுத்தம் செய்து உயிரை விடப் போகிறார். இவருடைய தேகத்தில் பிராணன் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது; ஆனாலும் குரல் வரவர பலஹீனமாகிறது. மரணாவஸ்தை ஸமீபித்து விட்டது. "ஜடாயு! உங்களுக்குப் பேச சக்தியிருந்தால் ஸீதையின் வரலாற்றையும் தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப் பிரார்த்திக்கின்றேன். ராவணன் ஸீதையை அபகரிக்கக் காரணமென்ன? நான் அவனுக்கு என்ன அபராதம் செய்தேன்? அப்பொழுது ஸீதையின் முகம் எப்படி இருந்தது? அப்பொழுது ஸீதை என்ன சொன்னாள்? அந்த ராக்ஸனுடைய தைரியமும் ரூபமும் செய்கைகளும் எப்படிப் பட்டவை? அவன் இருக்குமிடம் எங்கே?" என்றார். அப்பொழுது ஜடாயு மிகவும் மெலிந்த குரலுடன் தீனமாக, "ராம! அந்த ராக்ஷஸேசுவரன் தன் மாயையால் பெரிய காற்றையும் மேகத்தையும் உண்டாக்கி, ஸீதையை அதில் மறைத்து, ஆகாச மார்க்கமாகக் கொண்டு போனான். நான் யுத்தம் செய்து களைத்திருக்கும் பொழுது என் இறக்கைகளைக் கவட்டிவிட்டு ஸீதையை எடுத்துக்கொண்டு தெற்கே போனான். மரணாவஸ்தையால் எனக்குப் பிராண வாயுக்கள் நெஞ்சில் வந்தடைக்கின்றன; கண்கள் சுழலுகின்றன; மரங்கள் தங்கமயமாகவும் விளாமிச்ச வேரைப் போன்ற தலைமயிர்களை உடையவைகளாகவும் தோன்றுகின்றன. விந்தமென்ற முகூர்த்தத்தில் ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப் போனான். அதன் மஹிமையால் நஷ்டமான பொருள் மறுபடியும் உடையவனுக்குச் சீக்கிரமாகக் கிடைக்கும். இது ராவணனுக்குத் தெரியவில்லை. உன் பாரியையான ஜானகியை எடுத்தப் போய் அந்த ராக்ஷஸன் தூண்டில் முள்ளை விழுங்கின மீனைப்போல் நிச்சயமாக இறப்பான். ஸீதைக்காக வருந்தாதே. ராவணனைக் கொன்று ஸீதையுடன் வெகுகாலம் ஸுகமாக இருப்பாய்" என்று தெளிவாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த ஜடாயுவின் வாயிலிருந்து ரத்தமும் மாம்ஸமும் விழுந்தன, மரணம் ஸமீபித்ததால் இன்னும் எதையோ சொல்ல வேண்டுமென்று விரும்பின ஜடாயு, "விஸ்ரவஸின் புத்திரன், குபேரனுடைய தம்பி" என்று சொல்லிக்கொண்டே

பிராணனை விட்டார். 'சொல்லும், சொல்லும்' என்று ராமன் கைகூப்பிப் பலதடவை பிரார்த்தித்தும் அந்தப் பக்ஷியின் பிராணன் தேகத்தை விட்டுக் கிளம்பிப் போயிற்று. என்ன கஷ்டம்! கால்களைப் பரப்பிக்கொண்டு தலையைத் தரையில் போட்டு ஜடாயு மரணமடைந்தார். தலைகீழாக விழுந்ததால் கண்கள் சிவந்து மலைச் சிகரத்தைப் போல் கிடக்கும் ஜடாயுவைப் பார்த்து ராமன், “லக்ஷ்மண! கோரமான ராக்ஷஸர்கள் வஸிக்கும் இந்த தண்டகாரண்யத்தில் இவர் அநேக ஆயிர வருஷங்களாகப் பயமில்லாமல் ஸுகமாக வஸித்து வந்தார். இங்கேயே ராக்ஷஸனால் மரணமடைந்தார். இவர் வெகுகாலம் பிழைத்திருந்து இப்பொழுது இறக்கும்படி, நேர்ந்தது. ஐயோ! காலகதியை யாரால் தடுக்க முடியும்? பார், லக்ஷ்மண! ராவணன் ஸீதையை எடுத்துப்போகும் பொழுது அவளை மீட்பதற்காக இந்தப் பக்ஷி அந்த துஷ்டனுடன் தன் உயிருள்ளவரையில் யுத்தம் செய்தார். எனக்கு இவர் செய்த உபகாரத்திற்கு எல்லையண்டோ? எனக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தை என் பிதாவின் உத்தரவால் கைவிட்டேன். இவரோ தான் நெடுங்காலம் ஆண்டுவந்த ராஜ்யத்தைத் தானாகவே விட்டுப் போனார். என் கோஸல ராஜ்யம் இவருடைய ராஜ்யத்திற்கு ஈடல்ல. என் அதிகாரத்திற்குப் பங்காளிகள் பலருண்டு. இவர் போட்டியில்லாமல் ராஜ்யத்தை ஆண்டவர். பக்ஷிகளுக்கெல்லாம் அரசனாகப் பல தலைமுறையாகக் கிடைத்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்து எனக்காக பிராணனை விட்டார். என் பிதா இறந்தபிறகு இவரை அடைந்து எல்லா துக்கங்களையும் மறந்து ஸுகத்தை அனுபவிக்கலா மென்று எண்ணினேன். இவரும் என்னைக் கைவிட்டுப் போனார். ஸகல பிராணிகளிலும் ஸாதுக்களும் தர்மாத் மாக்களும் உபகாரிகளும் இருக்கிறார்கள். ஸீதையை இழந்ததாலுண்டான துக்கமும் இதற்கு ஈடல்ல. நமது பிதா நமக்கு எப்படிப் பூஜிக்கத் தகுந்தவரோ, மரியாதை செய்யத் தகுந்தவரோ, இந்தப் பக்ஷி ராஜனும் அப்படியே. ஆகையால் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய ஸகல பிரேதக்கிரியைகளை இவருக்கும் செய்யவேண்டும். சீக்கிரம் கட்டைகளை அடுக்கு. எனக்கு உயிரைக் கொடுத்த இந்த ஜடாயுவை அக்னியைக் கடைந்தெடுத்துத் தகனம் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றார்.

லக்ஷ்மணனும் அப்படியே கட்டைகளை அடுக்க, ராமன் ஜடாயுவைப் பார்த்து, “மஹாபலவானான பக்ஷிராஜ! யாகயக்ஞங்களை எப்பொழுதும் செய்யும் கிருஹஸ்தர்களும், பஞ்சாக்னி நடுவில் தவம் செய்யும் வானப்பிரஸ்தர்களும், நிவிருத்தி மார்க்கத்திலிருந்து திரும்பாத ஸக்ந்யாஸிகளும், ஸம்ஸார போகங்களைவிட்ட நைஷ்டிக பிரஹ்மசாரிகளும் அடையும் லோகங்களை, என்னால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்ட மஹிமையால் அடையக்கடவீர். என் அனுமதியால் ஸர்வ சிரேஷ்டமான விஷ்ணுலோகங்களையும்

அடையக்கடவீர்" என்று, அவருடைய தேகத்தைச் சிதையில் ஏற்றி அக்னியை மூட்டி, தன் பந்துக்களை ஸம்ஸ்காரம் செய்வதுபோல், மந்திரங்களுடன் தகனம் செய்து, இறந்தவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவதற்காகப் பிதிருதேவதைகளைக் குறித்து ஜபிக்கவேண்டிய யாம்யஸூக்தம் முதலிய மந்திரங்களை ஜபித்தார். பிறகு வெகு துக்கத்துடன் ராம லக்ஷ்மணர்கள் காட்டிற்குள் போய், பெரிய மான்களை அடித்துக் கொண்டுவந்து, கோதாவரியில் ஸ்நானம் செய்து, அந்தப் பக்ஷிராஜனுக்கு ஜல தர்ப்பணம் செய்தார்கள். பிறகு தர்ப்பைகளைப் பரப்பி மாம்ஸத்தைப் பிண்டங்களாகப் பிடித்து இளம்புல் தரையில் விதிப்படி வைத்தார்கள். அந்தப் பக்ஷிராஜன் ஸீதையைக் காப்பாற்ற ராவணனுடன் யுத்தம்செய்து உயிரைக் கொடுத்தார். மஹரிஷிகளுக்கு ஸமமான ராமனால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டு அந்தக்ஷணத்திலேயே தான் செய்த புண்ணியங்களுக்குப் பலனாக ஸர்வோத்தமமான கதியை: அடைந்தார். இப்படி ஜடாயுவுக்கு ஸகல பிரேதக்கிரியைகளையும் விசேஷ சிரத்தையுடன் செய்து முடித்து, 'ஸீதையை அடைவாய்' என்ற அவருடைய வார்த்தையில் பூர்ண நம்பிக்கை வைத்து, அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதில் ஸகல பிரயத்தனமும் செய்ய நிச்சயித்து, ராம லக்ஷ்மணர்கள் மஹா விஷ்ணுவையும் இந்திரனையும் போல் அந்த வனத்தில் பிரவேசித்தார்கள்.

**க்ருதாததிகள தாவய் பக்ஷஸ்த்தமே
ஸ்தீராம் ச புத்திம் ப்ரணீதாய ஜகமது: |
பப்ரஹ்மய ஸீ தாதீகமே ததேநா மநா
வநம் ஸுரேந்த்ராவீவ விஷ்ணுவாஸகிவன || (38)**

கபந்தன்

க்ருத்வைவ முதகம் தஸ்மை ப்ரஸ்தீதிதா ராமலக்ஷ்மணா
அலக்ஷ்நீதிதா வக்ரு ஸீதாம் பரமஹம் ஜக்மகூர் தீபரம் || (1)

ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டே தென்மேற்கு முகமாய்ப் போகையில், ஜனசஞ்சாரமில்லாமல், மரம் செடி கொடி புதர்கள் அடர்ந்து, பார்க்க பயங்கரமாய் நடப்பதற்கு கஷ்டமான ஒரு வழி தோன்றிற்று. அந்த ராஜகுமாரர்கள் புலி, கரடி, ஸிம்ஹம் முதலிய துவட்ட மிருகங்களால் நிறைந்த அந்த தண்டகாரண்யத்தை அதிவேகமாகத் தாண்டி ஜனஸ்தானத்திலிருந்து ஒரு காத வழியிலுள்ள கிரௌஞ்சாரண்யத்தில் புகுந்தார்கள். அது பல வர்ணமுள்ள நீருண்ட மேகங்களைப்போல் தூரத்திலிருந்து காணப்பட்டது. எங்கே பார்த்தாலும் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் அந்த வனம் ஸந்தோஷம் தாளாமல் சிரிப்பது போலிருந்தது. பல பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் கூட்டம் கூட்டமாகப் பயமில்லாமல் ஸஞ்சரித்தன. ராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கே மரத்தடியில் இளைப்பாறுவதற்கு தங்கி ஸீதையை வெகு :ஜாக்கிரதையாகத் தேடிக்கொண்டு போனார்கள். அங்கிருந்து கிழக்கே காதவழி தூரம் போய் அந்த கிரௌஞ்சாரண்யத்தையும் தாண்டி அதற்கும் மதங்காசிரமத்திற்கும் நடுவில் ஒரு பெரிய காட்டை கண்டார்கள். உயரமுள்ள மரங்களாலும் துவட்ட மிருகங்களாலும் பக்ஷிகளாலும் நிறைந்து பிரயாணம் செய்ய மிகவும் கஷ்டமாயிருந்த அந்தக் காட்டின் வழியாகப் போகையில் பாதாளம் வரையில் ஆழமுள்ள ஒரு பெரிய குகை காணப்பட்டது. அதில் எப்பொழுதும் இருளே நிறைந்திருந்தது. ராமலக்ஷ்மணர்கள் அதன் ஸமீபத்தில் கோரகுபத்தையுடைய ஒரு ராக்ஷஸியைப் பார்த்தார்கள். அவள் மலையைப் போன்ற தேகத்தையும் பருத்த வயிற்றையும் கூர்மையான பற்களையும் கடினமான தோலையும் உடையவள். தலை மயிரை விரித்துக் கொண்டு பயங்கரமான வாயைத் திறந்துகொண்டு, அந்த வனத்திலுள்ள அஷ்ட மிருகங்களை வெகுஸுலபமாகக் கொன்று தின்று வந்தாள். அவள் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்துக் கோரமாகக் கர்ஜித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து, ராமனுக்கு முன்னே போன லக்ஷ்மணனைப் பிடித்துத் தழுவி, “வா, நாமிருவரும் இந்தக் காட்டில் ஆனந்தமாகக் காலங்கழிப்போம். என் பெயர் அயோமுகி, நான் உனக்குக் கிடைத்தது உன் அதிருஷ்டமே என்று அறி. எனக்கு உன்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியுண்டாயிருக்கிறது. மலைச்சிகரங்களிலும் ஆற்றுமணல் தீட்டுகளிலும் நாம் உயிரோடிருக்கும் வரையில் வேடிக்கையாக ஸஞ்சரிப்போம்” என்றாள். அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் கடுங்கோபம் கொண்டு, கத்தியை உருவி

அவளுடைய காதுகளையும் மூக்கையும் ஸ்தனங்களையும் அறுத்தார், உடனே அவள் கோரமாகக் கதறிக்கொண்டு வந்த வழியாக் ஓடிப் போனாள்.

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த இருண்ட காட்டில் போகும் பொழுது மஹாபலசாலியும் தெளிவான மனத்தையும் சுத்தமான தோற்றத்தையும் நல்ல நடத்தையையும் உடைய லக்ஷ்மணன், ராமனைப் பார்த்து மஹா பக்தியுடன் கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, "அண்ணா என் இடது தோள் அடிக்கடி துடிச்சுிறது. மனம் நடுங்குகிறது. ஸமீபத்தில் நமக்கு ஏதோ கேடு நேருமென்பதைக் காட்டும் இன்னும் பல அபசகுனங்களும் தோன்று கின்றன. ஆகையால் தாங்கள் வெகு ஜாக்கிரதையாகப் போகவேண்டும். மஞ்சளமென்ற பக்ஷி மிகவும் கடுமையாகக் கத்துவதால் நாம் சத்துருக் களை அதி சீக்கிரத்தில் ஜெயிப்போமென்று தெரிவிக்கிறது" என்றார்.

இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டு அந்தக் காட்டில் தேடுகையில், அந்த வனத்தை யாரோ அதிவேகமாக முறிப்பதைப் போன்ற ஒரு பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று; பிரளயகால வாயுவைப் போல் ஒரு பெருங்காற்றுக் கிளம்பிற்று. அந்தச் சப்தத்தால் பூமியும் ஆகாசமும் கிடுகிடுத்தன. அது எங்கிருந்து வந்ததென்று ராமலக்ஷ்மணர்கள் கவனித்துப் பார்க்கையில், நெடுந் தூரத்திலுள்ள ஒரு புதரில் மலையைப்போன்ற ஒரு ராக்ஷஸன் நிற்கக் கண்டார்கள். அவனுடைய பருத்த வயிரும் கோரமான ரூபமுமே முதலில் காணப்பட்டன. பிறகு கிட்டப் போய்ப் பார்க்கையில் அவனுக்குத் தலையி ல்லை. வயிற்றில் வாயையுடையவன். கூர்மையான அடர்ந்த மயிரை யுடையவன். கறுத்த மேகத்தைப்போன்ற தேகத்தை உடையவன். மேகங்களின் கர்ஜனையைப் போன்ற குரலையுடையவன். மஞ்சள் வர்ணமுள்ள ஒரு விசாலமான கண் அக்னிஜ்வாலையைப்போல் அவனுடைய மார்பில் எறிந்து கொண்டிருந்தது. நீண்டு கூர்மையான பற்களுடன் அடிக்கடி உதடுகளை நக்கிக் கொண்டு, எப்பொழுதும் கரடி, சிங்கம், மான், யானை, புலி, பக்ஷிகள் முதலியவற்றைத் தின்று கொண்டே இருந்தான். இவனுடைய கைகள் ஒரு யோஜனை நீளமுள்ளவை. அவை களை நீட்டி நடுவில் அகப்பட்ட மிருகங்களையும் பகவிகளையும் சேர்த்து அணைத்து, தன் வயிற்றிலுள்ள வாயில் தள்ளிக்கொண்டே இருந்தான்.

இப்படித் தங்களுடைய வழியை மறைத்துக்கொண்டிருந்து அந்த ராக்ஷஸனை ஒரு குரோச தூரத்திலேயே ராமலக்ஷ்மணர்கள் கண்டார்கள். அப்பொழுது அந்தத் தலையில்லாக முண்டமான கபந்தன், தன் கைகளின் நடுவில் அகப்பட்ட மிருகங்களுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் சேர்த்துப் பிடித்து இழுத்தான். கத்தி வில் முதலிய ஆயுதங்களை தரித்து உக்கிரமான

தேஜஸுடன் மஹாபலவான்களான ராமலக்ஷ்மணர்களும் அவனுடைய பலத்திற்குப்பட்டார்கள். ராமன் மூத்தவர்; சூரர்; மஹா தைரியமுள்ளவர்; ஆகையால் கொஞ்சம் கூட பயப்படவில்லை. லக்ஷ்மணன் அவ்வளவு பக்குவமான புத்தியும் தைரியமும் இல்லாதவரானதால் அதிக வருத்தமடைந்தார். ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஆதாரமான ரகுநாதனே கபந்தனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டதைப் பார்த்து அவருக்கு மிகவும் அதைரியமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது மிகுந்த வருத்தத்துடன் ராமனைப் பார்த்து, “அண்ணா! நான் இந்த ராக்ஷஸனுடைய கையில் அகப்பட்டு விட்டேன். என்னை இவனிடத்தில் விட்டுத் தாங்கள் தப்பித்துக் கொள்ளுங்கள். என்னை இவனுக்குப் பூதபலியாகக் கொடுத்துத் தாங்கள் தப்பி ஓடுங்கள். சீக்கிரத்தில் சீதையை கண்டு பிடிப்பீர்களென்று எண்ணுகிறேன். வம்ச பரம்பரையாக வந்துகொண்டிருக்கும் ராஜ்யத்தை அடைந்து தாங்கள் ஸந்தோஷமாக இருக்கும் ஸமயத்தில் என்னையும் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்ளும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்”. என்றார். ராமன், “குழந்தாய்! பயப்படாதே, நீ வீரனல்லவா? உன்னைப் போன்றவர்கள் இவ்விதமான கஷ்டங்கள் நேர்ந்தும் மனம் தளர்வார்களா?” என்று அவரைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தார். அப் பொழுது அந்தக் கொடிய ராக்ஷஸன் ராமலக்ஷ்மணர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் யார்? கொழுத்த காளைகளைப் போன்ற தோள்களுடன் ஆயுதபாணிகளாக இந்தக் கோரமான தேசத்தில் எனக்கு ஆகாரமாகும்படி எங்கே வந்து சேர்ந்தீர்கள்? இங்கே உங்களுக்கு என்ன வேலை? மிகுந்த பசியுடன் இங்கே காத்துக்கொண்டிருக்கும் என் வாயில் விழுந்த பிறகு உங்களுடைய உயிரில் ஆசையை விடுங்கள்” என்றான். ராமன் வருத்தத்தால் முகம் வாடியிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “ராஜ்யத்தை இழந்தது, காட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டது, ஸீதையைப் பறிகொடுத்தது, அவளைக் காணாமல் தவிப்பது இவ்வளவு துக்கங்களும் போதாதா? அவைகளைக் காட்டிலும் இது பெரிய துக்கமாக இருக்கிறது. உயிருக்கே மோசம் வருமென்று எண்ணுகிறேன். நம்மைப் போன்றவர்களே துன்பங்களால் புத்தி மயங்கி இருக்கிறோமல்லவா? காலத்தின் மகிமை எல்லையற்றது. அதை வெல்ல ஒருவராலும் முடியாது. ஸகல பிராணிகளிடத்திலும் அது செய்யக்கூடாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. சூரர்களும் பலவான்களும் அஸ்திர வித்தையிலும் யுத்தத்திலும் நிபுணர்களும் காலத்தின் வசத்தில் அகப்பட்டு, ஆற்று ஜலத்தால் கரைக்கப்பட்ட மணல் பாலங்களைப் போல் அழிகிறார்கள்” என்று வருத்தமடைந்தார். மஹா பிரதாபசாலியும் மஹா கீர்த்திமானும் வீண்போகாத பராக்கிரமம் உடையவருமான ராமன், தன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் தைரியமடையாததைப் பார்த்து, தனக்கு ஸ்வபாவமான தைரியத்தையும் புத்தியையும் யுக்தியையும் ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டார்.

இத் ப்ருவாகோ த்ருட ஸத்ய விக்ரமோ
மஹாயயரா தாரதி: ப்ரதாபவாந் |
அவேக்ஷ்ய ஸௌமீத்ரீ யுதக்ர பௌருஷம்
ஸ்திராம் ததா ஸ்வாம் மதீமாத்மநா கரோத் || (௭)

கபந்த வதம்

சிதளது தத்ர ஸ்திதிதள த்ருஷ்ட்வா ப்ராதிரள ராமலக்ஷ்மணன் |
பாஷு பாபா பரிக்ஷிப்திதள கபந்தோ வாக்ய மப்ரஸீத் || (1)

அப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்கள் தன் கைக்குள் அகப்பட்டு பயத்தால் தவிப்பவர்களைப் போல் நிற்பதைக் கண்டு கபந்தன், "நான் பசியால் வாடித் தவிப்பதைப் பார்த்து, தெய்வமே உங்களை எனக்கு ஆகாரமாக அனுப்பியிருக்க, பித்துப் பிடித்தவர்களைப் போல் ஏன் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள்? உங்களைக் கவனித்தால் ராஜ புத்திரர்களைப் போல் தோன்றுகிறதே" என்று கர்ஜித்தான். அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன் வருத்தமடைந்து ராமனைப் பார்த்து ஸமயோசிதமாகவும் ஹிதமாகவும், "அண்ணா! இந்த ராக்ஷஸன் நம் இருவரையும் விழுங்குவதற்கு முன் கத்திகளால் இவனுடைய புஜங்களை வெட்டித் தள்ளுவோம். கோர ரூபத்தையும் மலை போன்ற சரீரத்தையும் உடைய இவன் தன் புஜங்களின் பலத்தால் கொழுப்படைந்து, ஸகல பிராணிகளையும் ஜயித்து ஹிம்ஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான். முடிவில் நம்மையும் கொல்லப் பார்க்கிறான். அசுவமேதம் முதலிய யாகங்களில் காட்டு மிருகங்களை பர்யக்னி கரணம் (தர்ப்பத்தைக் கொளுத்தி அவைகளின் தலைமீது சுற்றுதல்) செய்து விட்டு விடுவதுபோல் இருந்த இடத்தை விட்டு அசையமுடியாமல் தன்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியில்லாத இவனைக் கொல்வது நியாயமல்ல. ஆகையால் இவனுடைய புஜங்களை மாத்திரம் வெட்டித் தள்ளுவோம்" என்றார்.

இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு அந்த ராக்ஷஸன் கோபம் கொண்டு பயங்கரமாக வாயைத் திறந்து அவர்களை விழுங்க ஆரம்பித்தான். உடனே ராம லக்ஷ்மணர்கள் கத்திகளை உருவி அவனுடைய புஜங்களை அடியோடு அறுத்துத் தள்ளினார்கள். ராமன் வலது கையையும் லக்ஷ்மணன் இடது கையையும் அறுத்தவுடன், ஆகாசம், பூமி, திக்குகள் நடுங்கும்படி அவன் மஹா மேகங்களைப் போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். தனக்கு பிராணாதாரமான கைகள் அறுபட்டுச் சக்தியற்று ரத்த வெள்ளத்தால் நனைந்து பயத்தால் நடுங்கி மிகவும் தீனமாக, "நீங்கள் யார்?" என்றான். லக்ஷ்மணன் இவர் இஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்த ராஜபுத்திரன்; ராமனென்று பிரஸித்து பெற்றவர். நான் அவருக்குத் தம்பி; என் பெயர் லக்ஷ்மணன். நாங்கள் ஜன ஸஞ்சாரமில்லாத இந்தக் காட்டில் தனியாக வஸித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, தேவதைகளைப் போல் பாராக்கிரமமுடைய இந்த ரகுநாதனுடைய பாரியையை எவனோ ஒரு ராக்ஷஸன் எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான்.

அவனைத் தேடிக்கொண்டு இங்கே வந்தோம், நீ யார்? கபந்தத்தைப் போல் மாப்பில் வாயுடன் இங்கே ஏன் திரிகிறாய்? கணுக்கால் முறிந்து பூமியில் ஏன் விழுந்து புறளுகிறாய்?” என்றார். இந்திரன் முன்பு தனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் கபந்தனுடைய ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷ முண்டாகி, “புருஷோத்தமர்களே! தங்களுக்கு நமஸ்காரம். கேஷமமாக வந்தீர்களா? தங்களைப் பார்த்து நான் தன்யனானேன். விலங்குகளைப் போல் என்னைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருந்த இந்தக் கைகள் தங்களால் வெட்டப்பட்டது எனக்குப் பெரிய அனுக்கிரஹம். இந்த விகாரமான ரூபம் எனக்குக் கிடைத்த காரணத்தைத் தெரிவிக்கிறேன், கேளுங்கள்” என்றான்.

**வீரூபம் யச்ச மே ரூபம் ப்ராப்தம் ஹ்யவந்யாத் யதா |
தந்மே ப்ரூக்ஷு நரவ்யாக்ர தத்வத: பரம்ஸதஸ் தவ || (௨௦)**

கபந்தனுடைய பூர்வ ஜன்மம்

புரா ராம மஹாபாரதஜோ மஹாபல பராக்ரம |
ரூபமாஸீந் மமாசீந்த்யம் த்ரீஜ் லோகேஜ் விஸ்வரூதம் || (1)

முன்னொரு காலத்தில் சந்திரனையும் ஸூரியனையும் இந்திரனையும் போல் அழகும் பராக்கிரமமும் பொருந்திய ரூபம் எனக்கு இருந்தது. இது மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தமான விஷயம். ஆனால் அதை மாற்றிப் பயங்கரமான ரூபத்தை எடுத்து ரிஷிகளையும் தபஸ்விகளையும் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு நாள் ஸ்தூல சிரஸென்ற மஹரிஷி காட்டில் ஆகாரத்தைத் தேடிக் கொண்டிருக்கையில் நான் திடீரென்று போய் அவரைப் பயமுறுத்தி, அவருடைய கையிலிருந்த பொருள்களைப் பிடுங்கிக் கொண்டேன். அவர் கோபம் கொண்டு “நீ இப்பொழுது தரித்திருக்கும் கோர ரூபமே எப்பொழுதும் நிலைபெறட்டும். இத்தக் கொடிய ரூபத்தைப் பார்த்து பிராணிகள் யாவும் உன்னை நிந்திக்கட்டும்” என்றார். உடனே நான் பயந்து அவரை மிகவும் வணக்கமாகப் பிரார்த்தித்து, “ஸ்வாமி! என் அபராதத்தை மன்னியுங்கள். என்னிடத்தில் கிருபை செய்து இந்தச் சாபத்திற்கு ஒரு முடிவை ஏற்படுத்தவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தேன். அதற்கு அவர், “ரகுநாதன் எப்பொழுது உன் புஜங்களை வெட்டி ஜனஸஞ்சாரமில்லாத காட்டில் உன்னைக் கொளுத்துவாரோ அப்பொழுது உனக்குச் சாபம் தீர்ந்து, பூர்வ ரூபமும் அளவற்ற க்ஷேமமும் கிடைக்கும்!” என்று அருளினார். ஸகல ஜசுவரியங்களும் பொருந்திய நான் தனுவென்பவனுடைய புத்திரன். பிறகு நான் கடுந்தவத்தால் பிரஹ்மாவை ஸந்தோஷப்படுத்தி நீண்ட ஆயுளையும் அதிக பலத்தையும் பெற்றேன். ‘இந்திரன் என்னை என்ன செய்ய முடியும்’ என்று எனக்கு அடங்காத கர்வமுண்டாயிற்று. என் குலத்திற்குச் சத்துருவான தேவராஜனை ஜயிக்க நினைத்து அவரை யுத்தத்திற் கழைத்தேன். ஆயிரம் முனைகளுள்ள வஜ்ராயுதத்தை அவர் என் மேல் பிரயோகிக்க, அது என் தலையை மாப்பிலும் கால்களை வயிற்றி லும் அழுத்திவிட்டது, “என் பீராணனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டேன். அவர் என்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்து “பிரஹ்மாவின் வரம் பொய்யாகக் கூடாது. ஆகையால் நீ தப்பினாய்” என்று என்னைக் கொல்லாமல் விட்டார். ஸ்வாமி வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டுக் கழுத்தும் கால்களும் ஓடிந்து, ஆகார மின்றி, வெகுகாலம் எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்” என்று பிரார்த்தித்தேன். அப்பொழுது இந்திரன் எனக்கு வயிற்றில் வாயையும் கூர்மையான பற்களையும் ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள கைகளையும் ஏற்படுத்தி, ‘ராமலக்ஷ்மணர்கள்

எப்பொழுது உன் புஜங்களை வெட்டித் தள்ளுவார்களோ அப்பொழுது ஸ்வர்க்கத்திற்கு வருவாய்!" என்றார்.

அது முதல் இந்தக் காட்டிலுள்ள எல்லா மிருகங்களையும் என் கைகளால் இழுத்து நசுக்கித் தின்றுகொண்டிருக்கிறேன். எந்தப் பிராணி அகப்பட்டாலும் விடுவதில்லை. மஹரிஷியின் வார்த்தையில் எனக்குள்ள நம்பிக்கையால் ராமன் என்னிடத்தில் எப்படியாவது அகப்படுவாரென்ற எண்ணத்துடன் இந்த விகாரமான தேகத்தை எப்பொழுது விடுவேனோ என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். “உன்னைக் கொல்ல வேறு எவராலும் முடியாது” என்று அந்த மஹரிஷி சொல்லியிருக்கிறபடியால், தாங்களே ராமனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ஜானகியைக் கண்டு பிடிக்க ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். அதற்குத் தகுந்த மித்திரனைக் காட்டுகிறேன். ஆனால் என்னை நீங்கள் கொளுத்தினாலொழிய அது என்னால் முடியாது" என்றான்.

ராமன் அவனைப்பார்த்து, “நானும் என் தம்பியும் ஜனஸ்தானத்தில் வளித்துக்கொண்டிருந்தோம். ஒரு நாள் வெளியில் போயிருக்கும் பொழுது ராவணனென்ற ராக்ஷஸன் என் பாரியையை அபஹரித்தான். அவனுடைய பெயர் மாத்திரம் எங்களுக்குத் தெரியுமே தவிர அவனுடைய ரூபமாவது இருப்பிடமாவது பராக்கிரமமாவது தெரியாது. சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அநாதைகளாக இப்படித் திரியும் ஜனங்களுக்குப் பரோபகாரம் செய்வது உன்னைப் போன்றவர்களுக்குத் தகும். பெரிய குழியை வெட்டி, யானைகளால் இந்தக் காட்டில் முறித்துத் தள்ளப்பட்ட உலர்ந்த கட்டைகளை அதில் அடுக்கி, உன்னை எரிக்கிறோம். பிறகு நீ உனக்குத் தெரிந்த வரையில் ஸீதையை எவன் அபகரித்தான் எவ்விடத்தில் வைத்திருக்கிறான் என்பதைச் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

அப்பொழுது தனு வெகுசாதுரியமாக “இந்தக் தேகம் எரிந்து முன் தேகம் கிடைத்தவுடன் ஸீதையின் வரலாற்றை அறிந்தவனைக் கண்டு பிடித்துச் சொல்லுகிறேன். ஆனால் அதை நேரில் அறியக்கூடிய திவ்வியஞானம் எனக்கில்லை. இந்த ஞானமும் சாபத்தால் வந்த இந்த தேகம் அழிந்த பிறகே உண்டாகும். இப்பொழுது சாபத்தால் என் ஞானம் மறைந்திருக்கிறது. நான் செய்த பாபத்தால் லோகத்தார் நிந்திக்கும் இந்த விகார ரூபம் எனக்குக் கிடைத்தது. ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும் முன்பு என் தேகத்தைக் குழியில் தள்ளிக் கொளுத்த வேண்டும். அந்த ராக்ஷஸனை அறியக்கூடியவனைப் பிறகு தெரிந்து சொல்லுகிறேன். அந்த ஸாதுவுடன் நீங்கள் ஸ்நேஹம் செய்ய வேண்டும். அந்த மஹாபராக்கிரமசாலி தங்களுக்குப் பூர்ணமாக உதவி செய்வான். அவனுக்கு மூன்று லோகங்களிலும் தெரியாத விஷயம் கிடையாது. முன்பு ஒரு ஸமயத்தில்

எதோ காரணத்தால் அவன் ஸகல லோகங்களையும் சுற்றித் திரிந்திருக்கிறான்"
என்றான்.

**ந ஹி தஸ்யாஸ்த்யவிஜ்ஞாதம் த்ரீஜ லோகேஜ ராகவ |
ஸர்வாந் பரீஸ்ருதோ லோகாந் புராஸிஸள காரணாந்தரே || (33)**

கபந்த சாபவிமோசனம்

ஏவமுக்கிதள ளு சிதள வீரள கபந்தேந நேரஸ்வரள |
கீர் ப்ரதர மாஸாத்ய பாவகம் விஸஸர்ஜது: || ௩ ||

பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஒரு பெரிய குழியை வெட்டி, பெரிய கட்டைகளை அடுக்கி, அவைகளில் கபந்தனுடைய சரீரத்தைத் தள்ளினார்கள். லக்ஷ்மணன் கொள்ளிக்கட்டைகளால் நான்கு புறத்திலும் தீ மூட்டினார். கொழுப்பாலும் தசையாலும் மாம்ஸத்தாலும் நிறைந்த அந்த தேகம் நெய்யால் செய்யப்பட்ட மலையைப்போல் மெள்ள மெள்ள எரிந்தது. அப்பொழுது புகையில்லாக அக்னியைப் போல் அந்தச் சிதையிலிருந்து கபந்தன் எழுந்து, திவ்விய வஸ்திரா பரணங்களாலும் மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஹம்ஸங்களால் இழுக்கப்பட்ட விமானத்திலேறி, தன் தேஜஸால் எல்லா திக்குகளும் பிரகாசிக்க, அகாசத்திலிருந்தே, “ராம! ஸீதையைக் கண்டுபிடிக்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன். ஸந்தி விக்கிரஹம் யானம் ஆஸனம் துவைதீபாவம் ஸமாச்ரயமென்று ஆறு உபாயங்கள் லோகத்தில் வழங்குகின்றன, அவைகளை நன்றாக அறிந்து, தகுந்த ஸமயங்களில் உபயோகிப்பதால் அரசர்களுக்கு ஐயமும் கேஷமும் கிடைக்கின்றன. கஷ்ட தசையை அடைந்தவன் தன்னைப்போல் கஷ்டப்படும் ஒருவனுடன் சேர்ந்தே காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். உங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டங்களால் நீங்கள் இப்பொழுது தாழ்ந்த நிலமையை அடைந்தவர்களென்று எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாம், ஆகையால் தகுந்த மித்திரனுடைய உதவியை நீங்கள் ஸம்பாதிக்கவேண்டும். நான் எவ்வளவு யோசித்துப் பார்த்தும், உங்களைப்போல் கஷ்டப்பட்டு உங்களுடைய ஒத்தாசையை விரும்பும் மித்திரனை நீங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டால் உங்கள் காரியம் கைகூடாதென்று தோன்றுகிறது. பம்பை என்ற எரிக்கு ஸம்பத்திலுள்ள ரிசியமுகபர்வதத்தில் ஸுகீவனென்று ஒரு வானரராஜன் இருக்கிறான். இந்திரனுடைய புத்திரனான வாலி என்ற அவனுடைய அண்ணன் அவனிடத்தில் கோபம் கொண்டு அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தி விட்டான். இப்பொழுது அவன் தன்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ள நான்கு வானர வீரர்களுடன் தனியாக வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் உங்களைப்போல் உத்தம குணங்கள் பொருந்தினவன்; நிகரற்ற தேஜஸும் வீரியமும் காந்தியும் வாய்ந்தவன்; ஸத்தியம் தவறாதவன்; ஸாதுக்களால் பழக்கப்பட்டவன்; மஹா தைரியசாலி; மஹாபுத்திமான்; ஸமர்த்தன்; மேன்மேலும் தோன்றும் யுக்தியை உடையவன். எல்லையற்ற பல பராக்கிரம முடையவன்;

உங்களைப்போல் மிகுந்த கஷ்டங்களை அனுபவித்தவன். அவனுடைய அண்ணன் அவனிடத்திலிருந்து ராஜ்யத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அடித்துத் துரத்திவிட்டான். ஸீதையைத் தேடிக் கொண்டு வருவதில் உங்களுக்கு ஸகல உதவியையும் செய்யக் கூடியவன் இவனே. இதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். கர்மகதியின்படி நடக்கவேண்டிய காரியங்கள் நடந்தே தீரும்; அவைகளை மாற்ற முடியாது. காலத்தை ஜயித்தவர்கள் உண்டோ?

இப்பொழுதே இங்கிருந்து போய் அந்த ஸுக்கிரீவனைக் கண்டு பிடித்து, ஒருவருக்கொருவர் துரோகமின்றி உதவி செய்யும் பொருட்டு அக்னியை ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு ஸ்நேஹம் செய்யுங்கள். இந்தக் குரங்கு நமக்கு என்ன உதவி செய்யுமென்று அவனை அலக்ஷ்யம் செய்யவேண்டாம். அவன் ஸகல வானரர்களுக்கும் அதிபதி. நன்றியுள்ளவன். மஹாவீரன். நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவன். உங்களுடைய உதவியை வேண்டினவன். நீங்களும் அவனுக்கு ஆகவேண்டியவைகளை முடிக்கக் கூடியவர்கள். அப்படிச் செய்யாவிட்டாலும் உங்கள் காரியத்தை முடித்துக் கொடுப்பான். அவன் ரிக்ஷஜஸின் புத்திரன்; ஸூரியனுக்குப் பிறந்தவன். இப்பொழுது வாலிக்குப் பயந்து பம்பைக் கரையில் மறைந்திருக்கிறான். நீங்கள் அவனைக் கண்டுபிடித்து அக்னியையும் ஆயுதங்களையும் ஸாக்ஷியாக வைத்துக்கொண்டு என்றும் அழியாத ஸ்நேஹத்தைச் செய்யுங்கள். இந்த லோகத்தில் ராக்ஷஸர்கள் வளிக்கும் ஸகல இடங்களையும் அவன் அறிவான். ஸூரியனுடைய பிரகாசம் எட்டும் வரையிலுள்ள பிரதேசங்களில், மலைகளையும் ஆறுகளையும் குகைகளையும் ஏரிகளையும் வனங்களையும் ஸமுத்திரங்களையும் தவீபங்களையும் தன்னைச் சேர்ந்த வானரர்கள் மூலம் கண்டு, எப்படியாவது ஸீதையிருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க, பெரிய மலைகளைப் போன்ற சரீரங்களுள்ள வானர வீரர்களை எல்லா திக்குகளிலும் அனுப்புவான். தங்களை விட்டுப் பிரிந்து துக்கத்தால் தவிக்கும் ஸீதை ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கையிலிருந்தாலும் மேருமலைச் சிகரத்திலிருந்தாலும் பாதாளத்திலிருந்தாலும் இன்னும் எவ்விடத்திலிருந்தாலும் அவளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்து, ஸீதையைக் கொண்டு வந்து தங்களிடத்தில் ஒப்புவிப்பான்" என்றான்.

ஸ மேரு ப்ருங்காக்ர கதா மநிந்தி தாம்
 ப்ரவிப்ரய பாதாஸ தஸேவ் வா ப்ரீதாம் |
 ப்லவங்க மாநாம் ப்ரவரஸ் தவ ப்ரீயாம்
 நிஹுத்ய ரக்ஷாம்ஸீ புந: ப்ரதாஸ்யதி || (௨6)

கபந்த மோக்ஷம்

நீதர்ஸயித்வா ராமாய ஸீதாயா: ப்ரதீபாதே ந |
வாக்ய மந்வர்த மர்தஜ்ஞ: கபந்த: புநர்ப்ரஸீத் || (1)

இப்படி கபந்தன் ஸீதையை அடையும் உபாயத்தை ராமனுக்குத் தெரிவித்து, “இதோ மேற்கே போகிற வழி ரிச்யமுக பர்வதத்திற்கு உங்களைக் கொண்டு போய்விடும். நாவல் முரளஞ்செடி பலா கிச்சிலி ஆல் தும்பை அரசமலைக் கோங்கு மா தவம் நாககேஸரம்மஞ்சாடி புங்கை கருத்த அசோகம் கடம்பு அலரி அசோகம் சிவப்புச் சந்தனம் வேம்பு முதலிய அநேக விருக்ஷங்கள் பழங்களால் நிறைந்திருப்பதைப் பாரும். அவைகளிலிருக்கும் பழங்களைப் பறித்தாவது அடித்தாவது தின்கொண்டு பிரயாணம் செய்யவேண்டும். அதைத் தாண்டிப் போனால் நந்தனமென்ற ஸ்வர்க்க லோகத்துத் தோட்டத்தைப் போலும், உத்தரகுரு தேசத்திலுள்ள வனங்களைப்போலும் அழகிய ஒரு காடு தோன்றும். சைத்ரரதமென்ற தோட்டத்தைப்போல் அங்கே எப்பொழுதும் எல்லா ருதுக்களிலும் உண்டாகும் புஷ்பங்களும் பழங்களும் வளரும். மரங்களிலிருந்து தேன் வெள்ளமாக ஓடும். மரங்கள் பழங்களால் வணங்கி விசாலமான கிளைகளுடன் மேகங்களையும் மலைகளையும்போல் விளங்கும். அவைகளிலுள்ள அமிருதத்தைப் போன்ற பழங்களை அடித்தாவது ஏறிப்பறித்தாவது லக்ஷ்மணன் தங்களுக்குக் கொடுப்பார். அங்கிருந்து காடுகளையும் மலைகளையும் பல இடங்களையும் தாண்டிப் பம்பைக் கரைக்கு வருவீர்கள்.

கால்களில் குத்தும்படியான சிறிய கற்கள் அங்கே இல்லை; கரைகள் இடிந்திராது; இறங்கும் துறைகள் அதிக ஆழமில்லை; பாசிபடர்ந்திராது; பொடி மணல் படிந்திருக்கும்; தாமரை செங்குவளை வெண்குவளை முதலிய புஷ்பங்கள் அழகாக மலர்ந்திருக்கும்; அன்னங்கள் கிரௌஞ்சங்கள் நீர்க்காக்கைகள் மதுரமாகக் கத்தும்; மனிதர்களால் தங்களுக்குக் கெடுதி நேருமென்று அவையறியாததால் உங்களைக் கண்டு பயப்படாது. நெய்க்கட்டிகளைப் போன்ற அந்த கொழுத்த பக்ஷிகளையும், செங்கயல் அயிரை முதலிய பலவித மான்களையும் லக்ஷ்மணன் பாணங்களால் அடித்து, தோலையும் இறகுகளையும் நீக்கி, நெருப்பில் வாட்டிப் பக்குவம் செய்து தங்களுக்குக் கொடுப்பார். தாங்கள் அதைப் புஜித்துத் தாமரை இலையில் கொண்டுவந்து கொடுக்கப்பட்ட சுத்தமான ஜலத்தைக் குடியுங்கள். அது தாமரைகளின் வாஸனையுடன் கூடிக் குளிர்ந்து வெள்ளியைப் போலும் ஸ்படிகத்தைப்போலும் தெளிந்து, தேகத்திற்கு மிகுந்த ஆரோக்கியத்தைக்

கொடுக்கும். அங்குள்ள மலைக் குகைகளிலிருந்து பல பெரும் பன்றிகள் விசித்திரமான ரூபங்களுடன் விருஷபங்களைப் போல் கத்திக்கொண்டு அந்த ஏரியில் ஜலம் குடிக்கவரும். ஸாயங்காலத்தில் அங்கே உலாவும்பொழுது புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்களையும். மலர்ந்த தாமரை கருநெய்தல் குவளை ஆம்பல் முதலிய புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் பம்பையின் குளிர்ந்த ஜலத்தையும் பார்த்து, தங்களுடைய துக்கத்தை மறப்பீர்கள். அந்த வனம் மிகவும் விஸ்தாரமானதாலும் புஷ்பங்கள் அதிகமானதாலும் மதங்க ரிஷியின் சிஷ்யர்கள் சபிப்பார்களென்ற பயத்தாலும் அவைகளை ஒருவரும் பறிப்பதில்லை; அவை வாடுவதும் இல்லை; உதிர்வதும் இல்லை. அந்த மஹரிஷிகள் அங்கே தவம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஆகாரம் தேட அடிக்கடி அந்த வனத்தில் ஸஞ்சரிப்பார்கள். பழங்களையும் கிழங்குகளையும் புஷ்பங்களையும் விறகு களையும் பெரும் சமைகளாக, தங்கள் குருவின் ஆசிரமத்திற்குக் கொண்டு வரும்பொழுது அவர்களுடைய தேகத்திலிருந்து விழுந்த வியர்வைக் துளிகள் காற்றால் மரங்களின்மேல் அடிக்கப்பட்டு புஷ்ப மாலைகளாக மாறின. அந்த ரிஷிகளுடைய தபோ மஹிமையால் அவை அழிவதில்லை.

சபரி என்ற ஒரு பெண் ஸந்யாஸி வெகுகாலமாக அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்து வருகிறாள். அவள் மிகவும் வயது சென்றவள். தேவர்களுக்கு ஸமமாகவும் ஸகல பிராணிகளாலும் பூஜிக்கப் பட்டவராகவுமிருக்கும் தங்களைத் தரிசித்த பிறகே தேகத்தை விட வேண்டுமென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். பம்பைக்கு மேற்குக் கரையில் அந்த ரிஷிகளின் ஆசிரமம் ஒரு ரஹஸ்யமான இடத்தில் இருக்கிறது. அந்த வனத்திலும் ரிசியமுக பர்வதத்திலும் பல யானைகளுண்டு, ஆனால், மதங்கரிஷியின் கட்டளையால் அவை அந்த ஆசிரமத்திற்கு ஸம்பத்தில் வருவதில்லை. நந்தனமென்ற இந்திரனுடைய தோட்டத்தைப்போல் அழகிய அந்த வனத்தில் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் எல்லாத் துக்கங்களையும் மறந்து வசிப்பீர்கள்.

ரிசியமுக பர்வதம் பம்பைக்குக் கீழ்க்கரையிலிருக்கிறது. முன் காலத்தில் பிரஹ்மா அதற்கு ஒரு மஹிமையை ஏற்படுத்தினார். அதன் உச்சியில் ஒருவன் படுத்துத் தூங்கினால் கனவில் எந்த ஐசுவரியத்தைக் காண்கிறானோ அதை விழித்துக் கொண்டவுடன் அடைகிறான். துஷ்டர்களும் பாபிகளும் அதில் ஏறத் துணிவதில்லை. ஏறினால் தூங்கும்பொழுது ராக்ஷஸர்கள் அவர்களைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் அடித்துவிடுகிறார்கள். புஷ்பங்களால் மறைந்த அந்த மலையிலும் அதைச் சுற்றின காடுகளிலும் யானைக் குட்டிகள் அதிகமானதால் அதில் ஏறுவது ஸாத்தியமல்ல. அவை பம்பைக் கரையில் விளையாடும்பொழுது வீறிடும் பெரிய சப்தம் வெகுதூரம் கேட்கப்படும்,

யானைகள் ஒன்றோடொன்று சண்டையிட்டு ரத்தம் பெருகக் கறுத்த மேகங்களைப்போல் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருக்கும், அவை பம்பையின் குளிர்ந்து ஜலத்தைக் குடித்து ஸந்தோஷமாக அதையடுத்த காடுகளில் கூட்டம்சுட்டமாகத் திரிகின்றன. அங்கே கரடிகளையும் சிறுத்தைகளையும் செந்நாய்களையும் மான்களையும் இன்னும் விசித்திரமான பல மிருகங்களையும் கண்டு ஸந்தோஷிப்பீர்கள்.

அந்த மலையில் ஒருபெரிய குகை உண்டு, அது கற்பாறை யால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குக் கிழக்கில் குளிர்ந்த ஜலத்தால் நிறைந்த ஒரு பெரிய மடு உண்டு. அங்கே பழம் கிழங்கு முதலிய பொருள்கள் வேண்டிய வரையில் கிடைக்கும். பல வகைப் பசுிகளாலும் மிருகங்களாலும் நிறைந்திருக்கும். ஸுக்ரீவன் நான்கு வானர வீரர்களுடன் அங்கே வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஒருவேளை அந்த மலையின் உச்சியிலும் இருப்பான்” என்று மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு உபதேத்து, அவர்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொள்ளக் காத்திருந்தான். அவர்கள் அவனுக்கு ஸம்பத்தில் போய் வெகு பிரீதியுடன், "நீ உத்தம லோகங்களை அடையக் கடவாய், போய் வா!" என்று அனுமதி கொடுத்தார்கள். அவன், "நீங்கள் உத்தேசித்த காரியம் கைகூடும். போய் வாருங்கள்" என்று விமானத்தில் ஏறிப் போனான்.

இப்படிக் கபந்தன் பூர்வ ரூபத்தை அடைந்து ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் தேகத்துடன், "ராம! ஸுக்ரீவனுடைய ஸ்நேஹத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்" என்று அவருக்கு உபாயத்தைச் சொல்லி ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனான்.

**ஸ தத் சபந்த: ப்ரதீபத்ய ரூபம்
வ்ருத: ப்ரீயா பாஸ்கர க்ஷய தேஹ: |
நீதர்பாயந் ராமமலேக்ஷய கஸ்த:
ஸக்யம் குருஷ்வேத் ததாப்யவாச || (45)**

சபரி மோக்ஷம்

ஐதன் கர்ந்தேதந தம் மார்கம் பம்பாயா தர்ஸீதம் வஹே |
ப்ரதஸ்தகூர் தீபம் க்ருஷ்ய ப்ரதீசீம் ந்ருவராத்மஜன || ௩)

க பந்தன் காட்டிய வழியாக ராமலக்ஷ்மணர்கள் மேற்கு முகமாகப் பிரயாணம் செய்து, மதுரமான பழங்கள் நிறைந்த பல மரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே போனார்கள். அன்று ராத்திரியில் அந்த மலையில் தங்கி மறுநாள் பம்பையின் மேற்குக் கரையிலுள்ள சபரியின் ஆசரமத்திற்குப் போனார்கள். வயது சென்ற சபரி அவர்கள் வருவதைக் கண்டு எழுந்து கைக்கூப்பி ராம லக்ஷ்மணர்களை பிரதக்ஷணம் செய்து நமஸ்கரித்து, அர்க்யம் பாத்யம் ஆசமனியம் முதலியவைகளால் விதிப்படிப் பூஜித்தான். அப்பொழுது ராமன் மஹாதபஸ்வியான சபரியைப் பார்த்து "அம்மா! உன் தவம் விக்கினமில்லாமல் வளர்கிறதா? கோபத்தை ஜயித்தாயா? ஆகார நியமத்தை அனுஷ்டிக்கிறாயா? விரதங்களை விதிப்படி நடத்தி வருகிறாயா? சாந்தியும் ஸந்தோஷமும் மனத்தில் நிறைந்திருக்கின்றனவா? நீ செய்த குருசச்ஞுஷை பயன் பெற்றதா?" என்று கேட்கும் விசாரித்தார்.

அதைக் கேட்டுச் சபரி எழுந்து கைக்கூப்பி வணக்கமாக, "ஸ்வாமி! இன்று தங்கள் தரிசனம் கிடைத்தபடியால் என் தவம் ஸித்தியடைந்தது. நான் செய்து வந்த தவமும் குருசச்ஞுஷையும் இன்றுதான் பயன் பெற்றன. ஸகல தேவர்களுக்கும் நாதனான தங்களை தரிசித்த பிறகு நான் பரமபதத்தை அடைவேன் என்பதில் ஸந்தேகமுண்டா? யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் பெருகும் தங்களுடைய கிருபாகடாக்ஷ வெள்ளத்தால் நான் இது வரையில் செய்த பாபங்களிலிருந்து விடுபட்டேன். பக்தர்களுக்கு நேரும் எல்லா இடையூறுகளையும் நாசம் செய்பவரே! என் பிரார்ப்த கர்மத்தால் இனி நேரும் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டேன். ஆசாரிய கிருபையை முன்னிட்ட தங்களுடைய அனுக்கிரஹத்தால் நித்தியமான வைகுண்டத்தை அடைவேன். 'ஆனால் உன் ஆசாரியர்களுடன் நீயும் ஏன் போகவில்லை?' என்றால், தாங்கள் சித்திர கூடத்திலிருக்கும்பொழுது ஆசாரியர்கள் இங்கிருந்து திவ்விய விமானங்களில் ஏறிப் பரமபதத்திற்குப் போனார்கள். மூன்று காலங்களையும் அறிந்த அந்த மஹாத்மாக்கள், யோகம் முதலிய ஸாதனங்களால் பகவானை அடைய எனக்கு அதிகாரமில்லை என்றும் ஆசாரியனுடைய கிருபையால் எனக்குப் பகவானுடைய கிருபை கிடைக்க வேண்டுமென்றும் அறிந்து, என்னைப் பார்த்து, "ராமன் இந்தப் புண்யாசிரமத்திற்கு வருவார். அவரையும் லக்ஷ்மணனையும் நீ மஹாபக்தியுடன் உபசரிக்க வேண்டும். அவரைத் தரிசித்த

மஹிமையால் அழிவற்ற பரமப்பதத்தை அடைவாய்” என்று அனுக்ரஹித்தார்கள். தாங்கள் இந்த வனத்தில் பிரவேசித்துச் சித்திர கூடத்தில் வந்தது முதல் இங்கே கிடைக்கும் பலவித ஆகார பதார்த்தங்களைத் தங்களுக்காக ஸம்பாதித்து வைத்திருக்கிறேன். நான் வெகு ஜாக்கிரதையாக இவைகளைப் பரிசுஷித்துப் பார்த்து மதுர மான வஸ்துக்களென்று கண்டிருக்கிறேன். தாங்கள் இதை அங்கீகரிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்” என்று தெரிவித்துக்கொண்டாள்.

ஜாதியில் தாழ்ந்தவளானாலும் ஆசாரியனுடைய கிருபையால் பிரஹ்மக்ஞானியான அந்தச் சபரி, பகவானுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமானவள். ஆகையால் ராமன், “அம்மா! தனு என்பவன் மஹாத்மாக்களான உன் ஆசாரியர்களின் மஹிமையை விசேஷமாக எனக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறான். அதை எனக்குக் காட்ட இஷ்டபரிருந்தால் நேரில் பார்க்க விரும்புகிறேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு சபரி அதிக ஆனந்தமடைந்து ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு அந்த வனத்திலுள்ள விசேஷங்களைக் காட்டி, “மிருகங்களாலும் பசுிகளாலும் நிறைந்து மேகக்கூட்டங்களைப் போல் விளங்கும் இந்தப் பெரிய மதங்க வனத்தைப் பாருங்கள்; இவ்விடத்தில் மஹாஞானிகளான என் குருக்கள் மந்திர பலத்தால் வருவித்த கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பாருங்கள். விஷ்ணுவிற்காக மேற்கு முகமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட பூஜாஸ்தானங்களைப் பாருங்கள். என் ஆசாரியர்கள் வயதாலும் உபவாஸங்களாலும் மெலிந்து கை நடுங்க ஒவ்வொரு நாளும் புஷ்பங்களால் அர்ச்சித்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய தபோ மஹிமையால் இந்தப் பூஜாஸ்தலங்கள் இப்பொழுதும் மஹாகாந்தியுடன் ஸகல திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன. விரதங்களாலும் உபவாஸங்களாலும் நடக்கச் சக்தியில்லாமல், நினைத்த மாத்திரத்திலேயே, ஏழு ஸமுத்திரங்களையும் இங்கே வருவித்து ஸ்நானம் செய்து வந்தார்கள். இந்த மரங்களில் அவர்கள் உலரவைத்த மரவுரிகள் அவர்களுடைய தேகத்தில் பட்ட மஹிமையால் இன்னும் உலரவில்லை. அவர்கள் மஹாபக்தியுடன் தேவதைகளுக்கு ஸமர்ப்பித்த மாலைகள் இப்பொழுதும் வாடவில்லை. இந்த வனத்திலுள்ள ஆச்சாரியங்களைத் தங்களுக்குக் காட்டி எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொன்னேன். இப்பொழுது தங்களுடைய உத்தரவால் இந்தத் தேகத்தை விட விரும்புகிறேன். நான் இவ்வளவு காலமாக பக்தியுடன் பணிவிடை செய்துவந்த அந்த மஹாத்மாக்களுடைய ஸம்பத்தில் போய் அவர்களுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்று பிரார்த்தித்தாள்.

இப்படித் தன் ஆசாரியர்களிடத்தில் மிக்க பிரேமையுடன் அவர்களுடைய மஹிமையை வர்ணித்த சபரியால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, “இன்று இந்த அப்புதங்களைப் பார்க்க நமக்குக் கிடைத்தது” என்றார்கள். பிறகு ராமன், “அம்மா! நீ எனக்கென்று வெகுநாளாகச் சேர்த்துவைத்த இந்தப் பதார்த்தங்களால் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்தேன். உனக்குக் குருக்களிடத்திலுள்ள பக்தியையும் நீ அவர்களுக்குச் செய்த பணிவிடையையும் பார்த்து, என்னை, ஸகல உபசாரங்களாலும் பூஜித்ததுபோல் திருப்தியடைந்தேன். உனக்கு இஷ்டமான லோகங்களை அடைவாய்” என்றார்.

உடனே சபரி அக்னியை மூட்டி, அதில் தன் ஜீர்ணமான தேகத்தைப் போட்டு, அதிலிருந்து மஹாப், பிரகாசமுள்ள திவ்விய தேகத்துடன் கிளம்பினான். திவ்யாபரணங்களாலும் மாலைகளாலும் சந்தனத்தாலும் வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு மின்னற் கொடிபோல் எங்கும் விளங்கச் செய்து, தன் ஆசாரியர்களான மஹரிஷிகள் அடைந்து அழிவில்லாத புண்ணியலோகத்தை (பரமபதத்தை) தானும் ஆத்மயோகத்தால் அடைந்தான்.

**யத்ர ஸ்தே ஸக்ருதாத்மாநா விஹ்ரந்தி மஹர்ஜய: |
தத் புண்யம் ஸபரீ ஸ்தாத்ம ஜகாமாத்ம ஸமாதீநா ||**

ராம லக்ஷ்மணர்கள் பம்பைக் கரைக்கு

வந்தது

தீவம் து தஸ்யாம் யாதாயாம் ஸபர்யாம் ஸ்வேந ஜேஜஸா |
ஸக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ராத்ரா சீந்தயாமாஸ ராகவ: || (1)

தன் மஹிமையால் சபரி வைகுண்டத்தை அடைந்த பிறகு ராம லக்ஷ்மணர்கள், அத்த மஹாத்மாக்களின் விருத்தாந்தத்தை நினைத்துக்கொண்டு சற்று நேரம் அங்கே இருந்தார்கள். பிறகு ராமன் தன் கைங்கரியத்திலேயே நாடிய மனத்தையுடைய லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, "குழந்தாய்! இந்த புண்ணியமான ஆசிரமத்தையும் இதிலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் பார்க்கும்படி இன்று நமக்குக் கிடைத்தது. இங்கே வஸிக்கும் மான்களும் புலிகளும் பக்ஷிகளும் ஒன்றிற்கொன்று ஹிம்ஸை செய்யாமல் ஸுகமாக வாழ்கின்றன. இந்த ஏழு ஸமுத்திரங்களிலும் ஸ்நானம் செய்து பிதிருக்களுக்கு விதிப்படி தர்ப்பணம் செய்தோம். நம்மைப் பிடித்திருந்த அசுபங்கள் தொலைந்தன. கேஷமம் பிறந்ததென்ற நம்பிக்கையால் என் மனத்தில் மிகவும் ஸந்தோஷமுண்டாகி இருக்கிறது. நமக்கு ஸமீபத்தில் மங்கள முண்டாகும். புறப்படு, பம்பைக்கு போவோம். ரிசியமுகபர்வதம் அதோ தெரிகிறது பார். அங்கே ஸூரிய புத்திரனான சுக்ரீவன் வாலியிடத்தில் பயந்து நான்கு வானர சிரேஷ்டர்களுடன் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தத் தர்மாத்மாவைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். ஸீதையைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டுவரும் விஷயம் அவனைப் பொறுத்திருக்கிறது" என்றார். ராமன் துக்கங்களை மறந்து தைரியமடைந்ததைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் ஸந்தோஷித்து, "சீக்கிரமாகப் போவோம். நானும் அவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற பரபரப்புடன் இருக்கிறேன்" என்றார்.

பிறகு அவர்கள் அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து புறப்பட்டு, வழியில் மதங்கஸரஸ் என்ற புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து, காட்டு மார்க்கமாய்ப் பம்பைக் கரைக்குப் போனார்கள். அது நான்கு புறங்களிலும் மரங்களாலும் கொடிகளாலும் சூழப்பட்டிருந்தது. தாமரைகளாலும் செங்கழு நீர்களாலும் சிலவிடங்களில் சிவப்பாகவும், ஆம்பல்களால் சிலவிடங்களில் வெளுப்பாகவும், நெய்தல்களால் சிலவிடங்களில் கறுத்தும், அநேக வாணங்களுள்ள கம்பளம் விரித்ததுபோல் தூரத்தில் காணப்பட்டது. அதைச் சூழ்ந்த காடுகளில் மா மஞ்சாடி, மாதுளை தவம் மருதை அலரி ஸுரபுன்னை மல்லிகை குறுக்கத்தி ஆல் நொச்சில் அசோகம் ஏழிலைப்பாலை தாழை

தினிசி முதலிய அநேக மரங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் நிறைந்து, ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்தூபிகளைப்போல் தோன்றின. மயில்களும் சிட்டுக்குருவிகளும் கிளிகளும் மரங்கொத்திகளும் இன்னும் பல பகைகளும் மதுரமாகக் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அந்த வனத்திலுள்ள விசித்திரங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு பம்பை என்ற ஏரியின் கரைக்கு வந்தார்கள் .

நிர்மலமான அந்தக் குளிர்ந்த ஜலத்தையும் அதன் சுரையில் பொடி மணல் மிருதுவாகப் படிந்திருப்பதையும் பகைகள் ஸந்தோஷமாகக் கூவுவதையும் மலர்ந்து பரிமளம் வீசும் புஷ்பங்களையும் பழங்களாலும் மலர்களாலும் எங்கும் நிறைந்த பல மரங்களுள்ள காடுகளையும் அவைகளில் வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மதங் கொண்டு மதுரமாகப் பாடுவதையும் அடிக்கடிப் பார்த்து, ராமனுக்கு ஸீதையின் ஞாபகம் வந்தது, அப்பொழுது லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, *குழந்தாய்! கபந்தன் சொன்னபடி ரிசியமுக பர்வதம் புஷ்பங்களால் நிறைந்த மரங்களுடன், பொன் வெள்ளி முதலிய தாதுக்களால் பிரகாசித்துக்கொண்டு இதோ தெரிகிறது பார். ரிக்ஷ ரஜஸின் புத்திரனான ஸ்கர்வனென்ற மஹாத்மா இங்கே வஸிக்கிறானென்று கேள்விப்பட்டோமல்லவா? ஆகையால் நீ அவனிடத்திற்குப் போ" என்றார். மறுபடியும், "லக்ஷ்மண! ராஜ்யத்தையும் இழந்து தீனனாக அந்த துக்கத்தையெல்லாம் ஸீதையினிடத்தில் வைத்த பிரீதியால் மறந்திருந்தேன். இப்பொழுது அவளில்லாமல் எப்படிப் பிழைத்திருப்பேன்?" என்று பிரலாபித்து, அந்த ஏரியில் ஸ்நானம் செய்ய இறங்கினார்.

இப்படி ராமலக்ஷ்மணர்கள் அநேக வனங்களையும் நதிகளையும் மலைகளையும் பாலைவனங்களையும் தாண்டி, பல கஷ்டங்களை அனுபவித்து, நானாவிதமான மரங்களாலும் மிருகங்களாலும் பகைகளாலும் விளங்கும் பம்பை என்னும் ஏரியைக் கண்டார்கள்.

**ததேதா மஹத் வர்த்ம ஸூதாரஸங்கரம:
க்ரஹண கத்வா ப்ரதீகூல தந்வநம் |
ததர்பா பம்பாம் பர்ப தர்பா காநநாம்
அநேக நாநாஸித பகை ஜாலகாம் || (30).**

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத

ஸ்ரீ ராம சந்த்ர பரப்ரஹ்மணே நம:

ஆரண்ய
காண்டம் முற்றிற்று